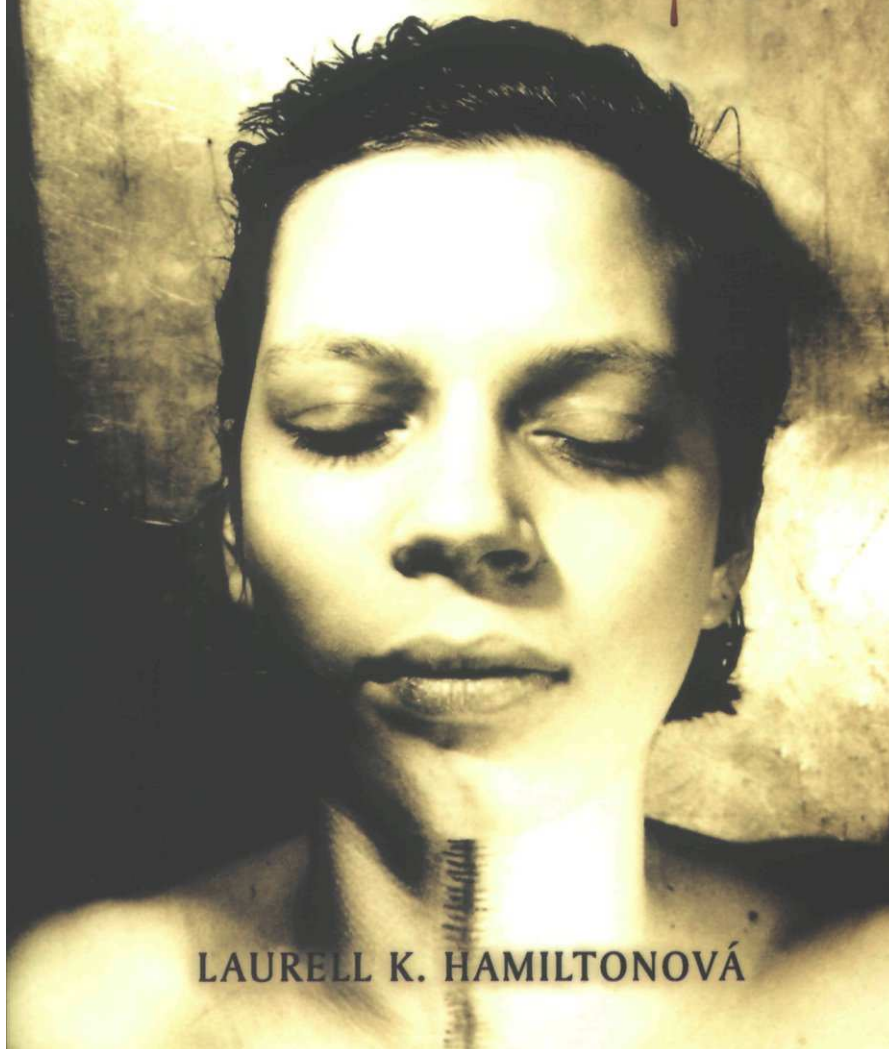

ROZESMÁTÁ MRTVOLA

LAURELL K. HAMILTONOVÁ

LAURELL K. HAMILTONOVÁ

ROZESMÁTÁ MRTVOLA

TRITON

Laurell K. Hamiltonová
Rozesmátá mrtvola

© Laurell K. Hamilton, 1994
Translation © Lucie Lukačovičová, 2006
Cover © Alžběta Trojanová, 2006

ISBN 80-7254-840-9

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Dům Harolda Gaynora stál uprostřed jasně zeleného trávníku a skupinky ztepilých stromů. Zdi na žhavém srpnovém slunci přímo zářily. Můj šéf, Bert Vaughn, zaparkoval auto na štěrku vysypané příjezdové cestě. Štěrka byl tak bílý, až vypadal jako ručně sbíraná kamenná sůl. Odkudsi mimo dohled doléhalo tiché předení zavlažovačů. Vládlo snad nejhorší sucho, které postihlo Missouri během posledních dvaceti let, ale tady byla tráva naprosto dokonalá. No dobrá, nejsem tu od toho, abych se s panem Gaynorem bavila o šetrném zacházení s vodou. Jsem tu od toho, abych se s ním bavila o povolávání mrtvých z hrobu.

Ne o vzkříšení. Tak dobrá nejsem. Mám na mysli zombie. Šmajdavé nemrtvé. Hnijící mrtvoly. Ve stylu „Noc ožvlých mrtvol“ – takové zombie. Ačkoli určitě mnohem méně dramatické, než jak by je kdy Hollywood ztvárnil na plátně. Jsem oživovatelka. Je to zaměstnání, nic víc. Jako podomní prodej.

Oživování je uznávanou živností pouhých pět let. Předtím to bylo jen zahanbující prokletí, náboženská zkušenost nebo atrakce pro turisty. V některých čtvrtích New Orleansu tomu tak ještě stále je, ale tady v St. Louis jde o zaměstnání. A docela výnosné, za což z valné části vděčím svému šéfovi. Je to lump, darebák a ničema, ale setsakra dobře ví, jak vydělávat peníze. Což je u obchodního ředitele skvělá vlastnost.

Bert měří přes metr devadesát, má široká ramena a postavu bývalého vysokoškolského ragbyového hráče, ovšem s náznakem pívního pupku. Tmavomodrý oblek má šitý tak, aby pupek nebyl vidět. Ostatně za osm set dolarů by ten oblek měl ukrýt i stádo slonů. Bert má platinově světlé vlasy zastřižené na ježka. Světlé vlasy i oči výrazně kontrastují s opálenou kůží.

Šéf si upravil modrobíle pruhovanou kravatu a setřel pot z opáleného čela. „Ve zprávách říkali, že existuje nějaké hnutí za využití zombií jako pracovní síly na polích zamořených pesticidy. Zachránilo by to spoustu lidských životů.“

„Zombie hnijí, Berte, tomu nelze zabránit. A nezůstanou dost chytré dostatečně dlouho na to, aby se daly použít k práci na poli.“

„Byla to jen taková myšlenka. Mrtví nemají před zákonem žádná práva, Anito.“

„Zatím.“

Je špatné povolávat mrtvé, aby na nás otročili. Je to prostě špatné, ale nikdo mě neposlouchá. Vláda konečně musela přistoupit k činu. Byla vytvořena celostátní komise oživovatelů a dalších odborníků. Máme dohlížet na pracovní podmínky místních zombií.

Pracovní podmínky. Oni to prostě nechápou. Mrtvole nemůžete poskytnout dobré pracovní podmínky. Stejně to neocení. Zombie možná chodí, nebo i mluví, ale jsou velmi, velmi mrtvé.

Bert se na mě shovívavě usmál. Odolala jsem pokušení vlepít mu jednu přímo do jeho blazeovaného úsměvu. „Vím, že ty a Charles jste členy té komise,“ prohlásil Bert. „Chodíte do všech podniků a kontrolujete, jak zacházejí se zombiemi. Pro firmu Oživovatelé Inc. je to skvělá reklama.“

„Nedělám to kvůli reklamě.“

„Vím. Věříš ve svou skromnou nepatrnou věc.“

„A ty jsi blahosklonnej hajzl,“ sdělila jsem mu se sladkým úsměvem.

Zakřenil se. „Já vím.“

Zakroutila jsem hlavou. Souboj v urážkách nemůžete nikdy nad Bertem vyhrát. Je mu srdečně jedno, co si o něm myslíte, dokud pro něj pracujete.

Moje sako v barvě námořnické modři mělo být letní, ale nebylo. Jakmile jsem vystoupila z auta, po zádech mi začal stékat pot.

Bert se ke mně obrátil, malá očka zúžená, věnoval mi kosý podezíravý pohled. „Pořád ještě nosíš zbraň.“

„Pod sakem není vidět. Pan Gaynor si toho nevšimne ani náhodou.“ Pod popruhy podpažního pouzdra se mi začal srážet pot. Cítila jsem, jak mi prosakuje hedvábnou blůzou. Snažím se nemít na sobě hedvábí a podpažní pouzdro zároveň. Hedvábí pak vypadá pokrčené a pomuchlané tam, kde se kříží popruhy. Moje pistole je devítka Browning Hi-Power a ráda ji mám při ruce.

„No tak, Anito. Pochybují, že bys potřebovala pistoli v raném odpoledni na návštěvě u klienta.“ V Bertově hlase zazněl takový ten blahosklonný tón, jakým se mluví k malým dětem. „No tak, holčičko, víš, že je to pro tvé dobro.“

Bertovi bylo moje dobro srdečně ukradené. Jenom nechtěl vystrašit Gaynora, který nám už dal šek na pět tisíc dolarů. Jenom za to, že přijedeme a promluvíme si s ním. Z čehož vyplývalo, že

další peníze budou, pokud vezmeme jeho zakázku. Spousta peněz. Bert z toho byl celý pryč. Já byla skeptická. Koneckonců Bert nemusí tu mrtvolu povolávat z hrobu – to budu muset udělat já.

Problém je, že Bert má nejspíš pravdu. Za slunného dne nebudu potřebovat pistoli. Pravděpodobně. „Dobrá, otevři kufr.“

Šéf otevřel kufr svého téměř nového volva. Já už sundávala sako. Stál přede mnou a stínil mě před možným pozorovatelem z domu. Bůh chraň, aby zahlédli, že schovávám do kufru pistoli! Co by asi udělali? Zamkli by dveře a volali o pomoc?

Složila jsem popruhy od pouzdra kolem zbraně a uložila ji do prázdného kufru. Voněl jako nové auto, plastově a lehce neskutečně. Bert zabouchl kufr a já na něj zírala, jako bych pořád ještě pistoli mohla vidět.

„Jdeš?“ zeptal se šéf.

„Jo.“ Nelíbí se mi, že musím jít beze zbraně, ať už z jakéhokoli důvodu. Je to špatné znamení? Bert mi pokynul, abych sebou hnula.

Začala jsem opatrně našlapovat po šterku, obutá v černých lodičkách s vysokým podpatkem. Ženy možná mohou nosit spoustu krásných barev, ale muži mohou nosit pohodlné boty.

Bert se upřeně díval na dveře, na tváři nasazený úsměv. Nejlepší profesionální úsměv, z nějž přímo odkapávala upřímnost. Světle šedé oči mu jiskřily dobrou náladou. Byla to jen maska. Dokázal si ji nasadit a sundat stejně rychle, jako když zmáčknete vypínač. Usmíval by se úplně stejně, kdybyste se mu přiznali k vraždě vlastní matky. Pokud byste byli ochotni zaplatit za to, že vám ji povoláme z hrobu.

Dveře se otevřely a já věděla, že Bert se ohledně nutnosti mít zbraň mýlil. Muž na prahu měřil skoro metr osmdesát, ale oranžové tričko s rolákem měl přes hrud' příliš napnuté. Černá sportovní bunda se zdála příliš malá, jako by se při prvním pohybu měly roztrhnout švy, jako hmyzí schránka, která je už příliš těsná. Černé v savu vymáchané džíny vystavovaly na odiv úzký pas, takže dotyčný vypadal jako by ho při výrobě někdo přeštípl vejpl. Vlasy měl výrazně blond'até. Tiše se na nás díval. Oči měl prázdné, mrtvé jako oči panenky. Pod sportovní bundou jsem zahlédla problesknout podpažní pouzdro a stěží odolala touze nakopnout Berta do holeně.

Můj šéf si buď zbraně nevšiml, nebo ji ignoroval. „Zdravíčko, já jsem Bert Vaughn a tohle je moje spolupracovnice Anita Blakeová. Myslím, že pan Gaynor nás očekává.“ Roztomile se usmíval.

Osobní strážce – co jiného taky mohl být – ustoupil ode dveří. Bert to vzal jako pozvání a vešel dovnitř. Následovala jsem ho a vůbec jsem si nebyla jistá, že se mi tam chce. Harold Gaynor je velmi bohatý muž. Možná potřebuje osobního strážce. Možná mu někdo vyhrožoval. Nebo je jedním z těch lidí, kteří mají dost peněz na to, aby si platili osobního zátylka, ať už ho potřebují nebo ne.

Anebo jde o něco jiného. O něco, nač potřebujete pistole a svaly a muže s mrtvými očima beze špetky emocí. Nepříliš povzbudivá představa.

Klimatizace byla zapnutá na příliš silný výkon a pot se okamžitě srážel. Následovali jsme bodyguarda dlouhou chodbou, která byla obložena tmavým, draze vypadajícím dřevem. Běhoun se zdál orientální a pravděpodobně ručně dělaný.

Ve stěně po naší pravici byly vsazené těžké dřevěné dveře. Osobní strážce je otevřel a zůstal stát stranou, zatímco my prošli dovnitř. Vešli jsme do knihovny, ale vsadila bych se, že z těch knih nikdy nikdo žádnou nepřečetl. Od podlahy až ke stropu se táhly poličky z tmavého dřeva. Dokonce tu bylo i druhé patro polic a knih, k nimž se dalo dostat po ladné křivce úzkého schodiště. Všechny knihy v pevné vazbě, všechny stejné velikosti, barvy tlumené a složené k sobě jako koláž. Nábytek samozřejmě z červené kůže zdobený mosaznými knoflíky.

U protější stěny seděl nějaký muž. Usmál se, když jsme vstoupili. Byl rozložitý, měl příjemnou kulatou tvář a dvojitou bradu. Seděl na elektrickém invalidním vozíčku, na klíně přehozený krátký kostkovaný pléd, pod nímž skrýval nohy.

„Á, pan Vaughn a slečna Blakeová. Je od vás milé, že jste přijeli.“ Jeho hlas se hodil k obličejí, byl vlídný, setsakra blízko laskavosti.

V jednom z kožených křesel seděl štíhlý černoch. Měřil přes metr osmdesát, o kolik přesně víc bylo těžko odhadnout. Byl sesunutý dolů, nohy natažené daleko před sebou, kotníky zkřížené. Nohy měl delší než jsem já celá vysoká. Sledoval mě svými hnědými očima, jako by si mě chtěl vryt do paměti a později oznámkovat.

Blondatý osobní strážce vešel dovnitř a opřel se o knihovnu. Nemohl si pořádně založit ruce, na to měl příliš těsnou bundu a příliš velké svaly. Někdo, kdo nemůže zkřížit ruce, by se neměl opírat o zed' a snažit se vypadat drsně. Poněkud to kazí efekt.

„Tommyho už znáte,“ řekl pan Gaynor. Pak mávl rukou směrem k sedícímu bodyguardovi. „Tohle je Bruno.“

„To je vaše skutečné jméno, nebo jen přezdívka?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným Brunovi přímo do očí.

Poposedl v křesle jenom trochu. „Skutečné jméno.“

Usmála jsem se.

„Proč?“ zeptal se.

„Jen jsem nikdy nepotkala bodyguarda, který by se opravdu jmenoval Bruno.“

„To má být vtipné?“ otázal se.

Zavrtěla jsem hlavou. Bruno. Neměl šanci. Bylo to jako pojmenovat dívku Venuše. Každý Bruno musel být osobní strážce. To bylo zákonité. Nebo možná policajt? Hm, ne. Bylo to jméno pro špatňáka. Usmála jsem se.

Bruno se narovnal v křesle jediným plynulým pohybem svalů. Nenosil viditelně žádnou zbraň, ale působil jistým dojmem. Pozor, nebezpečný.

Asi jsem se neměla usmát.

„Anito, prosím tě,“ přerušil nás Bert. „Omlouvám se, pane Gaynore... pane Bruno. Slečna Blakeová má docela nezvyklý smysl pro humor.“

„Neomlouvej se za mě, Berte. Nemám to ráda.“ Stejně nevím, z čeho je tak podrážděný. Nic opravdu urážlivého jsem neřekla nahlas.

„Ale, ale,“ promluvil pan Gaynor. „Žádné zraněné city. Že ne, Bruno?“

Bruno zavrtěl hlavou a zamračil se na mě, ne naštvane, spíš jaksi zmateně.

Bert po mě střelil namíchnutým pohledem, pak se s úsměvem otočil k muži na vozíčku. „Tak, pane Gaynore, vím, že jste jistě velmi zaměstnaný muž. Jak přesně je tedy stará ta zombie, kterou chcete oživit?“

„Člověk, který jde rovnou k věci. To se mi líbí.“ Gaynor zaváhal, pohled skloněný k zemi. Vstoupila nějaká žena.

Vysoká, dlouhonohá, blondátá, chrpově modré oči. Hedvábné šaty – pokud se to dalo nazvat šaty – měly růžovou barvu. Držely na ní tak jak měly, skrývaly, co vyžadovala slušnost, ale představitivosti ponechávaly jen velmi malý prostor. Dlouhé bledé nohy obuté v růžových botách na jehlovém podpatku. Žádné punčochy. Přešla přes koberec a všichni muži v místnosti ji sledovali. A ona to věděla.

Pohodila hlavou dozadu a zasmála se, ale neozval se žádný zvuk. Její tvář se rozjasnila, rty se pohnuly, oči zajiskřily, ale bylo naprosté ticho, jako by někdo vypnul zvuk. Opřela se bokem o

Harolda Gaynora, jednu ruku mu položila na rameno. Objal blondýnku kolem pasu, čímž jí už tak krátkou sukni ještě o píd' nadzvedl.

Mohla by si sednout, aniž by odhalila víc, než je zdrávo? Hm. Ne.

„Tohle je Cicely,“ představil ji. Zářivě se usmála na Berta, onen bezhlesý smích jí prozářil oči. Pohlédla na mne a výraz zakolísal, úsměv sklouzl. Na okamžik se jí v očích zračila nejistota. Gaynor ji poplácal po kyčli. Úsměv opět zazářil tak, jak měl. Ladně nám oběma pokývla.

„Chci, abyste povolali z hrobu zombii starou dvě stě osmdesát tři let.“

Jen jsem na něj zírala a říkala si, jestli vůbec ví, oč žádá.

„No,“ prohlásil Bert, „to je skoro tři sta let. Velmi staré tělo, má-li být oživeno jako zombie. Většina oživovatelů by to vůbec nedokázala.“

„Toho jsem si vědom,“ přikývl Gaynor. „Proto jsem si vyžádal slečnu Blakeovou. Ona to dokáže.“

Bert na mě letmo pohlédl. Nikdy jsem neoživovala nic tak starého. „Anito?“

„Mohla bych to udělat,“ řekla jsem.

Potěšeně se usmál na Gaynora.

„Ale neudělám to.“

Bert se pomalu obrátil ke mně, úsměv byl ten tam.

Gaynor se stále usmíval. Osobní strážci zůstali zcela nehybní. Cicely se na mě dívala vlídně, oči prostě jakéhokoli pochopení.

„Milion dolarů, slečno Blakeová,“ pronesl Gaynor tichým přívětivým tónem.

Viděla jsem, jak Bert polkl a zaťal ruce do opěrek. Bertova představa sexu byly peníze. Pravděpodobně měl teď největší erekci v životě.

„Chápete, co ode mne žádáte, pane Gaynore?“ zeptala jsem se.

Přikývl. „Bílé kůzle dodám.“ Mluvil stále stejně mile, stále se usmíval. Jen jeho oči potemněly, byly teď dychtivé, plné očekávání.

Vstala jsem. „Pojď, Berte, je čas jít.“

Šéf mě popadl za paži. „Anito, posad' se, prosím.“

Dívala jsem se na jeho ruku, dokud mě nepustil. Okouzující maska sklouzla a odhalila vztek, vzápětí ale opět nasadil příjemné obchodní vystupování. „Anito. Je to velkorysá nabídka.“

„Bílé kůzle je eufemismus, Berte. Znamená to lidskou obět'.“

Můj šéf pohlédl na Gaynora, pak zpátky na mne. Znal mě dost dobře na to, aby mi věřil, ale nechtěl věřit. „Nerozumím...“

„Čím starší je zombie, tím větší smrt je zapotřebí, aby byla povolána z hrobu. Po pár stoletích je jedinou ‚dostatečně velkou‘ smrtí lidská oběť,“ vysvětlila jsem.

Gaynor se už neusmíval. Sledoval mě temnýma očima. Cicely se stále tvářila vlídně, skoro se usmívala. Je vůbec někdo doma za těmi modrými kukadly? „Opravdu se chcete bavit o vraždě před Cicely?“ otázala jsem se.

Pán domu mi věnoval zářivý úsměv. Špatné znamení, jako vždy. „Nerozumí ani slovu. Cicely je hluchá.“

Zírala jsem na něj a on přikývl. Dívala se mě přívětivěma očima. Bavili jsme se o lidské oběti a ona o tom neměla ani tušení. Pokud dovedla odečítat ze rtů, obratně to skrývala. Asi i handicapovaní, ehm, fyzicky postižení, se mohou dostat do špatné společnosti, ale celé mi to přišlo zvrhlé.

„Nesnáším ženy, které pořád mluví,“ prohlásil Gaynor.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani všechny peníze na světě by mě nepřiměly udělat pro vás tuhle práci.“

„Nemůžeš prostě zabít spoustu zvířat místo jednoho?“ zeptal se Bert. Bert je vynikající obchodní ředitel. Ale o povolávání mrtvých ví houby.

Shlédla jsem na něj. „Ne.“

Seděl nehybně v křesle. Představa, že přijde o milion dolarů, mu musela působit vyloženě fyzickou bolest, ale skryl to. Pan Firemní vyjednávač. „Musí být způsob, jak tohle vyřešit,“ pronesl klidně. Rty mu zvlínil profesionální úsměv. Pořád ještě se snaží uzavřít obchod. Můj šéf naprosto nechápe, co se děje.

„Víte o jiném oživovateli, který by dokázal povolat takhle starou zombii?“ zeptal se Gaynor.

Bert pohlédl na mne, pak dolů na zem, pak na Gaynora. Profesionální úsměv pohasl. Pochopil, že tady mluvíme o vraždě. Je v tom nějaký rozdíl?

Vždycky jsem si říkala, kde jsou Bertovy meze. Teď jsem to měla zjistit. Skutečnost, že jsem nevěděla, zda kontrakt odmítnu, napovídala o mém šéfovi mnoho. „Ne, asi vám nemohu být nápomocen, pane Gaynore,“ řekl tiše.

„Jestli jde o peníze, slečno Blakeová, mohu zvýšit nabídku.“

Bertovi se zachvěla ramena. Chudák. Ale dobře to skrýval. Bod pro něj.

„Nejsem vrah, Gaynore,“ řekla jsem.

„Já slyšel něco jiného,“ ozval se blondatý Tommy.

Podívala jsem se na něj. Oči měl pořád prázdné jako panenka.
„Nezabíjím lidi pro peníze,“ řekla jsem.

„Zabíjíš upíry pro peníze,“ sdělil mi.

„Jde o legální popravu a nedělám to pro peníze.“

Tommy zavrtěl hlavou a odstoupil od zdi. „Slyšel jsem, že jim ráda probodneš srdce kulem. A příliš tě nezajímá, koho musíš zabít, aby ses k nim dostala.“

„Mojí informátoři mě zpravili o tom, že jste už zabíjela lidi, slečno Blakeová,“ dodal Gaynor.

„Jen v sebeobraně, Gaynore. Nedopustím se vraždy.“

Bert už taky stál. „Je čas jít.“

Bruno jediným plynulým pohybem vstal, tmavé ruce volně spuštěné podél těla, prsty lehce pokrčené. Vsázela bych na nějaký druh bojových umění.

Tommy už nestál u zdi. Sportovní bundu měl odhrnutou, aby byla vidět pistole, jaké měli pistolníci za starých časů. Měl Mangum 357. To v člověku vyrobí zatraceně velkou díru.

Já jsem jen stála a dívala se na ně. Co jiného jsem taky mohla dělat? Mohla bych něco provést s Brunem, ale Tommy má pistoli. Já ne. Konec debaty.

Chovali se, jako bych byla velice nebezpečná osoba. Vzhledem k tomu, že měřím metr šedesát, nevypadám nijak výhružně. Oživujte mrtvé, zabijte pár upírů a lidi vás začnou taky považovat za nestvůru. Někdy to zamrzí. Teď... to skýtá jisté možnosti. „Vážně si myslíte, že jsem přišla neozbrojená?“ zeptala jsem se. Můj hlas zněl velice věcně.

Bruno se podíval na Tommyho, který tak trochu pokrčil rameny. „Neprohledával jsem ji.“

Bruno si odfrkl.

„Stejně nemá pistoli,“ namítl Tommy.

„Vsadíš na to svůj život?“ zeptala jsem se. Přitom jsem se usmála a nechala ruku velice pomalu sklouznout dozadu. Ať si myslí, že mám pod pasem pouzdro se zbraní. Tommy přešlápl, zatínal a povoloval ruku nedaleko od své pistole. Jestli po ní sáhne, zemřeme. A já se vrátím, abych mohla strašit Berta!

„Ne. Není třeba, aby tu dnes někdo zemřel, slečno Blakeová,“ promluvil Gaynor.

„Ne,“ přikývla jsem, „vůbec to není třeba.“ Spolkla jsem vlastní srdce a nechala ruku klesnout od imaginární pistole. Tommy nechal ruku klesnout od svojí skutečné. Bonus pro nás.

Gaynor se znovu usmál jako vlídný bezvousý Santa Claus. „Jistě chápete, že jít s tím na policii nemá smysl.“

Přikývla jsem. „Nemáme důkazy. Ani jste mi neřekl, koho chcete povolat z hrobu a proč.“

„Bylo by to vaše slovo proti mému.“

„A jsem si jistá, že máte přátele na vysokých místech.“ Když jsem to říkala, usmála jsem se.

Jeho úsměv se rozšířil, v tučných tvářičkách mu naskočily dolíčky. „Samozřejmě.“

Obrátila jsem se zády k Tommymu a jeho pistoli. Bert mě následoval. Vyšli jsme ven do pálivého letního žáru. Šéf vypadal poněkud otřeseně. Téměř jsem k němu pocítila přátelství. Bylo hezké vědět, že i Bert má své meze, něco, co by neudělal ani za milion dolarů.

„Opravdu by nás zastřelili?“ zeptal se. Zněl věcně, pevněji než vypadal jeho lehce skelný pohled. Drsný Bert. Aniž jsem ho požádala, odemkl kufr.

„Vzhledem k tomu, že v počítači i v naší knize obchodních schůzek bylo jméno Harold Gaynor?“ Vytáhla jsem pistoli a vklouzla do popruhů... „Aniž by věděli, komu všemu jsme se o téhle cestě zmínili?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Příliš riskantní.“

„Tak proč jsi předstírala, že máš zbraň?“ Když se ptal, pohlédl mi přímo do očí a poprvé jsem v jeho tváři viděla nejistotu. Starej pracháček potřebuje útěchu. Čerstvě vyprodáno.

„Protože jsem se mohla mýlit, Berte.“

2

Obchod se svatebními šaty byl poblíž Sedmdesáté západní ulice, ve čtvrti St. Peters. Jmenoval se „Cesta ke štěstí“. Jak roztomilé. Z jedné strany s ním sousedila pizzerie, z druhé strany kosmetický salón, který se honosil názvem „Kosmetika po setmění“ – jeho zatemněná okna lemoval krvavě červený neon. Pokud jste chtěli, tady vás učesala a udělala vám manikúru upírka.

Vampyrismus je ve Spojených státech legální pouhé dva roky. Pořád ještě jsme jediná země na světě, kde tomu tak je. Na mě se nedívejte, já nehlasovala pro. Dokonce máme i hnutí za volební právo pro vampy. Zdanění bez zastoupení a tak podobně.

Když před dvěma lety někoho obtěžoval upír, tak jsem prostě šla a vrazila tomu prasákovi kůl do srdce. Teď musím mít soudní povolení k popravě. Bez něj by mě čekalo obvinění z vraždy, kdyby mě chytili. Stýská se mi po starých dobrých časech.

Ve výkladu svatebního obchodu stála blondatá figurína, navlečená do takového množství bílých krajek, že by se v nich člověk utopil. Nepatřím mezi velké příznivce krajek, umělých perliček a volánků. Obzvláště ne volánků. S Catherine jsem byla vybírat svatební šaty celkem dvakrát. Netrvalo dlouho, než jsem pochopila, že moje rady jsou úplně k ničemu. Nelíbily se mi žádné.

Catherine je má velmi dobrá kamarádka. Jinak bych tu ani nebyla. Tvrdila, že pokud se kdy budu sama vdávat, změním názor. Pochybuji, že láska způsobí akutní ztrátu dobrého vkusu. Jestli si někdy koupím šaty s volánky, tak mě někdo prostě zastřelte.

Já bych taky nikdy nevybrala takové šaty pro družičky, jaké zvolila Catherine, ale můžu si za to sama, že jsem nebyla přítomna, když se o nich rozhodovalo. Mám příliš mnoho práce a nenávídím nakupování. Takže teď vyhodím sto dvacet dolarů plus daň za růžové taftové večerní šaty. Vypadají, jako by je někdo ukradl z maturitního plesu.

Vstoupila jsem do klimatizovaného tichého obchodu, vysoké podpatky se mi bořily do koberce, který byl světlounce šedý, až skoro do běla. Paní Cassidyová, vedoucí, mě uviděla přicházet. Úsměv jí povadl jen na malý okamžik, než se znovu ovládla. Statečně se na mne usmála.

Opětovala jsem úsměv. Na příští hodinu jsem se ani trochu netěšila.

Paní Cassidyové je něco mezi čtyřiceti a padesáti, má vypracovanou postavu a zrzavé vlasy tak tmavé, že přecházejí do hněda. Nosí je sčesané do uzlu ve stylu Grace Kellyové. Brýle s obroučkou ze zlatých drátků si posunula ke kořeni nosu a řekla: „Vida, slečna Blakeová přišla na poslední zkoušku.“

„Doufám, že tahle už je opravdu poslední,“ odpověděla jsem.

„No, na tom... problému... jsme pracovali... Myslím, že jsme na něco přišli.“ Za pokladnou byla malá místnost plná stojanů se šaty v igelitových obalech. Paní Cassidyová sáhla mezi další dvojce naprosto stejné růžové šaty a vytáhla ty moje.

Naaranžovala si šaty přes ruku a vedla mě ke kabinkám. Měla nepřírozně rovná záda. Chystala se na další boj. Já se nemusela chystat, já jsem vždycky připravená k boji. A handrkování s paní Cassidyovou o změnách na společenských šatech je pořád lepší než hádat se s Tommym a Brunem. Mohlo to dopadnout zatraceně špatně, ale nedopadlo. Gaynor jim přikázal ustoupit. Pro dnešek, jak sám říkal.

Co tím přesně myslel? Nejspíš to mluvilo samo za sebe. Zanechala jsem Berta v kanceláři, dosud otřeseného z onoho blízkého setkání. Bert se nesetkával se špinavou částí naší práce. S násilnou částí naší práce. To jsem měla na starost já nebo Manny, Jamison nebo Charles. My, oživovatelé firmy Oživovatelé Inc., děláme špinavou práci. Bert se držel v bezpečí kanceláře a posílal nám klienty a problémy. Až do dnešního dne.

Paní Cassidyová pověsila šaty na háček v jedné z kabelek a odešla. Než jsem stihla vejít, otevřela se sousední kabinka a ven vyšla rozzářená Kasey, Catherininina malá družička. Je jí osm let. Následovala ji matka, stále ještě oblečená v kostýmku. Elizabeth – „řekněte mi Elsie“ – Markowitzová je vysoká, štíhlá, černovlasá, má olivovou pleť a pracuje jako právníčka. Je Catherininou kolegyní a byla také pozvána na svatbu.

Kasey vypadá jako menší, jemnější verze své matky. Holčička si mě všimla první: „Ahoj, Anito. Že ty šaty vypadají hloupě, co?“

„Ale Kasey,“ plísnila ji Elsie, „jsou to nádherné šaty se spoustou pěkných růžových kanýrků.“

Mně ty šaty připomínaly petunii narvanou steroidy. Sundala jsem si sako a vykročila ke kabině, abych nemusela své mínění vyjádřit nahlas.

„To je opravdická pistole?“ zeptala se Kasey.

Zapomněla jsem, že ji pořád ještě mám. „Ano.“

„Vy pracujete u policie?“

„Ne.“

„Kasey Markowitzová, nebud' dotěrná.“ Její matka ji kolem mě provlekla se spěšným úsměvem. „Omlouvám se za ni, Anito.“

„Mně to nevadí,“ odtušila jsem. O chvíli později jsem stála na vyvýšeném stupínku před téměř dokonalým kruhem zrcadel. Když jsem měla na nohou vhodné růžové lodičky na vysokém podpatku, šaty mi konečně byly dlouhé tak akorát. Mimo jiné měly nadýchané růžové rukávky a odhalovaly ramena. Takže na mně byly vidět téměř všechny jizvy.

Ta nejčerstvější na pravém předloktí je ještě zarůžovělá, dosud se hojí. Ale je to rána po noži. Ty jsou úhledné a čisté ve srovnání s těmi ostatními. Měla jsem zlomenou klíční kost a levou ruku. Prokousl mi je upír, potřhal mě jako pes flákotu masa. Na levém předloktí mám vypálený kříž. Vynalézaví lidští otroci jednoho upíra si mysleli, že je to vtipné. Já si to nemyslela.

Vypadala jsem jako Frankensteinova nevěsta, která si vyrazila na ples. No, možná to nebylo tak špatné, ale paní Cassidyová byla přesvědčená, že ano. Domnívala se, že jizvy budou odvádět

pozornost lidí od šatů, od svatební hostiny, od nevěsty. Ale nevěsta s ní nesouhlasila. Rozhodla se, že si zasloužím být na té svatbě, protože jsme dobré kamarádky. Zaplatím nemalé peníze za to, že budu veřejně ponížena. Čili určitě jsme velmi dobré kamarádky.

Paní Cassidyová mi podala pár dlouhých růžových saténových rukaviček. Natáhla jsem si je a protáhla prsty do malých otvorů. Nikdy jsem neměla ráda rukavičky. Mám pocit, jako bych se světa dotýkala přes záclonu. Ale tyto zářivě růžové hadříky mi zakryly paže. Po jizvách ani památky. Jsem hodná holka. Tak.

Paní Cassidyová mi načechrala saténovou sukni a pohlédla do zrcadla. „Myslím, že to bude dobré.“ Postávala tam, jedním dlouhým nalakovaným nehtem si poklepávala na nalíčené rty. „Myslím, že jsem přišla na něco, co by zakrylo ty... uhm... no...“ Neurčitě mávla rukou směrem ke mně.

„Jizvy na klíční kosti?“ napověděla jsem.

„Ano.“ Zdálo se, že si oddechla.

Poprvé jsem si uvědomila, že paní Cassidyová nikdy neřekla slovo „jizva“. Jako by bylo sprosté nebo hrubé. Usmála jsem se na své odrazy v kruhu zrcadel, dusila jsem v sobě smích.

Paní Cassidyová vytáhla cosi vyrobeného z růžových mašlí a umělých pomerančovníkových květů. Smích mě okamžitě přešel. „Co je to?“ zeptala jsem se opatrně.

„Tohle,“ odvětila a udělala krok směrem ke mně, „je řešení našeho problému.“

„Dobrá, ale co to je?“

„No, je to nákrčník. Ozdoba.“

„Mám si to vzít na krk?“

„Ano.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani náhodou.“

„Slečno Blakeová, už jsem zkoušela všechno možné, abych zakryla tu... tu věc. Klobouky, příčesky, jednoduché stuhy, korzety...“ Doslova rozhodila rukama. „Už si jinak nevím rady.“

Tomu jsem věřila. Zhluboka jsem se nadechla. „Soucítím s vámi, paní Cassidyová, opravdu. Jsem vážně absolutní opruz.“

„Něco takového jsem nikdy neřekla.“

„Já vím, proto jsem to řekla za vás. Ale tohle je ta nejpříšernější věc, kterou jsem kdy viděla.“

„Jestli máte jiný nápad, slečno Blakeová, tak jsem jedno velké ucho.“ Napůl si zkřížila ruce na hrudi. Ta zběsilá „ozdoba“ jí sahala až téměř k pasu.

„Je to moc velké,“ protestovala jsem.

„Zakryje to vaše –“ stiskla rty „– jizvy.“

Málem jsem jí zatleskala. Řekla to sprosté slovo. Mám nějaký lepší nápad? Ne. Nemám. Povzddechla jsem si. „Navlékněte mi to. Alespoň se na to můžu podívat.“

Usmála se. „Nadzvedněte si vlasy, prosím.“

Uděkala jsem, co po mně žádala. Upevnila mi tu hrůzu kolem krku. Krajky mě štípaly, stuhy lechtaly a vůbec jsem neměla chuť se podívat do zrcadla. Pomalu jsem pozvedla oči a strnule na sebe zírala.

„Díkybohu máte dlouhé vlasy. Sama vás v den svatby učešu tak, aby doplňovaly zamaskování.“

Ta věc, co mi visela na krku, vypadala jako kříženec mezi psím obojkem a největším krčním korzetem na světě. Kolem krku mi jako houby po dešti vyrašily růžové mašle. Bylo to odporné a žádný účes na tom nic nezmění. Ale jizvy to skrývalo zcela dokonale. Tjamtada-daaá!

Jen jsem zavrtěla hlavou. Co jsem mohla říct? Paní Cassidyová si mé mlčení vyložila jako souhlas. Měla mě znát lépe. Zazvonil telefon, což nás obě zachránilo. „Za minutku jsem zpátky, slečno Blakeová.“ Odešla, koberec tlumil dopad vysokých podpatků.

Jenom jsem na sebe zírala do zrcadel. Mám černé vlasy a oči tak tmavě hnědé, že vypadají jako černé. To je latinskoamerické dědictví po matce. Plet' mám světlou, což má na svědomí otcova germánská krev. Když se trochu nalíčím, vypadám docela jako porcelánová panenka. Když se navléknu do nadýchaných růžových šatiček, vypadám jemně, delikátně a křehce. Ksakru.

Všechny ostatní ženy, které jsou pozvané na svatbu, měří alespoň metr šedesát pět nebo víc. Možná, že některým z nich budou ty šaty dokonce slušet. Ale pochybuji o tom.

A aby toho nebylo málo, musíme mít všechny krinolínu. Vypadám jako odpadlík ze Severu proti Jihu.

„Vida, jak vám to sluší.“ Paní Cassidyová se vrátila. Zářivě se na mne usmívala.

„Vypadám, jako by mě vymáchali v pracím prášku,“ odtušila jsem.

Koutky jí poněkud poklesly. Polkla. „Vám se ten poslední nápad nelíbí?“ Její hlas zněl velmi upjatě.

Z jedné z kabin vyšla Elsie Markowitzová. Kasey se táhla za ní s nafouknutou pusou. Věděla jsem, jak se asi cítí. „Anito,“ prohlásila Elsie, „vypadáte božsky.“

Nádhera. Vypadám božsky. Přesně to jsem chtěla slyšet.
„Díky.“

„Obzvlášť se mi líbí ty stuhy na krku. Víte, že je budeme mít všechny?“

„Omlouvám se za to,“ řekla jsem.

Zamračila se na mě. „Myslím, že prostě dávají vyniknout šatům.“

Ted' byla řada na mně, abych se zamračila. „To myslíte vážně?“

Elsie vypadala zmateně. „Samozřejmě že ano. Vám se ty šaty nelíbí?“

Rozhodla jsem se neodpovídat, jelikož by to někoho zřejmě dost vytočilo. Co jiného asi můžete očekávat od ženy, která má perfektní jméno Elizabeth a nechá si říkat jako kráva?

„Paní Cassidyová, je tohle naprosto poslední věc, kterou můžeme k zamaskování jizev použít?“ zeptala jsem se.

Kývla. Velice rozhodně.

Povzdechla jsem si a ona se usmála. Vyhrála a byla si toho dobře vědoma. Věděla jsem, že prohraju, už ve chvíli, kdy jsem ty šaty uviděla. Ale když mám prohrát, tak ať to někomu přijde draho. „Dobrá, hotovo. Takhle to uděláme, vezmu si to na sebe.“

Paní Cassidyová přímo zářila, Elsie se usmívala a Kasey se ušklíbala. Vykasala jsem si krinolínu ke kolenům a slezla ze stupínku. Obruče se houpaly jako zvon, jehož jsem já srdcem.

Zazvonil telefon. Paní Cassidyová ho šla zvednout. S lehkým krokem, písní v srdci a představou, že konečně vypadnu z jejího obchodu. Jak radostné odpoledne!

Zrovna jsem se snažila protáhnout v široké sukni úzkými dvířky do kabinky, když mě zavolala: „Slečno Blakeová, to je pro vás. Detektiv seržant Storr.“

„Vidíš, mami, já ti říkala, že je to policistka,“ ozvala se Kasey.

Nic jsem nevysvětlovala, protože mě Elsie před několika týdny požádala, abych o daném tématu mlčela. Usoudila, že Kasey je příliš malá na to, aby věděla cokoli o oživovatelích, zombiích a zabíjení upírů. Ne že by kterékoli osmileté dítě mohlo nevědět, co je to upír. Upíři byli do značné míry mediální událostí posledního desetiletí.

Pokusila jsem se dát si telefon k levému uchu, ale pletly se mi tam ty ztracené umělé kytky. Přidržela jsem si sluchátko ramenem a natáhla se, abych si rozepnula nákrčník. „Nazdar Dolphe, co se děje?“

„Vražda.“ Má příjemný hlas, měl by zpívat party pro tenor.

„Jaká vražda?“

„Špinavá.“

Konečně jsem si stáhla nákrčník a upustila telefon.

„Anito, jsi tam?“

„Jo. Jen mám nějaké potíže s garderobou.“

„Cože?“

„To není důležité. Proč se mám jít podívat?“

„Ať byl pachatel kdokoli, nebyl to člověk.“

„Upír?“

„Ty jsi odborník na nemrtvé. Proto chci, abys přijela a podívala se.“

„Dobrá, dej mi adresu, jedu tam.“ Vedle telefonu ležel zápisník se světle růžovými stránkami pokrytými malými srdíčky. Propiska měla na konci plastového amorka. „St. Charles. Tak to nejsem víc než čtvrt hodiny cesty od tebe.“

„Dobře.“ Zavěsil.

„I ty se měj dobře, Dolphe,“ popřála jsem do prázdna, jen abych se mohla cítit nadřazeně. Vrátila jsem se do kabinky a převlékla se.

Dneska mi nabízeli milion dolarů, abych někoho zabila a oživila zombii. Pak poslední zkoušení šatů na svatbu. A teď vražda. Špinavá, jak říkal Dolph. Vyklubalo se z toho pěkně rušné odpoledne.

3

Dolph říkal „špinavá“. Zjevně je mistrem podsázky. Krev byla všude, rozčáknutá po bílých zdech, jako by někdo vychrstl plechovku barvy. V místnosti stála krémově bílá pohovka se vzorem hnědých a zlatých květů. Většinu pohovky zakrýval cár látky zbarvený do purpurova. Zářivě čistými okny dovnitř padal čtverec odpoledního slunečního světla. Díky tomu vypadala krev jasně, třešňově červená.

Čerstvá krev je ve skutečnosti jasnější, než jak vypadá v televizi nebo v kině. Ve velkém množství. Ve velkém množství má skutečná krev barvu požárního vozu, ale na obrazovce vypadá tmavě červená lépe. Tolik k realističnosti.

Jen čerstvá krev je doopravdy červená. Tahle byla stará a už měla být vybledlá, ale šálení letního slunce způsobilo, že vypadala pořád zářivá a čerstvá.

Velice ztěžka jsem polkla a zhluboka se nadechla.

„Vypadáš kapánek nazelenale, Blakeová,“ ozval se mi skoro u ucha hlas.

Trhla jsem sebou a Zerbrowski se zasmál. „Lekla ses?“

„Ne,“ zalhala jsem.

Detektiv Zerbrowski je vysoký asi metr sedmdesát, kudrnaté černé vlasy už mu šedivější, hnědé oči má zarámované brýlemi s tmavou obroučkou. Hnědý oblek poněkud pomačkaný, kaštanově hnědou novou kravatu měl potřísněnou, asi od oběda. Zerbrowski se na mě křenil. Kření se na mě vždycky.

„Dostal jsem tě, Blakeová, přiznej si to. Bude naše drsná lovkyně upírů zvracet na oběti?“

„Nepřibral jsi náhodou trochu, Zerbrowski?“

„Achich, to mě ranilo!“ Chytil se rukama za hrud' a trochu se zapotácel. „Neříkej, že po mně netoužíš tak, jako já po tobě.“

„Dej si pohov. Kde je Dolph?“

„V ložnici.“ Zerbrowski se zahleděl na klenutý strop s proužky denního světla. „Kéž bychom si s Katie mohli něco takového dovolit.“

„Jo, vypadá to pěkně,“ přikývla jsem. Letmo jsem pohlédla na gauč přikrytý plachtou. Látka se lepila na to, co bylo pod ní, jako kapesník hozený přes rozlitý džus. Na tom pohledu něco nebylo v pořádku. Pak mi to došlo. Není tu dost nerovností, aby pod plachtou leželo celé lidské tělo. Ať už je tam cokoli, nějaké části tomu scházejí.

Pokoj jako by se mi zavlnil před očima. Podívala jsem se jinam a křečovitě polkla. Už je tomu mnoho měsíců, co se mi naposled udělalo doopravdy špatně na místě vraždy. Aspoň že běží klimatizace. To je dobré. V horku je zápach vždycky mnohem horší.

„Hej, Blakeová, opravdu se nepotřebuješ projít?“ Zerbrowski mě vzal za paži, jako by mě chtěl odvést ke dveřím.

„Ne, díky. Jsem v pohodě.“ Podívala jsem se mu přímo do hnědých kukadel a zalhala. Věděl, že lžu. Nejsem v pohodě, ale zvládnu to.

Pustil mě, ustoupil a posměšně zasalutoval. „Miluju drsňáčky.“

Nemohla jsem si pomoci a usmála se. „Jdi pryč, Zerbrowski.“

„Na konci chodby, poslední dveře vlevo. Najdeš tam Dolpha.“ Zmizel ve skupině dalších mužů. Na místě vraždy se vždycky vyskytuje víc lidí, než je potřeba. Nejen čumilové venku, ale chlápci v uniformách, v civilu, technici, chlapík s videokamerou.

Místo vraždy je jako včelí úl, setsakra narvané a plné urputného hemžení.

Prokličkovala jsem davem. Na límec saka v barvě námořnické modři jsem si připnula identifikační kartu zatavenou v plastu. To aby policie věděla, že jsem na jejich straně a pouze jsem se nevetřela. Taky pak bylo bezpečnější procházet s pistolí davem policajtů.

Protáhla jsem se shlukem lidí, kteří stáli jako dopravní zácpa u dveří uprostřed chodby. Dolétly ke mně nesouvislé hlasy. „Ježíšikriste, podívej na tu krev... Našli už tělo?... Myslíš to, co z něj zbylo?... Ne.“

Prodrala jsem se mezi dvěma policisty v uniformě. „Hej!“ křikl za mnou jeden. Přímo před posledními dveřmi nalevo jsem našla prázdný prostor. Nevím, jak to Dolph dokázal, ale v místnosti byl sám. Možná tam právě skončili.

Dolph klečel na světlehnědém koberci. Mohutné ruce, na něž si navlékl chirurgické rukavice, opřené v bok. Černé vlasy měl zastřižené tak nakrátko, že uši po stranách široké bezvýrazné tváře vypadaly jaksi opuštěně. Všiml si mě a vstal. Měří chlup přes dva metry a je mohutný jako zápasník. Postel s nebesy za jeho zády se náhle zdála malá.

Dolph je hlavou nejnovějšího policejního oddělení, skupiny pro boj s nadpřirozenem. Oficiální označení zní Místní oddělení pro supernaturální trestné činy, neboli MOST. Zabývají se veškerými nadpřirozenými zločiny. Zároveň jsou oddělením, kam se odklízejí potížišti. Nikdy jsem nepřemýšlela, co asi udělal Zerbrowski, že tam skončil. Jeho smysl pro humor je velmi podivný a naprosto nemilosrdný. Ale Dolph. Dolph je dokonalý policista. Vždycky jsem si tak nějak domýšlela, že urazil někoho na nejvyšších místech. Urazil ho tím, že byl příliš dobrý ve své práci. Tomu jsem ochotna věřit.

Na koberci u jeho nohou ležel další uzlíček přikrytý plachtou.

„Anito.“ Vždycky mluví takhle, vždycky jen jedno slovo.

„Dolphe.“

Klekl si mezi postel s nebesy a látku nasáklou krví. „Připravena?“

„Vím, že ty jsi tady ten mlčenlivý, Dolphe, ale mohl bys mi říct, po čem se mám dívat?“

„Chci vědět, co vidíš. Ne co jsem ti řekl, že máš vidět.“

Na Dolpha to byl přímo proslov. „Dobrá,“ povzdechla jsem si. „Tak do toho.“

Odtáhl plachtu. Odloupla se od té zkrvavené věci pod ní. Stála jsem tam a dívala se. Ale neviděla jsem nic než krvavý flák masa. Mohl být z čehokoliv: z krávy, z koně, z vysoké zvěře. Ale z člověka? Rozhodně ne.

Moje oči se dívaly, ale mozek odmítal, co mu bylo ukázáno. Přidřepla jsem si k tomu a shrnula si sukni pod stehna. Koberec mi pod nohama čvachtal, jako by na něj napršelo. Až na to, že to nebyl déšť.

„Nemáš rukavice na půjčení? Nechala jsem si všechno vybavení v kanceláři.“

„V pravé kapse saka.“ Zvedl ruce do vzduchu. Na rukavicích měl skvrny od krve. „Posluž si. Moje žena nesnáší, když musí nosit do čistírny zkrvavené šatstvo.“

Usmála jsem se. Tohle je prostě úžasné. Někdy je smysl pro humor povinností. Musela jsem se natáhnout přes ostatky. Vytáhla jsem pár chirurgických rukavic, jednotná velikost. Vždycky jsem z nich měla pocit, jako by byly naplněné pudrem. Jako by to vůbec nebyly rukavice, spíš kondomy na ruce.

„Můžu se dotknout těla, aniž bych poškodila důkazní materiál?“

„Ano.“

Dvěma prsty jsem do toho ze strany šťouchla. Bylo to jako šťouchnout do čerstvého hovězího. Pěkné, pevné. Přejela jsem po kostech vystupujících pod masem, po žebrech. Po žebrech. Náhle jsem pochopila, na co se dívám. Část lidského hrudního koše. Rameno, z něhož čněla bílá kost, zbytek odervané paže. A to bylo všechno. Všechno, co zbylo. Vstala jsem příliš rychle a zapotácela se. Koberec mi začvachtal pod nohama.

V pokoji bylo najednou příliš horko. Odvrátila jsem se od těla a zjistila, že se dívám na noční stolek. Zrcadlo bylo postříkané krví tak, že vypadalo jako pokryté vrstvami červeného laku na nehty. Třešňově rudá, karnevalový purpur, jablíčková červen.

Zavřela jsem oči a velmi pomalu napočítala do deseti. Když jsem oči zase otevřela, místnost se zdála chladnější. Až teď jsem si všimla, že větrák u stropu se pomalu otáčí. Jsem v pohodě. Lovkyně upírů drsná jako šmirglpapír. Taaak.

Když jsem poklekla zpátky k tělu, Dolph se zdržel komentáře. Ani se na mě nepodíval. Zachoval se slušně. Snažila jsem se být objektivní a zjistit, co se dá. Nebylo to snadné. Ostatky se mi zamlouvaly mnohem víc, když jsem netušila, o jakou část těla jde. Teď jsem viděla jen krvavé zbytky. Nemohla jsem myslet na nic

jiného, než že to kdysi bylo lidské tělo. „Kdysi bylo“ je celkem vhodný obrat.

„Žádné viditelné stopy po zbrani, ale to vám řekne koroner.“
Natáhla jsem se, abych se toho znovu dotkla, pak jsem se zarazila.
„Pomůžeš mi to nadzvednout, abych se mohla podívat do hrudního koše? Tedy do toho, co zbylo z hrudního koše.“

Dolph odložil plachtu a pomohl mi zvednout ostatky. Byly lehčí než se zdály. Když jsme je obrátili na bok, vespodu nezůstalo nic. Všechny žebry chráněné orgány byly pryč. Pro celý svět to vypadalo jako hovězí žebra, až na kloub, k němuž měla být připojená paže. Zbyla ještě část klíční kosti.

„Dobrá,“ řekla jsem a znělo to poněkud zadýchaně. Vstala jsem, zkrvavené ruce jsem držela od těla. „Přikryj to, prosím.“

Učinil tak a narovnal se. „Tvé dojmy?“

„Násilí. Extrémní násilí. Nadlidská síla. Pachatel rozerval tělo holýma rukama.“

„Proč rukama?“

„Chybí stopy po noži.“ Zasmála jsem se, ale smích se změnil v zakuckání. „Do háje! Řekla bych, že někdo použil pilu, jako by porcoval krávu! Ale ty kosti...“ Zavrtěla jsem hlavou. „Nebyl tu použit žádný mechanický nástroj.“

„Ještě něco?“

„Jo. Kde je zbytek toho zkurvenýho těla?“

„Projdi chodbou, druhé dveře vlevo.“

„Zbytek těla?“ V místnosti se zase začínalo dělat horko.

„Běž se podívat. Pak mi řekneš, co jsi viděla.“

„Sakra, Dolphe, vím, že nerad ovlivňuješ své odborníky, ale nechci tam vlézt naslepo.“

Jen se na mě upřeně díval.

„Alespoň mi odpověz na jednu otázku.“

„Možná. Na jakou?“

„Je to horší než tohle?“

Zdálo se, že o tom chvíli přemýšlí. „Ano a ne.“

„K čertu s tebou.“

„Pochopíš, až to uvidíš.“

Nechci to pochopit. Bert byl dočista urvaný nadšením z toho, že mi policie nabídla smlouvu. Tvrdil mi, že při práci pro policii získám cenné zkušenosti. Zatím jsem získala pouze širší paletu nočních můr.

Dolph mě vedl k další komnatě hrůzy. Ve skutečnosti vůbec nechci najít zbytek těla. Chci jít domů. Čekal před zavřenými dveřmi, dokud jsem nestanula vedle něj. Na dveřích visela

kartónová vystřihovánka králíčka jako na Velikonoce. Přímou pod králíčkem vyšívaný nápis. Dětský pokoj.

„Dolphe.“ Znělo to velice tiše. Hluk z obývacího sem doléhal jen tlumeně.

„Ano?“

„Nic, nic.“ Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Zvládnou to. Zvládnou to. Bože můj, nechci to zvládat. Polohlasně jsem zamumlala modlitbu, když se dveře otevřely dovnitř. V životě jsou chvíle, přes které se lze přenést pouze s trochou pomoci shůry. Vsadila bych se, že tohle bude jedna z nich.

Malým oknem proudilo dovnitř sluneční světlo, přes bílé záclony s kachničkami a králíčky vyšívanými podél okraje. Po bleděmodrých stěnách tančily obrysy zvířátek. Nestála tu kolébka, jen jedna z takových těch postýlek se spouštěcí sítí. Neříká se jim postýlka pro velké děti, nebo tak nějak?

Nebylo tu zdaleka tolik krve. Díky ti, ó dobrý Bože. Kdo říká, že modlitby nikdy nejsou vyslyšeny? Ale ve čtvrtci jasněho srpnového světla seděl plyšový medvídek. Medvídek máčený v krvi. Jedno kulaté skelné oko překvapeně hledělo z rozježené falešné srsti.

Klekla jsem si vedle něj. Koberec nečvachtal, nevsákla se do něj žádná krev. Tak proč tady sakra sedí ten medvídek pokrytý srážející se krví? Pokud vidím, v místnosti žádná další krev není.

To ho sem někdo jenom posadil? Vzhledla jsem a uvědomila si, že hledím na malou skříňku se zásuvkami s namalovanými králíčky. Když už jednou máte motiv, tak se ho držíte. Na bílém laku se skvěl jediný malý dokonalý otisk dlaně. Připlazila jsem se k němu a pozvedla ruku pro porovnání. Nemám nijak velké ruce, spíš příliš malé i na ženu, ale tenhle otisk byl drobounký. Dva, tři, možná čtyři roky. Modré stěny, takže pravděpodobně chlapeček.

„Kolik bylo dítěti?“

„Na rubu fotky v obývacího je napsáno Benjamin Reynolds, tři roky.“

„Benjamin,“ zašeptala jsem a zírala na krvavý otisk. „V tomhle pokoji není tělo. Nikdo tu nebyl zabit.“

„Ne.“

„Proč jsi chtěl, abych to viděla?“ Vzhledla jsem k němu, stále ještě vkleče.

„Tvůj názor nestojí za nic, pokud jsi neviděla všechno.“

„Ten zatracený medvídek mě bude strašit.“

„Mě taky.“

Vstala jsem a potlačila nutkání uhladit si vzadu sukni. Je neuvěřitelné, kolikrát jsem si bezmyšlenkovitě upravila oblečení a upatlala se od krve. Ale tentokrát ne.

„Pod plachtou v obýváku je tělo toho chlapce?“ Jak jsem to říkala, modlila jsem se, aby odpověď zněla ne.

„Ne.“

Díkybohu. „Tělo matky?“

„Ano.“

„Kde je mrtvola dítěte?“

„Nemůžeme ho najít.“ Zaváhal, pak se zeptal: „Mohla ta věc sežrat dítě úplně celé?“

„Myslíš tak, že by nezbylo nic, co by se dalo najít?“

„Ano.“ Ve tváři byl o malilinko bledší. Já pravděpodobně taky.

„Je to možné, ale i nemrtví toho dokážou sežrat jen omezené množství.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Našli jste nějaké stopy po... dávení?“

„Dávení.“ Usmál se. „Hezké slovo. Ne. Ta bytost se nenasytila a pak nezvracela. Alespoň jsme nic nenašli.“

„Pak ten chlapec je pravděpodobně někde v okolí.“

„Mohl by být naživu?“

Vzhlédla jsem k němu. Chtěla jsem říct ano, ale věděla jsem, že odpověď je pravděpodobně ne. Udělala jsem kompromis. „Nevím.“

Dolph přikývl.

„Teď půjdeme do obýváku?“ zeptala jsem se.

„Ne.“ Bez jediného dalšího slova vyšel z místnosti. Následovala jsem ho. Co jiného jsem mohla dělat? Ale nespěchala jsem. Jestli si chce hrát na drsného mlčenlivého policajta, tak na mě sakra může počkat, než ho doženu.

Sledovala jsem jeho široká záda za roh, přes obývací pokoj a do kuchyně. Posuvné skleněné dveře vedly ven na terasu. Všude se válelo rozbité sklo. Zářivé střípky jiskřily v denním světle. Kuchyně byla bezchybně čistá, jako reklama z časopisu, modré kachlíčky a spousta světlého dřeva. „Hezká kuchyň,“ poznamenala jsem.

Viděla jsem muže přecházet po dvorku. Společnost se přesunula ven. Vysoký plot je skryl před očima zvědavých sousedů stejně, jako minulé noci vraha. Vedle nablýskaného dřezu stál jen jeden detektiv a něco škrábal do poznámkového bloku.

Dolph mi pokynul, abych se podívala blíž. „Okej... Něco prorazilo posuvnými dveřmi. Muselo to nadělat šílený kravál. I

když byla zapnutá klimatizace – je to obrovské množství vymláceného skla... To prostě uslyšíš.“

„Myslíš?“

„Slyšel něco někdo ze sousedů?“ zajímala jsem se.

„Nikdo to nepřipustí.“

Přikývla jsem. „Zvuk tříštěného skla. Někdo se jde podívat, co se stalo, pravděpodobně muž. Některé sexistické stereotypy mají tuhý koříněk.“

„Co tím myslíš?“

„Odvážný lovec chrání rodinu.“

„Dobrá, řekněme, že to byl muž; co dál?“

„Vstoupí dovnitř, uvidí to, co se prolomilo dovnitř, vykřikne na svou ženu – pravděpodobně aby utekla. Vezmi dítě a utíkej.“

„Proč nezavolal policii?“

„V ložnici jsem neviděla telefon.“ Kývla jsem směrem k telefonu na zdi kuchyně. „Tohle je zřejmě jediný v domě. Musel by se k němu dostat přes bubáka.“

„Pokračuj.“

Ohlédla jsem se za sebe do obývacího pokoje. Plachtou přehozenou pohovku jsem měla přesně v zorném úhlu. „Ta bytost, ať už to bylo cokoli, vyřadila muže z boje. Rychle ho omráčila, srazila na zem, ale nezabila ho.“

„Proč ho nezabila?“

„Nezkoušej mě, Dolphe. V kuchyni není dost krve. Sežralo ho to v ložnici. Ať to bylo cokoli, neodvleklo by to mrtvého člověka do ložnice. Pronásledovalo ho to a zabilo ho to tam.“

„To není špatné. Chceš se mrknout do obýváku?“

Ani ne. Ale nahlas jsem neřekla nic. Z ženy toho zbylo víc. Horní část těla téměř netknutá. Kolem rukou papírové sáčky – získali jsme vzorky něčeho zpod nehtů oběti. Doufám, že to pomůže. Její široce otevřené hnědé oči zíraly do stropu. Vršek od pyžama se lepil na místo, kde mívala pas. Ztěžka jsem polkla a palcem a ukazováčkem jsem nadzvedla látku.

V jasném slunci se leskla páteř, vlhká a bílá. Visela jako šňůra vytržená ze zásuvky.

Dobrá. „Něco ji roztrhalo stejně jako... jejího muže v ložnici.“

„Jak víš, že to druhé je její muž?“

„Pokud neměli společnost, tak to musí být její muž. Neměli návštěvu, že ne?“

Dolph zavrtěl hlavou. „Pokud víme, tak ne.“

„Pak je to její manžel. Protože ona má pořád ještě všechna žebra a obě ruce.“ Pokusila jsem se potlačit vztek v hlase. Dolph

za tohle nemůže. „Nejsem jeden z tvých policajtů. Takže bych ráda, abys mi přestal klást otázky, na které už znáš odpověď.“

Přikývl. „Dobře, dobře. Někdy zapomínám, že nejsi jeden z mých chlapců.“

„Ti dík.“

„Víš, co tím myslím.“

„Vím, a dokonce vím, že to myslíš jako poklonu, ale můžeme, prosím tě, naši debatu dokončit venku?“

„Jistě.“ Stáhl si zkrvavené rukavice a hodil je do otevřeného pytle na odpadky, který ležel v kuchyni. Učinila jsem totéž.

Polilo mě horko jako roztavená umělá hmota, ale bylo to příjemné, jaksi... čisté. Natáhla jsem do plic dlouhé doušky žhavého upoceného vzduchu. Jo, léto.

„Takže jsem měl pravdu, že vrah nebyl člověk?“ zeptal se Dolph.

Dva uniformovaní policisté udržovali dav mimo trávník, venku na ulici. Děti, rodiče, děcka na kolech. Vypadalo to jako zrůdný cirkus.

„Ne, nebyl to člověk. Na skle, kterým to prošlo, nezůstala žádná krev.“

„Všiml jsem si. Co to znamená?“

„Většina nemrtvých nekrvácí. S výjimkou upírů.“

„Většina?“

„Čerstvě mrtvé zombie mohou krváct, ale upíři krvácejí téměř stejně jako lidé.“

„Takže si nemyslíš, že to byl upír?“

„Pokud byl, tak se sytil lidským masem. Ale upíři nemohou trávit pevnou potravu.“

„Ghúl?“

„Příliš daleko od hřbitova. A v domě by toho bylo víc zničeno. Ghúl by poničil nábytek jako zvíře.“

„Zombie?“

Potrásla jsem hlavou. „Upřímně řečeno, nevím. Existují takové bytosti jako masožravé zombie. Jsou vzácné, ale stává se.“

„Říkala jsi mi, že jsou tři zdokumentované případy. Taková zombie zůstává déle podobná člověku a nerozkládá se.“

Usmála jsem se. „Máš dobrou paměť. Správně. Masožravé zombie nehnijí, dokud je krmíš. Nebo alespoň nehnijí tak rychle.“

„Jsou agresivní?“

„Zatím ne.“

„Jsou zombie agresivní?“

„Jen pokud jim to přikážeš.“

„Co to znamená?“
 „Pokud jsi dost mocný, můžeš zombii přikázat, aby někoho zabila.“
 „Zombie jako vražedný nástroj?“
 Přikývla jsem. „Ano, tak nějak.“
 „Kdo by něco takového dokázal?“
 „Nejsem si jistá, že právě tohle je náš případ.“
 „Já vím. Ale kdo by to mohl udělat?“
 „No, sakra, třeba já bych mohla. Ale neudělala bych to. A neznám nikoho, kdo by mohl a udělal by to.“
 „To nech na nás.“ Vytáhl svůj malý poznámkový blok.
 „Vážně chceš, abych ti řekla jména svých přátel, aby ses jich mohl ptát, jestli náhodou neoživil zombii a neposlali ji zabít tyhle lidi?“
 „Prosím.“
 Povzdechla jsem si. „To se mi snad jen zdá. No dobrá. Já, Manny Rodriguez, Peter Burke a...“ Spolkla jsem slova, která už málem vyradila třetí jméno.
 „Co je?“
 „Nic. Jen jsem si vzpomněla, že v tomhle týdnu jdu na Burkeho pohřeb. Je mrtvý, takže pochybuji, že by patřil mezi podezřelé.“
 Dolph se na mě upřeně díval, ve tváři jasně vepsané podezření.
 „Jsi si jistá, že to jsou všechna jména, která mi chceš říct?“
 „Jestli si ještě na někoho vzpomenu, tak ti dám vědět.“ Hleděla jsem na něj velkýma, naprosto upřímnýma očima. Vidiš, vůbec nic nemám za lubem.
 „Přesně to uděláš, Anito.“
 „Rozhodně.“
 Usmál se a zavrtěl hlavou. „Koho chráníš?“
 „Sebe.“ Zatvářil se zmateně. „Řekněme, že nechci, aby se na mě někdo našel.“
 „Kdo?“
 Pohlédla jsem vzhůru, na čisté srpnové nebe. „Myslíš, že bude pršet?“
 „Ksaku, Anito, potřebuju tvou pomoc.“
 „Už jsem ti pomohla.“
 „To jméno.“
 „Zatím ne. Ověřím si to a pokud pojmu podezření, slibuju, že se podělím.“

„To je od tebe úžasně velkorysé.“ Pomalu začínal rudnout, od krku nahoru. Nikdy předtím jsem neviděla Dolpha našťavaného. Obávám se, že teď se to změní.

„První mrtvý byl bezdomovec. Mysleli jsme, že se opil, usnul a dostali ho ghúlové. Našli jsme ho přímo u hřbitova. Jasně jako facka, že ano?“ S každým slovem trochu zvýšil hlas.

„Pak jsme našli milenecký páreček. Pubertáci se muchlovali v klukově autě. Mrtví. Stále ještě nedaleko hřbitova. Zavolali jsme exterminátory a kněze. Případ uzavřen.“ Ztišil hlas, ale bylo to, jako by spolkl křik. Hlas měl napjatý a téměř hmatatelně prosáklý vztekem.

„Ted' tohle. Je to tatáž zrůda, ať je to ksakru cokoliv. Jsme na míle od nejbližšího podělaného hřbitova. Není to ghúl. Možná, že kdybych tě zavolal k prvnímu nebo alespoň k druhému případu, tak se tohle nemuselo stát. Ale začínal jsem mít dojem, že se v tomhle nadpřirozeném sajrajtu vyznám. Ted' už mám nějaké zkušenosti, ale nestačí to. Ani zdaleka to nestačí.“ Mohutnýma rukama drtil zápisník.

„To je nejdelší řeč, jakou jsem od tebe kdy slyšela.“

Napůl se zasmál. „Potřebuji to jméno, Anito.“

„Dominga Salvadorová. Je nejvyšší vídú kněžkou na celém Středozápadě. Ale pokud za ní pošleš policii, nebude se s vámi vůbec bavit. Nikdo z nich se s vámi nebude bavit.“

„Ale s tebou by si promluvili?“

„Ano.“

„Dobře, ale chci od tebe mít zprávy do zítřka.“

„Nevím, jestli se mi podaří domluvit s ní schůzku tak rychle.“

„Bud' to udělej ty nebo to udělám já.“

„Dobrá, dobrá, nějak to zařídím.“

„Díky, Anito. Ted' alespoň máme odkud začít.“

„Možná to vůbec není zombie, Dolphe. Jenom se dohaduji.“

„Co jiného by to mohlo být?“

„Kdyby na skle zůstala krev, řekla bych, že možná lykantrop.“

„Skvěle, přesně to jsem potřeboval – kožoměncem urvaný ze řetězu.“

„Ale na střepech nebyla krev.“

„Takže pravděpodobně jde o nějaký druh nemrtvého,“ doplnil.

„Přesně.“

„Promluv si s Domingou Salvadorovou a podej mi hlášení. Meteleskum bleskum.“

„Jasně, jasně, seržo.“

Udělal na mě obličej a odešel zpátky do domu. Radši on než já. Já musím jen jet domů, převléknout se a připravit se na ožívování mrtvého. Až se dnes setmí, mám před sebou tři klienty v řadě – nebo spíš v hrobě?

Terapeut Ellen Grisholmové je přesvědčen, že pro Ellen bude dobrá konfrontace s otcem, který ji obtěžoval. Problém je, že otec je už několik měsíců mrtvý. Takže musím pana Grisholma povolat z hrobu, aby mu jeho dcera mohla říct, jaký je zkurvysyn. Terapeut tvrdil, že to bude očišťující. Když na to máte doktorát, tak asi máte právo říkat takové věci.

Další dvě oživení jsou obvyklejší: zpochybněná závěť a hlavní svědek obžaloby, který byl tak nezdvořilý, že umřel na srdeční příhodu dřív, než šel svědčit k soudu. Pořád ještě není jisté, zda bude u soudu přípustné svědectví zombie, ale žalobci byli dost zoufalí na to, aby to zkusili a za tu možnost si zaplatili.

Stála jsem na hnědozeleném trávníku. Jsem ráda, že tahle rodina nebyla závislá na kropicím zařízení. Plýtvání vodou. Možná dokonce recyklovali plechovky a noviny. Možná to byli slušní přírodymilovní občané. A možná ne.

Jeden z uniformovaných mužů nadvzedl žlutou policejní pásku a pustil mě ven. Ignorovala jsem všechny lidi, kteří se na mě dívali, a nasedla do auta. Mám nejnovější model Nova. Mohla bych si dovolit něco lepšího, ale proč se tím zabývat? Tohle jezdí.

Volant byl příliš rozpálený na to, abych se ho mohla dotknout. Zapnula jsem klimatizaci a nechala auto ochladit. To, co jsem řekla Dolphovi o Dominze Salvadorové, byla pravda. Nebavila by se s policií, ale to není důvod, proč jsem se snažila její jméno vynechat.

Pokud by policie zaklepala na dveře Seňory Domingy, chtěla by vědět, kdo je poslal. A zjistila by to. Seňora je nejmocnější vaudunská kněžka, s níž jsem se kdy setkala. Povolat vraždící zombii je jen jedna z mnoha věcí, které by mohla udělat, kdyby se jí zachtělo.

Stručně řečeno, jsou horší bytosti než zombie, které se vám mohou jedné temné noci vyšplhat do okna. O tomhle aspektu své práce vím tak málo, jak to jen jde. Většinu z nich vynalezla Seňora.

Ne, nechci, aby na mě byla Dominga Salvadorová naštvaná. Takže to vypadá, že si s ní zítra budu muset promluvit. Bylo to tak trochu jako dojednat si schůzku s kmotrem vúdú. V tomto případě s kmotrou. Potíž je v tom, že tahle kmotra se mnou není spokojená. Dominga mi posílala pozvání, abych přišla k ní. Na

její obřady. Zdvořile jsem odmítala. Myslím, že ji zklamalo, když jsem se stala křesťankou. Takže se mi dařilo vyhýbat se osobnímu setkání s ní. Až doteď.

Budu se ptát nejmocnější vaudunské kněžky v celých Spojených státech – ne-li v celé Severní Americe – jestli náhodou neoživila zombii. A jestli ta zombie náhodou nechodí kolem a na její příkaz nevraždí lidi. Zbláznila jsem se? Možná. Zdá se, že zítra budu mít další náročný den.

4

Rozdrnčel se budík. Obrátila jsem se a plácla jsem po knoflících na horní části digitálního časoměřiče. Bůh ví, že jistě brzy trefím knoflík, kterým se to vypíná. Nakonec jsem se musela nadzvednout na lokti a opravdu otevřít oči. Vypnula jsem budík a zírала na zářící čísla. Šest ráno. Do háje. Dostala jsem se domů ve tři.

Proč jsem si nastavila budík na šestou? Nevzpomínám si. Nemyslí mi to zrovna nejlíp po pouhých třech hodinách spánku. Lehla jsem si zase zpátky do dosud teplého hnízdečka z pokrývek. Už mi klesala víčka, když jsem si vzpomněla. Dominga Salvadorová.

Souhlasila s tím, že se se mnou setká dnes v sedm. Povídejte mi něco o schůzce u snídaně. Vyprostila jsem se zpod deky a chvíli jen seděla na okraji postele. V bytě vládl naprostý klid. Jediným zvukem bylo tlumené hučení klimatizace. Ticho jako na pohřbu.

Vstala jsem, hlavou mi vířily myšlenky na zkrvavené plyšové medvídky.

O patnáct minut později jsem byla oblečená. Vždycky se sprchuji po příchodu z práce bez ohledu na to, jak pozdě to je. Nedokázala bych vystát představu, že jdu do postele, do krásně čistého povlečení, umatlaná od zaschlé kuřecí krve. Někdy je to kozí krev, ale častěji kuřecí.

Co se týče oblečení, udělala jsem kompromis, abych ukázala úctu, a zároveň se nerozpustila v horku. Bylo by to jednoduché, kdybych ovšem neměla v úmyslu mít s sebou zbraň. Řekněte, že jsem paranoidní, ale nevycházím bez ní z bytu.

Vybledlé džíny, ponožky a tenisky – to byla snadná volba. K tomu dozadu k pasu pouzdro Uncle Mike's na vnitřní stranu

kalhot s devítkou firestar. Firestar je záložní kousek, který vlastním kromě Browningu Hi-Power. Browning je příliš neskladný na to, aby se vešel do vnitřního pouzdra, ale Firestar sedí bezvadně.

Ted' už potřebuju jenom tričko, které by skrylo pistoli, ale nechalo ji volnou, abych ji mohla vytáhnout a střílet. Obtížnější, než jak to zní. Nakonec jsem se rozhodla pro krátký vršek, které mi sahal sotva k pasu. Otočila jsem se před zrcadlem.

Zbraň zůstane schovaná, pokud se nezapomenu a nezvednu ruce příliš vysoko. Blůzka byla naneštěstí světlounce růžová. Co mě posedlo, že jsem si něco takového koupila, to si vážně nevzpomínám. Možná to byl dárek? Doufám. Představa, že jsem ve vážně utratila peníze za něco růžového, byla nesnesitelná.

Ještě jsem vůbec nerozhrnula závěsy. Celý byt se topil v šeru. Mám zvlášť objednané velmi těžké závěsy. Se sluncem se setkávám zřídka a nijak zvlášť mi neschází. Rozsvítla jsem světlo nad akváriem. Skaláry vypluly k hladině, otvírají zpomaleně tlamičky, žebrají.

Rybičky odpovídají mé představě o domácích zvířatech. Nemusíte s nimi chodit na procházku, uklízet po nich, ani je hlídat. Občas vyčistíte akvárium, nakrmíte je a je jim úplně šumafuk, kolik hodin pracujete přes čas.

Bytem zavanula vůně silné právě vařené kávy Mr. Coffee. Seděla jsem v kuchyni u stolu pro dva a srkala horkou černou kolumbijskou klasiku. Čerstvá zrnka, přímo z mrazáku, semletá na místě. Káva se jinak pít nedá. Ačkoli v nouzi nepohrdnu jakoukoliv, k níž se dostanu.

Zazvonil zvonek u dveří. Trhla jsem sebou a rozlila kávu po stole. Já a nervózní? Nechala jsem Firestar na kuchyňském stole, místo abych ji brala s sebou ke dveřím. Vidíte, vůbec nejsem paranoidní. Jen velmi, velmi opatrná.

Podívala jsem se kukátkem a otevřela. Na prahu stál Manny Rodriguez. Je asi o pět centimetrů vyšší než já, uhlově černé vlasy má prokvetlé šedou a bílou. Husté prameny rámuji úzkou tvář s černým knírem. Je mu dvaapadesát a měla bych ho jako krytí v nebezpečných situacích raději než kohokoli jiného ze známých. S jedinou výjimkou.

Potrásli jsme si rukama, vždycky to tak děláme. Jeho stisk je pevný, dlaň suchá. Zašklebil se na mě, ukázal bělostné zuby ve snědé tváři. „Cítím kafe.“

Oplatila jsem mu škleb. „Vždyť víš, že to je to jediné, co snídám.“ Vešel dovnitř a já za ním zamkla dveře. Síla zvyku.

„Rosita si myslí, že se o sebe nestaráš.“ Téměř dokonale napodobil vyčítavý hlas své ženy, která má ještě silnější mexický přízvuk než on sám: „Je tak hubená, pořádně nejí. Chudák Anita, nemá manžela, dokonce ani přítele.“

Zakřenil se.

„Rosita zní přesně jako moje nevlastní matka. Judith umírá starostmi, že ze mě bude stará panna.“

„Kolik že ti je? Čtyřicet?“

„Mhm.“

Jen zavrtěl hlavou. „Někdy ženám vážně nerozumím.“

Ted' jsem byla na řadě já, abych se zakřenila. „A já jsem co? Sekaná játra?“

„Anito, ty víš, že jsem neměl na mysli...“

„Já vím, jsem jeden z chlapců. Chápu.“

„V práci jsi lepší než kdokoliv z našich chlapců.“

„Posaď se. A nech mě, ať ti naleju do krku trochu kafe, než se zase budeš cítit ve své kůži.“

„Děláš zbytečně problémy. Vždyť víš, co jsem chtěl říct.“ Upřeně se na mě zadíval svýma hlubokýma hnědýma očima, ve tváři vážný výraz.

Usmála jsem se. „Ano, vím, cos chtěl říct.“

Vybrala jsem jeden ze zhruba tuctu hrnků ve skřínce. Mé oblíbené hrníčky visí na rozvětveném věšáčku na lince.

Manny se usadil, upíjel kávu a díval se na hrnek. Byl červený a stálo na něm černě napsáno: „Jsem chladnokrevná mrcha, ale jsem v tom dobrá.“ Zasmál se, až mu kafe nateklo do nosu.

Já usrkávala kávu z hrníčku zdobeného střapatými malými tučňáčky. Nikdy to nepřiznám, ale je to můj oblíbený hrníček.

„Proč si svůj hrnek s tučňáky nevezmeš do práce?“ zeptal se Manny.

Bertův poslední geniální nápad byl, abychom všichni měli v práci své osobní hrnečky. Měl za to, že to dodá kanceláři na útulnosti. Přinesla jsem si šedivý hrníček s šedivým nápisem: „Je to špinavá práce a já ji mám udělat.“ Bert mě přiměl, abych si hrnek odnesla domů.

„Ráda Berta provokuju.“

„Takže budeš i nadále nosit nepříjemné hrnečky.“

Usmála jsem se. „Mhm.“

Potřásl hlavou.

„Vážně si cením toho, že se mnou jdeš za Domingou.“

Pokrčil rameny. „Nemůžu tě přece nechat jít za tou d'ábelskou ženou samotnou, ne?“

Zamračila jsem se nad tou charakteristikou. Nebo to byla urážka? „Tak nazývá Domingu tvoje manželka, ne ty.“

Pohlédl na pistoli, dosud ležící na stole. „Ale čistě pro jistotu si s sebou bereš zbraň.“

Zadívala jsem se na něj přes okraj hrnku. „Čistě pro jistotu.“

„Jestli dojde na to, že bychom se měli prostřilet ven, tak už bude pozdě. Všude tam jsou její osobní strážci.“

„Nemám v úmyslu nikoho zastřelit. Prostě jí položíme pár otázek. Tot' vše.“

Ušklíbl se. „*Por favor, Señora Salvador*, neoživila jste náhodou nedávno vraždící zombii?“

„Nech toho, Manny. Já vím, že je to trapné.“

„Trapné?“ Zavrtěl hlavou. „Prý trapné. Jestli našteješ Domingu Salvadorovou, tak to bude setsakra horší než trapné.“

„Nemusíš jít se mnou.“

„Požádala jsi o krytí mne.“ Usmál se tím úsměvem plným zářivých zubů, který projasnil celý jeho obličej. „Nepožádala jsi Charlese nebo Jamisona. Zavolala jsi mne, Anito, a to je ta největší poklona, jakou můžeš složit starému muži.“

„Nejsi starý muž.“ A myslela jsem to vážně.

„Moje žena mi neustále říká něco jiného. Rosita mi zakázala chodit s tebou na lov upírů, ale nemůže omezit moje aktivity spojené se zombiemi. Alespoň zatím ne.“

Překvapení se mi muselo zračit ve tváři, protože dodal:

„Vím, že s tebou před dvěma lety mluvila, když jsem byl v nemocnici.“

„Málem jsi umřel.“

„A kolik ty jsi měla zlámaných kostí?“

„Rositina žádost byla rozumná, Manny. Musíš myslet na své čtyři děti.“

„A jsem příliš starý na lovení upírů.“ V jeho hlase zazněla ironie, téměř hořkost.

„Ty nikdy nebudeš příliš starý.“

„Hezká představa.“ Dopil kávu. „Měli bychom jít. Nechci nechat Señoru čekat.“

„Chraň Bůh.“

„Amen,“ uzavřel.

Dívala jsem se na něj, když oplachoval hrnek v dřezu. „Víš něco, o čem jsi mi neřekl?“

„Ne,“ odtušil.

Vypláchla jsem svůj vlastní hrneček, aniž bych ho spustila z očí. Cítila jsem, že se podezřívavě mračím. „Manny?“

„Čestné mexikánské, o ničem nevím.“

„Tak co se děje?“

„Víš, že jsem vyznával vaudunské náboženství, než mě Rosita přiměla konvertovat k čistému křesťanství.“

„Ano. A co?“

„Dominga Salvadorová nebyla jen moje kněžka, ale i moje milenka.“

Po několik úderů srdce jsem na něj zírala. „Děláš si srandu?“

Tvářil se velice vážně. „O něčem takovém bych nežertoval.“

Pokrčila jsem rameny. Nikdy mě nepřestane udivovat, jak si lidé volí partnery. „Proto jsi mi mohl sjednat schůzku s ní tak rychle.“

Přikývl.

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Protože by ses tam možná pokusila proplížit beze mne.“

„A to by bylo tak špatné?“

Jen se na mě díval, v hnědých očích měl nesmírnou vážnost.

„Možná.“

Sebrala jsem pistoli ze stolu a uložila ji do pouzdra za kalhoty. Osm kulek. Do browningu se jich vejde čtrnáct. Ale buďme realisti – pokud bych potřebovala víc než osm kulek, jsem mrtvá. A Manny zrovna tak.

„Do hajzlu,“ zašeptala jsem.

„Co?“

„Cítím se, jako bych šla navštívit bubáka.“

Manny pokýval hlavou. „To není špatné přirovnání.“

Skvěle. Prostě kurňa zatraceně skvěle. Proč tohle dělám? Myslí mi prokmitla vzpomínka na zkrvaveného medvídka z pokojíčku Benjamina Reynoldse. Dobrá, vím, proč to dělám. Pokud je i ta nejmenší naděje, že ten chlapeček je pořád naživu, šla bych do horoucích pekel – kdybych měla nějakou šanci odtamtud zase vyjít. Nic z toho jsem neřekla nahlas. Nechtěla jsem vědět, jestli horoucí peklo náhodou také není dobré přirovnání.

5

Ve čtvrti stály starší domy, ze čtyřicátých, padesátých let. Trávníky zmíraly a hnědly nedostatkem vody. Nebyla tu žádná zavlažovací zařízení. Květiny v květináčích v blízkosti domů

zápolily o přežití. Většinou petunie, muškáty a několik růžových keřů. Ulice čisté, úhledné, a o jeden blok dál vás můžou zastřelit proto, že máte špatnou barvu bundy.

V sousedství Señořina domu přestaly působit gangy. I výrostci s automatickými zbraněmi se bojí věcí, které nemůžete zastavit kulkami bez ohledu na to, jak dobří jste střelci. Postříbřené kulky zraní upíra, ale nezabijí ho. Zabijí lykantropa, ale ne zombii. Můžete tu zatracenou věc rozsekat na kusy a oddělené části těla se za vámi pořád poplází. Viděla jsem to. Není to hezké. Gangy nechávají Señořin trávník na pokoji. Žádné násilí. Platí tu neustálé průměří.

Kolují historky o hispánském gangu, který si myslel, že má obranu proti gris-gris. Někteří lidé tvrdí, že bývalý vůdce gangu je pořád ještě v Dominžině sklepě a občas splní nějaký ten příkaz. Je to skvělý odstrašující příklad pro všechny mladistvé delikventy, kteří se vymkli z ruky.

Osobně jsem ji nikdy neviděla oživit zombii. Na druhou stranu jsem ji také nikdy neviděla povolávat hady. Budu radši, když to tak zůstane.

Dvoupatrový dům Seňory Salvadorové stojí zhruba na půlakrovém pozemku. Má hezký prostorný dvůr. Proti nabíleným zdem se vyjímalý jasně červené muškáty. Rudá a bílá. Krev a kost. Myslím, že náhodným kolemjdoucím ta symbolika neušla. Rozhodně neušla mně.

Manny zaparkoval na příjezdové cestě za krémově zbarveným Chevroletem Impala. Garáž pro dvě auta byla namalovaná na bílo, aby se hodila k domu. Po chodníku zarputile jezdila nahoru a dolů asi pětiletá holčička na tříkolce. Dva o málo starší chlapci seděli na schodech vedoucích ke krytému vchodu. Přestali si hrát a pohlédli na nás.

Za nimi stál u vchodu nějaký muž. Na sobě měl podpažní pouzdro hozené přes modré tričko bez rukávů. Už mu chyběl jen blikající neónový nápis „agresivní hovado“. Na chodníčku byly stopy po křídě. Pastelové kříže a nečitelné diagramy. Vypadaly jako součást dětských her, ale přesně to nebyly. Byly to symboly uctívání, které před domem nakreslili nějakí nadšení stoupenci Seňory. Holčička na tříkolce přes ně jezdila sem a tam. Normálka, ne?

Následovala jsem Mannyho přes sluncem ztýraný trávník. Děvčátko na tříkolce nás teď sledovalo, opálenou tvářičku nečitelnou.

Manny si sundal sluneční brýle a na toho muže se usmál. „*Buenos días*, Antonio. Dlouho jsme se neviděli.“

„*Sí*,“ odtušil Antonio. Hlas měl hluboký a chmurný. Tmavé opálené paže měl volně zkřížené na hrudi. Tudíž měl pravačku přesně vedle pistole.

Využila jsem Mannyho tělo, aby mu stínilo výhled, a nedbale položila ruku vedle své vlastní zbraně. Heslo skautů: „Vždy připraven.“ Nebo to byli mariňáci?

„Stal se z tebe silný, pohledný muž,“ řekl Manny.

„Babička říká, že tě musím pustit dovnitř,“ odtušil Antonio.

„Je to moudrá žena.“

Antonio pokrčil rameny. „Je to Señora.“ Zadíval se přes Mannyho na mne. „Kdo je tohle?“

„Señorita Anita Blake.“ Manny ustoupil, takže jsem mohla popojít dopředu. Udělala jsem to, pravačku lehce opřenou v pase, jako bych se chtěla předvádět, ale bylo to nejbliž, jak jsem mohla mít ruku v dosahu zbraně.

Antonio na mne pohlédl. V tmavých očích měl vztek, ale to bylo všechno. Neměl ani zdaleka takový pohled jako bodyguardi Harolda Gaynora. Usmála jsem se. „Těší mě.“

Chvilku na mě podezřívavě šilhal, pak přikývl. Dál jsem se na něj usmívala a po jeho tváři se také rozlil úsměv. Myslí si, že s ním flirtuju. Ať si to myslí.

Řekl něco španělsky. Mohla jsem se jen usmát a zavrtět hlavou. Mluvil tiše, upřeně se na mě díval svými tmavými očima, koutek úst lehce pozvednutý. Nemusela jsem umět jazyk, abych věděla, že mi dělá návrhy. Nebo mě uráží.

Mannymu se napjaly svaly na krku, zrudnul ve tváři. Procedil cosi mezi zaťatými zuby.

Ted' pro změnu zrudl Antonio. Natáhl se po pistoli. Vyšla jsem o dva schody výš, dotkla se jeho zápěstí, jako bych nevěděla, o co jde. Napětí v jeho paži bylo jako natažený škrticí drát.

Zářivě jsem se na něj usmála a zadržela jeho zápěstí. Přelétl očima z Mannyho na mě, napětí polevilo, ale nepustila jsem ho, dokud nenechal klesnout paži podél těla. Pozvedl mou ruku ke rtům a políbil ji. Rty bloudil po hřbetu mé ruky, ale pohled upíral na Mannyho. Naštvaný, plný vzteku.

Antonio má pistoli, ale je to amatér. Amatéry s pistolemi časem někdo zabije. Zajímalo by mě, jestli to Dominga Salvadorová ví? Možná je učiněný zázrak ve vúdú, ale vsadím se, že o pistolích toho moc neví, ani o tom, co je potřeba, aby je člověk pravidelně používal. Ať už je to cokoli, Antonio to nemá.

Zabije vás, to ano. Bez problémů. Ale ze špatných důvodů. Z amatérských důvodů. Samozřejmě, budete pořád stejně mrtví.

Dovedl mě k sobě ke vchodu, aniž by pustil mou ruku. Mou levou ruku. Tu může držet klidně celý den. „Musím tě prohledat kvůli zbraním, Manueli.“

„Chápu,“ řekl Manny. Vystoupal nahoru a Antonio ustoupil, aby od něj měl odstup v případě, že by se na něj Manny chtěl vrhnout. Takže já jsem měla Antoniova záda jako na střelnici. To bylo nedbalé. Za jiných okolností smrtelné.

Nechal Mannyho opřít se o zábradlí u krytého vstupu jako při policejní prohlídce. Antonio věděl, co dělá, ale byla to vztekla prohlídka. Spousta rychlých trhaných pohybů rukou, jako by ho štal pouhý Mannyho dotek. Starý dobrý Tony je pěkně prolezlý nenávistí.

Ani ho nenapadlo prohledat mě. Ts ts ts.

K zamřížovaným dveřím přistoupil druhý muž. Bylo mu asi tak mezi pětácti a padesáti. Na sobě měl bílé tílko a přes něj rozepnutou kostkovanou košili. Rukávy měl zahrnuté tak daleko jak to jen šlo. Na čele se mu leskl pot. Vsadila bych se, že vzadu za pasem má pistoli. V černých vlasech měl přesně nad čelem bílý pramen. „Co ti trvá tak dlouho, Antonio?“ Hlas měl hluboký, s přízvukem.

„Musel jsem ho prohledat kvůli zbraním.“

Starší muž přikývl. „Oba dva vás přijme.“

Antonio ustoupil stranou a znovu zaujal své místo u vchodu. Když jsem procházela kolem, vydal mlaskavý zvuk. Cítila jsem, jak Manny strnul, ale dostali jsme se do obývacího pokoje, aniž by byl kdokoli zastřelen. Byli jsme na seznamu.

Obývací byl prostorný, po levé straně stála sedací souprava. U zdi piáno. Zajímalo by mě, kdo na něj hraje. Antonio? Hm, asi ne.

Následovali jsme našeho průvodce krátkou předsíní do velké kuchyně. Na černobíle kachlíkovanou podlahu dopadaly zlaté obdélníky slunečního světla. Podlaha byla stará, ale příslušenství nové. U zadní stěny zabírala řádný kus místa nová luxusní lednička s drtičem ledu a dávkovačem vody. Všechno bylo vyvedeno ve světle žluté: sklizňová zlatá a podzimní bronzová.

U kuchyňského stolu seděla žena, které bylo něco přes šedesát. Úzkou snědou tvář měla protkanou spoustou vrásek od úsměvů. Čistě bílé vlasy měla v týle stažené do drdolu. Seděla na židli vzpřímeně, štíhlé kostnaté ruce složené na desce stolu. Vypadala strašlivě neškodně. Hodná stará babička. Jestli je pravda

pouhá čtvrtina toho, co jsem o ní slyšela, tak tohle je to nejlepší maskování, jaké jsem kdy viděla.

Usmála se a vztáhla ruce. Manny přistoupil blíž a přijal nabídku, rty přešel po jejích kloubech. „Ráda tě vidím, Manueli.“ Měla hluboký hlas, kontraalt se sametovým náznakem přízvuku.

„I já tebe, Domingo.“ Pustil její ruce a sedl si naproti ní.

Bystrýma černýma očima zalétla ke mně; já jsem pořád stála ve dveřích. „Tak, Anito Blakeová, konečně jsi ke mně přišla.“

Divná věta, kterou řekla. Pohlédla jsem na Mannyho. V náznaku pokrčil rameny. Taky neví, co tím myslela. Skvěle. „Netušila jsem, že mě dychtivě očekáváte, Señor.“

„Slyšela jsem o tobě vyprávět věci, *chica*. Úžasné věci.“ V těch černých očích a usměvavé tváři byl náznak, který nebyl ani trochu neškodný.

„Manny?“ zeptala jsem se.

„Já nic.“

„Ne, Manuel se mnou už nemluví. Jeho ženuška mu to zakazuje.“ Poslední věta zněla vztekale a hořce.

Panebože, nejmocnější vídú kněžka celého Středozápadu se chová jako odvržená milénka. Do háje.

Obrátila ty rozhněvané černé oči na mne. „Všichni, kdo mají co do činění s vaudunskými obřady, časem přijdou k Señoře Salvadorové.“

„Já nemám co do činění s vaudunskými obřady.“

Zasmála se tomu. Tím smíchem se jí zvlhnily všechny vrásky na tváři. „Oživuješ mrtvé, zombie, a nemáš co do činění s vaudunskými obřady. *Chica*, to je ale zajímavé.“ Hlas jí přímo jiskřil upřímným pobavením. Byla jsem ráda, že si díky mně vylepšila náladu.

„Domingo, říkal jsem ti, proč se chceme sejít. Vyjádřil jsem se velmi jasně...“ začal Manny.

Mávnutím ruky ho umlčela. „Ano, do telefonu jsi byl velmi opatrný, Manueli.“ Naklonila se ke mně. „Vyjádřil se velmi jasně, že nepřijdeš, aby ses zúčastnila kteréhokoliv z mých pohanských rituálů.“ Hořkost v jejím hlase byla dost ostrá na to, aby se jí člověk zadával.

„Pojď sem, *chica*,“ oslovila mě. Vztáhla ke mně jen jednu ruku, ne obě. Mám ji políbit stejně jako Manny. Mám dojem, že jsem nepřišla k papeži.

Pak jsem si uvědomila, že se jí nechci dotknout. Neudělala nic špatného. Přesto mě svaly na ramenou bolely napětím. Mám strach a nevím proč.

Přistoupila jsem k ní a vzala ji za ruku, nejistá, co s tou rukou mám dělat. Kůže měla hřejivou a suchou. Tak nějak mě usadila na židli, která k ní stála nejbliž, aniž pustila mou ruku. Così řekla tichým, hlubokým hlasem.

Zavrtěla jsem hlavou. „Promiňte, ale neumím španělsky.“

Volnou rukou se dotkla mých vlasů. „Vlasy černé jako vraní křídla. To není dědictví žádné bílé kůže.“

„Moje matka byla Mexičanka.“

„Přesto nemluvíš naším jazykem.“

Stále držela mou ruku, kterou jsem ovšem chtěla zpátky. „Zemřela, když jsem byla malá. Vychovávali mě otcovi příbuzní.“

„Ach tak.“

Vytáhla jsem ruku z jejího sevření a hned mi bylo lépe. Nic mi neudělala. Nic. Proč jsem ksakru tak lekavá? Náš průvodce s bílým pramenem vlasů zaujal místo za Señořínými zády. Jasně jsem na něj viděla. Ruce měl v mém zorném poli. Viděla jsem na zadní dveře i na vstup do kuchyně. Nikdo se mi neplížil za zády. Ale chloupky vzadu na krku mi stály v pozoru.

Letmo jsem pohlédla na Mannyho, ale ten zíral na Dominga. Ruce měl na kuchyňském stole zaťaté tak, až mu naběhly žilky na kloubech.

Cítila jsem se jako na festivale zahraničních filmů bez titulků. Mohla jsem jen hádat, oč jde, ale nebyla jsem si jistá, zda hádám správně. Mráz běhající po zádech mi říkal, že se tu odehrává nějaké kejklářství. Mannyho reakce prozrazovala, že je možná určeno jemu.

Mannymu poklesla ramena. Uvolnil ruce z toho hrozného napětí. Bylo to zjevně jakési osvobození. Dominga se usmála, zářivý záblesk zubů. „Mohl jsi být tak mocný, *mi corazón*.“

„Nechtěl jsem moc, Domingo,“ odvětil.

Dívala jsem se z jednoho na druhého a nebyla si přesně jistá, co se právě stalo. Nebyla jsem si jistá, jestli to chci vědět. Jsem ochotna věřit tomu, že nevědomost je požehnání. Tak často jím skutečně je.

Obrátila ke mně rychlé tmavé oči. „A co ty, *chica*, ty chceš moc?“ Napětí v týle se mi rozšířilo po celém těle. Bylo to jako by mi po kůži pochodoval nějaký hmyz. Do hajzlu.

„Ne.“ Nádherně jednoduchá odpověď. Možná bych ji měla používat častěji.

„Možná ne teď, ale budeš ji chtít.“

Nelíbil se mi způsob, jakým to řekla. Bylo to směšné, sedět v prosluněné kuchyni, v půl osmé ráno, a mít strach. Ale bylo to tak. Strachy se mi svíral žaludek.

Hleděla na mě. Její oči byly jen očima. Neměly v sobě svůdnou moc upírů. Byly to jen oči, a přesto... Chloupky na mém týle se pokusily odplížit dolů po páteři. Po těle mi naskočila husí kůže, záchvěv šťípaového tepla. Olízla jsem si rty a zadívala se na Domingu Salvadorovou.

Byla to magická facka. Zkouší mě. Už jsem to zažila. Lidé jsou tak fascinovaní tím, co dělám. Přesvědčení, že ovládám magii. Neovládám. Jsem spřízněna s mrtvými, ale to je něco jiného.

Oplácela jsem pohled jejích téměř černých očí a cítila jsem, jak se kácím dopředu. Bylo to jako padat bez hnutí. Svět se na okamžik tak nějak zhoupl, pak se znovu ustálil. Z těla mi vyrazil žár jako svíjející se žhnoucí provaz. Vyrázil proti stařeně. Zasáhl ji a já to pocítila jako ránu elektřinou.

Vstala jsem, zalapala po dechu. „Do prčic!“

„Anito, není ti nic?“ Manny teď také stál. Jemně mě vzal za paži.

„Nejsem si jistá. Co mi ksakru udělala?“

„Spíš co jsi udělala ty mně, *chica*,“ řekla Dominga. Vypadala poněkud pobledlá. Na čele se jí perlil pot.

Muž odstoupil od zdi, ruce volné a připravené. „Ne,“ zarazila ho Dominga, „Enzo, ne. Jsem v pořádku.“ Zněla zadýchaně, jako by byla běžela.

Zůstala jsem stát. Chci jít domů, teď hned, prosím.

„Nepřišli jsme sem kvůli tvým hrám, Domingo,“ upozornil ji Manny. Hlas se mu prohloubil vztekem a zdálo se mi, že i strachem. S tou druhou emocí jsem musela souhlasit.

„To není hra, Manueli. Copak jsi zapomněl všechno, co jsem tě učila? Všechno, čím jsi byl?“

„Nezapomněl jsem nic. Ale nepřivedl jsem ji sem, abys jí ubližovala.“

„Jestli jí bude ublíženo nebo ne, to záleží na ní, *mi corazón*.“

Ta poslední věta se mi moc nelíbila. „Vy nám nepomůžete. Chcete hrát hru na kočku a na myš. Jenže tahle myš odchází.“ Obrátila jsem se k odchodu, aniž bych spustila pozorný pohled z Enzoa. Ten není amatér.

„Ty nechceš najít toho chlapce, o němž mi Manny říkal, že jej unesli? Tříletý. Příliš malý na to, aby byl v rukou bokora.“

To mě zastavilo. Věděla, že mě to zastaví. K čertu s ní. „Co je to bokor?“

Usmála se. „Ty to opravdu nevíš, že?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Její úsměv se rozšířil příjemným překvapením. „Polož pravou ruku na stůl, dlaní nahoru, *por favor*.“

„Pokud víte něco o tom dítěti, tak mi to prostě řekněte. Prosím.“

„Podstup moje malé zkoušky a já ti pomohu.“

„Jaké zkoušky?“ Doufala jsem, že to znělo tak podezřívavě, jak jsem se cítila.

Dominga se zasmála, byl to náhlý veselý zvuk. Hodil se ke všem těm vráskám od smíchu v její tváři. Oči jí téměř jiskřily veselím. Proč jen mám pocit, že se směje mně?

„No tak, *chica*, neublížím ti,“ prohlásila.

„Manny?“

„Pokud by chtěla udělat cokoli, co by ti ublížilo, řeknu ti.“

Dominga ke mně vzhledla, ve tváři vepsaný jakýsi zmatený údiv. „Slyšela jsem, že dokážeš oživit tři zombie za noc, jednu noc za druhou. Přesto jsi vskutku začátečnice.“

„Nevědomost je požehnáním,“ zamumlala jsem.

„Sedni si, *chica*. Tohle nebude bolet, slibuji.“

Tohle nebude bolet. Slibovalo to mnohem větší bolest na později. Posadila jsem se. „Každé zdržení může stát to dítě život.“ Snažila jsem se zapůsobit na její lepší já.

Naklonila se ke mně. „Opravdu si myslíš, že ten chlapec stále žije?“ Asi nemá žádné lepší já.

Odtáhla jsem se od ní. Nemohla jsem si pomoci. A nemohla jsem jí lhát. „Ne.“

„Pak máme dost času, ne?“

„Dost času na co?“

„Polož sem ruku, *chica*, *por favor*, pak zodpovím tvé otázky.“

Zhluboka jsem se nadechla a položila pravou ruku na stůl dlaní nahoru. Dělá tajemnou. Nenávidím lidi, kteří dělají tajemné.

Zpod stolu vytáhla malý černý váček, jako by ho měla celou dobu na klíně. Jako by tohle celé plánovala.

Manny na váček zíral, jako by každou chvíli mělo vylézt něco odporného. Těsně vedle. Dominga Salvadorová něco odporného vytáhla.

Bylo to kouzlo, gris-gris z černého peří, kousků kostí a mumifikovaného ptačího pařátu. Nejdřív jsem si myslela, že je to

kuře, dokud jsem neuviděla silné černé spáry. Někde venku teď poletuje sokol nebo orel s dřevěnou nohou.

Představila jsem si, jak mi ty drápy zatne do masa a celá jsem se napjala, abych trhla rukou pryč. Ale ona prostě jen položila gris-gris do mé otevřené dlaně. Peří, kousky kostí, sušená sokolí noha. Nebylo to slizké. Nebolelo to. Ve skutečnosti jsem si připadala trochu hloupě.

Pak jsem to ucítla. Teplo. Ta věc, která mi ležela na dlani, hrála. Ještě před vteřinou tomu tak nebylo. „Co s tím děláte?“

Dominga neodpověděla. Vzhledla jsem k ní, ale její pohled se pozorně upíral na mou ruku. Jako kočka těsně před skokem.

Znovu jsem se podívala dolů. Spár se zaťal, pak se uvolnil, zase se zaťal. Hýbal se mi na dlani. „Do hajzluuu!“ Chtěla jsem vyskočit na nohy. Mršit tou hnusnou věcí na zem. Ale neudělala jsem to. Seděla jsem tam, všechny chloupky na těle mi trnuly, tep jsem cítila až v krku a nechala tu věc, ať se mi hýbe na ruce. „Dobrá,“ zněla jsem zadýchaně, „prošla jsem vaší malou zkouškou. A teď mi tu věc ksakru sundejte z dlaně!“

Dominga pařát jemně zvedla. Opatrně, aby se nedotkla mé kůže. Netušila jsem proč, ale ta snaha byla zřetelná.

„Ksakru, ksakru, krakru,“ šeptala jsem si polohlasně. Třela jsem si dlaň o žaludek a občas jsem zavadila o schovanou zbraň. Bylo uklidňující vědět, že kdyby došlo na nejhorší, tak ji mohu prostě zastřelit. Dřív, než mě vyděsí k smrti. „Můžeme se teď věnovat obchodním záležitostem?“ Můj hlas zněl téměř klidně. Bod pro mne.

Dominga hladila pařát v dlaních. „Způsobila jsi, že se spár pohnul. Byla jsi vyděšená, ale ne překvapená. Proč?“

Co jsem měla říct? Nic, s čím bych se jí chtěla svěřit. „Jsem spřízněna s mrtvými. Reaguji na mne. Stejně jako někteří lidé umějí číst myšlenky.“

Usmála se. „Opravdu věříš, že tvá schopnost oživovat mrtvé je salonní kejklářství jako čtení myšlenek?“

Dominga se zjevně nikdy nesetkala s opravdu dobrým telepatem. Kdyby ano, nepohrdala by jimi tolik. Svým způsobem jsou stejně děsiví jako ona.

„Oživuji mrtvé, Seňoro. Je to jen má práce.“

„Tomu nevěříš o nic víc než já.“

„Opravdu velice se snažím.“

„Už tě někdo zkoušel přede mnou.“ Pronesla to jako větu oznamovací.

„Moje babička z matčiny strany, ale ne takhle.“ Ukázala jsem na stále ještě se pohybující ptačí nohu. Vypadala jako jedna z takových těch falešných rukou, které můžete koupit v obchodním domě Spencer's. Teď, když jsem ji nedržela, mohla jsem se tvářit, že někde uvnitř to má maličké baterky. Tak.

„Ona vyznávala vaudun?“

Přikývla jsem.

„Proč jsi nestudovala pod jejím vedením?“

„Mám vrozený dar povolávat mrtvé z hrobu. To mi neurčuje náboženské preference.“

„Jsi křesťanka.“ Vyřkla to slovo jako by to bylo něco špatného.

„Tak jest.“ Vstala jsem. „Přála bych si, abych mohla říct, že mi bylo potěšením, ale nebylo.“

„Polož své otázky, *chica*.“

„Cože?“ Změna tématu byla na mě příliš rychlá.

„Zeptej se na cokoli, nač jsi se přišla zeptat.“

Pohlédla jsem na Mannyho. „Pokud říká, že ti odpoví, odpoví ti.“ Nezdál se tím zcela nadšený.

Znovu jsem si sedla. Ještě jedna urážka a odcházím. Ale pokud nám může opravdu pomoci... ksakru, mává mi před nosem tou tenkou nitkou naděje. A po tom, co jsem viděla v domě Reynoldsových, jsem se té nitky chytala.

Měla jsem v úmyslu být tak zdvořilá, jak to jen půjde, při formulaci otázky. Teď jsem to měla úplně na háku. „Oživila jste v několika posledních týdnech nějakou zombii?“

„Ano, pár ano,“ odvětila.

„Dobrá.“ Zaváhala jsem nad další otázkou. Vybavil se mi pocit, když se mi ta věc hýbala v dlani. Otřela jsem si ruku o kalhoty, jako bych mohla otřít i ten dojem. Co je to nejhorší, co mi může udělat, pokud ji urazím? Neptej se. „Poslala jste nějaké zombie za účelem... pomsty?“ Vida, to bylo zdvořilé. Úžasné.

„Žádné.“

„Jste si jistá?“

Usmála se. „Pamatovala bych si, kdybych vypustila vrahy ze záhrobí.“

„Vraždící zombie nemusí být vrazi.“

„Vážně?“ Povyřádala světlé obočí. „To máš tak velkou zkušenost s oživováním ‚vraždících‘ zombií?“

Odolala jsem nutkání kroutit se jako školáček přichycený při lži. „Jenom s jednou.“

„Pověz mi o tom.“

„Ne.“ Znělo to rozhodně. „Ne, to je soukromá záležitost.“ Soukromá noční můra, o niž se s vůdčí lady opravdu nepodělím.

Rozhodla jsem se poněkud změnit téma. „Už jsem oživovala vrahy. Nechovali se o nic víc násilnický než běžní nemrtví.“

„Kolik mrtvých jsi povolala z hrobu?“ zajímala se.

Pokrčila jsem rameny. „Nevím.“

„Zkus to...“ zdálo se, že hledá vhodné slovo, „... odhadnout.“

„Nemůžu. Musely jich být stovky.“

„Tisíc?“

„Nevím. Nevedu to v patrnosti.“

„A vede to v patrnosti tvůj šéf u společnosti Oživovatelé Inc?“

„Předpokládám, že všichni moji klienti jsou v seznamu, takže ano.“

Usmála se. „Zajímalo by mě přesné číslo.“

Co je na tom špatného? „Zjistím to, pokud budu moci.“

„Poslušné děvče.“ Vstala. „Neoživila jsem tu tvou ‚vraždící‘ zombii. Jestli to je to, co žere občany.“ Usmála se, téměř zasmála, jako by to bylo směšné. „Ale znám lidi, kteří se s tebou nikdy nebudou bavit. Lidi, kteří by byli toho strašného skutku schopni. Vypytám se jich a oni mi odpovědí. Vyzvím od nich pravdu a tu ti předám, Anito.“

Vyslovila moje jméno tak, jak mělo znít: Anííííí. Znělo exoticky.

„Děkuji vám mnohokrát, Señoro Salvadorová.“

„Ale je tady jedna laskavost, kterou budu žádat výměnou za tyto informace.“

Vsadila bych se, že teď půjde o něco nepříjemného. „A co by to bylo za laskavost, señoro?“

„Chci, abys pro mne prošla ještě jednou zkouškou.“

Hleděla jsem na ni, čekala, že bude pokračovat, ale nepokračovala. „Jaký druh zkoušky?“ zeptala jsem se.

„Pojď se mnou do sklepa a uvidíš.“ Hlas jako med.

„Ne, Domingo,“ vložil se do hovoru Manny. Postavil se. „Anito, nic z toho, co by ti Señora mohla říci, nestojí za to, co po tobě žádá.“

„Mohu si promluvit s lidmi a bytostmi, které s vámi nikdy mluvit nebudou, s žádným z vás. Při tom, jak dobří jste křesťané.“

„Pojď, Anito, nepotřebujeme její pomoc.“ Vyrázil ke dveřím. Nenásledovala jsem ho. Manny neviděl tu zmasakrovanou rodinu. Nezdálo se mu minulou noc o plyšových medvídcích pokrytých krví. Mně ano. Nemohu odejít, pokud mi ona může pomoci. Nejde o to, zda je Benjamin Reynolds živý nebo mrtvý. Ta bytost,

ať už to bylo cokoliv, bude zabíjet znovu. A vsadila bych se, že to má něco společného s vůdčí. Což není můj obor. Potřebuju pomoc a potřebuju ji rychle.

„Anito, pojd’“, dotkl se mé paže a popotáhl mě kousek ke dveřím.

„Pověz mi o té zkoušce.“

Dominga se vítězně usmála. Věděla, že mě dostala. Věděla, že neodejdu, dokud mi neslíbí pomoc. Sakra.

„Přesuňme se do sklepa, vysvětlím ti zkoušku tam.“

Mannyho stisk na mé paži zesílil. „Anito, nevíš, co děláš.“

Měl pravdu, ale... „Prostě zůstaň se mnou, Manny, kryj mě. Nedovol mi udělat nic, co by doopravdy bolelo. Ano?“

„Anito, cokoliv, co chce dělat tam dole, bude bolet. Možná ne fyzicky, ale bude to bolet.“

„Musím to udělat, Manny.“ Poplácala jsem ho po ruce a usmála se. „Bude to v pořádku.“

„Ne“, trval na svém, „nebude.“

Nevěděla jsem, co na to říct, krom toho, že má pravděpodobně pravdu. Ale na tom nezáleží. Udělám to. Cokoliv po mně bude chtít, v rozumných mezích, pokud to zastaví ty vraždy. Pokud to zařídí tak, abych už nikdy nemusela vidět další napůl sežrané tělo.

Dominga se usmála. „Pojďme dolů.“

„Mohu mluvit s Anitou o samotě, Señoro, *por favor*“, ozval se Manny. Ruku měl pořád položenou na mé paži. Cítila jsem napětí v jeho svalech.

„Budeš mít zbytek tohoto krásného dne na to, aby sis s ní povídal, Manueli. Ale já mám jen tuhle kratičkou chvíli. Pokud pro mne podstoupí tuto zkoušku, slibuji, že jí pomohu, jakkoliv budu moci, abychom chytily vraha.“

To byla velmi silná nabídka. Spousta lidí s ní promluví jen z čiré hrůzy, jakou policie nikdy nevzbudí. Policie vás může nanejvýš zavřít. To není dostatečně odstrašující. Ale když se vám v noci oknem připlazí nemrtví... to odstrašující je.

Čtyři, možná pět lidí je už mrtvých. Mizerný způsob jak zemřít. „Už jsem řekla, že to udělám. Pojďme.“

Obešla stůl a vzala Mannyho za paži. Trhl sebou, jako by ho uhodila. Odtáhla ho ode mne. „Neublížím jí, Manueli. Přísahám.“

„Nevěřím ti, Domingo.“

Zasmála se. „Ale je to její volba, Manueli. Já ji nenutila.“

„Vydírala jsi ji, Domingo. Vydírala jsi ji bezpečím ostatních.“

Ohlédla se přes rameno. „Vydírala jsem tě, *chica*?“

„Ano“, řekla jsem.

„Ano, je tvou žačkou, corazón. Má tvou upřímnost. A tvou odvahu.“

„Je statečná, ale ještě neviděla, co leží tam dole.“

Chtěla jsem se zeptat, co přesně je ve sklepech, ale nezeptala jsem se. Ve skutečnosti to nechci vědět. Lidé už mě varovali před nadpřirozeným svinstvem. Nechod' do toho pokoje, nestvůra tě sežere. Většinou tam je nestvůra a většinou se mě snaží sežrat. Ale až doposud jsem byla rychlejší nebo měla víc štěstí než nestvůry. Kéž by mi to vydrželo.

Přála jsem si, abych mohla uposlechnout Mannyho varování. Jít domů teď znělo vážně dobře, ale škaredily se na mě moje povinnosti. Povinnosti a šepotání nočních můr. Nechci vidět další zmasakrovanou rodinu.

Dominga vyvedla Mannyho z pokoje. Já ji následovala s Enzem v závěsu. Skvělý den na promenádu.

6

Schody do sklepa byly strmé, tvořené dřevěnými laťkami. Cítila jsem, jak se schodiště chvěje, když jsme po něm dusali dolů. Nebylo to právě uklidňující. Jasně denní světlo padalo do naprosté temnoty. Zdálo se, jako by selhávalo a bledlo, jako by nemělo žádnou moc na tomhle místě podobném jeskyni. Zastavila jsem se na šedavém okraji světla a zadívala se dolů do místnosti plné noční tmy. Nerozeznávala jsem ani Dominga a Mannyho. Museli přece jít těsně přede mnou, nebo ne?

Osobní strážce Enzo vyčkával za mými zády jako trpělivá hora. Neudělal nejmenší gesto, aby mne popohnal. Takže je to moje rozhodnutí? Můžu si prostě sbalit saky paky a jít domů?

„Manny,“ zavolala jsem.

Z dálky přiletla odpověď – z příliš velké dálky. Možná to je jen akustický klam prostoru. A nebo taky ne. „Tady jsem, Anito.“

Namáhala jsem oči, abych viděla, odkud hlas přichází, ale nic nebylo vidět. Udělala jsem dva kroky dál dolů do inkoustově černé tmy a zastavila se, jako bych narazila do zdi. Byl tu cítit vlhký kamenitý zápach většiny sklepů, ale pod ním ještě jakýsi další – zatuchlý, nakyslý, nasládlý. Téměř nepopsatelný pach mrtvých těl. Tady, na začátku schodů, byl slabý. Vsaším se, že po cestě dolů bude čím dál tím silnější.

Moje babička byla vaudunská kněžka. Její humfo, svatyně, nepáchla po mrtvolách. Rozdíl mezi dobrem a zlem není ve vůdů zdaleka tak jasně určený jako u Wiccy, křesťanství nebo satanismu. Přesto tu je. A Dominga Salvadorová stojí na špatné straně oné hranice. Věděla jsem to, když jsem sem šla. Stejně mi to pořád vadilo.

Babička Flores mi říkala, že jsem nekromantka. Bylo to víc než být kněžkou vůdů, a zároveň méně. Mám pochopení pro mrtvé, pro všechny mrtvé. Je těžké být vaudunská nekromantka a nepřejít ke zlu. Příliš velké pokušení, říkala babička. Podporovala mě v křesťanské víře. Podporovala otce, aby přerušil veškeré kontakty s její stranou rodiny. Podporovala to z lásky ke mně a ze strachu o mou duši.

A teď jdu dolů po schodech přímo do tlamy pokušení. Co by tomu babička Flores řekla? Pravděpodobně by řekla: Jdi domů. Což je dobrá rada. Strachem stažený žaludek mi říkal totéž.

Rozsvítilo se. Zamrkala jsem na schodiště. Jediná slabá žárovka u paty schodů se zdála jasná jako hvězda. Dominga a Manny stáli přímo pod žárovkou a dívali se nahoru na mě.

Světlo. Proč se hned cítím lépe? Hloupé, ale pravdivé. Enzo za námi zabouchl dveře. Stíny byly temné, ale dole, v úzké cihlové chodbě se houpaly další holé žárovky.

Už jsem byla skoro na konci schodů. Sladký nakyslý zápach zesílil. Snažila jsem se dýchat pusou, ale pach mi jen zanášel krk a horní patro. Pach hnijícího masa mi ulpíval na jazyku.

Dominga nás vedla mezi úzkými zdmi. Na stěnách byly pravidelné záplaty. Místa, která vypadala, jako by je někdo zacementoval. Přes cement byla nanесena barva, ale v pravidelných intervalech tam bývaly dveře, místnosti. Proč by je někdo zazdíval? Proč by zacementoval dveře? Co za nimi je?

Přejela jsem konečky prstů po hrubém cementu. Povrch byl nerovný a chladný. Barva nepřiliš stará. V tomhle vlhku by jinak už určitě odprýskala. Jenže neodprýskala. Co je za těmhle zahrazenými dveřmi?

Kůže mě začala svědit přesně mezi lopatkami. Potlačila jsem nutkání ohlédnout se dozadu na Enza. Vsadila bych se, že se chová slušně. Že zastřelení je ten poslední z mých problémů.

Vzduch byl vlhký a chladný. Nejhlubší místo sklepení. Byly tu troje dveře, které byly opravdovými dveřmi: dvoje vpravo a jedny nalevo. Jedny dveře měly zářivě nový visací zámek. Když jsme procházeli kolem, uslyšela jsem je zapraskat, jako by se o ně opřelo cosi obrovského.

Zastavila jsem se. „Co je tam?“

Enzo se zastavil, když jsem tak učinila já. Dominga a Manny zahnuili za roh a my jsme osaměli. Dotkla jsem se dveří. Dřevo zaúpělo, zaharašilo v pantech. Jako by se o ně otírala gigantická kočka. Zpod prahu se vyvalil zápach. Zakuckala jsem se a zacouvala. Puch mi ulpěl v puse a v krku. Křečovitě jsem polkla a cítila ho až do žaludku.

Bytost za dveřmi vydala mňoukavý zvuk. Nedokázala jsem rozlišit, zda je to hlas lidský nebo zvířecí. Ať to bylo cokoli, bylo to větší než člověk. A bylo to mrtvé. Naprosto dokonale mrtvé.

Zakryla jsem si nos a ústa levačkou. Pravou jsem si nechala volnou, čistě pro jistotu. Pro případ, že by se ten tvor prolomil ven. Kulky proti oživlým mrtvým. Věděla jsem, že je to k ničemu, ale pistole mě stejně uklidňovala. Přinejhorším bych mohla zastřelit Enza. Ale nějak jsem věděla, že kdyby se ta bytost harašící dveřmi dostala ven, Enzo by byl ve stejném nebezpečí jako já.

„Už musíme jít dál,“ poznamenal.

Z jeho tváře jsem nedokázala nic vyčíst. Mohli jsme stejně dobře kráčet po ulici k obchodu na rohu. Zdál se zcela lhostejný a já ho za to vážně nenáviděla. Když jsem vyděšená já, tak by, pro Boha živého, měli být všichni ostatní vyděšení také.

Pohlédla jsem na dveře po levici, o nichž jsem předpokládala, že nebudou zamčené. Musela jsem to vědět. Trhnutím jsem je otevřela. Místnost měla tak jeden na dva a půl metru, jako cela. Cementová podlaha a nabílené zdi byly čisté a prázdné. Opravdu to vypadalo jako cela čekající na dalšího obyvatele. Enzo dveře zabouchl. Neprala jsem se s ním. Nestálo to za to. Jestli mám jít do střetu jeden proti jednomu s někým, kdo je o víc než pětadvacet kilo těžší, tak si dobře rozmyslím, jak daleko zajdu. Prázdná místnost za to nestojí.

Enzo se opřel o dveře. V nevlídném světle žárovek se mu na tváři leskl pot. „Nezkoušejte otevírat žádné další dveře, seňorito. Mohlo by to dopadnout velice špatně.“

Přikývla jsem. „Jistě. Žádný problém.“ Prázdná místnost a on se potí. Je dobře vědět, že ho taky něco vyděsí. Ale proč tenhle pokoj a ne ten s tím mňoukajícím zápachem? Nemám tušení.

„Musíme dohnat Seňoru.“ Udělal ladné gesto jako vrchní číšník, který mě uvádí k židli. Šla jsem, kam mi ukázal. Kam jinam taky?

Chodba ústila do rozlehlé obdélníkové místnosti vymalované stejnou křiklavě bílou jako předtím cela. Nabílená podlaha byla

pokrytá nádhernými černými a červenými obrazci. Verve, tak se jim říká. Symboly nakreslené ve vídú svatyni k přivolání loa, vaudunských bohů.

Znaky působily jako zdi lemující cestu. Vedly k oltáři. Pokud jste sešli ze stezky, poškodili jste všechny ty pečlivě zformované symboly. Nevěděla jsem, jestli by to bylo dobré nebo špatné. Pravidlo tři sta šedesát devět pro zacházení s neznámými druhy magie: máte-li pochybnosti, nechte to být.

Nechala jsem to být.

Z konce sálu zářila světla svíček. Jasně hřejivé světlo tančilo po místnosti a přinášelo mezi bílé stěny teplo a světlo. Dominga stála uprostřed světla a bělosti a vyzařovalo z ní zlo. Nenašla jsem pro to žádné jiné slovo. Ona není jen špatná, ona je zlá. Zlo kolem ní tvořilo auru jako kapalná hmatatelná temnota. Usmívající se stařenka byla pryč. Teď byla bytostí moci.

Manny ustoupil stranou. Díval se na ni. Letmo zalétl pohledem ke mně. V očích mu byla vidět velká část bělma. Oltář stál přímo za vzpřímenými Dominžinými zády. Z jeho vrchu se kupila mrtvá zvířata až na zem, kde vytvářela hromadu. Kuřata, psi, selátko, dvě kůzlata. Kousky srsti a zaschlé krve, které jsem nedokázala identifikovat. Oltář vypadal jako fontána, z jejíhož středu vytékal líný a hustý proud mrtvol.

Obětiny byly čerstvé. Žádný pach rozkladu. Upíraly se na mě skelné oči kůzlete. Nesnáším zabíjení kůzlat. Vždycky se mi zdají o tolik chytřejší než kuřata. Nebo si možná jen myslím, že jsou roztomilejší.

Napravo od oltáře stála vysoká žena. Téměř černá plet' se jí leskla ve světle svíček, jako by byla vyřezána z nějakého těžkého lesklého dřeva. Vlasy měla krátké a upravené, spadaly jí na ramena. Široké lícní kosti, plné rty, bezchybné líčení. Měla na sobě dlouhé hedvábné šaty, jasně šarlatové, v barvě čerstvé krve. Hodily se jí ke rtěnce.

Nalevo od oltáře stála zombie. Kdysi to byla žena. Dlouhé světlehnědé vlasy jí spadaly téměř až k pasu. Někdo jí je česal tak dlouho, až se leskly. Byly tou jedinou věcí, která na té mrtvole vypadala živá. Kůže získala šedavou barvu. Smrštila se kolem kostí jako seschlý obal. Pod tenkou hnijící kůží se pohybovaly provázkovité scvrklé svaly. Nos téměř neměla, působil jako napůl dokončený. Purpurové šaty volně visely a třepotaly se na kostnatých ostatcích.

Dokonce tu byl i pokus o líčení. Sice bez rtěnky, protože rty byly svrasklé, ale vytřeštěné oči lemoval náznak světle fialových

očních stínů. Velmi ztěžka jsem polkla a obrátila se, abych viděla na první ženu.

Byla to zombie. Jedna z nejzachovalejších a nejživěji vyhlížejících, jaké jsem kdy viděla, ale bez ohledu na to, jak přitažlivě vypadala, byla mrtvá. Ta žena – ta zombie – mi oplácela pohled. V jejích dokonalých hnědých očích bylo cosi, co si žádná zombie dlouho neudrží. Vzpomínky na to, kdo a co byly, mizí během několika dní, někdy i hodin. Ale tahle zombie měla strach. Strach se zračil jako jasná ostrá bolest v jejích očích. Zombie nemívají takové oči.

Ohlédla jsem se zpět na rozloženou zombii a zjistila, že i ona se na mě dívá. Vytřeštěné oči se na mě upíraly. Protože přišla o většinu svalů, které drží oči v důlcích, její mimika nebyla zdaleka tak dobrá, ale podařilo se jí to. Podařilo se jí mít strach. Do hajzlu.

Dominga přikývla a Enzo mi naznačil, abych postoupila dál do kruhu. Nechtěla jsem tam jít.

„O co tady sakra jde, Domingo?“

Usmála se, téměř se zasmála. „Nejsem zvyklá na takovou hrubost.“

„Tak si zvykej.“

Enzo mi vydechl za krk. Snažila jsem se ho ignorovat. Pravačku jsem měla nedbale blízko pistole, aniž by to vypadalo, jako že sahám pro zbraň. Nebylo to zrovna snadné. Když saháte po pistoli, většinou to vypadá, jako že saháte po pistoli. Přesto se zdálo, že si toho nikdo nevšiml. Bodík pro nás.

„Co jsi udělala s těmi dvěma zombiemi?“

„Prohlédni si je sama, *chica*. Jestli jsi tak mocná, jak se říká, odpovíš si na svou otázku.“

„A jestli se mi to nepovede zjistit?“ zeptala jsem se.

Usmála se, ale oči měla neproniknutelné a černé jako žralok. „Pak nejsi tak mocná, jak se říká.“

„Je tohle ta zkouška?“

„Možná.“

Povzdechla jsem si. Vůdů lady chce zjistit, jak drsná opravdu jsem. Proč? Možná to nemá důvod. Možná že je to jenom sadistická mocichtivá kurva. Jo, tomu jsem ochotna věřit. Ale na druhou stranu, možná tohle divadýlko má nějaký účel. Pokud ano, tak pořád nevím, jaký.

Podívala jsem se na Mannyho. Sotva znatelně pokrčil rameny. Ani on neví, o co tu jde. Nádhera.

Nebaví mě hrát Dominžiny hry, zvláště když neznám pravidla. Zombie se na mě pořád dívaly. V jejich očích cosi bylo...

Strach... A něco horšího – naděje. Do hajzlu. Zombie nemají naději. Nemají nic. Jsou mrtvé. Tyhle nebyly mrtvé. Musím to vědět. A budu jen doufat, že to nebyla zvědavost, co tu oživovatelku zabilo.

Opatrně jsem prošla kolem Domingy, koutkem oka jsem ji sledovala. Enzo zůstal vzadu a zahradil cestu mezi symboly. Jak tam stál, vypadal velký a pevný, ale mohla bych se přes něj dostat, kdybych to opravdu nutně potřebovala. Dostatečně nutně na to, abych ho zabila. Doufala jsem, že až zas tak nutně to potřebovat nebudu.

Hnijící zombie na mne shlížela. Byla vysoká skoro metr osmdesát. Zpod rudých šatů vykukovaly kostnaté nohy. Vysoká štíhlá žena, pravděpodobně kdysi velmi krásná. Vytřeštěné oči se pohnuly v téměř holých důlcích. Ozval se vlhký mlaskávy zvuk.

Když jsem ten zvuk slyšela poprvé, zvracela jsem. Zvuk očních bulv pohybujících se ve hnijících důlcích. Ale to bylo před čtyřmi lety, když to pro mě bylo nové. Kvůli rozkládajícímu se masu už necouvám ani nezvratím. V zásadě ne.

Ty oči byly světle hnědé s výrazným nádechem do zelena. Obklopovala ji vůně nějakého drahého parfému. Sypká a jemná, sladká a květinová, jako byste měli v nose pudr. Nakrčila jsem nos, vůně se mi lepila na horní patro. Až příště ucítím tenhle jemný drahý parfém, vzpomenu si na hnijící maso. Ale co, stejně voní jako něco příliš drahého na to, abych si to mohla dovolit.

Dívala se na mne. Ona, ne to, ale ona. V očích se jí dosud zračila osobnost. Většinu zombií označuji jako „to“, protože to sedí. Mohou vystoupit z hrobu a vypadat velmi živě, ale tak to nezůstane. Začnou se rozkládat. Nejdřív osobnost a inteligence, pak následuje tělo. Vždycky v tomto pořadí. Bůh není dostatečně krutý, aby kohokoliv nutil být při vědomí, zatímco jeho tělo hnije. V tomhle případě se něco děsivě zvtlo.

Obešla jsem Domingu Salvadorovu. Držela jsem se z jejího dosahu, aniž jsem mohla říct proč. Neměla zbraň, tím jsem si byla téměř jistá. Nebezpečí, které představovala, nemělo nic společného s noži nebo pistolemi. Prostě jsem nechtěla, aby se mě dotkla, byť omylem.

Zombie vpravo byla dokonalá. Ani známka rozkladu. Výraz v očích pozorný, živý. Bůh nám pomoz. Mohla by jít kamkoliv a všichni by si mysleli, že je to člověk. Jak jsem poznala, že není naživu? Nejsem si jistá. Neměla žádný z typických příznaků, ale poznám mrtvého, když ho cítím. Přesto... Hleděla jsem na druhou

ženu. Její půvabná snědá tvář byla obrácena ke mně. Z očí jí křičel strach.

Ať už je to jakákoliv moc, co mi umožňuje povolávat mrtvé z hrobu, tak teď mi říkala, že tohle je zombie, ale moje oči to nedokázaly rozeznat. Bylo to úžasné. Jestli Dominga dokáže oživovat takovýchle zombie, tak by mě porazila s jednou rukou za zády.

Já musím čekat tři dny, než oživím tělo. Dá to duši dostatek času to místo opustit. Duše obvykle chvíli poletují kolem. Tři dny je průměr. Pokud je duše stále přítomna, tak z hrobu nepovolám ani ň. Našly se teorie o tom, že pokud by oživovatel při povolávání dokázal zachovat duši nedotčenou, získali bychom vzkříšení. Vždyť to znáte, opravdické vzkříšení, jako v případě Ježíše a Lazara. Nevěřila jsem tomu. Nebo možná jen znám svá omezení.

Vzhlížela jsem k zombii a věděla, co je jinak. Duše je stále přítomna. V obou tělech je stále ještě duše. Jak? Jak to prokristapána udělala?

„Duše. V tělech zůstaly duše.“ V hlase mi zaznělo znechucení, které jsem cítila. Proč bych se měla namáhat ho skrýt?

„Velmi dobře, *chica*.“

Přešla jsem nalevo, nespouštěla jsem Enza z očí. „Jak jste to dokázala?“

„Chytila jsem duši v okamžiku, kdy opouštěla tělo.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To nic nevysvětluje.“

„To nevíš, jak chytit duši do lahve?“

Duše v lahvi? Dělá si srandu? Ne, nedělá. „Ne, nevím.“ Když jsem to říkala, snažila jsem se, aby to neznělo povýšeně.

„Mohla bych tě toho tolik naučit, Anito.“

„Ne, děkuji. Chytila jste jejich duše, pak jste oživila těla a dala duše zpátky.“ Jen jsem hádala, ale znělo to správně.

„Velmi, velmi dobře. Přesně tak.“ Dívala se na mě tak upřeně, až mi to bylo nepříjemné. Vrývala si mě do paměti svýma prázdnýma černýma očima.

„Ale proč druhá zombie hnije? Teorie říká, že s nedotčenou duší se tělo nerozkládá?“

„Už to není teorie. Já jsem ji dokázala.“

Sledovala jsem ohnilou mrtvolu a ona opětovala pohled. „Tak proč se tahle rozkládá a tamhleta ne?“ Prostě dvě nekromantky krafající o práci. Poslyš, oživuješ zombie jenom za novoluní?

„Duši lze do těla vložit a pak ji znovu odstranit. Tak často, jak se mi zachce.“

Zírala jsem na Domingu Salvadorovou. Zírala jsem na ni a snažila se, aby mi nepoklesla čelist, abych nedala najevo ani záblesk počínající hrůzy. Měla by radost z toho, že mě šokovala. Nechtěla jsem, aby mým prostřednictvím získala jakékoli potěšení.

„Nechte mě, ať si vyzkouším své pochopení problému,“ pronesla jsem hlasem výkonného učedníka. „Vložila jste duši do těla a ono se nerozkládalo. Pak jste duši opět vyňala, udělala z těla obyčejnou zombii, a ta se rozkládá.“

„Přesně tak.“

„Pak jste vrátila duši zpátky do hniující mrtvoly a zombie byla opět při smyslech a naživu. Proces rozpadu ustane, když se duše vrátí zpět?“

„Ano.“

Do hajzlu. „Takže můžete tamhleto zombii udržet přesně takto rozloženou navěky?“

„Ano.“

Do hajzlu na druhou a na třetí. „A tahle?“ Tentokrát jsem ukázala, jako bych dělala přednášku.

„Spousta lidí by za ni dobře zaplatila.“

„Okamžiček. Chcete ji prodat jako sexuální otrokyni?“

„Možná.“

„Ale...“ Ta představa byla příliš strašná. Je to zombie, což znamená, že nemusí jíst ani spát ani nic. Můžete ji mít ve skříni a vyndávat ji ven jako hračku. Dokonale poslušná otrokyně.

„Jsou stejně poslušné jako obyčejné zombie, nebo jim duše ponechává svobodnou vůli?“

„Zdají se být velmi poslušné.“

„Možná z vás jen mají strach.“

Usmála se. „Možná.“

„Nemůžete prostě držet duši uvězněnou navždycky.“

„To nemohu.“

„Duše musí odejít.“

„Do vašeho křesťanského nebe nebo pekla?“

„Ano,“ odtušila jsem.

„Byly to zkažené ženy, *chica*. Jejich vlastní rodiny mi je předaly. Zaplatily mi, abych je potrestala.“

„Vy jste za tohle vzala peníze?“

„Je nelegální zahrávat si s mrtvými těly bez svolení rodiny.“

Nevím, jestli měla v úmyslu mě poděsit. Možná ne. Ale tou jedinou větou mi dala najevo, že to, co dělá, je naprosto legální.

Mrtví nemají žádná práva. To je důvod, proč potřebujeme zákony na ochranu zombii. Do hajzlu.

„Nikdo si nezaslouží strávit věčnost zavřený v mrtvém těle,“ namítla jsem.

„Mohly bychom to provést se zločinci odsouzenými k smrti, *chica*. Mohli by po smrti posloužit společnosti.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, je to špatné.“

„Stvořila jsem nehnijící zombii, *chica*. Oživovatelé, tak si tuším říkáte, po tom tajemství pátrali léta. Já ho znám a lidé za ně zaplatí.“

„Je to špatné. Možná toho moc nevím o vůdů, ale i mezi vašimi lidmi je to považováno za špatné. Jak můžete věznit duši a nedovolit jí odejít a připojit se k loa?“

Pokrčila rameny a povzdechla si. Najednou vypadala unaveně. „Doufala jsem, *chica*, že bys mi pomohla. Kdybychom pracovaly obě, mohly bychom vytvořit víc zombii mnohem rychleji. Byly bychom nepředstavitelně bohaté.“

„Pak jste se obrátila na nesprávné děvče.“

„To vidím. Doufala jsem, že bys to nepovažovala za přečin, protože nejsi vaudun.“

„Křesťan, buddhista, muslim nebo kdokoliv, Domingo, nikdo si nebude myslet, že je to správné.“

„Možná, možná ne. Neuškodí se zeptat.“

Letmo jsem pohlédla na rozloženou zombii. „Alespoň vysvobodíte svůj první experiment z utrpení.“

Dominga se podívala na zombii. „Je to působivá ukázka, ne?“

„Stvořila jste nehnijící zombii, skvělé. Nebud'te sadistická.“

„Myslíš si, že jsem krutá?“

„Jo.“

„Manueli, jsem snad krutá?“

Když Manny odpovídal, díval se na mě. Očima se mi snažil něco sdělit. Nedokázala jsem poznat co. „Ano, Seňoro, jste krutá.“

Znovu se po něm ohlédla, v pohybu těla i ve tváři měla překvapení. „Opravdu si myslíš, že jsem krutá, Manueli? Tvá milovaná *amante*?“

Pomalu přikývl. „Ano.“

„Před pár lety jsi nesoudil tak rychle, Manueli. Nejednou jsi pro mne zabil bílé kůzle.“

Obrátila jsem se k Mannymu. Bylo to jako ten okamžik ve filmu, kdy se hlavní postava o někom něco dozví. Měla by tu být

hudba a různé úhly pohledu kamery, když se dozvíte, že váš nejlepší přítel se účastnil lidské oběti. Nejednou, říkala. Nejednou.

„Manny?“ Znělo to jako ochraptělé zašeptání. Tohle pro mě bylo horší než zombie. Do pekel s cizími lidmi. Tohle je Manny a nemůže to být pravda.

„Manny?“ zopakovala jsem. Nepodíval se na mě. Špatné znamení.

„Tys to nevěděla, *chica*? Tvůj Manny ti neřekl o své minulosti?“

„Zmlkni,“ sykla jsem.

„Byl mým nejdražším pomocníkem. Udělal by pro mě cokoli.“

„Zmlkni!“ zaječela jsem na ni. Zarazila se, tvář se jí stáhla vztekem. Enzo udělal dva kroky k oltáři. „Nech toho.“ Nebyla jsem si jista, komu to říkám. „Chci to slyšet od něj, ne od tebe.“

V obličejí měla stále vztek. Enzo se nade mnou tyčil jako lavina, která se chystá utrhnout. Dominga jedinkrát ostře přikývla. „Tak se ho sama zeptej, *chica*.“

„Manny, říká pravdu? Přinášel jsi lidské oběti?“ Můj hlas zněl normálně. Neměl by. Žaludek jsem měla tak zkroucený, až to bolelo. Už jsem se nebála, alespoň Domingy ne. Pravda... Bála jsem se pravdy.

Vzhlédl. Do obličejí mu padaly vlasy a rámovaly jeho oči. V těch očích bylo tolik bolesti. Téměř jsem ustoupila.

„Je to pravda, že ano?“ Bylo mi chladno. „Odpověz mi, ksakru.“ Znělo to obyčejně, klidně.

„Ano,“ řekl.

„Ano, přinášel jsi lidské oběti?“

Vztekle se na mě podíval, zuřivost mu pomohla pohlédnout mi do očí. „Ano, ano!“

Ted' jsem to byla já, kdo uhnul pohledem. „Bože, Manny, jak jsi jen mohl?“ Ted' jsem nemluvila normálně, ale velmi tlumeně. Kdybych nevěděla, že to tak není, řekla bych, že to zní, jako bych byla na pokraji pláče.

„Bylo to skoro před dvaceti lety, Anito. Byl jsem vaudun a nekromant. Věřil jsem. Miloval jsem Señor. Myslel jsem si, že ji miluji.“

Zírala jsem na něj. Z jeho výrazu se mi stahovalo hrdlo. „Manny, k čertu.“

Neodpověděl. Jen tam stál a vypadal bídne. A já nemohla uvést v soulad dva obrazy. Manny Rodriguez a někdo, kdo rituálně zabije bezrohé kůzle. V téhle věci mě naučil rozlišit dobro

od zla. Odmítal udělat tolik věcí. Věcí, které nebyly ani z poloviny tak strašné jako tohle. Nedávalo mi to smysl.

Zavrtěla jsem hlavou. „Tím se právě teď nemůžu zabývat.“ Slyšela jsem se, jak to říkám nahlas, aniž jsem to měla v úmyslu. „Dobrá, shodila jste svou malou atomovku, Seňoro Salvadorová. Řekla jste, že nám pomůžete, pokud projdu zkouškou. Prošla jsem?“ Máte-li pochybnosti, soustřeďte se vždy jen na jednu pohromu.

„Chtěla jsem ti nabídnout možnost pomoci mi v mém novém obchodním podniku.“

„Obě víme, že to neudělám.“

„Škoda, Anito. S výcvikem by ses mi mohla vyrovnat.“

Být jako ona, až vyrostu. Děkuji, nechci. „Každopádně díky, ale jsem spokojená tam, kde jsem.“

Zalétla pohledem k Mannymu, pak zpátky ke mně. „Spokojená?“

„Manny a já si to vyřídíme, Seňoro. Pomůžete mi?“

„Pokud ti pomohu, aniž bys ty nějak pomohla mně, budeš mi dlužit službičku.“

Nechtěla jsem jí dlužit službičku. „Raději bych vyměnila informace.“

„Co bys ty mohla vědět, co by stálo za veškeré úsilí, které vložím do lovu té tvé vraždící zombie?“

Chvilí jsem o tom přemýšlela. „Vím, že právě teď se připravuje legislativa ohledně zombií. Zombie budou brzy mít práva, budou existovat zákony, které je ochrání.“ Doufám, že to opravdu bude brzy. Netřeba jí říkat, že celý legislativní proces je ještě v počátcích.

„Takže musím rychle prodat pár nehnijících zombií dřív, než to bude nelegální.“

„Myslím, že nelegálnost vás příliš netrápí. Lidská oběť je taky ilegální.“

Věnovala mi drobný úsměv. „Už takové věci nedělám, Anito. Vzdala jsem se všech špatností.“

Tomu nevěřím a ona ví, že tomu nevěřím. Usmála se poněkud širším úsměvem. „Když mě Manuel opustil, zanechala jsem temných praktik. Bez jeho pobízení jsem se stala ctihodnou bokar.“

Lže, ale nemám, jak jí to dokázat. A to ví také. „Dala jsem vám cenné informace. Pomůžete mi?“

Blahosklonně přikývla. „Budu hledat mezi svými následovníky, zda někdo něco neví o tvé vraždící zombii.“ Měla jsem pocit, že se mi v tichosti vysmívá.

„Manny, pomůže nám?“

„Pokud Seňora řekne, že něco udělá, pak se tak stane. V tomto směřuje velmi dobrá.“

„Vašeho vraha najdu, pokud to má cokoliv do činění s vaudunským vyznáním.“

„Výborně.“ Neřekla jsem děkuji, protože mi to přišlo nepatřičné. Chtěla jsem jí říct, že je kurva, a střelit ji mezi oči, ale to bych taky musela zastřelit Enza. A jak bych to vysvětlovala policii? Neporušila žádné zákony. Ksakru.

„Nepředpokládám, že kdybych apelovala na vaše lepší já, tak byste zapomněla na tenhle šílený záměr využít nové vylepšené zombie jako otroky?“

Usmála se. „*Chica, chica*. Získám větší bohatství, než tobě se kdy snilo. Můžeš odmítnout se ke mně přidat, ale nemůžeš mě zastavit.“

„Nevsázejte na to,“ odtušila jsem.

„Co uděláš? Půjdeš s tím na policii? Neporušuji žádný zákon. Jediný způsob, jak mě zastavit, je mě zabít.“ Když to říkala, dívala se přímo na mě.

„Nepokoušejte!“

Manny stanul vedle mě. „Ne, Anito, nevyzývej ji ke střetu.“

Byla jsem na něj taky svým způsobem naštvaná, tak co. „Zastavím vás, Seňoro Salvadorová, ať to stojí, co to stojí.“

„Použij proti mně magii smrti, Anito, a budeš to ty, kdo zemře.“

Nerozeznám magii smrti od frijoles. Pokrčila jsem rameny. „Měla jsem na mysli něco poněkud přízemnějšího, jako například kulku.“

Enzo přiřazoval k oltáři a vyrazil zaujmout místo mezi svou šéfkou a mnou. Domínga ho zastavila. „Ne, Enzo, ona je dnes ráno jen naštvaná a šokovaná.“ Její oči se mi stále vysmívaly. „Neví nic o hlubší magii. Nemůže mi ublížit a je příliš morálně nadřazená na to, aby se dopustila chladnokrevné vraždy.“

Nejhorší na tom bylo, že měla pravdu. Nemůžu ji střelit mezi oči, rozhodně ne, pokud mě nebude ohrožovat. Pohlédla jsem na čekající zombie, trpělivé jako mrtvé, ale pod tou nekonečnou trpělivostí byl strach, naděje a... Bože, hranice mezi životem a smrtí se stále tenčí.

„Alespoň nech spočinout svůj první experiment. Dokázala jsi, že můžeš mnohokrát vyjmout a zase vložit duši do těla. Nenech ji, ať se na to dívá.“

„Ale Anito, já už pro ni mám kupce.“

„Ježíšikriste, snad ne... Bože... nekrofil.“

„Ti, kdo milují mrtvé víc, než ty nebo já kdy budeme, jsou ochotni zaplatit obrovské sumy za takové, jako je ona.“

Možná bych ji prostě mohla zastřelit. „Jsi chladnokrevná amorální děvka.“

„A ty, *chica*, se potřebuješ naučit úctě ke starším.“

„Úctu si musíš zasloužit.“

„Myslím, Anito Blakeová, že si budeš muset zapamatovat, proč se lidé bojí tmy. Dohlédnu na to, aby tvé okno brzy někdo navštívil. Jedné temné noci, až budeš tvrdě spát ve své teplé bezpečné posteli. Něco zlého se ti připlíží do pokoje. Získám si tvou úctu, pokud chceš, aby to bylo takhle.“

Měla bych mít strach, ale neměla jsem. Byla jsem vzteklá a chtěla jsem jít domů. „Můžeš přinutit lidi, aby se tě báli, Seňoro, ale nemůžeš je přinutit, aby k tobě měli úctu.“

„Uvidíme, Anito. Zavolej mi, až obdržíš můj dárek. Bude to brzy.“

„Pomůžeš mi i tak najít vraždící zombii?“

„Řekla jsem, že to udělám, tak se také stane.“

„Dobrá,“ prohlásila jsem. „Můžeme teď jít?“

Mávla na Enza, aby stanul po jejím boku. „Rozhodně utíkej ven, na sluneční světlo, kde můžeš být statečná.“

Přešla jsem k cestičce. Manny se držel u mě. Dávali jsme si záležet, abychom se nepodívali jeden na druhého. Měli jsme spoustu práce se sledováním Seňory a jejích mazlíčků. Zastavila jsem se právě na začátku stezky. Manny se lehce dotkl mé paže, jako by věděl, co se chystám říct. Nevšímala jsem si ho.

„Možná nejsem ochotná tě chladnokrevně zabít, ale ublíž mi jakkoliv a jednoho jasného slunného dne do tebe vpálím kulku.“

„Výhrůžky tě nezachrání, *chica*.“

Sladce jsem se usmála. „Ani tebe ne, ty mrcho.“

Obličej se jí stáhl zuřivostí. Usmála jsem se od ucha k uchu.

„Nemyslí to tak, Seňoro,“ vložil se do řeči Manny. „Nezabije vás.“

„Je to pravda, *chica*?“ Její hlas zněl jako hluboké zavrčení, příjemné, a zároveň děsivé.

Věnovala jsem Mannymu krátký nasupený pohled. Byla to dobrá výhrůžka a vůbec se mi nelíbilo, že jí někdo ubírá na síle

zdravým rozumem nebo pravdou. „Řekla jsem, že tě střelím. Neřekla jsem, že tě zabiju. Nebo ano?“

„Ne, neřekla.“

Manny mě popadl za paži a začal mě pozpátku tahat ke schodům. Tahal mě za levou ruku a pravačku mi nechal volnou pro použití pistole. Čistě pro jistotu.

Dominga se ani nehнула. Její černé vzteklé oči se na mě upíraly, dokud jsme nezahnuli za roh. Manny mě odtáhl do chodby se zacementovanými dveřmi. Vytrhla jsem se mu. Po dobu jediného úderu srdce jsme se dívali jeden na druhého.

„Co je za těmi dveřmi?“ zeptala jsem se.

„Nevím.“

Pochybnosti se mi musely mihnout ve tváři, protože dodal: „Bůh je mi svědkem, Anito, nevím. Takhle to před dvaceti lety nebylo.“

Jen jsem se na něj dívala, jako by pohled mohl něco změnit. Přála jsem si, aby si bývala Dominga Slavadorová nechala Mannyho tajemství pro sebe. Nechtěla jsem to vědět.

„Anito, musíme se odtud dostat. Hned.“ Žárovka nad našimi hlavami zhasla, jako by ji někdo sfoukl. Oba jsme vzhlédli. Nebylo nic vidět. Na pažích mi naskočila husí kůže. Žárovka kousek před námi zeslábla, pak se zablikáním zhasla.

Manny má pravdu. Musíme okamžitě zmizet. Vyrasila jsem klusem ke schodům. Manny se mě držel. Dveře s nablýskaným visacím zámkem harašily a duněly, jako by se cosi zkoušelo dostat ven.

Další žárovka se zábleskem zhasla. Temnota nám chňapala po kotnících. Když jsme se dostali ke schodům, už jsme běželi tryskem. Zbývaly dvě žárovky.

Poslední světlo zmizelo, když jsme byli na půl cesty nahoru. Svět zčernal. Strnula jsem na schodech neochotná se hnout, když nic nevidím. Mannyho ruka zavadila o mou, ale neviděla jsem ho. Temnota byla naprostá. Mohla bych si sáhnout na oční bulvy, aniž bych viděla své prsty. Popadli jsme se za ruce a drželi se. Jeho ruka není o mnoho větší než moje. Byla hřejivá a známá a zatraceně uklidňující.

Zapraskání dřeva zaznělo ve tmě hlasitě jako výstřel z brokovnice. Schodištní šachtu naplnil pach hnijícího masa. „Do hajzlu!“ To slovo se vracelo ozvěnou a odráželo se v černotě. Přála jsem si, abych ho nebyla vyslovila. Così obrovského se protáhlo do chodby. Nemůže to být tak velké jak to zní. Vydalo se

to nahoru po schodech s vlhkými šoupavými zvuky. Nebo to alespoň tak znělo.

Vypotácela jsem se o dva schody výš. Manny nepotřeboval žádné pobízení. Potácel se tmou a zvuky dole si pospíšily. Světlo pode dveřmi bylo tak jasné, že téměř bolelo. Manny rozrazil dveře, slunce mi žhnulo přímo do očí. Na okamžik jsme byli oba oslepeni.

Cosí za námi zavřísklo, chyceno na okraji slunečního světla. Ten výkřik byl skoro lidský. Začala jsem se otáčet, abych se podívala. Manny zabouchl dveře. Zavrtěla jsem hlavou. „Nechceš to vidět. Nechci to vidět.“

Měl pravdu. Tak proč jsem měla nutkání dveře prudce otevřít a dívat se dolů do tmy, dokud neuvidím cosí bledého a beztvářeho? Kvůli noční můře. Hleděla jsem na zavřené dveře a nechala to být.

„Myslíš, že to vyrazí za námi?“ zeptala jsem se.

„Na denní světlo?“

„Jo.“

„Pochybuju. Pojďme pryč, než to zjistíme.“

Souhlasila jsem. Srpnové slunce proudilo do obývacího pokoje. Bylo hřejivé a skutečné. Výkřik, temnota, zombie, to všechno se zdálo na denním světle nepatřičné. Věci, na které narazíte po ránu. Neznělo to úplně správně.

Pomalou a klidně jsem otevřela zamřížované dveře. Já a panikařit? Ale naslouchala jsem tak pozorně, že jsem slyšela krev hučet v uších. Naschouchala jsem šouravým zvukům pronásledovatele. Nic.

Antonio stál pořád venku na stráži. Měli bychom ho varovat, že se nám možná za patami žene Lovecraftovská zrůda?

„Zašukali jste si tou zombií tam dole?“ zeptal se Antonio.

Tak tolik k varování pro starého Tonyho.

Manny ho ignoroval.

„Běž do prdele,“ opáčila jsem já.

„Heh!“ vydal ze sebe.

Pokračovala jsem dolů po schodech od vstupu. Manny šel se mnou. Antonio nevytáhl pistoli a nezastřelil nás. Den se nám lepší.

Holčička na tříkolce se zastavila u Mannyho auta. Dívala se na mě, když jsem nastupovala do dveří pro spolujezdce. Opětovala jsem pohled jejích obrovských hnědých očí. Tvář měla do tmavá opálenou. Nemohlo jí být víc než pět.

Manny se usadil na místo řidiče. Zařadil rychlost a vyrazil. Já a ta dívka jsme hleděly jedna na druhou. Těsně než jsme zahnuili za roh, začala jezdit zase nahoru a dolů po chodníku.

7

Klimatizace vháněla do auta studený vzduch. Manny jel ulicemi obytné čtvrti. Většina příjezdových cest k domům byla prázdná. Lidé byli v práci. Na dvorcích si hrály malé děti. Několik maminek na zápraží. Neviděla jsem nikoho z tatínků, že by byl doma s dětmi. Věci se mění, ale ne až tolik. Mezi námi se prodlužovalo ticho. Nebylo to uklidňující ticho.

Manny na mě pokradmu pohlédl koutkem oka.

Sesula jsem se na sedadle spolujezdce, bezpečnostní pás se mi zaryl do těla a překryl pistoli. „Takže,“ začala jsem, „ty jsi přinášel lidské oběti.“

Myslím, že sebou trhl. „Chceš, abych lhal?“

„Ne, nechci to vědět. Chci žít v požehnané nevědomosti.“

„Takhle to nefunguje, Anito.“

„Asi ne.“ Upravila jsem si pás, aby nešel přes pistoli. Hm, pohodlí. Kdyby bylo tak snadné napravit i všechno ostatní. „Co s tím budeme dělat?“

„S tím, že to víš?“ zeptal se. Znovu na mě letmo pohlédl, když to říkal. Přikývla jsem.

„Ty nebudeš zuřit a vztekat se? Neřekneš mi, jaký jsem zlem prolezlý bastard?“

„Nevidím v tom příliš smyslu.“

Zadíval se na mě tentokrát o trochu déle. „Díky.“

„Neřekla jsem, že je to v pořádku, Manny. Jen na tebe nebudu ječet. Rozhodně ne teď.“

Předjel velké bílé auto plné snědých výrostků. Měli v autě puštěné stereo tak hlasitě, až mi drkotaly zuby. Řidič měl takovou tu plochou tvář s vysokými lícními kostmi, přímo z aztéckého reliéfu. Naše oči se setkaly, jak jsme přejížděli kolem nich. Naznačil polibek a ostatní se hurónsky rozchechtali.

Odolala jsem pokušení ukázat jim vztyčený prostředníček. Netřeba parchantíky povzbuzovat.

Zabočili doprava, my pokračovali rovně. Uf.

Manny zastavil za dvěma auty na semaforech. Těsně za křižovatkou byla odbočka na Čtyřicátou Východní. Pojedeme

Dvěšedesáti nahoru do Olive, a pak už jen kousek k mému bytu. Chybí nám pětadvacet minut do hodiny cestovního času. Obvykle to není problém. Dneska jsem ale chtěla od Mannyho pryč. Potřebovala jsem čas, abych to strávila. Abych se rozhodla, co vlastně cítím.

„Řekni něco, Anito, prosím.“

„Při Bohu Všemohoucím, Manny, nevím, co bych řekla.“ Pravda, snažme se mezi přáteli držet pravdy. Jasně.

„Znám tě čtyři roky, Manny. Jsi dobrý člověk. Miluješ svou ženu, svoje děti. Zachránil jsi mi život. Já zachránila život tobě. Myslela jsem si, že tě znám.“

„Nezměnil jsem se.“

„Ano.“ Podívala jsem se na něj. „Změnil. Manny Rodriguez by nikdy, za žádných okolností, neprovedl lidskou oběť.“

„Bylo to před dvaceti lety.“

„Vražda nemá promlčecí dobu.“

„Půjdeš s tím na policajty?“ Řekl to velice tiše.

Na semaforu blikla zelená. Počkali jsme, až bude volno, a vmísili se do ranního provozu. Byl tak hustý, jak nejvíc to je v St. Louis možné. Není to sice naprostý zásek ve stylu L. A., ale styl jízdy brzda-plyn mi pořád celkem leze na nervy. Obzvláště dnes ráno.

„Nemám žádné důkazy. Jen slovo Domingy Salvadorové. A ji bych zrovna spolehlivým svědkem nenazvala.“

„A kdybys měla důkazy?“

„Netlač na mě, Manny.“ Dívala jsem se z okénka. Vedle nás jsem viděla stříbrnou mazdu se sklopenou střechou. Řidič byl bělovlasý muž, měl okázalou čepičku a závodnické rukavice. Krize středního věku.

„Víš o tom Rosita?“ zeptala jsem se.

„Podezírám mě, ale jistě to neví.“

„Nechce vědět.“

„Asi ne.“ Obrátil se a pohlédl na mě.

Červený nákladník ford byl skoro před námi. „Manny!“ zaječela jsem.

Dupl na brzdy a jenom bezpečnostní pás mě zachránil, jinak bych políbila palubní desku.

„Prokrista, Manny, hled' si řízení!“

Několik vteřin se soustředil na provoz na silnici, pak znovu promluvil, tentokrát se na mě nepodíval: „Řekneš to Rositě?“

Okamžik jsem o tom přemýšlela. Zavrtěla jsem hlavou, pak mi došlo, že to nevidí, a prohlásila: „Myslím že ne. Nevědomost je v

tomhle případě požehnání, Manny. Pochybuji, že by se s tím tvá žena dokázala vyrovnat.“

„Opustila by mě a vzala by děti k sobě.“

Věřila jsem tomu. Rosita je velmi zbožná osoba. Všechna přikázání brala velice vážně.

„Už teď si myslí, že ohrožuji svou nesmrtelnou duši tím, že oživuji mrtvé,“ dodal Manny.

„Neměla nejmenší problém, dokud papež nepohrozil exkomunikací všech oživovatelů, pokud nepřestanou povolávat mrtvé z hrobu.“

„Církev je pro Rositu velmi důležitá.“

„Pro mě taky, ale já jsem teď spokojená malá anglikánka. Přestoupila jsem k jiné církvi.“

„Není to tak jednoduché.“

Nebylo. To jsem věděla. Ale koukněte, člověk dělá, co může, nebo co musí. „Můžeš mi vysvětlit, proč by ses dopustil lidské oběti? Myslím tím něco, co by mi dávalo smysl?“

„Ne,“ odtušil. Přesunul se do jiného pruhu. Zdálo se, že ten jede o něco rychleji. Zpomalil okamžitě, jak jsme do něj přejeli. Murphyho zákony silničního provozu.

„Ani se nepokusíš mi to vysvětlit?“

„Je to neobhájitelné, Anito. Žiju s tím, co jsem udělal. Nemůžu udělat nic víc.“

Na tom něco bylo. „Tohle prostě změní můj náhled na tebe, Manny.“

„V jakém směru?“

„Ještě nevím.“ Upřímnost. Pokud budeme velmi opatrní, můžeme být jeden k druhému dosud upřímní. „Je tu ještě něco, co bych měla vědět? Něco, co by mohla Dominga později vytáhnout?“

Zavrtěl hlavou. „Nic horšího.“

„Dobrá,“ kývla jsem.

„Dobrá. To je všechno? Žádné vyptávání?“

„Ne teď a možná nikdy.“ Najednou jsem byla hrozně unavená. Bylo 9:23 ráno a já se potřebovala prospat. Jsem emocionálně vyčerpaná. „Nevím, co si o tom mám myslet, Manny. Nevím, jak to změní naše přátelství, naše pracovní vztahy nebo jestli je to změní vůbec. Myslím, že ano. Ksakru, fakt nevím.“

„Dobře. Pojdme se bavit o něčem, v čem nemáme takový zmatek.“

„A to je co?“

„Señora ti pošle do okna něco nepříjemného, přesně jak řekla.“

„To mi došlo.“

„Proč jsi jí vyhrožovala?“

„Nemám ji ráda.“

„Nádhera, prostě nádhera. Proč mě to jenom nenapadlo?“

„Zastavím ji, Manny. Přišlo mi, že by to měla vědět.“

„Nikdy nedávej špatňákům náskok, Anito. To jsem tě přece učil.“

„Taky jsi mě učil, že lidská oběť je vražda.“

„To bolelo,“ zamumlal.

„Ano, bolelo.“

„Musíš být připravena, Anito. Něco za tebou pošle. Myslím, že jen proto, aby tě vyděsila, ne aby ti doopravdy ublížila.“

„Protože jsi mě přiměl přiznat, že ji nemíním zabít.“

„Ne, proto, že nevěří, že bys ji zabila. Zaujaly ji tvé schopnosti. Myslím, že tě raději získá na svou stranu, než aby tě zabila.“

„Chce mě jako součást své továrny na výrobu zombií.“

„Ano.“

„Ani náhodou.“

„Señora není zvyklá na to, že by jí lidé říkali ne, Anito.“

„To je její problém, ne můj.“

Pohlédl na mě, pak zpátky na silnici. „Postará se, aby to byl tvůj problém.“

„Poradím si.“

„Neměla bys být tak sebejistá.“

„Nejsem. Ale co chceš, abych dělala? Zhroutila se v slzách? Až – jestli vůbec – se mi něco smrdutého připlazí do bytu, tak si s tím poradím.“

„Se Señorou si neporadíš. Je mocnější, než si vůbec umíš představit.“

„Vyděsila mě, Manny. Udělala na mě patřičný dojem. Jestli pošle něco, co nezvládnou, budu utíkat. Dobře?“

„Ne. Ty o tom nic nevíš, ty o tom prostě nic nevíš.“

„Slyšela jsem tu bytost na chodbě. Cítila jsem ji. Mám strach, ale ona je jen člověk, Manny. Žádné čáry máry ji nezachrání před kulkou.“

„Kulka ji možná vyřadí, ale nesejme.“

„Co tím chceš říct?“

„Kdyby dostala zásah, řekněme do hlavy nebo do srdce, a zdála se mrtvá, zacházel bych s ní jako s upírem. Hlavu a srdce pryč. Tělo spálit.“ Podíval se na mě tak nějak úkosem.

Neodpověděla jsem. Bavili jsme se tu o zabítí Domingy Salvadorové. Chytá duše a vrací je zpátky do mrtvých těl. To je zrůdnost. Pravděpodobně na mě zaútočí jako první. Domů se mi připlíží nějaká nadpřirozená lahůdka. Je zlá a zaútočí na mě první. Byla by to vražda, kdybych ji přepadla? Jo. Udělala bych to tak jako tak? Nechala jsem tu myšlenku pomalu získat tvar. Převalovala jsem ji v mysli jako bonbon, vychutnávala si tu představu. Jo, to bych mohla.

Měla bych se cítit mizerně, že jsem bez mrknutí oka schopna plánovat vraždu, ať už z jakéhokoli důvodu. Necítila jsem se mizerně. Bylo svým způsobem uklidňující vědět, že pokud na mě bude tlačit, tak ji to můžu oplatit. Kdo jsem já, abych hodila kamenem po Mannym za jeho dvacet let staré zločiny? Vskutku, kdo jsem já?

8

Bylo brzké odpoledne. Manny mě beze slova vysadil před domem. Nechtěl jít nahoru a já mu to nenabízela. Pořád jsem nevěděla, co si myslet o něm, Dominze Salvadorové a nehnijících zombiích, které mají duše. Rozhodla jsem se nepřemýšlet. Co potřebuji, je důkladná fyzická aktivita. Jako z uděláním mám dneska odpoledne trénink judo.

Mám černý pásek, což zní mnohem působivěji, než to doopravdy je. V dojo, s pravidly a rozhodčími, si vedu obstojně. Venku, ve skutečném světě, kde mě většina protivníků předčí vahou o pětadvacet kilo, se spoléhám na pistoli.

Už jsem sahala po klice, když se ozval zvonek. Položila jsem přecpanou sportovní tašku vedle dveří a vyhlédla kukátkem. Vždycky si musím stoupnout na špičky, abych něco viděla.

Lehce zkraslený zjev byl blondatý, světlooký a mírně povědomý. Tommy, svalnatý osobní strážce Harolda Gaynora. Dnešek je vážně čím dál tím lepší.

Obvykle si na judo neberu pistoli. Bývá odpoledne. V létě to znamená za světla. Opravdu nebezpečné věci nelezou ven před setměním. Vykasala jsem si z kalhot červené tričko s rolákovým límcem a připnula si pouzdro s pistolí zpět na vnitřní stranu

kalhot. Kapesní devítka mě tlačila jenom trochu. Kdybych věděla, že ji budu potřebovat, vzala jsem si volnější džíny.

Zvonek zazněl podruhé. Nezavolala jsem, aby nevěděl, že tu jsem. Nezdálo se, že ho to odradilo. Zazvonil potřetí, opřel se o zvonek.

Zhluboka jsem se nadechla a otevřela dveře. Podívala jsem se nahoru do Tommyho světlemodrých očí. Byly stále prázdné, mrtvé. Dokonalá prázdnota. S takovým pohledem se narodíte, nebo ho musíte natrénovat?

„Co chceš?“ zeptala jsem se.

Zacukal mu koutek. „Nepozveš mě dál?“

„Sotva.“

Pokrčil mohutnými rameny. Viděla jsem mu na saku obrysy popruhů od podpažního pouzdra. Potřebuje lepšího krejčího.

Nalevo od nás se otevřely dveře. Vyšla nějaká žena s batoletem v náruči. Zamkla dveře dřív, než se otočila a uviděla nás. „Zdravíčko,“ zářivě se usmála.

„I vám,“ odpověděla jsem.

Tommy pokývl.

Žena se odvrátila a vydala se ke schodům. Vysokým hlasem mumlala batoleti něco nesmyslného.

Tommy se obrátil zpátky ke mně. „Vážně to chceš řešit na chodbě?“

„Co řešit?“

„Obchod. Peníze.“

Podívala jsem se mu do obličeje, ale nevyčetla z něj nic. Jedinou útěchou mi bylo, že kdyby mi Tommy chtěl ublížit, pravděpodobně by kvůli tomu za mnou nepřišel domů. Pravděpodobně.

Ustoupila jsem a podržela dveře doširoka otevřené. Držela jsem se z dosahu jeho paží, když vcházel do bytu. Rozhlédl se. „Hezké, uklizené.“

„Úklidová služba,“ odtušila jsem. „Povídej o tom obchodu, Tommy. Mám ještě schůzku.“

Letmo se podíval na sportovní tašku u dveří. „Pracovní, nebo soukromou?“

„Do toho ti nic není.“

Znovu to sotva patrné zacukání rtů. Uvědomila jsem si, že to je jeho verze úsměvu. „Dole v autě mám kufřík plný peněz. Milion a půl, polovinu hned, polovinu po oživení zombie.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Už jsem Gaynorovi odpověděla.“

„Ale to bylo před tvým šéfem. Teď jsme tu jen ty a já. Nikdo se nedozví, pokud to vezmeš. Nikdo.“

„Neřekla jsem ne proto, že tam byli svědci. Řekla jsem ne, protože nepřináším lidské oběti.“ Cítila jsem, že se usmívám. Tohle je směšné. Vzpomněla jsem si na Mannyho. Dobrá, možná to není až tak směšné. Ale já to neudělám.

„Každý má svou cenu, Anito. Řekni si. Můžeme ti zaplatit.“

Ani jednou nezmněl Gaynorovo jméno. Jenom já ho vyslovila. Byl tak ztraceně opatrný, příliš opatrný. „Nemám svou cenu, Tomášku. Vrať se k panu Haroldovi Gaynorovi a řekni mu to.“

Zamračil se. U kořene nosu se mu objevily vrásky. „To jméno neznám.“

„Ale prosím tě, nech toho. Nemám u sebe vysílačku.“

„Řekni, kolik chceš. Můžeme ti zaplatit.“

„Nemám svou cenu.“

„Dva miliony bez daně.“

„Jaká zombie by měla cenu dvou milionů dolarů, Tommy?“ Hleděla jsem do jeho lehce zamračené tváře. „Co Gaynor doufá, že získá, aby měl zisk i při takových nákladech?“

Tommy jen opětoval pohled. „To nepotřebuješ vědět.“

„Myslela jsem si, že to řekneš. Jdi pryč, Tommy. Nejsem na prodej.“ Ustoupila jsem zpátky ke dveřím, měla jsem v úmyslu ho vyprovodit ven. Náhle vyrazil proti mně, byl rychlejší, než vypadal. Svalnaté paže napřažené, aby mě chytil.

Vytrhla jsem firestar a namířila mu ji na hrud'. Strnul. Mrtvé oči, které na mě pomrkávaly. Zaťal ruce v pěst. Od krku se mu do tváře šířila téměř purpurová barva. Zuřivost.

„Nedělej to,“ řekla jsem tiše.

„Ty děvko,“ zasípal na mě.

„No tak, Tommy, nebuď sprostý. Uklidni se a všichni se můžeme dožít dalšího nádherného dne.“

Světlyma očima přelétl z pistole na mou tvář, pak zpátky k pistoli. „Bez té bouchačky bys nebyla tak drsná.“

Jestli mě míní vyzvat na zápasnický souboj, tak ho budu muset zklamat. „Dej si odjezd, Tommy, nebo tě tady a teď složím. Žádné svaly na světě ti nepomůžou.“

Viděla jsem, jak se za těma mrtvýma očima cosi hnulo, pak se celé jeho tělo uvolnilo. Zhluboka se nadechl nosem. „Okej, tentokrát máš navrch. Ale jestli míníš i nadále působit mému šéfovi zklamání, jednou si tě najdu, až nebudeš mít pistoli.“ Rty mu zacukaly. „A uvidíme, jak drsná opravdu jsi.“

Tenký hlásek v mé mysli vykřikl: „Zastřel ho!“ Věděla jsem tak jistě jako nic jiného, že milý Tommy mi jednoho dne vpadne do zad. Nechtěla jsem, aby se to stalo, ale... Nemůžu ho prostě zabít kvůli domněnce, že by po mně někdy mohl jít. Není to dost dobrý důvod. Ajak bych to kdy vysvětlila policii?

„Vypadni, Tommy.“ Otevřela jsem dveře, aniž bych z něj spustila oči nebo pistoli. „Vypadni a řekni Gaynorovi, že jestli mě dál bude štvát, tak mu jeho bodyguardy začnu posílat domů v zavařovacích sklenicích.“

Tommymu se trochu zachvěly nozdry, žíly na krku se mu napjaly. Velice strnule prošel kolem mě a ven na chodbu. Držela jsem zbraň podél těla a sledovala ho, naslouchala, jak jeho kroky doznívají na schodišti. Když jsem si byla tak jistá, jak to jen šlo, že je pryč, vrátila jsem zbraň zpátky do pouzdra, popadla sportovní tašku a vydala se na hodinu juda. Nesmím dovolit, aby mi takováhle malá vyrušení pokazila program tréninku. Zítra cvičení určitě nestihnu. Musím jít na pohřeb. Navíc, pokud mě Tommy opravdu vyzve k zápasu, budu potřebovat jakoukoli oporu, kterou mohu získat.

9

Nenávidím pohřby. Alespoň že tohle nebyl pohřeb nikoho, koho bych měla nějak obzvlášť ráda. Chladné, leč pravdivé. Peter Burke byl zaživa zkurvysyn bez skrupulí. Nevidím důvod, proč by mu smrt měla automaticky zaručit svatost. Smrt, obzvláště násilná smrt, změnění nejhnusnějšího bastarda na světě v hrdinu. Proč?

Stála jsem v jasném srpnovém slunci, oblečená v krátkých černých šatech, sluneční brýle na nose, a sledovala truchlící. Rakev byla umístěna pod baldachýnem, kolem květiny a židle pro rodinu. Můžete se ptát, proč jsem sem vlastně šla, když to nebyl můj přítel? Protože Peter Burke byl oživovatel. Nepříliš dobrý, ale jsme nepočtený, exkluzivní klub. Když jeden z nás zemře, na pohřeb jdeme všichni. To je zásada. Bez výjimek. Možná naše vlastní smrt, ale vzhledem k tomu, že oživujeme mrtvé, tak možná ani to ne.

S tělem se dá něco udělat, aby nevstalo jako upír, ale zombie je jiná potvora. Kromě kremace vás oživovatel vždycky dokáže přivést zpátky. Oheň je tak jediná věc, kterou zombie uznávají nebo se jí bojí.

Mohli bychom povolat Petra a zeptat se ho, kdo mu přiložil pistoli k hlavě. Ale přiložili mu těsně za ucho Magnum 357 s výbušnou municí. Z hlavy mu nezbylo dost ani na to, aby se tím naplnil igelitový sáček. Mohli bychom ho povolat z hrobu, ale nemohl by mluvit. I mrtví potřebují ústa.

Manny stál vedle mě, ve tmavém obleku mu bylo nepohodlně. Jeho žena Rosita stála naprosto vzpřímeně. Silnýma snědýma rukama svírala černou koženou kabelku na patentku. Rosita má těžké kosti, jak by řekla moje nevlastní matka. Černé vlasy měla zastřižené těsně pod ušima a lehce natrvalené. Vlasy by měla mít delší. Zdůrazňovaly, jak dokonale kulatý má obličej.

Přímo za mnou stál Charles Montgomery jako vysoká černá hora. Charles vypadá, jako by někde hrál rugby. Má schopnost se zamračit a lidi pak utíkají do krytu. Vypadá jako tvrděák. Pravda je taková, že Charles omdlí kvůli čemukoliv kromě zvířecí krve. Má štěstí, že je takový obrovský černý týpek. Nemá téměř žádnou odolnost vůči bolesti. Pláče nad kreslenými filmy Walta Disneye, jako třeba když Bambimu zabijou maminku. Roztomilé jak samo peklo.

Jeho žena Caroline je v práci. Nepodařilo se jí vyměnit si s nikým směnu. Zajímalo by mě, jak moc se snažila. Caroline je v pohodě, ale tak nějak se dívá svrchu na naši práci. Říká tomu čáry máry. Je vystudovaná zdravotní sestra. Když celý den jedná s doktory, tak asi pak potřebuje na někoho koukat svrchu.

Vepředu, nedaleko čela davu, jsem zahlédla Jamisona Clarka. Je vysoký, štíhlý a jediný zrzavý zelenooký černocho, kterého jsem kdy potkala. Pokývl mi z opačné strany hrobu. Opětovala jsem pokývnutí.

Jsme tu všichni. Oživovatelé z firmy Oživovatelé a spol.. Bert a Mary, naše denní sekretářka, teď musejí bránit naši pevnost sami. Doufám, že nás Bert neuvrtá do něčeho, co bychom nemohli zvládnout. Nebo odmítli zvládnout. Dělá takové věci, když si na něj nedáte pozor.

Slunce mě udeřilo do zad jako žhavá kovová ruka. Muži si popotahovali kravaty a límečky. Vůně chryzantém mi vězela vzadu v krku jako hustý vosk. Nikdo vám nikdy nepřinese chryzantémy, dokud neumřete. Karafiáty, růže i hledíky mají šťastnější život, ale chryzantémy a gladioly jsou zkrátka pohřební květiny. Alespoň že dlouhé stonky gladiol nemají žádnou vůni.

V přední řadě židlí, pod baldachýnem, seděla nějaká žena. Tvář měla skloněnou ke kolenům jako rozbitá panenka. Vzlykala

dost hlasitě na to, aby přerušila proslov kněze. Jak jsem tak stála téměř až vzadu, doléhal ke mně jen tichý, uklidňující rytmus řeči.

Dvě malé děti svíraly ruce staršího muže. Dědeček? Děti byly bledé, oči měly zapadlé. Ve tvářích se jim mísil strach a slzy. Viděly, jak se jejich matka naprosto zhroutila, přestala pro ně být oporou. Její žal je důležitější než ten jejich, její ztráta je větší. Blbost.

Matka mi zemřela, když mi bylo osm. Tu prázdnotu jsem nikdy nevyplnila. Je to, jako by zmizel kus vás samých. Bolest, která nikdy doopravdy nezmizí. Vypořádáte se s tím. Překonáte to, ale nezabavíte se toho.

Vedle ženy seděl jakýsi muž a hladil ji po zádech, dlaní opisoval nekonečné kruhy. Měl téměř černé vlasy, krátce zastřížené a upravené. Široká ramena. Zezadu vypadal jako Peter Burke. Duchové za bílého dne.

Hřbitov byl plný stromů. Šelestily a ve slunečním svitu se jejich stíny zdály měňavě světlešedé. Na druhé straně šterkové příjezdové cesty, která se kroutila hřbitovem, stáli dva muži. Tiše, vyčkávavě. Hrobníci. Čekali, až budou moci dokončit své dílo.

Podívala jsem se zpátky na rakev posypanou růžovými karafiáty. Přímo za ní byla velká hromada pokrytá jasně zelenou falešnou trávou. Pod tou byla čerstvě vykopaná hlína, čekající, až jí někdo opět zasype díru v zemi.

Nesmíme nechat milované pozůstalé, aby mysleli na to, jak se červená jílovitá hlína syje na nablýskanou rakev. Špinavé hroudy dopadající na dřevo skrývající vašeho manžela či otce. Uvězní je navždycky uvnitř zaplombované rakve. Dobrá rakev zastaví vodu a červy, ale nezabrání rozkladu.

Vím, co se stane s tělem Petra Burkeho. Pokryjte ho saténem, uvažte mu kravatu kolem krku, dejte zdravotníčko na tváře, zavřete mu oči – ale stejně je to mrtvola.

Zatímco jsem se dívala, pohřeb skončil. Lidé vděčně vstali v jediné hromadné vlně. Tmavovlasý muž pomohl truchlící vdově vstát. Téměř upadla. Druhý muž přispěchal, aby ji podepřel z druhé strany. Visela mezi nimi, nohy vlekla po zemi.

Ohlédla se přes rameno, hlava jí skoro volně visela na krku. Vykřikla, hlasitě a trhaně, a vrhla se na rakev. Klesla na květiny, ruce zaťala do dřeva. Prsty škrábala o zámky rakve. O ty, které držely víko zavřené.

Všichni na okamžik zůstali strnule zírat. Skrz dav jsem viděla obě děti, jak stále ještě stojí s rozšířenýma očima. Do hajzlu.

„Zastavte ji,“ řekla jsem to příliš nahlas. Lidé se po mně otáčeli. Bylo mi to jedno.

Prodrala jsem se vytrácejícím se davem a skupinkami židlí. Tmavovlasý muž držel vdovu za ruce, zatímco ona křičela a bránila se. Klesla na zem, černé šaty se jí vyhrnuly až ke stehnům. Měla na sobě bílé kombiné. Řasenka jí stékala po tváři jako černá krev.

Stanula jsem před starým mužem a dvěma dětmi. Díval se na ženu, jako by se už nikdy neměl pohnout. „Pane,“ začala jsem. Nereagoval. „Pane?“

Zamrkal a shlédl na mě, jako bych se před ním právě objevila. „Pane, myslíte si, že děti tohle opravdu musejí vidět?“

„Je to moje dcera.“ Hlas měl hluboký a zastřený. Drogy, nebo jen zármutek?

„Cítím s vámi, pane, ale děti by teď měly jít do auta.“

Vdova začala kvílet, hlasitě a beze slov, z čiré bolesti. Holčička se začala třást. „Jste její otec, ale jste jejich dědeček. Jednejte podle toho. Dostaňte je odtud.“

Očima mu probleskl vztek. „Jak se opovažujete?“

Neposlechne mě. Jsem jen vetřelec do jejich žalu. Starší z dětí, chlapec asi pětiletý, se na mě díval. Měl obrovské hnědé oči, hubenou tvář tak bledou, až vypadala přízračně.

„Myslím, že jste to vy, kdo by měl jít,“ řekl starý muž.

„Máte pravdu. Máte naprostou pravdu.“ Přešla jsem kolem nich na trávník a do letního horka. Nemohla jsem těm dětem pomoci. Nemohla jsem jim pomoci, stejně jako nikdo nebyl u mne, aby mi pomohl. Přežila jsem to. Ony to také přežijí, snad.

Čekali na mě Manny a Rosita. Rosita mě objala. „Musíš v neděli po mši přijít na oběd.“

Usmála jsem se. „Pochybuji, že to stihnu, ale díky za nabídku.“

„Přijde můj bratranec Albert,“ pokračovala. „Je inženýrem. Dobře by tě zaopatřil.“

„Ale já nepotřebuji někoho, kdo by mě zaopatřil, Rosito.“

Povzdechla si. „Na ženu vyděláváš příliš mnoho. Proto nepotřebuješ muže.“

Pokrčila jsem rameny. Pokud se kdy vdám, o čemž jsem začínala pochybovat, nebude to pro peníze. Láska. Do háje, čekám snad na lásku? Hm, ne. Já ne.

„Musíme vyzvednout Thomase ze školky,“ ozval se Manny. Omluvně se na mě usmíval za Rositinými zády. Je téměř o třicet čísel vyšší než on. Nade mnou se taky tyčí.

„Klučíka ode mne pozdravujte.“

„Měla bys přijít na oběd,“ trvala na svém Rosita. „Albert je velmi pohledný muž.“

„Díky, že na mě myslíš, Rosito, ale nechám si to ujít.“

„Tak pojď, ženo,“ usmál se Manny. „Náš syn na nás čeká.“

Nechala ho, aby ji odtáhl k autu, ale její snědá tvář vyjadřovala nesouhlas. Così hluboko v Rositině nátuře bylo silně uraženo tím, že je mi čtyřicet a nemám vyhlídky na vdávání. Stejná jako moje nevlastní matka.

Charlese jsem nikde neviděla. Spěchal zpátky do kanceláře kvůli klientům. Myslela jsem si, že Jamison taky odkvapil, ale stál na trávníku a čekal na mě.

Byl bezvadně oblečen, klopý přilehlé, úzká červená kravata s malými tmavými puntíky. Kravatová spona z onyxu a stříbra. Usmál se na mě, což je vždycky špatné znamení.

Jeho zelené oči vypadaly zapadlé, jako by někdo vygumoval část kůže. Pokud dost dlouho pláčete, kůže oteče a zčervená, pak nabude vpadlé bledosti. „Jsem tak rád, že nás přišlo tolik,“ řekl tiše.

„Vím, že to byl tvůj přítel, Jamisone. Upřímnou soustrast.“

Přikývl a zadíval se dolů na své ruce. Volně držel sluneční brýle. Pak vzhlédl ke mně, zadíval se mi přímo do očí. Naprosto vážně.

„Policie rodině nic neřekne. Petra někdo odstřelí a oni nemají tušení, kdo to byl.“

Chtěla jsem mu říct, že policie dělá, co může, protože opravdu dělá. Ale v St. Louis dojde každým rokem k ztracené spoustě vražd. Soupeříme s Washingtonem o titul hlavní město vražd ve Spojených státech.

„Snaží se, seč mohou, Jamisone.“

„Tak proč nám nic neřeknou?“ Zatáhl ruce v pěst. Zvuk drcené umělé hmoty zněl ostře a drolivě. Nezdálo se, že by si toho Jamison všiml.

„Nevím,“ odtušila jsem.

„Anito, ty jsi s policií zadobře. Mohla by ses zeptat?“ Jeho oči byly odhalené, plné skutečné bolesti. Většinou jsem mohla Jamisona ignorovat, nebo ho dokonce nemít ráda. Je to vtipálek a Don Juan, přehnaně soucitný liberál, který si myslí, že upíři jsou jen lidé s dlouhými zuby. Ale dneska... Dneska byl skutečný.

„Na co chceš, abych se zeptala?“

„Jestli udělali nějaký pokrok ve vyšetřování. Jestli mají nějaké podezřelé. A tak podobně.“

Byly to nekonkrétní otázky, ale důležité. „Uvidím, co se mi povede zjistit.“

Věnoval mi mdlý úsměv. „Díky, Anito, opravdu ti děkuji.“ Podal mi ruku. Přijala jsem ji. Potřásli jsme si rukama. Všiml si rozbitých slunečních brýlí. „Ksaku, pětadevadesát dolarů vyhozených z okna.“

Pětadevadesát dolarů za sluneční brýle? To si snad dělá srandu. Skupina pozůstalých konečně odváděla rodinu. Matka byla obklopena mužskými příbuznými s dobrým úmyslem. Doslova ji odnášeli od hrobu. Děti a dědeček šli vzadu. Nikdo neposlouchá dobré rady.

Od davu se oddělil jeden muž a přešel k nám. Byl to on, kdo mi ze zadu připomněl Petra Burkeho. Měřil zhruba metr osmdesát, měl snědý obličej, černý knír. Tvář pohlednou jako filmová hvězda, ale ve způsobu jeho chůze bylo cosi znepokojivého. Nebo to možná bylo bílým pramenem vlasů přímo nad čelem. Ať to bylo čímkoliv, člověku bylo jasné, že bude vždycky hrát záporňáka.

„Pomůže nám?“ zeptal se, bez úvodu, bez pozdravu.

„Ano,“ odpověděl Jamison. „Anito, tohle je John Burke, Petrův bratr.“

John Burke, *ten* John Burke, chtěla jsem se zeptat. Nejslavnější oživovatel a lovec upírů z New Orleansu? Spřízněná duše. Potřásli jsme si rukama. Měl silný stisk, téměř bolestivý, jako by chtěl zjistit, jestli ucuknu. Neucukla jsem. Pustil mě. Možná si jen není vědom vlastní síly? Pochybuji.

„Upřímnou soustrast,“ řekla jsem. Myslela jsem to vážně. Jsem ráda, že jsem to myslela vážně.

Přikývl. „Díky, že o něm promluvíte s policií.“

„Překvapuje mě, že jste nepřesvědčil policii z New Orleansu, aby uplatnila nějaký vliv na policii místní.“

Byl dost zdvořilý na to, aby se zatvářil nejistě. „Nějak jsem se s neworleanskou policií nepohodl.“

„Opravdu?“ zeptala jsem se, oči široce otevřené. Slyšela jsem nějaké zvěsti, ale chtěla jsem slyšet pravdu. Pravda je vždycky podivnější než výmysl.

„John byl obviněn z účasti na rituální vraždě,“ řekl Jamison. „Jen proto, že je praktikujícím vaudunským knězem.“

„Ach tak,“ pronesla jsem. To byly ty zvěsti. „Jak dlouho už jste ve městě, John?“

„Skoro týden.“

„Vážně?“

„Peter byl dva dny pohřešovaný, než našli... tělo.“ Olízl si rty. Tmavýma očima zalétl ke scéně za mými zády. Přišli už hrobníci? Ohlédl jsem se, ale hrob se mi zdál pořád stejný.

„Cokoliv, co byste mohla zjistit, nesmírně ocením,“ prohlásil.

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Musím se vrátit zpátky do domu.“ Pokrčil rameny, jako by si chtěl na nich uvolnit svaly. „Moje švagrová to těžce nese.“

Nekomentovala jsem to. Za to si zasloužím bobříka sebeovládání. Jednu věc jsem ale nemohla nechat plavat. „Můžete se postarat o svého synovce a neteř?“

Podíval se na mě, v očích pod tmavým obočím mírný zmatek.

„Myslím tím dohlédnout, aby nebyli u těch opravdu dramatických událostí, pokud je to možné.“

Přikývl. „Bylo to dost drsné pro mne, když se vrhla na rakev. Bože, co si musejí myslet ty děti?“ V očích se mu stříbřitě zaleskly slzy. Držel oči široce otevřené, aby mu slzy neskanuly po tvářích.

Nevěděla jsem, co říct. Nechtěla jsem ho vidět plakat. „Promluví s policií a zjistím, co se dá. Řeknu Jamisonovi, jakmile budu cokoliv mít.“

John Burke opatrně přikývl. Oči měl jako sklenici, kde jen povrchové pnutí bránilo vodě, aby se přelila.

Pokývla jsem Jamisonovi a odešla. V autě jsem zapnula klimatizaci a nechala ji běžet naplno. Oba muži dosud stáli v horkém slunci uprostřed zhnědlého letního trávníku, když jsem zařadila rychlost a odjela.

Promluví si s policií a zjistím, co se dá. Taky mám další jméno pro Dolpha. John Burke, největší oživovatel z New Orleansu, kněz vůdů. Mně osobně to znělo jako dost podezřelé.

10

Když jsem zastrčila do zámku klíče, začal v bytě zvonit telefon. „Už jdu! Už jdu!“ zaječela jsem. Proč tohle lidé dělají? Ječet na telefon, jako by vás člověk na druhém konci drátu mohl slyšet a počkal?

Rozrazila jsem dveře a na čtvrté zazvonění vyhrábla telefon. „Prosím?“

„Anito?“

„Dolphe.“ Stáhl se mi žaludek. „Co se děje?“

„Myslím, že jsme našli toho chlapce.“ Hlas měl tichý, neutrální.

„Myslíš,“ opakovala jsem. „Co tím chceš říct, že myslíš?“

„Ty víš, co chci říct, Anito.“ Zněl unaveně.

„Jako jeho rodiče?“ Ve skutečnosti to nebyla otázka.

„Ano.“

„Bože, Dolphe, zbylo toho hodně?“

„Přijď a uvidíš. Jsme na hřbitově Burrell. Znáš to tam?“

„Jistě, už jsem tam pracovala.“

„Přijed', jak nejdřív to půjde. Chci jít domů a obejmout manželku.“

„Jistě, Dolphe, chápu.“ To už jsem mluvila sama k sobě. Dolph zavěsil. Chvilí jsem se dívala na sluchátko. Byla mi zima. Nechci se jít podívat na ostatky Benjamina Reynoldse. Nechci to vidět. Zhluboka jsem se nadechla nosem, pak pomalu vydechla.

Dívala jsem se dolů na své tmavé punčochy, vysoké podpatky, šaty. Není to moje obvyklé oblečení na ohledání místa vraždy, ale trvalo by příliš dlouho se převléknout. Obvykle jsem poslední zavolaný odborník. Jakmile si všechno prohlédnu, mohou odklidit tělo. A všichni mohou jít domů. Popadla jsem černé tenisky na chůzi po trávníku a v kalužích krve. Jakmile si jednou ušpiníte sváteční boty, už je nikdy nevyčistíte.

Browning Hi-Power včetně pouzdra jsem měla tak nějak naaranžovaný na malé černé kabelce. Během pohřbu jsem měla pistoli v autě. Neumím si představit, jak bych mohla mít u sebe jakoukoli pistoli, když mám šaty. Jasně, že v televizi jste určitě viděli pouzdro s pistolí na stehně, ale říká vám něco slovo „tření“?

Zaváhala jsem, jestli si nemám vzít záložní pistoli a dát ji do kabelky, ale neudělala jsem to. Moje kabelka, stejně jako všechny ostatní, totiž zřejmě obsahuje putovní černou díru. Kdybych ji opravdu potřebovala, nikdy bych odtamtud pistoli nevylovila včas.

V pouzdře na stehně pod krátkou černou sukní jsem měla stříbrný nůž. Cítila jsem se jako Kit Carson v sukních, ale po Tommyho vzácné návštěvě jsem nechtěla být neozbrojená. Nedělala jsem si iluze o tom, co by se stalo, kdyby mě Tommy chytil a já neměla pistoli. Nože nejsou tak dobré, ale je to pořád lepší, než kdybych kopala nožičkami a ječela.

Dosud jsem nikdy nebyla nucena vyzkoušet rychlé tasení nože z pouzdra na stehně. Bude to asi vypadat lehce nemravně, ale jestli mě to udrží naživu... no tak, trochu rozpaků přece zvládnou.

Burrellský hřbitov je na vrcholu kopce. Některé náhrobky jsou několik set let staré. Písmo v měkkém opršelém vápenci je téměř nečitelné, jako bonbony, které někdo ocumlal do hladka. Bujná tráva sahá až po pás, jenom náhrobní kameny tu stojí jako unavení strážci.

Na okraji hřbitova je dům, kde žije správce, ale nemusí se starat o příliš mnoho věcí. Hřbitov je plný a byl plný po léta. Poslední člověk, který zde je pohřbený, mohl pamatovat světový veletrh roku 1904.

Na hřbitov už nevede silnice. Zbyla po ní jen stopa po vozech, tam, kde tráva není tak vysoká. Správcův dům byl obklopený policejními auty a koronerovou dodávkou. Moje nova vypadala nedostatečně vystrojená. Možná bych si měla pořídit jednu z těch dlouhých tykadlovitých antén nebo si nalepit na bok auta nápis „Zombie, zombíci, zombíčci.“ Bert by asi zuřil.

Vytáhla jsem z kufru kombinézu a oblékla si ji. Zakrývala mě od krku po kotníky. Jako u většiny kombinéz jsem měla rozkrok někde u kolen, nikdy nepochopím proč. Ale znamenalo to, že si nezmuchlám sukni. Původně jsem si je brala, když jsem zatloukala upírům kůl do srdce, ale krev je krev. Navíc ostřice by mi udělala z punčocháčů fotbalovou síť. Z krabičky od papírových kapesníků jsem vyndala chirurgické rukavice. Tenisky místo bot na podpatku, a byla jsem připravena zhlédnout ostatky.

Ostatky. Hezké slovo.

Dolph stál jako nějaký prastarý strážce, tyčil se nad všemi ostatními přítomnými. Propracovávala jsem se k němu a snažila se nezakopnout o kousky rozbitého náhrobního kamene. Vítr horký tak, že skoro pátil, ševalil v trávě. V kombinéze jsem se neskutečně potila.

Detektiv Clive Perry mi vyšel vstříc, jako bych potřebovala doprovod. Detektiv Clive Perry je jeden z nejzdvořilejších lidí, které jsem kdy potkala. Má v sobě dvornost starého světa. Gentleman v tom nejlepší smyslu. Vždycky jsem se ho chtěla zeptat, co udělal, že skončil u MOST.

Úzkou tmavou tvář měl zrosenou potem. Pořád měl na sobě sako, i když muselo být skoro čtyřicet stupňů. „Slečno Blakeová.“

„Detektive Perry.“ Pohlédla jsem nahoru, na vrchol kopce. Dolph a pár mužů postávalo kolem, jako by nevěděli, co dělat. Nikdo se nedíval na zem.

„Jak moc je to zlé, detektive Perry?“ zeptala jsem se.

Potrásl hlavou. „Sejde na tom, s čím to srovnáváte.“

„Viděl jste záznamy a fotky z domu Reynoldsových?“

„Viděl.“

„Je to horší?“ Byla to moje nejnovější míra „nejhorší věc, co jsem kdy viděla“. Předtím to byl upíří gang, který se sem snažil přesunout z Los Angeles. Místní ctihodná upíří komunita je rozsekala sekýrami. Jednotlivé části se ještě plazily po místnosti, když jsme je našly. Možná že tohle není horší. Možná jen čas otupil vzpomínku.

„Není to krvavější,“ odtušil, pak zaváhal. „Ale byl to malý chlapec, dítě.“

Přikývla jsem. Nemusel nic vysvětlovat. Vždycky to je horší, když jde o dítě. Nevím proč vlastně. Snad nějaký primitivní instinkt chránit mladé. Nějaká hluboce hormonální záležitost. Každopádně děti jsou vždycky horší. Zadívala jsem se na zem na bílý náhrobek. Vypadal jako matný roztátý led. Nechci jít nahoru na kopec. Nechci to vidět.

Vyrazila jsem do kopce. Detektiv Perry mě následoval. Náš statečný detektiv. Naše statečná já.

Na trávě spočívala plachta, připomínala stan. Dolph jí stál nejbliž. „Dolphe,“ přivítala jsem se s ním.

„Anito.“

Nikdo se nenabídl, že plachtu zvedne. „Tohle je ono?“

„Jo.“

Dolph jako by se oťásl, nebo to možná bylo zachvění. Sklonil se a vzal za okraj látky. „Připravena?“

Ne, nejsem připravená. Nenuťte mě se dívat. Prosím, nenuťte mě se dívat. V ústech mi vyschlo. Cítila jsem tep až v krku. Přikývla jsem.

Plachta odlétla, zachycena poryvem větru, jako bílý papírový drak. Tráva byla udupaná. Zápas? Byl Benjamin Reynolds naživu, když ho někdo vlácel travou? Ne, určitě ne. Bože, doufám, že ne.

Na maličkém pyžamku, nebo spíš dupačkách, byly kreslené postavičky. Pyžamko někdo stáhl jako slupku od banánu. Jednu drobnou ručku měl chlapec přehozenou přes obličej, jako by spal. Víčka s dlouhými řasami doplňovala iluzi. Kůže bledá a bezchybná, křivka napůl otevřené pusinky. Měl by vypadat hůř, mnohem hůř.

Na dupačkách se vyjímal špinavě hnědá skvrna, látka zakrývala dolní polovinu těla. Nechci vidět, co ho zabilo. Ale proto tu jsem. Zaváhala jsem, prsty jsem bloudila nad látkou. Zhluboka jsem se nadechla a to byla chyba. Skloněná nad mrtvolou za větrného srpnového vedra. Pach byl čerstvý. Čerstvě mrtvé tělo páchne jako latrína, zvlášť když má vyrvaný žaludek a

střeva. Už jsem věděla, co najdu, až zvednu zkrvavenou látku. Zápach mi to prozradil.

Klekla jsem si, rukávem si na chvíli zakryla ústa a nos, dýchala jsem mělce pusou, ale moc to nepomohlo. Jakmile jednou ucítíte ten závan, nos si to pamatuje. Pach se plazil dolů hrdlem a nemínil zmizet.

Pomalů, nebo rychle? Strhnu látku, nebo ji stáhnu? Rychle. Škubla jsem za tkaninu, ale zadržla se, přichycená zaschlou krví. Odtáhla se s vlhkým mlaskavým zvukem.

Vypadalo to, jako by někdo vzal obrovskou zmrzlinovou naběračku a dítě vykuchal. Žaludek, střeva, vnitřnosti – všechno pryč.

Sluneční světlo se kolem mě rozvlnilo a já se musela dlaní opřít o zem, abych neupadla.

Podívala jsem se chlapci do obličeje. Vlasy měl světle hnědé jako jeho matka. Vlhké zvlněné pramínky vlasů se mu táhly po tvářích. Mé oči přitáhla zející troska, který bývala břichem. Ze zbytku tenkého střeva vytékala jakási tmavá hustá tekutina.

Odpočela jsem se od místa činu, opírala jsem se o náhrobky, abych mohla stát. Utekla bych, kdybych si nebyla jistá, že pokud to zkusím, upadnu. Nebe se točilo a padalo k zemi. Padla jsem na povadlou trávu a zvracela.

Zvracela jsem, dokud bylo co a svět se nepřestal točit. Otřela jsem si pusou rukávem a vstala, opírajíc se o náhrobní kámen.

Nikdo neřekl ani slovo, když jsem se k nim vracela. Tělo zakrývala plachta. Tělo. Tělo. Musím o něm přemýšlet tímhle způsobem. Nesmím se upínat ke skutečnosti, že to kdysi bylo malé dítě. Nesmím. To bych se zbláznila.

„Tak?“ zeptal se Dolph.

„Není mrtvý dlouho. Ksaku, Dolphe, bylo brzy k ránu, možná těsně před úsvitem. Byl naživu. Žil, když ho ta věc sebrala!“ Dívala jsem se na něj a cítila, jak se mi do očí derou horké slzy. Nebudu plakat. Už jsem se pro dnešek shodila dost. Zhluboka, opatrně jsem se nadechla a vydechla. Nebudu plakat.

„Dal jsem ti čtyřicet hodin, abys promluvila s tou Domingou Salvadorovou. Zjistila jsi něco?“

„Tvrdí, že o tom nic neví. Věřím jí.“

„Proč?“

„Protože kdyby chtěla někoho zabít, tak by nemusela dělat nic tak dramatického.“

„Co tím chceš říct?“

„Prostě by si přála, aby dotyčný zemřel.“

Oči se mu rozšířily. „Tomuhle věříš?“

Pokrčila jsem rameny. „Možná. Ano. Ksaku, nevím. Mám z ní strach.“

Pozvedl jedno husté obočí. „To si budu pamatovat.“

„Nicméně mám další jméno na tvůj seznam.“

„Kdo?“

„John Burke. Přijel z New Orleansu na bratrův pohřeb.“

Zapsal si jméno do malého zápisníku. „Pokud je tu jen na návštěvě, měl by na to čas?“

„Nenapadá mě motiv, ale mohl by to udělat, kdyby chtěl. Zeptejte se na něj policie v New Orleansu. Myslím, že ho tam podezírají z vraždy.“

„Jak to, že odcestoval sem, do jiného státu?“

„Pochybuji, že mají důkazy. Dominga Salvadorová řekla, že mi pomůže. Slíbila, že se poptá a řekne mi, pokud se cokoli dozví.“

„Něco jsem si o ní zjišťoval, když jsi mi dala to jméno. Nepomáhá nikomu kromě svých vlastních lidí. Jak jsi ji přiměla ke spolupráci?“

Pokrčila jsem rameny. „Získala jsem si ji silou své osobnosti.“

Zavrtěl hlavou.

„Nebylo to ilegální, Dolphe. Dál o tom nechci mluvit.“

Nechal to plavat. Není hloupý. „Dej mi vědět, jakmile se něco dozvíš, Anito. Musíme tu bytost zastavit, než zabije někoho dalšího.“

„Domluveno.“ Otočila jsem se a zadívala se přes vlnící se stébla. „Je tohle ten hřbitov, v jehož blízkosti jste našli první tři oběti?“

„Ano.“

„Možná, že část odpovědi je tady.“

„Co tím chceš říct?“

„Většina upírů se musí před úsvitem vrátit do své rakve. Ghúlové přebývají v podzemních tunelech jako obrovští krtci. Pokud to je jedno z toho, řekla bych, že to stvoření je někde tady a čeká na setmění.“

„Ale...“ začal.

„Ale pokud je to zombie, tak jí sluneční světlo nevadí a nepotřebuje odpočívat v rakvi. Může být kdekoliv, ale myslím, že pochází z tohoto hřbitova. Pokud tady použili vúdú, budou tu stopy po rituálu.“

„Jako například?“

„Křídla nakreslené verše, symboly kolem hrobu, zaschlá krev, možná stopy po ohni.“ Hleděla jsem na šelestící travu. „I když já osobně bych zrovna tady nezakládala otevřený oheň.“

„A jestli to nebylo vůdů?“

„Pak to byl oživovatel. Znova hledej zaschlou krev, možná mrtvé zvíře. Nebude tu tolik stop, protože je snazší po sobě uklidit.“

„Jsi si jistá, že je to nějaký druh zombie?“ zeptal se.

„Nevím, co jiného by to mohlo být. Myslím, že bychom měli jednat, jako by to zombie byla. Alespoň máme kde začít hledat a něco, co můžeme hledat.“

„Pokud to není zombie, tak nemáme jedinou stopu.“

„Přesně.“

Usmál se, ale nebyl to příjemný úsměv. „Doufám, že máš pravdu, Anito.“

„Já taky.“

„Jestli to přišlo odtud, dokážeš zjistit, ze kterého hrobu to vylezlo?“

„Možná.“

„Možná?“

„Možná. Ožívání mrtvých není věda, Dolphe. Někdy cítím mrtvé pod zemí. Neklid. Vím, jak staré tělo je, aniž bych se podívala na náhrobek. A někdy to nedokážu.“ Pokrčila jsem rameny.

„Poskytneme ti jakoukoli pomoc, kterou budeš potřebovat.“

„Musím počkat do setmění. Moje... schopnosti se zlepšují za tmy.“

„To potrvá několik hodin. Můžeš něco udělat teď?“

Chvilí jsem o tom přemýšlela. „Ne. Je mi líto, ale ne.“

„Dobrá, takže se sem vrátíš dneska večer?“

„Jo.“

„V kolik hodin? Pošlu sem nějaké své muže.“

„Nevím, v kolik hodin. A nevím, jak dlouho to zabere. Můžu tu chodit hodiny a nenajít nic.“

„Nebo?“

„Nebo můžu najít přímo tu zrůdičku.“

„Pro ten případ potřebuješ krytí.“

Přikývla jsem. „Souhlas. Ale kulky, ani stříbrné, tomu neublíží.“

„A co tedy?“

„Plamenomety, napalm. Jako používají exterminátoři na ghúlské tunely.“

„To není standardní vybavení.“
 „Nech tady postávat exterminátorský tým.“
 „Dobrý nápad.“ Udělal si poznámku.
 „Potřebuji od tebe laskavost,“ ozvala jsem se.
 Vzhlédl. „Jakou?“
 „Peter Burke byl zavražděn, zastřelen. Jeho bratr mě prosil, abych zjistila, jak policie postupuje.“
 „Víš, že nemůžeme poskytovat takovéhle informace.“
 „Vím, ale pokud je budu mít, můžu jimi nakrmit Johna Burkeho dostatečně na to, abych s ním zůstala v kontaktu.“
 „Zdá se, že se všemi našimi podezřelými dobře vycházíš.“
 „Jo.“
 „Zjistím, co se dá, od oddělení vražd. Nevíš, pod jakou jurisdikci spadal?“
 Zavrtěla jsem hlavou. „Mohla bych to zjistit. To by mi poskytlo záminku znovu mluvit s Burkem.“
 „Říkáš, že v New Orleansu je podezřelý z vraždy.“
 „Mmhmm.“
 „A možná spáchal tohle.“ Ukázal směrem k plachtě.
 „Tak.“
 „Kryj si záda, Anito.“
 „To já vždycky.“
 „Zavoláš mi, jak nejdřív to dnes večer půjde. Nechci, aby tu všichni moji lidé posedávali a točili palci mlýnek přesčas.“
 „Jak nejdřív budu moci. Budu muset odvolat setkání se třemi klienty jen proto, abych to stihla.“ Bert nebude rád. Den se nám zlepšuje.
 „Proč to z toho chlapce nesežralo větší část?“ napadlo Dolpha.
 „Nevím.“
 Přikývl. „Dobrá, takže se uvidíme dneska večer.“
 „Pozdravuj ode mě Lucille. Jak je na tom se svým magisterským titulem?“
 „Skoro hotovo. Bude ho mít dřív, než náš nejmladší získá inženýrský titul.“
 „Skvělé.“
 Plachta se třepotala v horkém větru. Po čele mi stékal pramínek potu. Došla mi nezávazná společenská témata.
 „Uvidíme se,“ zamumlala jsem a vyrazila dolů z kopce. Ještě jsem se zastavila a ohlédla. „Dolphe?“
 „Ano?“
 „Nikdy jsem neslyšela o právě takovéhle zombii. Možná že vystupuje z hrobu spíš jako upír. Pokud tady necháš

exterminátorský tým a zálohy potulovat se okolo až do setmění, můžete ji chytit, až bude vystupovat z hrobu, a budete ji moct zneškodnit.“

„Je to pravděpodobné?“

„Ne, ale je to možné.“

„Nevím, jak vysvětlím ty přesčasy, ale udělám to.“

„Dorazím, jak nejdřív to půjde.“

„Co může být důležitější než tohle?“

Usmála jsem se. „Nic, o čem bys chtěl slyšet.“

„Zkus to.“

Zavrtěla jsem hlavou.

Přikývl. „Dnes večer, jak nejdřív to stihneš.“

„Jak nejdřív to stihnu.“

Detektiv Perry mě doprovodil zpátky. Možná ze zdvořilosti, možná se jen chtěl dostat pryč od corpus delicti. Nezazlívala jsem mu to. „Jak se daří vaší ženě, detektive?“

„Za měsíc očekáváme první dítě.“

Usmála jsem se na něj. „To jsem nevěděla. Blahopřeji.“

„Děkuji.“ Zachmužil se, mezi tmavýma očima se nakrčily vrásky, zamračení. „Myslíte, že tu bytost dokážeme najít dřív, než znovu někoho zabije?“

„Doufám, že ano.“

„Jakou máme šanci?“

Chce ujištění, nebo pravdu? Pravdu. „Nemám nejmenší představu.“

„Doufal jsem, že tohle neřeknete.“

„Já také, detektive. Já také.“

11

Co je důležitější než sebrat tu kreaturu, která vykuchala celou rodinu? Nic, naprosto nic. Ale do tmy je ještě docela daleko a já mám i jiné problémy. Půjde Tommy zpátky za Gaynozem a poví mu, co jsem řkala? Ano. Nechá to Gaynor plavat? Pravděpodobně ne. Potřebuju informace. Potřebuju vědět, jak daleko je schopen zajít. Reportéra, potřebuji reportéra. Irving Griswold necht' spěchá do záchranné akce.

Irving vlastní jednu z takových těch pastelových kójí, kterým někteří říkají kancelář. Bez střechy, bez dveří, ale má to zdi. Irving je vysoký metr šedesát. Kdyby pro nic jiného, tak proto ho

mám ráda. Nepotkávám příliš mnoho mužů přesně stejně vysokých, jako jsem sama. Lysinu na hlavě mu lemují kudrnaté hnědé vlasy, jako okvětní lístky. Na sobě měl zrovna bílou sváteční košili, rukávy vyhrnuté až k lokti, kravatu povolenou. Obličej má kulatý a tváře růžové. Vypadá jako plešatý andělíček. Nevypadá jako vlkodlak, ale je vlkodlak. Ani lykantropie nevyhlásí plešatost.

Nikdo z novin St. Louis Post-Dispatch neví, že Irving je kožoměnec. Je to nemoc a je nelegální diskriminovat lykantropy, stejně jako lidi, co mají AIDS, ale lidé to stejně dělají. Možná by vedení novin bylo velkomyslné a liberální, ale já souhlasím s Irvingem. Opatrnost je lepší.

Irving seděl na kancelářské židli. Opřela jsem se ve vchodu do jeho kóje. „Jak jdou tvoje triky?“ zeptal se Irving.

„Vážně si myslíš, že jsi vtipný, nebo je to jen takový nepříjemný zvyk?“ zajímala jsem se.

Zakřenil se. „Jsem úžasný. Zeptej se mé přítelkyně.“

„Na to bych dala krk.“

„Co se děje, Blakeová? A prosím tě, ať už je to cokoliv, řekni mi to do záznamu, ne mimo záznam.“

„Co bys řekl článku o nové legislativě ohledně zombií, která se právě peče?“

„Možná.“ Oči se mu zúžily, problesklo podezření. „Co chceš na oplátku?“

„Tahle část je pro tuto chvíli mimo záznam, Irvingu.“

„Vybarvuje se nám to.“ Zamračil se na mě. „Pokračuj.“

„Potřebuju veškeré informace, které máš o Haroldovi Gaynorovi.“

„Jméno mi nic neříká. Mělo by?“ Výraz se mu změnil z nadšeného ve vyrovnaný. Umí se téměř dokonale soustředit, když zavětrí článek.

„Ne nutně.“ Jen opatrně. „Můžeš mi ty informace získat?“

„Výměnou za článek o zombiích?“

„Vezmu tě do všech firem, které využívají zombie. Můžeš s sebou vzít fotografa a fotit mrtvolu.“

V očích mu zasvitlo. „Série článků se spoustou napůl odporných fotek. Ty v kostýmku uprostřed scény. Kráska a zvíře. Můj nakladatel by do toho nejspíš šel.“

„Myslela jsem si, že by mohl, ale nevím, jak to bude s tím pózováním uprostřed scény.“

„No tak, tvůj šéf bude nadšen. Publicita znamená lepší obchody.“

„A prodá se víc novin.“

„Jistě,“ odtušil Irving. Díval se na mě možná minutu. Místnost byla téměř tichá. Většina lidí už odešla domů. Irvingův ostrůvek světla byl jeden z mála. Čekal na mě. Tolik k tomu, že tisk nikdy nespí. Klid brzkého večera plnil jen tichý dech klimatizace.

„Podívám se, jestli je Harold Gaynor v počítači,“ prohlásil Irving nakonec.

Usmála jsem se na něj. „Pamatuješ si jméno, a to jsem ho řekla jen jednou. Jsi docela dobrý.“

„Jsem koneckonců vycvičený reportér.“ Nadsazeným švihem se otočil na židli zpátky ke klávesnici. Natáhl si imaginární rukavičky a upravil imaginární šosy od fraku.

„No tak, hni sebou.“ Usmála jsem se trochu víc.

„Nepospíchej na maestra.“ Nařukal několik slov a obrazovka ožila. „Máme ho ve složce. Ve velké složce. Trvalo by celou věčnost všechno to vytisknout.“ Otočil se na židli zpátky, aby na mě viděl. To bylo špatné znamení.

„Víš co,“ navrhl. „Já dám dohromady tu složku včetně fotek, jestli nějaké máme. A předám ji do tvých něžných rukou.“

„V čem je háček?“

Ukázal si ukazováčkem na hrud'. „Moi? Žádný háček. Dělán to z dobroty srdce.“

„Dobrá, tak to mi to přines do bytu.“

„Proč si radši nedáme sraz U Mrtvého Davea?“ navrhl.

„U Mrtvého Davea je dole v upíří čtvrti. Co tam budeš dělat?“

Z jeho sladké andělské tváře na mě hleděly velmi neochvějné oči. „Říká se, že město má nového Nejvyššího upíra. Chci článek.“

Jen jsem zavrtěla hlavou. „Takže se poflakuješ kolem Mrtvého Davea, abys získal informace?“

„Přesně.“

„Vampové se s tebou nebudou bavit. Vypadáš jako člověk.“

„Díky za kompliment. Zubáči se ale baví s tebou, Anito. Víš, kdo je nový Nejvyšší? Můžu se s ním – nebo s ní – setkat? Poskytně mi interview?“

„Ježíšikriste, Irvingu, nemáš už tak dost problémů, aniž by ses zaplétal s králem upírů?“

„Takže je to on.“

„To byl slovní obrat.“

„Ty něco víš. Víím, že něco víš.“

„Vím jistě jen jediné: že nechceš přitahovat pozornost vyššího upíra. Jsou zákešní, Irvingu.“

„Upíři se snaží stát se součástí mainstreamu. Chtějí upoutat pozornost v pozitivním slova smyslu. Interview o tom, co míní udělat s upíři komunitou. Jejich vize do budoucna. Byl by to velký pokrok. Žádné vtipy o mrtvolách. Žádná senzacechtivost. Čistá žurnalistika.“

„Jo, jasně. Na první stránce vkusný malý nadpis: Nejvyšší upír St. Louis promlouvá.“

„Jo, to by bylo skvělé.“

„Že tys zase číchal tiskařskou čern, Irvingu.“

„Dám ti všechno, co máme o Gaynorovi. Včetně fotek.“

„Jak víš, že máte fotky?“

Vzhlédl ke mně, kulatou příjemnou tvář nadšeně bezvýraznou.

„Poznal jsi to jméno, ty zkurvy...“

„Ts ts ts, Anito. Pomoz mi získat interview s Nejvyšším upírem města. Dám ti, cokoliv budeš chtít.“

„Dám ti sérii článků o zombiích. Barevné fotky hniјících mrtvol, Irvingu. To prodá noviny.“

„Žádné interview s Pánem města?“

„Když budeš mít štěstí, tak ne.“

„Povídej.“

„Dostanu tu složku o Gaynorovi?“

Přikývl. „Dám to do kupy.“ Vzhlédl ke mně. „Stejně si chci dát sraz U Mrtvého Davea. Možná se mnou nějaký vamp promluví, když budu s tebou.“

„Irvingu, když tě uvidí se zákonným popravčím upírů, tak si tě pijavky příliš neoblíbí.“

„Pořád ti ještě říkají Popravčí?“

„Mimo jiné.“

„Dobrá, Gaynorovu složku za to, že s tebou budu moct jít na příští exekuci upírů?“

„Ne.“

„Ale Anito...“

„Ne.“

Rozpřáhl ruce. „Dobrá, byl to jen nápad. Byl by to skvělý článek.“

„Nepotřebuju publicitu, Irvingu. A už vůbec ne takovouhle.“

Přikývl. „Jo, jo. Uvidíme se za dvě hodiny U Mrtvého Davea.“

„Ať je to za hodinu. Chci být z Distriktu pryč před setměním.“

„Někdo tam po tobě jde? Chci říct, nerad bych tě uvedl v nebezpečí, Blakeová.“ Zašklíbil se. „Mám od tebe příliš mnoho důležitých článků. Nechtěl bych tě ztratit.“

„Díky za zájem. Ne, nikdo po mně nejde. Aspoň pokud vím.“

„Nezníš příliš přesvědčeně.“

Dávala jsem se na něj. Zvažovala jsem, jestli mu mám říct, že nový Pán města mi poslal tučnou bílou růži a pozvání na taneční večer. Odmítla jsem ho. Na záznamníku jsem našla vzkaz a pozvání na večírek vyšších kruhů. Ignorovala jsem to. Zatím se Nejvyšší upír choval jako dvorný gentleman, jímž byl před několika sty lety. To nemůže vydržet. Jean-Claude není někdo, kdo by se dokázal smířit s porážkou.

Irvingovi jsem to neřekla. Nepotřebuje to vědět. „Uvidíme se za hodinu u Mrtvého Davea. Poběžím se domů převléknout.“

„Když to tak říkáš, nikdy jsem tě předtím neviděl v šatech.“

„Byla jsem dneska na pohřbu.“

„Profesionální, nebo osobní záležitost?“

„Osobní.“

„Pak, upřímnou soustrast.“

Pokrčila jsem rameny. „Musím jít, jestli mám mít dost času na převlečení a na sraz s tebou. Díky, Irvingu.“

„Není to laskavost, Blakeová. Těmi články o zombiích mi zaplatíš.“

Povzdechla jsem si. Představila jsem si, jak mě nutí obejmout nějakou ubohou mrtvolu. Ale ví, že legislativa potřebuje pozornost. Čím víc lidí pochopí, jaká je to hrůza, tím větší šanci zákon má, že projde. Popravdě, Irving mi pořád ještě prokazuje laskavost. Přesto to nemusí vědět.

Opustila jsem ponurou ztemnělou kancelář. Zamávala jsem přes rameno, aniž bych se ohlédla. Chtěla jsem vypadnout z těchhle šatů a obléknout si něco, v čem bych mohla schovat pistoli. Jestli mám jít na Krvavé náměstí, možná ji budu potřebovat.

12

Bar u Mrtvého Davea se nachází v té části St. Louis, která má dva názvy. Zdvorný: Nábřeží. Sprostý: Krvavá čtvrť. Je to nejrušnější upíří obchodní čtvrť v našem městě. Velká turistická atrakce. Upíři opravdu dostali St. Louis na mapy cestovních kanceláří. Čekali byste, že budou stačit Ozarské hory, jedno z nejlepších míst na rybaření, symfonie, muzikály na úrovni Broadwaye nebo možná botanická zahrada, ale to ne. Asi je dost těžké soupeřit s nemrtvými. Já vím, také to shledávám obtížným.

Bar U Mrtvého Davea má ve výloze samé tmavé sklo a reklamy na různé značky piv. Odpolední sluneční světlo se vytrácelo do šera. Vampové nepůjdou ven, dokud nebude úplná tma. Mám něco méně než dvě hodiny. Rychle dovnitř, omrknout složku, vypadnout. Jak prosté. Taak.

Převlékla jsem do černých šortek, trička s rolákovým límcem v barvě královské modři, černých tenisek, lépe ladících modrých a černobílých ponožek, doplnila to černým koženým páskem. Pásek jsem měla proto, aby mělo podpažní pouzdro na čem viset. Browning Hi-Power jsem bezpečně schovala pod levou paží. Hodila jsem na sebe lepší tričko s krátkým rukávem, aby zbraň nebylo vidět. Oblečení vypadalo skvěle. Po zádech mi stékal pot. Na tohle tričko je příliš horko, ale v browningu mám třináct kulek. Čtrnáct, pokud bych byla takové zvíře, abych nacpala zásobník a jeden náboj nechala přímo v komoře.

Nečekala jsem, že by se věci měly až zas tak pokazit. Zatím. Měla jsem jeden zásobník navíc schovaný v kapse u šortek. Já vím, že se do něj chytají vlákna z látky, ale kde jinde jsem ho měla mít? Slibuji, že jednoho dne si koupím luxusní pouzdro s prostorem na další zásobníky. Ale všechny modely, které jsem zatím viděla, by se musely zkrátit na mou velikost a cítila jsem se s nimi jak kreslený Frito Bandito.

Skoro nikdy nenosím další zásobník, když mám s sebou browning. Řekněme si na rovinu – pokud potřebujete víc než třináct kulek, je po vás. Nejmutnější na tom je, že náboje navíc nejsou pro Tommyho nebo pro Gaynora. Jsou pro Jean-Clauda. Nejvyššího upíra, vládce města. Ne že by ho postříbřené kulky zabily. Ale ublíží mu, způsobí, že se mu rány budou hojit téměř tak pomalu jako člověku.

Chci z Distriktu vypadnout před setměním. Nechci narazit na Jean-Clauda. Nezaútočil by na mě. Ve skutečnosti jsou jeho úmysly dobré, ne-li přímo čestné. Nabídl mi nesmrtelnost bez té špinavé záležitosti s proměnou v upíra. Nabízelo se jako důsledek, že spolu s věčností získám i jeho. Je vysoký, bledý, pohledný. Víc sexy než hedvábný medvídek.

Chce, abych byla jeho lidskou služebnicí. Já nejsem ničím služebnicí. Ani za věčný život, věčné mládí a malý kompromis pro duši. Cena je příliš vysoká. Jean-Claude tomu nevěří. Browning mám pro případ, že bych ho musela přinutit, aby mi věřil.

Vešla jsem do baru, na okamžik jsem byla oslepena, a čekala jsem, až se oči přizpůsobí šeru. Jako v jednom z těch starých

westernů, kdy kladák váhá těsně za barovými dveřmi a rozhlíží se po davu. Mám podezření, že vůbec nehledá záporňáka. Prostě jenom přišel ze světla a nevidí ani houby s octem. Nikdo vás nikdy nezastřelí, zatímco čekáte, až si oči zvyknou. Zajímalo by mě proč?

Byl čtvrtek, po páté hodině. Většina barových židliček i stolů byla obsazená. V podniku byli nasardinkovaní pánové v oblecích a dámy v obchodních kostýmcích. Sem tam nějaký ten pár těžkých pracovních bot a opálení, která končila u lokte, ale většinu tvořili lidé se slibnou kariérou. Mrtvý Dave se stal módním podnikem navzdory snaze držet bar mimo dosah.

Vypadalo to, že je tu rozjetá šťastná hodinka. Do hajzlu. Všichni tu byli, aby mohli zahlédnout – hezky bezpečně – upíra. Až se tak stane, budou už lehce nametení. Asi to zvyšuje míru napětí.

Irving seděl u oblého rohu baru. Zhlédl mě a zamával. Zamávala jsem taky a začala si k němu razit cestu.

Protáhla jsem se mezi dvěma gentlemany v oblecích. Stálo mě to něco manévrování a velmi neladně vypadající skok, abych se dostala na barovou stoličku.

Irving se na mě široce zakřenil. Vzduchem se neslo téměř hmatatelné hučení hlasů. Slova změněná v čistý hluk, jako oceán. Irving se ke mně musel naklonit, aby ho přes to mumlání bylo slyšet.

„Doufám, že oceníš, kolik draků jsem musel zabít, abych pro tebe uchránil židli.“ Kolem tváře mi při jeho slovech zavanul lehký pach whisky.

„Draci jdou snadno. Zkus někdy upíry.“

Oči se mu rozšířily. Než stačil zformulovat otázku, přerušila jsem ho: „Dělám si srandu, Irvingu.“ Někteří lidé prostě nemají smysl pro humor. „Navíc draci v Severní Americe nikdy nežili.“

„To jsem věděl.“

„Jasně.“

Usrkl whisky z fasetové sklenice. Jantarová tekutina se třpytila v tlumeném světle.

Luther, denní vedoucí a barman, byl u vzdáleného konce baru a zabýval se skupinou velice šťastných lidí. Kdyby byli ještě o něco šťastnější, dozajista by padli v mdlobách na podlahu.

Luther je mohutný, ne vysoký, ale tlustý. Ale je to pevný tuk, skoro jako svaly. Kůži má tak černou, až hází purpurové odlesky. Cigareta mezi jeho rty zaplála oranžovým světélkem, když potáhl.

Umí mluvit s cigárem v puse líp než kdokoli, koho jsem kdy potkala.

Irving vytáhl z podlahy pod svýma nohama ošoupaný kožený kufřík. Vylovil z něj asi osm čísel tlustou složku. Pohromadě ji držela široká gumička.

„Ježíšikriste, Irvingu. Můžu si to vzít s sebou domů?“

Zavrtěl hlavou. „Kolegyně reportérka zpracovává charakteristiku místních význačných podnikatelů, kteří nejsou tím, čím se zdají být. Musel jsem jí přísahat při životě svého prvorozeného, že si to půjčím jen přes noc.“

Podívala jsem se na stoh papírů. Povzdechla jsem si. Muž po mé pravici mi málem vrazil loket do obličeje. Obrátil se. „Pardon, paninko, pardon. Snad se nic nestalo.“ Paninko znělo jako pninko a pardon bylo poněkud roztrhané po okrajích.

„Nic se nestalo,“ řekla jsem.

Usmál se a obrátil se zpátky ke svému kamarádovi, dalšímu podnikatelskému týpkovi, který se něčemu hurónsky smál. Opijte se a všechno se zdá vtipné.

„Tady to nemůžu ani náhodou všechno přečíst,“ prohlásila jsem.

Zašklebil se. „Budu tě následovat kamkoliv.“

Stanul přede mnou Luther. Vytáhl balíček cigaret, který vždycky nosí s sebou. Špičku dosud hořícího špačka přiložil k nové cigaretě. Konec vzplál červeně jako řeřavé uhlí. Z nosu a úst se mu vyvalil kouř. Jako drak.

Típl zbytek staré cigarety do průzračného skleněného popelníku, který s sebou tahá z místa na místo jako medvídko. Připaluje si jednu od druhé, má děsnou nadváhu a šedivé vlasy určují jeho věk nad padesát. Nikdy nebyl nemocný. Měl by být národním plakátovým modelem pro Tobacco Institute.

„Chceš dolít?“ zeptal se Irvinga.

„Jo, dík.“

Luther vzal sklenici, dolil ji z lahve pod barem a postavil ji zpátky na čistý ubrousek.

„Co si dáš, Anito?“ otázal se.

„Jako obvykle, Luthere.“

Nalil mi sklenici pomerančového džusu. Předstíráme, že je to koktejl Šroubovák. Jsem abstinent, ale proč bych chodila do baru, když nepiju?

Utřel bar čistou bílou utěrkou. „Mám pro tebe vzkaz od Nejvyššího.“

„Nejvyššího upíra?“ zeptal se Irving. Hlas mu přeskočil vzrušením. Zavěťřil novinky.

„Co?“ Já jsem se vzrušením nezajíkla.

„Chce tě vidět. Hodně tě chce vidět.“

Pohlédla jsem na Irvinga, pak zpátky na Luthera. Snažila jsem se telepaticky poslat zprávu: ne před tím novinářem! Nezabralo to.

„Pán města dal všem vědět. Kdokoli tě uvidí, má ti předat tenhle vzkaz.“

Irving seděl mezi námi a díval se z jednoho na druhého jako dychtivé štěně. „Co ti Pán města chce, Anito?“

„Považuj vzkaz za předaný,“ ucedila jsem.

Luther potřásl hlavou. „Ty si s ním nepůjdeš promluvit, co?“

„Ne.“

„Proč ne?“ ptal se Irving.

„Do toho ti nic není.“

„Mimo záznam.“

„Ne.“

Luther na mě upřeně hleděl. „Poslyš, děvče, běž si s Nejvyšším promluvit. V tuhle chvíli mají všichni vampové a zrůdičky jenom vyřídit, že tě Pán zve na pokec. Další příkaz bude tě zadržet a dotáhnout tě k němu.“

Zadržet bylo hezké slovo pro unést. „Nemám Pánovi co říct.“

„Nedovol, aby se ti todleňto vymklo z ruky, Anito,“ varoval mě Luther. „Prostě s ním enem promluv, to nemůže uškodit.“

To si myslí on. „Možná ano.“ Luther má pravdu. Budu s ním muset mluvit dřív nebo později. Později pravděpodobně mnohem méně přátelsky.

„Proč s tebou chce Nejvyšší mluvit?“ zeptal se Irving. Vypadal jako zvědavý ptáček s bystrýma očima, který právě zmerčil housenku.

Ignorovala jsem otázku a vymyslela si sama další. „Dala ti tvoje kolegyně reportérka nějaké důležité informace z té složky? Vážně nemám čas do rána přečíst *Vojnu a mír*.“

„Řekni mi, co víš o Pánovi města a já ti řeknu to nejdůležitější.“

„Dík moc, Luthere.“

„Nechtěl jsem ho na tebe poštvat.“ Cigareta mu při řeči poskakovala nahoru a dolů. Nikdy nepochopím, jak to dělá. Obratnost rtů. Léta praxe.

„Mohli byste se mnou, do prdele už, přestat jednat jako bych byl dýmějovej mor?“ ozval se Irving. „Snažím se jen dělat svou práci.“

Upila jsem pomerančový džus a podívala se na novináře. „Irvingu, pleteš se do věcí, kterým nerozumíš. Nemůžu ti dát informace o Nejvyšším. Nemůžu.“

„Nechceš,“ oponoval.

Pokrčila jsem rameny. „Nechci, ale důvod proč nechci, je, že nemůžu.“

„To je definice kruhem!“

„Žaluj mě za to.“ Dopila jsem džus. Stejně jsem ho nechtěla. „Poslyš, Irvingu, měli jsme dohodu. Informace ze složky za články o zombiích. Jestli porušíš své slovo, dohoda padá. Ale řekni mi, že padá. Nemám čas tady sedět a hrát si na zatracenejch dvacet otázek.“

„Nevycouvám z naší dohody. Moje slovo je mi závazkem,“ prohlásil hlasem natolik divadelním, jak jen to v mumlavém hluku baru šlo.

„Pak mi řekni podstatné informace, do háje! A nech mě vypadnout z Distriktu, než mě Nejvyšší uloví.“

Najednou zvažněl. „Máš problémy, vid’?“

„Možná, pomoz mi, Irvingu. Prosím.“

„Pomoz jí,“ přidal se Luther.

Možná to bylo tím prosím. Možná to bylo Lutherovou hrozivou přítomností. Každopádně Irving přikývl. „Podle moje kolegyně je to mrzák na vozičku.“

Přikývla jsem. Nenávodnost je moje druhé jméno.

„Má rád, když jsou i jeho partnerky zmrzačené.“

„Co tím myslíš?“ Vzpomněla jsem si na prázdnookou Cicely.

„Slepá, na vozičku, s amputovanými končetinami, cokoliv, starej Harry po tom skočí.“

„Hluchá,“ zamumlala jsem.

„Přesně jeho vkus.“

„Proč?“ Rovněž vynikám chytrými otázkami.

Irving pokrčil rameny. „Možná se pak cítí líp vzhledem k tomu, že je sám upoután na voziček. Moje kolegyně ví jenom, že je takhle úchylný, ale neví proč.“

„Co dalšího ti řekla?“

„Nikdy nebyl obviněn ze žádného zločinu, ale zvěsti jdou o něm vážně ošklivé. Je podezřelý ze spolupráce s mafií, ale nejsou důkazy. Jen řeči.“

„Povídej,“ vybídla jsem ho.

„Jeho bývalá přítelkyně se ho pokusila zažalovat o výživné. Zmizela.“

„Zmizela ve smyslu – pravděpodobně mrtvá?“

„Bingo.“

Věřila jsem tomu. Takže už dřív poslal Tommyho a Bruna zabíjet. To znamená, že podruhé bude snazší vydat rozkaz. Nebo možná Gaynor vydal rozkaz mnohokrát, ale nikdy se na to nepřišlo.

„Co dělá pro mafii, že si vysloužil své dva bodyguardy?“

„Vida, ty ses už setkala s jeho odborníky na bezpečnost.“

Přikývla jsem.

„Kolegyně by s tebou určitě ráda mluvila.“

„Něfekl jsi jí o mně, že ne?“

„Vypadám snad jako volavka?“ Zakřenil se na mě.

Nechala jsem to být. „Co dělá pro mafii?“

„Pomáhá jim prát peníze. Přinejmenším ho z toho podezíráme.“

„Žádné důkazy?“

„Ne.“ Nezdál se tím právě nadšen.

Luther potřásl hlavou a odklepl cigaretu do popelníku. Trochu popela se sneslo na bar. Setřel ho dokonale čistou utěrkou. „To zní jako špatný zpráva, Anito. Rada zadarmo – nech toho chlapa bejt.“

Dobrá rada. Bohužel. „Pochybuj, že on nechá bejt mě.“

„Nebudu se ptát. Nechci to vědět.“ Někdo další se urputně dožadoval doliť. Luther se k němu přesunul. Viděla jsem na celý bar v odrazu dlouhého zrcadla, které zabíralo zed' za barem. Viděla jsem i na dveře, aniž bych se musela otočit. Bylo to příhodné a uklidňující.

„Já se budu ptát,“ ozval se Irving. „Já to chci vědět.“

Jen jsem zavrtěla hlavou.

„Vím něco, co nevíš.“

„A já to chci vědět?“

Přikývl tak vehementně, až mu pramínky kudrnatých vlasů poskočily.

Povzdechla jsem si. „Povídej.“

„Ty první.“

Měla jsem toho právě dost. „Už jsem řekla všechno, co ti pro dnešek večer míním říct, Irvingu. Mám tu složku. Projdu si ji. Ušetříš mi jen trochu času. Právě teď může být trocha času dost důležitá.“

„Tyjo, s tebou není žádná sranda být opravdu drsný novinář.“
Vypadal, že se chystá ohrnout rty.

„Prostě mi to řekni, Irvingu, nebo ti vážně něco udělám.“

Napůl se zasmál. Pochybuji, že mi věřil. Měl by. „Dobrá, dobrá.“ Zpoza zad vytáhl fotku. Lehce se přitom uklonil jako salonní kouzelník.

Byla to černobílá fotografie nějaké ženy. Bylo jí něco přes dvacet, dlouhé vlasy měla moderně učesané, upravené dostatkem gelu tak, aby vypadaly rozježené. Byla hezká. Nepoznávala jsem ji. Pro focení zjevně nepózovala. Vypadala příliš nedbale a ve tváři měla výraz někoho, kdo neví, že je focen.

„Kdo je to?“

„Před pěti měsíci ještě byla Gaynorovou přítelkyní.“

„Takže je... postižená?“ Hleděla jsem na hezkou upřímnou tvář. Z fotky nebylo nic poznat.

„Vozíčkářka Vanda.“

Zírala jsem na něj rozšířenýma očima. „To nemůžeš myslet vážně.“

Zašklebil se. „Vozíčkářka Vanda jezdí po ulicích na invalidním vozíku. Mezi určitými lidmi je velmi oblíbená.“

Prostitutka na vozíčku. Ne, to je příliš podivné. Zavrtěla jsem hlavou. „Dobrá. Kde ji najdu?“

„Já a moje spolunovinářka se na tomhle chceme podílet.“

„Proto jsi vytáhl tu fotku ze složky.“

Neměl ani dost cti na to, aby se zatvářil provinile. „Vanda si s tebou sama nepromluví, Anito.“

„Mluvila s ní tvoje kamarádka reportérka?“

Zamračil se, vítězná jiskra v očích pohasla. Věděla jsem, co to znamená. „Nechce mluvit s novináři, vid', Irvingu?“

„Bojí se Gaynora.“

„To by měla.“

„Proč by se vůbec měla bavit s tebou a s námi ne?“

„Jsem přesvědčivá osobnost.“

„No tak, Blakeová.“

„Kde ji najdu, Irvingu?“

„Ksakru.“ Jedním našťvaným lokem do sebe hodil zbytek svého pití. „Zdržuje se poblíž klubu Černá kočka.“

Černá kočka, to jako v tom starém vtipu. Ve tmě jsou všechny kočky černé. Roztomilé. „Kde je ten klub?“

Odpověděl mi Luther. Neviděla jsem ho přicházet. „Na hlavním tahu bordelový čtvrti, na rohu Dvacátý a Dlouhý. Ale bejt tebou, nechodím tam sám, Anito.“

„Postarám se o sebe.“

„Jo, ale nevypadáš na to. Nechceš přece zastřelit nějakýho pitomýho otrapu jenom proto, že tě obtěžoval nebo něco horšího. Vem si s sebou někoho, kdo vypadá zle, ušetří se výtržností.“

Irving pokrčil rameny. „Já osobně bych tam sám nechodil.“

Nerada to přiznávám, ale měli oba pravdu. Možná jsem strašně drsná lovkyně upírů, ale navenek to není moc vidět. „Okej, vytáhnu Charlese. Vypadá dost drsně na to, aby ho zaměstnali u rugbyového mužstva Green Bay Packers, ale jeho srdíčko je tak něžné...“

Luther se zasmál, vydechl kouř. „Nedopusť, aby toho starej Charlie viděl moc. Moh by vomdlít.“

Stačí jednou omdlít na veřejnosti a lidé ti na to nikdy nedovolí zapomenout.

„Postarám se o Charlese.“ Položila jsem na bar víc peněz než bylo třeba. Luther mi tentokrát ve skutečnosti nedal příliš mnoho informací, ale obvykle tak činil. Dával mi dobré informace. Nikdy jsem za ně neplatila plnou cenu. Mám slevu, protože jsem ve spojení s policií. Mrtvý Dave býval policajt, dokud ho nevykopli, protože je nemrtvý. Bylo to od nich krátkozraké. Je kvůli tomu pořád naštvaný, ale rád pomůže. Tak mi dává informace a já vybrané části těch informací předávám policii.

Mrtvý Dave vyšel ze dveří za barem. Letmo jsem pohlédla do oken z tmavého skla. Vypadala pořád stejně, ale jestli je Dave vzhůru, tak už je tma. Do prčic. Bude to znamenat procházku zpátky k autu obklopenému upíry. Aspoň že mám pistoli. Uklidňující skutečnost.

Dave je vysoký, široký, krátké hnědé vlasy mu už začaly řídnout, když zemřel. Dál už neplesatěl, ale ani mu vlasy nedorůstaly. Usmál se na mě dost široce na to, aby se mihly tesáky. Davem proběhlo vzrušené zachvění, jako by se kdosi dotkl téhož nervu u každého z nich. Šepot se šířil jako kruhy ve vodě. Upír. Představení začalo.

Podali jsme si s Davem ruce. Jeho dlaň byla teplá, pevná a suchá. Nasytil ses už dnes večer, Dave? Vypadal, že ano, byl veselý a růžolící. Z čeho ses napil, Dave? A bylo to k tomu ochotné? Pravděpodobně ano. Dave je na mrtvolu docela fér chlap.

„Luther mi několikrát řekl, že ses tu zastavila, ale vždycky ve dne. Rád tě vidím za tmy u nás v horší čtvrti.“

„Upřímně řečeno, chtěla jsem být pryč z Distriktu před setměním.“

Zamračil se. „Bališ to?“

Ukázala jsem mu nenápadně pistoli.

Irvingovi se rozšířily oči. „Ty máš s sebou pistoli.“ Znělo to jenom, jako by to zařval.

Hladina zvuku poklesla na vyčkávavé mumlání. Dostatečně tiché na to, aby lidi mohli poslouchat. Proto ostatně přišli, aby si poslechli upíra. Pověděli o svých trápeních mrtvým. Ztišila jsem hlas. „Oznam to celému světu, Irvingu.“

Pokrčil rameny. „Promiň.“

„Odkud znáš tady hoška od novin?“ zeptal se Dave.

„Občas mi pomáhá s vyšetřováním.“

„Vyšetřování, pchee.“ Usmál se, aniž ukázal zuby. Trik, který se po pár letech naučíte. „Vyřídil ti Luther vzkaz?“

„Jo.“

„Zachováš se chytře, nebo blbě?“

Dave je svým způsobem neotesaný, ale stejně ho mám ráda. „Asi blbě.“

„Nenech se oklamat tím, že máš zvláštní vztah s Nejvyšším. Pořád je to vyšší upír. To jsou zatra špatné zprávy. Nevyjebávej s ním.“

„Snažím se tomu vyhnout.“

Dave se usmál tak široce, že mu byly vidět zuby. „Do háje, myslíš že... Ne, určitě tě chce kvůli něčemu víc než jen do postele.“

Je hezké vědět, že si myslí, že bych byla dobrá v posteli. Asi. „Jo.“

Irving téměř poskakoval na sedátku. „Co se tady ksakru děje, Anito?“

Dobrá otázka. „To je moje věc, ne tvoje.“

„Anito...“

„Přestaň mě otravovat, Irvingu. Myslím to vážně.“

„Otravovat? Naposled jsem tohle slovo slyšel od své babičky.“

Důkladně jsem se mu podívala přímo do očí. „Do prdele, nech mě na pokoji. Je to tak lepší?“

Pozvedl ruce v gestu vzdávám se. „Heh, jen se snažím dělat svou práci.“

„Fajn, tak ji dělej někde jinde.“

Sklouzla jsem z barové stoličky.

„Říká se, že tě máme najít, Anito,“ ozval se Dave. „Někteří jiní upíři by mohli být příliš horliví.“

„Myslíš, že by se mě pokusili sebrat?“

Přikývl.

„Jsem ozbrojená, mám kříž a vůbec všechno. Budu v pořádku.“

„Chceš, abych tě doprovodil k autu?“ zeptal se Dave.

Dívala jsem se mu do hnědých očí a usmála se. „Díky, Dave, budu si tu nabídku pamatovat, ale jsem velká holka.“ Pravda je taková, že spousta upírů nerada vidí, jak Dave dává informace nepříteli. Jsem Popravčí. Pokud to nějaký upír přežene, pošle se pro mě. Pro vampy není nic jako doživotní vězení. Smrt nebo nic. Žádné vězení neudrží upíra.

V Kalifornii se snažili, ale jeden vyšší upír jim utekl. Zabíjí pětadvacet lidí během jediné noci, kterou změnil v krvavou lázeň. Nesytí se, jen zabíjí. Asi ho naštvalo, že byl zavřený. Na dveře a uniformy hlídačů dali kříže. Jenže kříže nepůsobí, pokud v ně nevěříte. A docela určitě nepůsobí, jakmile vás vyšší upír přesvědčí, abyste je sundali.

Já jsem pro upíry ekvivalentem elektrického křesla. Nemají mě moc rádi. Jaké překvapení.

„Půjdu s ní,“ prohlásil Irving. Položil peníze na bar a vstal. Pod paží jsem nesla objemnou složku. Asi nechtěl ty papíry pustit z očí. Skvělé.

„Bude muset pravděpodobně chránit ještě tebe,“ poznamenal Dave.

Irving chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Mohl by říct „ale já jsem lykantrop“, jenže nechtěl, aby to lidé věděli. Pracoval velmi velmi tvrdě na tom, aby vypadal jako člověk.

„Určitě budeš v pořádku?“ zeptal se Dave. Poslední možnost získat upíří doprovod k autu.

Nabízel mi, že mě ochrání před Pánem města. Dave není mrtvý ještě ani deset let. Není dost silný. „Je dobře vědět, že ti na mně záleží, Dave.“

„Pospěš si, dostaň se odsad’.“

„Dávej na sebe majzla, děvče.“

Zářivě jsem se na oba usmála, otočila jsem se a vyšla z téměř tichého baru. Dav nemohl z naší konverzace zachytit mnoho, jestli vůbec něco, ale cítila jsem, jak mi zírají na záda. Potlačila jsem chuť prudce se otočit a udělat „baf.“ Vsadila bych se, že by někdo zaječel.

Je to tou jizvou ve tvaru kříže, kterou mám na paži. Takové mají jenom upíři, že jo? Kříž vypálený do nečistého masa. Ten můj je stopa po zvlášť vyrobeném cejchovacím železe. Nařídil to nyní již zesnulý vyšší upír. Myslel si, že to bude vtipné. Ha ha ha.

Nebo to možná bylo Davem. Možná si jizvy nevšimli. Možná jsem jen přecitlivělá. Stačí spřátelit se s milým, zákonů dbalým upírem, a lidi začnou být podezřívaví. Stačí mít pár divných jizev a lidé pochybují, zda jste člověk. Ale to je v pořádku. Podezřívavost je zdravá. Udrží člověka při životě.

13

Úmorně horká tma se kolem nás semkla jako žhavá lepkavá pěst. Pouliční světlo vytvářelo na chodníku kaluž záře, jako by se světlo rozpustilo. Všechny lampy jsou replikami plynových lamp z přelomu století. Jsou černé, ladné, ale ne zcela autentické. Jako kostýmy pro oslavu Halloweenu. Vypadají hezky, ale jsou příliš pohodlné na to, aby byly opravdové.

Noční nebe se podobalo temné hrozbě vznášející se nad vysokými zděnými budovami, ale lampy temnotu odháněly. Jako černý stan podepřený tyčemi světla. Měli jste pocit temnoty, aniž by byla skutečná.

Vyrazila jsem k podzemním garážím na konci První ulice. Na Nábřeží se skoro nedá zaparkovat. Turisti ten problém jenom zhoršili.

Tvrdé podrážky Irvingových svátečních bot vydávaly na ulici vydlážděné kameny hlasitý zvuk, který se odrážel ozvěnou. Právě kočičí hlavy. Ulice stavěné pro koně, ne pro auta. Zaparkovat tu je setsakra těžké, ale je to... okouzlující.

Moje tenisky Nike Air nevydávaly na dlažbě téměř žádný zvuk. Irving byl vedle mě jako ťapkající štěně. Většina lykantropů, které jsem kdy potkala, chodila tiše. Irving je možná vlkodlak, ale podobá se spíš psu. Velkému psu, který má rád legraci.

Míjely nás páry nebo malé skupinky lidí, kteří se smáli a povídali si příliš pronikavými hlasy. Přišli se podívat na upíry. Opravdové upíry na živo – nebo spíš na mrtvo? Všechno to byli turisti. Amatéri. Voyeuři. Já viděla víc nemrtvých než kdokoli z nich. O to bych se vsadila. Tu fascinaci vážně nechápu.

Už byla naprostá tma. Dolph a jeho banda mě budou čekat na Burrelském hřbitově. Musím se tam dostat. Ale co s Gaynorovou složkou? A co s Irvingem? Někdy má člověk v životě poněkud narváno.

Od ztemnělé budovy se odlepila postava. Těžko říct, jestli tam na nás čekal nebo se tam prostě objevil. Magie. Strnule jsem zírala jako králík chycený ve světle reflektorů auta.

„Co se děje, Blakeová?“ ozval se Irving.

Podala jsem mu složku a on si ji vzal, tvářil se zmateně. Chtěla jsem mít volné ruce pro případ, že budu muset sáhnout po pistoli. Na to pravděpodobně nedojde. Pravděpodobně.

Přicházel k nám Jean-Claude, upíří Pán města. Kráčel jako tanečník nebo jako kočka hladkým plyným krokem. Svinutá ladnost a energie, čekající na příležitost vybuchnout v násilí.

Není až tak vysoký, asi metr šedesát. Košili měl bílou, že téměř zářila, volnou, dlouhou, dlouhé rukávy stažené u zápěstí manžetou se třemi knoflíčky. Vpředu měla košile jen šňůrku, která se uvazuje pod krkem. Nechal ji volně viset a bílá látka rámovala jeho bledou hladkou hrud'. Košile byla zakasaná do těsných černých džínů, jinak by kolem něj vlála jako plášť.

Vlasy dokonale černé, jemně se vlnící kolem obličeje. Oči, pokud jste se odvážili do nich pohlédnout, tmavě modré, téměř dočerna. Třpytivé jako tmavé drahokamy.

Zastavil se asi dva metry od nás. Dost blízko na to, aby byla vidět jizva ve tvaru kříže na jeho hrudi. Jediná věc, která kazila dokonalost jeho těla. Nebo alespoň toho, co jsem z jeho těla mohla vidět.

Moje jizva byl špatný vtip. Ta jeho byl pokus nějakého ubohého hlupáka odvrátit od sebe smrt. Zajímalo by mě, jestli ten ubohý hlupák unikl. Řekl by mi to Jean-Claude, kdybych se ho zeptala? Možná. Ale jestli odpověď zní ne, tak ji nechci slyšet.

„Zdravím, Jean-Claude.“

„Vítej, *ma petite*,“ odvětil. Hlas měl jako kožešinu, hluboký, jemný, neurčitě nemravný, jako by už jen mluvit s ním bylo něco obscénního. Možná, že je.

„Neříkej mi *ma petite*,“ ohradila jsem se.

Lehce se usmál, aniž ukázal zuby. „Jak chceš.“ Podíval se na Irvinga. Ten uhnul pohledem, dával si pozor, aby se nepodíval Jean-Claudovi do očí. Nikdy se nedívejte upírovi přímo do očí. Nikdy. Tak proč se toho já beztrestně dopouštím? Vážně, proč?

„Kdo je tvůj přítel?“ Poslední slovo znělo velmi tiše, tak nějak výhružně.

„Tohle je Irving Griswold. Je reportérem novin Post-Dispatch. Pomáhá mi s takovým malým vyšetřováním.“

„Ach tak.“ Obešel Irvinga, jako by to byla nějaká věc na prodej a Jean-Claude si ji chtěl důkladně prohlédnout.

Irving se nervózně letmo ohlížel, aby neztratil upíra z očí. Pohlédl na mě, oči rozšířené. „O co tu jde?“

„Vskutku, o co, Irvingu?“ zeptal se Jean-Claude.

„Nech ho na pokoji, Jean-Claude.“

„Proč jsi mě nepřišla navštívit, má malá oživovatelko?“

Malá oživovatelka nebylo o moc lepší oslovení než *ma petite*, ale beru to. „Měla jsem moc práce.“

Výraz, který mu přelétl přes tvář, byl téměř hněvivý. Nechtěla jsem, aby se na mě doopravdy naštvál. „Chtěla jsem za tebou zajít.“

„Kdy?“

„Zítra v noci.“

„Dnes v noci.“ Nebyl to návrh.

„Nemůžu.“

„Ale můžeš, *ma petite*, můžeš.“ Hlas zněl jako hřejivý vánek v mé mysli.

„Jsi zatraceně náročný.“

Zasmál se. Příjemný znělý smích, jako drahý parfém, který se vznáší v místnosti, i když nositel už odešel. Přesně takový má smích, zní dál v uších jako vzdálená hudba. Má nejlepší hlas ze všech vyšších upírů, které jsem kdy potkala. Každý má nějaké to nadání.

„Jsi tak rozhořčená,“ řekl a v hlase mu stále zněla ozvěna smíchu. „Copak s tebou mám dělat?“

„Nechat mě na pokoji.“ Mluvila jsem naprosto vážně. Bylo to jedno z mých největších přání.

Náhle se zasmušil, jako když přepnete vypínač. Zapnuto: veselí. Vypnuto: nečitelnost. „Příliš mnoho mých následovníků ví, že jsi má lidská služebnice, *ma petite*. Dostat tě pod kontrolu je součástí upevňování moci.“ Zněl, jako že toho skoro lituje. Jako by mi to bylo co platné.

„Co tím chceš říct – dostat mě pod kontrolu?“ Žaludek se mi stáhl zárodkem strachu. Jestli mě Jean-Claude nevydělá k smrti, tak z něj budu mít žaludeční vředy.

„Jsi moje lidská služebnice. Musíš se podle toho začít chovat.“

„Nejsem tvoje služebnice.“

„Ale jsi, *ma petite*, ale jsi.“

„Ksaku, Jean-Claude, nech mě na pokoji.“

Najednou stál vedle mě. Nezahlédla jsem ho přicházet. Bez mrknutí oka ošálil mou mysl. Cítila jsem vlastní tep až v krku. Pokusila jsem se ustoupit, ale jedna bledá štíhlá ruka mě popadla

za pravou paži, těsně nad loktem. Neměla jsem ustupovat. Měla jsem sáhnout po pistoli. Doufala jsem, že tuhle chybu přežiju.

Promluvila jsem pevně, normálně. Alespoň umřu jako odvážná. „Myslela jsem, že když mám dvě tvá upíří znamení, tak nemůžeš ovládat mou mysl.“

„Nemůžu tě očarovat pohledem a je těžší oklamat tvou mysl, ale je to proveditelné.“ Prsty obemkl mou paži. Nebolelo to. Nesnažila jsem se odtáhnout. Věděla jsem, že to nemá smysl. Mohl by mi zlomit ruku, ani by se nezapotil, nebo mi vyrvat paži z ramenního kloubu nebo uzvednout toyotu. Pokud nedokážu přeprat Tommyho, tak setsakra jistě nezvládnou Jean-Clauda.

„On je nový Pán města, že?“ ozval se Irving. Myslím, že jsme na něj úplně zapomněli. Bylo by pro něj lepší, kdyby tomu tak bylo.

Jean-Claudův stisk na mé pravé paži lehce zesílil. Otočil se na Irvinga. „A ty jsi ten novinář, který mě žádal o interview.“

„Ano, to jsem.“ Irving zněl jen maličko nervózně, ne příliš, jen náznak stísněnosti v hlase. Tvářil se statečně a odhodlaně. Bod pro něj.

„Možná, že až si promluvíme s touto půvabnou mladou dámou, tak ti to interview poskytnu.“

„Vážně?“ Ve tváři se mu jasně zračilo překvapení. „To by bylo vynikající. Uděláme to, jakkoli chcete. Ono...“

„Ticho.“ To slovo samo o sobě jako by syčivě plulo vzduchem. Irving ztichl, jako by byl zasažen kouzlem.

„Irvingu? Není ti nic?“ Vtipně, že se ptám. Já jsem ta, která je přímo nalepená na upíra, ale stejně jsem se zeptala.

„Ne,“ odpověděl Irving. To jediné slovo bylo zkroucené strachem. „Jen jsem nikdy nepocítil nic, jako je on.“

Vzhlédla jsem k Jean-Claudovi. „On je tak nějak jediný svého druhu.“

Jean-Claude obrátil svou pozornost zpět ke mně. No skvělé. „Stále vtipkuješ, *ma petite*.“

Hleděla jsem do těch krásných očí, ale byly to jen oči. Dal mi moc jím odolat. „Je to způsob, jak trávit čas. Co po mně chceš, Jean-Claude?“

„Jsi statečná. I teď.“

„Nesejmeš mě na ulici před svědky. Jsi možná nový Nejvyšší upír, ale jsi také obchodník. Jsi mainstreamový upír. Čímž je omezeno to, co můžeš udělat.“

„Jenom na veřejnosti,“ řekl tak tiše, že jsem ho mohla slyšet jen já.

„Dobrá, ale oba se shodneme na tom, že se tady a teď nedopustíš násilí.“ Vzhledla jsem k němu. „Tak zkrat' to divadýlko a řekni, co mi ksakru chceš.“

Usmál se, jen nepatrný pohyb rtů, ale pustil mě a odstoupil. „Stejně jako ty mě nezastřelíš na ulici, pokud tě nevyprovokuji.“

Podle mého soudu mě už vyprovokoval, ale nebylo to nic, co bych mohla vysvětlit policii. „Nechci se nechat obvinít z vraždy, to je pravda.“

Jeho úsměv se rozšířil, ale stále nebylo vidět zuby. Uměl je schovat lépe než kterýkoliv žijící upír, jehož znám. Žijící upír – není to oxymoron? Už si nejsem jistá.

„Takže si navzájem neublížíme na veřejnosti,“ prohlásil.

„Pravděpodobně ne. Co chceš? Jdu pozdě na schůzku.“

„Oživuješ dnes v noci zombie, nebo zabíjíš upíry?“

„Ani jedno z toho.“

Podíval se na mě, čekal, že budu pokračovat. Nepokračovala jsem. Pokrčil elegantně rameny. „Jsi moje lidská služebnice, Anito.“

Oslovil mě jménem. Věděla jsem, že teď mám problém. „Nejsem.“

Dlouze si povzddechl. „Máš dvě má znamení.“

„Já si to nevybrala.“

„Zemřela bys, kdybych se s tebou nepodělil o svou sílu.“

„Nekrm mě těmi nesmysly, jak jsi mi zachránil život. Vnutil jsi mi dvě znamení. Neptal ses, ani jsi nevysvětloval. Prvním znamením jsi mi možná zachránil život, paráda. Druhé mámení zachránilo život tobě. Já neměla na výběr ani v jednom případě.“

„Ještě dvě znamení a budeš nesmrtelná. Nebudeš stárnout, protože já nestárnu. Zůstaneš člověkem, naživu, budeš moci nosit krucifix. Budeš moci do kostela. Neohrozí to tvou duši. Proč mi odporuješ?“

„Jak můžeš vědět, co ohrozí mou duši? Ty už žádnou nemáš. Prodal jsi svou nesmrtelnou duši za pozemskou věčnost. Ale já vím, že upíři mohou zemřít, Jean-Claude. Co se stane, až zemřeš? Kam půjdeš? Prostě jen tak vyfičíš? Ne, přijdeš do pekla, kam patříš.“

„A ty si myslíš, že když budeš moje lidská služebnice, tak poletíš do pekla se mnou?“

„Nevím a nechci to zjistit.“

„Tím, že mě neposloucháš, se zdám slabý. To si nemůžu dovolit, *ma petite*. Tak či onak to musíme vyřešit.“

„Prostě mě nech na pokoji.“

„To nejde. Jsi mou lidskou služebnicí a musíš se podle toho začít chovat.“

„Netlač na mě, Jean-Claude.“

„Nebo co, nebo mě zabiješ? Mohla bys mě zabít?“

Zahleděla jsem se do jeho krásné tváře a řekla: „Ano.“

„Cítím, jak po mně toužíš, *ma petite*, stejně jako já toužím po tobě.“

Pokrčila jsem rameny. Co jsem mohla říct. „Je to jen trocha chtíče, Jean-Claude, nic zvláštního.“ To byla lež. Věděla jsem to v momentě, kdy jsem to řekla.

„Ne, *ma petite*, znamenám pro tebe víc.“

Začali jsme přitahovat dav, který se však držel v bezpečné vzdálenosti. „Opravdu chceš tohle probírat na ulici?“

Zhluboka se nadechl a povzdechl si. „Pravda. Kvůli tobě se zapomínám, *ma petite*.“

Skvělé. „Už jdu vážně pozdě, Jean-Claude. Policie na mě čeká.“

„Musíme tuhle rozmluvu dokončit, *ma petite*.“

Přikývla jsem. Má pravdu. Snažila jsem se to ignorovat – ignorovat i jeho. Jenže vyšší upíry je těžké ignorovat. „Zítřka v noci.“

„Kde?“ otázal se.

Je od něj zdvořilé, že mi rovnou nepřikázal, abych přišla do jeho doupěte. Přemýšlela jsem o nejvhodnějším místě. Chci, aby se mnou Charles šel do čtvrti bordelů. Charles má kontrolovat pracovní podmínky zombií v novém komediálním klubu. Místo stejně dobré jako každé jiné. „Znáš klub Rozesmátá mrtvola?“

Usmál se, na okamžik mezi rty probleskl náznak špičáků. Nějaká žena v přihlížejícím hloučku zalapala po dechu. „Ano,“ potvrdil.

„Sejdeme se tam, řekneme v jedenáct.“

„Bude mi potěšením.“ Slova jako by mě pohladila po tváři, jako příslib. Do háje.

„Budu tě zítřka v noci očekávat ve své kanceláři.“

„Momentíček. Co tím chceš říct, ve tvé kanceláři?“ Vkrádalo se mi podezření.

Úsměv se rozšířil ve škleb, zuby se zaleskly ve světle pouličních lamp. „Víš, já jsem majitelem Rozesmáté mrtvolky. Myslel jsem si, že to víš.“

„Houby jsi myslel.“

„Budu tě očekávat.“

Vybrala jsem si místo. Tak se ho budu držet. Ksakru. „Pojď, Irvingu.“

„Ne, nech tady novináře se mnou. Ještě se mnou neudělal to interview.“

„Nech ho být, Jean-Claude, prosím.“

„Dám mu to, po čem touží, nic víc.“

Nelíbil se mi způsob, jakým vyřkl slovo „touží“. „Co máš za lubem?“

„Já, *ma petite*, a mít něco za lubem?“ Usmál se.

„Anito, já tu chci zůstat,“ vložil se do hovoru Irving.

Obrátila jsem se k němu. „Nevíš, co říkáš.“

„Jsem reportér. Dělán svou práci.“

„Přísahej, přísahej mi, že mu neublížíš.“

„Máš moje slovo,“ odtušil Jean-Claude.

„Že mu neublížíš v žádném slova smyslu.“

„Že mu neublízím v žádném slova smyslu.“ Tvář měl bezvýraznou, jako by všechny úsměvy byly jen iluze. Jeho obličej měl pohyblivost dlouho mrtvých. Krásný na pohled, ale bez života, jako malba.

Podívala jsem se do těch prázdných očí a otřásla se. Do háje.

„Jsi si jistý, že tu chceš zůstat?“

Irving přikývl. „Chci to interview.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jsi blázen.“

„Jsem dobrý novinář.“

„Stejně jsi blázen.“

„Umím se o sebe postarat, Anito.“

Dívali jsme se na sebe po dobu několika úderů srdce. „Fajn, dobře se bav. Můžu si vzít tu složku?“

Podíval se na své ruce, jako by zapomněl, že složku drží.

„Vrať ji zítra ráno nebo Madeline dostane záchvat.“

„Jasně, žádný problém.“ Vzala jsem objemnou složku pod levou paži, tak volně, jak to jen šlo. Vadila by mi při vytahování pistole, ale život není dokonalý.

Mám informace o Gaynorovi. Mám jméno jeho poslední expřítelkyně. Odvržená žena. Možná mi něco řekne. Možná mi pomůže najít stopy. Možná mi řekne, ať jdu do háje. Nebylo by to poprvé.

Jean-Claude mě sledoval svýma nehybnýma očima. Zhluboka jsem se nadechla nosem a vydechla pusou. Na jednu noc toho bylo až dost. „Uvidím se s vámi oběma zítra.“ Otočila jsem se a odešla. Postávala tam skupina turistů s fotoaparáty. Jeden objektiv byl tak nějak zkusmo zaměřen mým směrem.

„Jestli mě vyfotíte, tak vám ten foťák seberu a rozbiju ho.“
Když jsem to říkala, usmívala jsem se.

Muž nejistě sklonil aparát. „Jéžiš, aspoň jednu fotečku.“

„Viděl jste dost. Rozejděte se, představení skončilo.“ Turisté se rozptýlili jako dým, když zafouká vítr. Kráčela jsem ulicí k podzemním garážím. Letmo jsem se ohlédla a zjistila, že turisté se přeskupili, aby obklopili Jean-Clauda a Irvinga. Turisté měli pravdu. Představení ještě neskončilo.

Irving je velký chlapec. Chce interview. Kdo jsem já, abych dělala chůvu dospělému vlkodlakovi? Zjistí Jean-Claude Irvingovo tajemství? Jestli ano, bude to něco znamenat? To není můj problém. Můj problém je Harold Gaynor, Dominga Salvadorová a stvůra, která žere počestné občany města St. Louis ve státě Missouri. Ať se Irving stará o svoje problémy sám. Já mám dost svých vlastních.

14

Noční nebe se podobalo zakřivené misce tekuté tmy. Hvězdy, jako diamanty velikosti špendlíkové hlavičky, vydávaly chladné tvrdé světlo. Měsíc byl sešívanou šedavou a zlato-stříbrnou mozaikou. Město vám dá zapomenout, jak tmavá je noc, jak jasný je měsíc a kolik je hvězd.

Na Burellském hřbitově nejsou žádné lampy. Není tam nic krom vzdáleného žlutého svitu z oken domu. Stála jsem na vrcholu kopce v kombinéze a teniskách a potila se.

Chlapcovo tělo bylo pryč. Bylo v márnici a čekalo, až mu bude koroner věnovat pozornost. Já jsem s ním skončila. Nebudu se na něj už nikdy muset podívat. Jen ve snech...

Vedle mě stál Dolph. Neřekl ani slovo, jen se díval přes trávu a rozbité náhrobky, čekal. Čekal, až předvedu svou magii. Vytáhnu králíka z klobouku. Nejlepší varianta je, že tu králík bude a zničíme ho. Druhá nejlepší varianta je, že najdeme noru, ze které vylezl. To by nám mohlo něco napovědět. I pouhé něco je lepší než to, co máme teď.

Exterminátoři se táhli pár kroků za námi. Muž byl nízký, svalnatý, šedé vlasy zastřižené nakrátko. Vypadal jako trenér rugby v důchodu, ale s plamenometem, který nesl na zádech, zacházel, jako by to byla živá bytost. Silnýma rukama se s ním skoro mazlil.

Žena byla mladá, nebylo jí víc než dvacet. Jemné světlé vlasy měla svázané dozadu do culíku. Byla o něco málo vyšší než já, čili malá. Pramínky vlasů jí padaly do obličeje. Oči měla rozšířené a pohledem pročesávala vysokou travu v širém okolí. Jako kulometčík na postu.

Doufám, že nemá lehký prst na spoušti. Nechci se nechat sežrat od vraždící zombie, ale taky se nechci nechat ohodit napalmem. Uhořet zaživa, nebo být snědena zaživa? Co dalšího je na dnešním menu?

Tráva šelestila a šepotala jako uschlé podzimní listí. Jestli tady použijeme plamenomety, tráva se vznítí. Budeme mít štěstí, když utečeme včas. Ale oheň je jediná věc, která zastaví zombii. Pokud to ovšem je zombie a ne něco úplně jiného.

Potřásla jsem hlavou a vyrazila. Pochybováním se nikam nedostaneme. Chovej se, jako bys věděla, co děláš – to je pravidlo, podle něhož žiju.

Jsem si jistá, že Seňora Salvadorová by znala určitý rituál nebo obět', díky níž by našla hrob zombie. Její způsob práce má mnohem víc pravidel než můj. Samozřejmě, že její způsob jí umožňuje uvěznit duši v hniјícím těle. Nikdy jsem k nikomu nechovala takovou nenávist, abych mu udělala něco takového. Zabít ano, ale uvěznit duši a nechat ji sedět a čekat a cítit, jak se tělo rozkládá... Ne, to bylo horší než špatné. Bylo to zlo. Musím ji zastavit, a ji zastaví jen smrt. Povzdechla jsem si. Další problém na další noc.

Vadilo mi, jak se Dolphovy kroky rozléhají těsně za mými. Ohlédla jsem se na dva exterminátory. Zabíjejí všechno od termitů po ghúly, ale ghúlové jsou zbabělci, většinou mrchožrouti. Ať už lovíme cokoli, tak to není mrchožrout.

Cítla jsem ty tři za svými zády. Jejich kroky se mi zdály hlasitější než moje. Snažila jsem se pročistit si mysl a začít hledat, ale dokázala jsem vnímat jen jejich kroky. Jediné, co jsem mohla cítit, byl strach té dívky. Rušili moje soustředění.

Zastavila jsem se. „Dolphe, potřebuju víc prostoru.“

„Co tím chceš říct?“

„Držte se víc vzadu. Rušíte mě v soustředění.“

„Možná pak budeme příliš daleko na to, abychom ti pomohli.“

„Jestli ta zombie vystoupí ze země a přísaje se na mě...“

Pokrčila jsem rameny. „Co budete dělat? Sejmete ji napalmem a upečete mě do křupava spolu s ní?“

„Říkala jsi, že oheň je jediná zbraň.“

„Je, ale jestli zombie skutečně někoho popadne, řekni exterminátorům, aby zároveň neusmažili oběť.“

„Jestli zombie někoho z nás popadne, tak nemůžeme použít napalm?“

„Bingo.“

„Mohla jsi to říct dřív.“

„Právě mi to došlo.“

„Skvělé.“

Pokrčila jsem rameny. „Já půjdu dopředu. Bylo to moje přehlédnutí. Držte se prostě zpátky a nechte mě dělat mou práci.“ Přistoupila jsem k němu tak blízko, abych mohla šeptat. „A dávej pozor na tu dívku. Vypadá tak vyděšeně, že by mohla začít střílet po stínech.“

„Jsou to exterminátoři, Anito, ne policie nebo lovci upírů.“

„Dnes v noci na nich možná budou záviset naše životy, takže na ni dohlédni, okej?“

Přikývl a letmo se ohlédl po obou exterminátorech. Muž se usmál a přikývl. Dívčina na něj jen zírala. Téměř jsem cítila ve vzduchu její strach.

Má na něj právo. Proč mi tolik vadí? Protože jsme tu jediné dvě ženy a musíme být lepší než chlapi. Odvážnější, rychlejší, cokoliv. Je to pravidlo, pokud si chcete hrát s velkými kluky.

Vyšla jsem na trávník sama. Počkala jsem, až jediné, co jsem slyšela, byla tráva. Jemná, suchá, šeptající. Jako by se mi cosi snažila sdělit škrábavým šíleným hlasem. Šíleným a plným strachu. Stébla zněla vystrašeně. To je hloupost. Tráva cítí leda tak houby s octem. Ale já... Každický kousek těla jsem měla zbrocený potem. Je ten tvor tady? Je ten tvor, který změnil člověka v pouhé syrové maso, tady v trávě, schovává se a čeká?

Ne. Zombie na to nejsou dost chytré, ale samozřejmě to bylo dost chytré, aby se to schovalo před policií. To je na mrtvolu chytré až až. Příliš chytré. Možná, že to vůbec není zombie. Konečně jsem našla něco, co mě děsí víc než upíři. Smrt mě zas tak moc netrápí. Jsem hluboce věřící, jestli mi rozumíte. Ale způsob smrti mě trápí. Sežrání zaživa. Jeden ze tří mých nejméně preferovaných způsobů úmrtí.

Kdo by si kdy pomyslel, že se budu bát zombie – zombie jakéhokoli druhu? Hezká ironie. Smát se budu později, až nebudu mít tak zatraceně vyschlo v puse.

Byla tu jakási tichá vyčkávavost, již oplývají všechny hřbitovy. Jako by všichni mrtví zadrželi dech a čekali. Ale na co? Na vzkříšení? Možná. Ale mám co do činění s mrtvými příliš

dlouho na to, abych věřila, že existuje jedna odpověď. Mrtví jsou jako živí. Dělalí různé věci.

Většina lidí zemře, jde do nebe nebo do pekla, a je to. Ale někteří, ať už z jakéhokoli důvodu, takhle nefungují. Strašidla, neklidní duchové, násilí, zlo nebo prostě zmatení. Tohle všechno může uvěznit ducha na zemi. Neříkám, že to uvězní duši. Tomu nevěřím. Ale jakási vzpomínka duše, její esence, zůstává.

Očekávám nějaký příznak, který vyskočí z trávy a s řevem se na mě vrhne? Ne. Dosud jsem nikdy neviděla ducha, který by dokázal způsobit skutečné fyzické zranění. Pokud to působí fyzické rány, pak to není duch. Možná démon nebo duše nějakého kouzelníka, černá magie... Ale duchové vám neublíží.

Byla to téměř uklidňující myšlenka.

Země pod mýma nohama se naklonila. Zavravorala jsem a zachytila se jednoho z nakloněných náhrobků. Propadlá země, hrob bez pamětní desky. Nohou mi projelo mrazivé zabrnění, šepot nadpřirozené elektřiny. Trhla jsem sebou dozadu a tvrdě dosedla na zem.

„Anito, jsi v pořádku?“ vykřikl Dolph.

Ohlédla jsem se po něm a zjistila, že tráva mě úplně skryla z dohledu. „Nic mi není!“ zavolala jsem. Vyškrábala jsem se na nohy a dávala si pozor, abych nešlápla na starý hrob podruhé. Ať už tu pod zemí leží kdokoli, on či ona, není to šťastný nájemník. Je to aktivní místo, ne duch, ani strašidelná oblast, ale něco. Pravděpodobně to kdysi byl plně rozvinutý duch, ale čas ho otupil. Duchové se opotřebovávají jako staré šatstvo, a pak odcházejí tam, kam staří duchové patří.

Propadlý hrob vyvane pravděpodobně ještě za mého života. Pokud se mi pár let podaří vyhýbat se vraždícím zombiím. A upírům. A lidem, co s sebou tahají pistole. Ksakru, tohle aktivní místo mě pravděpodobně přežije.

Ohlédla jsem se a zjistila, že Dolph a exterminátoři jsou asi dvacet metrů za mnou. Dvacet metrů, není to zatraceně daleko? Řekla jsem jim, ať se drží zpátky, ne ať mě nechají tady plovát ve větru! Prostě nikdy nejsem spokojená.

Když na ně zavolám, aby šli blíž, naštvou se? Asi ano. Znovu jsem vykročila, snažila jsem se nešlápnout na žádný další hrob. Ale bylo to těžké, když většina kamenů byla ukrytá ve vysoké trávě. Tolik neoznačených hrobů, tak zanedbaných.

Mohla bych tu bezcílně bloudit celou prokletou noc. To jsem si vážně myslela, že bych mohla jen tak náhodou přejít přes ten

správný hrob? Ano. Naděje umírá poslední, obzvlášť když alternativa není příliš lidská.

Upíři bývali obyčejnými lidskými bytostmi. Zombie také. Většina lykantropů začínala jako lidé, ačkoli existuje několik vzácných dědičných kleteb. Všechny nestvůry byly kdysi lidmi – kromě mě. Oživování mrtvých nebylo povolání, které bych si vybrala. Nesedla jsem si jednoho krásného dne v kanceláři odborného poradce a neřekla: „Ráda bych se živila oživováním mrtvých.“ Ne, nebylo to tak úhledné a čisté.

Vždycky jsem měla jakousi vazbu k mrtvým. Vždycky. Ne k čerstvě mrtvým. Nezačínám si nic s dušemi, ale jakmile je duše pryč, vím to. Smějte se, jak chcete. Je to pravda.

Když jsem byla malá, měla jsem psa. Jako většina dětí. A jako pes většiny dětí, i tenhle umřel. Bylo mi třináct. Pohřbili jsme fenku Jenny na zadním dvorku. Týden po Jennyně smrti jsem se probudila a našla ji schoulenou vedle sebe. Hustou černou srst měla pokrytou hlínou z hrobu. Mrtvýmá hnědýmá očima mě sledovala na každém kroku, stejně jako když byla naživu.

Na jediný divoký okamžik jsem si myslela, že je naživu. Spletla jsem se, ale dokážu poznat mrtvého, když ho vidím. Cítím ho. Zavolám ho z hrobu. Zajímalo by mě, co by si o téhle historce pomyslela Dominga Salvadorová. Povolat si zvířecí zombii. Jak šokující. Omylem oživit mrtvého. Jak děsivé. Jak zvrácené.

Moje nevlastní matka Judith se z toho šoku nikdy pořádně nevzpamatovala. Zřídka kdy někomu řekne, čím se žívím. A táta? No, táta to taky ignoruje. I já jsem se to snažila nějaký čas ignorovat, ale nemohla jsem. Nechci zabíhat do podrobností, ale má pro vás nějaký význam obrat „hromadná autonehoda“? Pro Judith rozhodně ano. Vypadala jsem jako Krysař vystřižený z noční můry.

Otec mě konečně vzal za babičkou z matčiny strany. Není tak děsivá jako Dominga Salvadorová, ale je... zajímavá. Babička Flores souhlasila s otcem. Měla mě zasvětit do vúdú jenom natolik, abych dokázala zastavit ty... problémy. „Jen ji to nauč ovládat,“ prohlásil otec.

Naučila mě to. Naučila jsem se to. Táta mě vzal zpátky domů. Nikdy se o tom už nemluvalo. Nebo alespoň ne přede mnou. Vždycky jsem přemýšlela, co asi moje drahá nevlastní matka říkala za zavřenými dveřmi. V této věci nebyl ani táta zrovna nadšený. Ksakru, ani já nebyla nadšená.

Bert mě naverboval přímo z fakulty. Nikdy jsem se nedozvěděla, jak na mě přišel. Nejdřív jsem odmítla, ale zamával

na mě penězi. Možná jsem se bouřila proti očekávání svých rodičů. Nebo mi možná konečně došlo, že je sakra málo pracovních příležitostí pro bakaláře biologie s důrazem na nadpřirozeno. Zabývala jsem se okrajovým oborem legendárních bytostí. To můj profesní životopis vážně vylepšovalo.

Bylo to jako mít akademický titul ve studiu starých řeckých nebo římských básníků. Zajímavé, zábavné, ale čím se s tím sakra budete živit? Měla jsem v úmyslu jít na postgraduální studium a učit. Ale přišel Bert a ukázal mi, jak svůj přirozený talent můžu změnit v zaměstnání. Alespoň mohu říct, že každý den využívám své akademické znalosti.

Nikdy jsem nepropadla nejistotě ohledně toho, jak je možné, že dělám to, co dělám. Není v tom žádná záhada. Mám to v krvi.

Stála jsem na hřbitově a zhluboka jsem se nadechla. Po tváři mi stekla kapka potu. Otřela jsem si ji hřbetem ruky. Strašně jsem se potila, a přitom mi byla zima. Strach, ale ne z bubáků, ale z toho, co se chystám udělat.

Kdyby to byl sval, pohnula bych jím. Kdyby to byla myšlenka, pomyslela bych si ji. Kdyby to bylo magické slovo, vyřkla bych ho. Není to nic z toho. Je to, jako by moje kůže pod oblečením ochladla. Jako by se mi do všech obnažených nervových zakončení opíral vítr. A i za téhle horké propocené srpnové noci mi byla zima. Je to skoro, jako kdyby z mé kůže vycházel slabounký chladivý vítr. Ale není to vítr, nikdo jiný ho necítí. Nezavane místností jako v hollywoodském hororovém filmu. Není okázalý, ale tichý. Soukromý. Můj.

Chladivé prsty toho „vánku“ se natáhly. V kruhu o poloměru tří až pěti metrů dokážu prohledávat hroby. Jakmile vykročím, kruh se pohne se mnou a budu pátrat.

Jaké to je prohledávat tvrdou sesedlou hlínu a hledat mrtvá těla? Není na tom nic lidského. Nejvěrnější popis by zněl, jako když přízračné prsty projíždějí hlínou a pátrají po mrtvých. Ale to samozřejmě také ten pocit zcela nevystihuje. Je to blízko, ale ne úplně přesné.

Nejbližší rakev před léty zničila voda. Kousky zborceného dřeva, úlomky kostí, nic nezůstalo celé. Kostí a staré dřevo, hlína, čisto a mrtvo. Aktivní místo zaplálo téměř jako pocit popálení. Nedokázala jsem tuhle rakev přečíst. Aktivní místo si dokáže udržet svá tajemství. Nestálo za to celou věc hrotit. Je to jakási životní síla uvězněná v hrobě mrtvého, dokud nevyvane. To je pak jasné, že obyvatel je nevrlý.

Pomalu jsem vykročila kupředu. Kruh se pohyboval se mnou. Dotýkala jsem se kostí, netknutých rakví, v novějších hrobech i kousků látky. Tohle je starý hřbitov. Nejsou tady tlející mrtvoly. Smrt postoupila do hezkého úhledného stavu.

Něco mě chytilo za kotník. Trhla jsem sebou, ale šla dál, aniž bych se podívala dolů. Nikdy se nedívejte dolů. To je zásada. Na okraji zorného pole jsem letmo zahlédla cosi bledého, mlžného, s široce otevřenýma, bezhlesně křičícíma očima.

Duch, opravdový živý duch. Přešla jsem mu po hrobě a on mi dal najevo, že se mu to vůbec nelíbí. Duch mě chytil za kotník. Žádná velká vášeň. Když je ignorujete, přízračné ruce se vytratí. Pokud si jich všimáte, živíte je a můžete mít vážný problém.

Důležité bezpečnostní doporučení pro jednání s většinou spirituálního světa: když to ignorujete, má to menší moc. Tohle nepůsobí na demony nebo poloviční bytosti. Další výjimkou z pravidla jsou upíři, zombie, ghúlové, lykantropové, čarodějnice... Ksakru, nevšímavost působí jen na duchy. Ale působí.

Přízračné ruce mě zatahaly za nohavici. Cítila jsem kostnaté prsty, jak se snaží vytáhnout výš, jako by mě používal k tomu, aby se vytáhl z hrobu. Do hajzlu! Cítila jsem vlastní tep až v dásních. Prostě jdi dál. Nevšímej si ho. Odejde. K čertu s ním.

Prsty neochotně sklouzly pryč. Zdá se, že některé druhy duchů chovají k živým zášť. Jakýsi druh žárlivosti. Nemohou vám ublížit, ale mohou způsobit, že leknutím vyskočíte z kůže – a budou se vám hrozně smát.

Našla jsem prázdný hrob. Kousky dřeva rozkládající se v zemi, ale ani stopa po kostech. Žádné tělo. Prázdné. Země nad ním je porostlá trávou a plevelem. Hlína je ztvrdlá a vyschlá horkem. Trávu a plevel něco poškodilo. Odhalené kořínky, skoro jako by se někdo snažil vytáhnout stébla nahoru. Nebo jako by něco přišlo zespoda a zanechalo stopu.

Klekla jsem si na všechny čtyři nad zmírající travu. Ruce jsem položila na tvrdou načervenalou hlínu, ale cítila jsem vnitřek hrobu, jako když si jazykem přejedete po zubech. Nemůžete to vidět, jen cítit.

Mrtvola je pryč. Rakev nepoškozená. Odtud vyšla zombie. Je to zombie, kterou hledáme? Bez záruky. Ale je to jediné ožívování zombie, které jsem dokázala vycítit.

Zadívala jsem se do dálky, pryč od hrobu. Bylo těžké prohledávat travu jenom očima. Skoro jsem viděla, co leží pod povrchem. Ale hrob se mi ukazoval za očima, v hlavě, kde nebyly žádné optické nervy. Hřbitov, který jsem viděla očima, končil

plotem asi pět metrů ode mě. Prošla jsem ho celý? Je tohle jediný hrob, který je prázdný?

Vstala jsem a pohlédla přes hroby. Dolph a oba exterminátoři byli pořád za mnou asi o třicet metrů pozadu. Třicet metrů? Tomu říkám krytí.

Prošla jsem hřbitov celý. Je tu duch, co chytá za kotníky. Je tu aktivní místo. Tamhle je nejnovější hrob. Ted' mi patří. Znáám tenhle hřbitov. A všechno, co je tu neklidné. Bílé mlžné přízraky. Jiskřící zlobná světla. Jsou rozrušená. Je víc než jeden způsob jak vzbudit mrtvé.

Utiší se a usnou, jestli se to tak dá říct. Žádné trvalé škody. Podívala jsem se zpátky na prázdný hrob. Žádné trvalé škody.

Mávla jsem na Dolpha a ostatní, aby šli blíž. Vytáhla jsem z kapsy u kombinézy igelitový sáček na zip a nabrala do něj trochu hlíny.

Měsíční světlo se najednou zdálo slabší. Nade mnou stál Dolph. Spíš se nade mnou tyčil.

„Takže?“ zeptal se.

„Z tohoto hrobu vystoupila zombie.“

„Je to naše vraždící zombie?“

„Nevím to jistě.“

„Nevíš?“

„Zatím ne.“

„Kdy to budeš vědět?“

„Vezmu vzorek k Evansovi a nechám ho, aby provedl svou rutinní práci ve stylu dotknu-se-a-cítím.“

„Jasnovidce Evans.“

„Jo.“

„Je to cvok.“

„Pravda. Ale je dobrý.“

„Naše oddělení už jeho služeb nevyužívá.“

„Bod pro vaše oddělení. Oživovatelé Inc. s ním stále mají platnou smlouvu.“

Dolph zavrtěl hlavou. „Nevěřím mu.“

„Já nevěřím nikomu. Tak v čem je problém?“

Dolph se usmál. „Chápu.“

Do druhého sáčku jsem opatrně svinula trochu trávy a plevel tak, abych nepoškodila kořínky. Doplazila jsem se k hlavám hrobu a rozhrnula ostřici. Pamětní deska chyběla. Do hajzlu! Světlý vápenec byl uražený u samé paty. Roztříštěný. Odnesený. Sakra!

„Proč by ničili náhrobek?“ zeptal se Dolph.

„Jméno a datum nám mohlo poskytnout stopu k tomu, proč byla zombie oživena a co se pokazilo.“

„Pokazilo? Jak?“

„Můžete oživit zombii, aby zabila jednoho dva lidi, ale ne aby způsobila hromadná jatka. Nikdo by neudělal něco takového.“

„Pokud není magor.“

Vzhlédla jsem k němu. „To není směšné.“

„Ne, není.“

Šílenec, který dokáže povolávat mrtvé z hrobu. Vraždící zombie, mrtvola ovládaná psychotikem. Skvělé. A jestli to on nebo ona může udělat jednou...

„Dolphe, pokud nám tu pobíhá nějaký šílenec, tak tu může být víc než jedna zombie.“

„A jestli jde o někoho zmagořeného, tak vraždy nebudou sledovat žádný vzorec,“ dodal.

„Do hajzlu.“

„Přesně tak.“

Nepřítomnost vzorce znamená nepřítomnost motivu. Nepřítomnost motivu znamená, že se nám to možná nepovede rozluštit. „Ne, tomu nevěřím.“

„Proč ne?“ zajímal se.

„Protože kdybych tomu věřila, tak už nemáme kam postupovat.“ Vytáhla jsem kapesní nožík, který jsem si za tím účelem přinesla, a začala odlamovat zbytky náhrobku.

„Demolovat náhrobní kameny je protizákonné,“ poznamenal Dolph.

„Že by?“ Shrábla jsem několik menších kousků do třetího sáčku a konečně získala rozumný úštěpek mramoru, velký jako můj palec.

Sáčky jsem, spolu s nožíkem, nacpala do kapes u kombinézy.

„Opravdu si myslíš, že Evans dokáže z těchto zbytků něco vyčíst?“

„Nevím.“ Vstala jsem a zadívala se na hrob. Oba exterminátoři stál kousek od nás. Dopřávali nám soukromí. Jak zdvořilé. „Víš, Dolphe, možná zničili náhrobní kámen, ale hrob je tu pořád.“

„Ale tělo je pryč,“ namítl.

„To je fakt, ale z rakve bychom možná mohli něco zjistit. Cokoliv nám může pomoci.“

Přikývl. „Dobrá, seženu povolení k exhumaci.“

„Nemůžeme ji prostě vykopat hned teď, ještě dnes v noci?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Musím hrát podle pravidel.“ Upřeně se na mě zadíval. „A nechci se sem vrátit a zjistit, že ten hrob už někdo vykopal. Důkazy nebudou mít cenu zlámané grešle, když si s nimi budeš nedovoleně zahrávat.“

„Důkazy? Ty si vážně myslíš, že tenhle případ půjde k soudu?“

„Ano.“

„Dolphe, stačí nám jen zničit tu zombii.“

„Já chci toho parchanta, který ji oživil, Anito. Chci ho obvinít z vraždy.“

Přikývla jsem. Souhlasila jsem s ním, ale považovala jsem to za nepravděpodobné. Dolph je policista, musí se zabývat zákonem. Já se zabývám jednoduššími věcmi, jako je například přežití.

„Dám ti vědět, jestli z Evanse vypadne něco užitečného,“ ujistila jsem ho.

„To udělej.“

„Ať je ta zrůdička kdekoliv, Dolphe, tady není.“

„Je někde tam venku, že ano?“

„Jo.“

„Zabíjí někoho dalšího, zatímco my sedíme tady a nikam jsme nepostoupili.“

Chtěla jsem se ho dotknout, věděla jsem, jak se cítí. Nedostáváme se nikam. I kdyby tohle byl hrob vraždicí zombie, nedostalo nás to o nic blíž k tomu, abychom tu zombii našli. A my ji musíme najít. Najít, chytit a zničit. Otázka za sto tisíc: dokážeme to dřív, než se bude potřebovat znovu nakrmit? Neznám odpověď. Ne, to je lež. Znam odpověď. Jenom se mi nelíbí. Někde tam venku se zombie znovu krmí.

15

Sídliště z obytných přívěsů, kde Evans bydlí, se nachází ve čtvrti St. Charles, nedaleko hlavní silnice číslo 94. Celé akry přívěsů se táhnou do všech stran. Samozřejmě na nich není nic pohyblivého. Když jsem byla malá, přívěsy se prostě zahákly vzadu za auto a jelo se. Prosté. Byla to součást jejich kouzla. Některé ze současných pohyblivých obydlí mají tři nebo čtyři ložnice a několik koupelen. Jediné, co by s těmhle kousky pohnulo, je masivní tahač nebo tornádo.

Evansův přívěs je starší model. Myslím si, že kdyby musel, tak by ho mohl zaháknout vzadu za pick-up a přestěhovat se. Bylo by to asi jednodušší než si najímat stěhovací vůz. Ale pochybuji, že by se Evans kdy stěhoval. Proboha, vždyť svůj přívěs už skoro rok neopustil.

Okna byla pozlacená světlem. Byla tu malá provizorní veranda včetně plátěné stříšky, která střežila vchod. Věděla jsem, že Evans bude vzhůru. Evans je vždycky vzhůru. Nespavost zní neškodně. Evans z ní učinil chorobu.

Měla jsem na sobě zase černé šortky. Tři sáčky lahůdek jsem nacpala do ledvinky. Kdybych vešla a mávala s nimi kolem, Evans by se zbláznil. Musím se k tomu propracovat, být jemná. Jen jsem si řekla, že se zastavím a prohodím pár slov se starým kámošem. Žádné postranní úmysly. Tak.

Otevřela jsem rám s drátěnou sítí a zaklepala na dveře. Ticho. Žádný pohyb. Nic. Zvedla jsem ruku, abych zaklepala znovu, pak jsem zaváhala. Že by Evans konečně usnul? První pořádný noční spánek od doby, co ho znám. Do prkýnka. Pořád jsem tam ještě stála s rukou napůl zvednutou, když jsem na sobě ucítila jeho pohled.

Vzhlédla jsem k malému okénku ve dveřích. Mezi záclonami se ukázal kousek bledého obličeje. Evansovo modré oko na mě zamrkalo.

Zamávala jsem.

Jeho tvář zmizela. Cvakl zámek, dveře se otevřely. Evanse jsem nikde neviděla, jen otevřené dveře. Vešla jsem. Evans stál za dveřmi, schovával se.

Zavřel dveře tím, že se o ně opřel. Dýchal rychle a mělce, jako by byl běžel. Pramínky žlutých vlasů mu spadaly na tmavomodrý župan. Tvář mu zčásti skrýval rozježený narezlý vous.

„Jak se ti daří, Evansi?“

Opřel se o dveře, oči rozšířené. Dýchal pořád příliš rychle. Jede snad na něčem?

„Evansi, není ti nic?“ Když máte pochybnosti, zkuste změnit pořadí slov.

Přikývl. „Co chceš?“ Hlas zněl zadýchaně.

Sotva mi uvěří, že jsem se jen tak zastavila. Nazvěte to instinktem. „Potřebuji tvou pomoc.“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ještě ani nevíš, co chci.“

Znovu zavrtěl hlavou. „To je jedno.“

„Můžu si sednout?“ zeptala jsem se. Pokud příměstí nezabrala, zdvořilost by mohla.

Přikývl. „Jasně.“

Rozhlédla jsem se po nevelkém prostoru obývacího pokoje. Byla jsem si jistá, že pod hromadou novin, papírových talířů, poloprázdných hrnků a špinavých šatů se nachází pohovka. Na konferenčním stolku před ní ležela krabice se zkamenělou pizzou. Pokoj byl cítit zatuchlinou.

Bude vyšilovat, když s něčím pohnu? Můžu se posadit na hromadu, o níž si myslím, že je to gauč, aniž by se všechno zhroutilo? Rozhodla jsem se to zkusit. Sedla bych si i do té zatracené plesnivé krabice od pizzy, jen kdyby Evans souhlasil s tím, že mi pomůže.

Uhnízдила jsem se na hromadě papírů. Pod novinami určitě bylo něco velkého a pevného. Možná gauč. „Můžu si dát kafe?“

Zavrtěl hlavou. „Nemám čisté hrnky.“

Tomu jsem věřila. Pořád ještě se tiskl ke dveřím, jako by se bál přijít ke mně blíž. Ruce měl schované v kapsách županu.

„Můžeme si jen tak promluvit?“ nadhodila jsem.

Zavrtěl hlavou. Taky jsem zavrtěla hlavou, zároveň s ním. Zamračil se nad tím. Možná je přece jenom v jeho hlavě někdo doma.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Řekla jsem ti to. Tvou pomoc.“

„Já už tohle nedělám.“

„Co?“

„Vždyť víš.“

„Ne, Evansi, nevím. Pověz.“

„Už se nedotýkám věcí.“

Zamrkala jsem. Byl to divný způsob vyjádření. Rozhlédla jsem se po hromadách špinavého nádobí a šatstva. Vypadaly netknuté. „Evansi, ukaž mi ruce.“

Zavrtěl hlavou. Tentokrát jsem ho nenapodobila. „Evansi, ukaž mi ruce.“

„Ne.“ Vyslovil to hlasitě a jasně.

Vstala jsem a vydala se k němu. Netrvalo to dlouho. Ustoupil do kouta mezi dveřmi a chodbičkou do ložnice. „Ukaž mi ruce.“

Oči se mu začaly zalévat slzami. Zamrkal a slzy mu sklouzly po tvářích. „Nech mě na pokoji.“

Hrudník se mi stáhl. Co to jen udělal? Bože, co to jen udělal? „Evansi, buď mi ty ruce ukážeš dobrovolně, nebo tě k tomu

přinutím.“ Ovládla jsem nutkání vzít ho za paži, ale to není dovoleno.

Rozplakal se víc, vydával tiché škytavé vzlyky. Vytáhl levou ruku z kapsy županu. Byla bledá, kostnatá, ale celá. Zhluboka jsem se nadechla. Děkuji ti, ó Bože.

„Co sis myslela, že jsem udělal?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani se neptej.“

Teď se na mě díval, opravdu se na mě díval. Získala jsem jeho pozornost. „Nejsem blázen.“

Už už jsem chtěla říct „to jsem si nikdy nemyslela“, ale zjevně myslela. Myslela jsem si, že si usekl ruce, aby se už ničeho nemusel dotýkat. Bože, to je šílenost. Vážně šílenost. A já ho přišla požádat o pomoc ohledně vraždy. Kdo z nás dvou je šílenější? Ne, na to radši neodpovídat.

Potřásl hlavou. „Co tady děláš, Anito?“ Slzy na tvářích mu ještě ani neuschly, ale hlas měl klidný, normální.

„Potřebuji tvou pomoc ohledně vraždy.“

„To už nedělám. Řekl jsem ti to.“

„Jednou jsi mi řekl, že nemůžeš nemít vize. Tvoje jasnovidectví není něco, co prostě můžeš vypnout.“

„Proto zůstávám tady. Když nechodím ven, nikoho nevidám. Už nemám vize.“

„To ti nevěřím,“ prohlásila jsem.

Vyndal z kapsy čistý bílý kapesník a omotal ho kolem kliky. „Jdi pryč.“

„Dneska jsem viděla tříletého chlapce. Něco ho sežralo zaživa.“

Opřel se čelem o dveře. „Nedělej mi to, prosím.“

„Znám i jiné psioniky, Evansi, ale nikoho s tvou měrou úspěšnosti. Potřebuji toho nejlepšího. Potřebuji tebe.“

Třel si čelo o dveře. „Prosím, ne.“

Měla jsem vypadnout, odejít, udělat, co říká, ale neudělala jsem to. Stála jsem za jeho zády a čekala. No tak, kámo, kamaráde, zariskuj pro mne svou přičetnost. Jsem nelítostná oživovatelka zombií. Necítím vinu. Zajímají mě jenom výsledky. Taak.

Ale svým způsobem mě skutečně zajímaly jenom výsledky. „Zemřou další lidé, pokud to nezastavíme.“

„Je mi to jedno.“

„To ti nevěřím.“

Nacpal si kapesník zpátky do kapsy a otočil se. „O tom malém chlapci nelžeš, že ne?“

„Nelhala bych ti.“

Přikývl. „Jasně, jasně.“ Olízl si rty. „Ukaž, co máš.“

Vytáhla jsem sáčky z ledvinky a otevřela ten s úlomky náhrobního kamene. Musíme někde začít.

Nezeptal se, co to je, to by bylo podvádění. Nezmiňovala bych se ani o tom chlapci, ale potřebovala jsem nějakou páku. Provinilost je skvělý nástroj.

Ruka se mu třásla, když si položil úlomek kamene na dlaň. Dávala jsem si pozor, abych prsty nezavadila o jeho ruku. Nechtěla jsem, aby Evans znal moje tajemství. Mohlo by ho to odstrašit.

Sevřel ruku kolem kamene. Tělem mu projelo zachvění. Trhl sebou, oči zavřené. A pak už nebyl duchem přítomen.

„Hřbitov. Hrob.“ Otáčel hlavu ze strany na stranu, jako by něčemu naslouchal. „Vysoká tráva. Je horko. Krev, roztírá krev po náhrobku.“ Se zavřenýma očima se rozhlédl po pokoji. Viděl by místnost, kdyby měl oči otevřené?

„Odkud se vzala ta krev?“ zeptal se. Měla jsem mu odpovědět já? „Ne, ne!“ Zapotácel se, narazil do dveří. „Nějaká žena, křičí, křičí, ne, ne!“

Prudce otevřel oči a mrštil úlomkem kamene přes pokoj. „Zabili ji, zabili ji!“ Přitiskl si zaťaté ruce na oči. „Bože můj, podřezali jí hrdlo.“

„Kdo oni?“

Zavrtěl hlavou, ruce pevně přitisknuté k obličejí. „Nevím.“

„Evansi, co jsi viděl?“

„Krev.“ Zíral na mě mezerou mezi pažemi, jimiž si chránil tvář. „Všude je krev. Podřezali jí hrdlo. Rozmazali krev po náhrobku.“

Mám pro něj ještě dva předměty. Odvážím se zeptat? Otázka neuškodí, že ne? „Mám pro tebe další dvě věci, kterých by ses mohl dotknout.“

„Kurva drát, ani omylem!“ Ustoupil ode mě do krátké chodby, která vedla do ložnice. „Vypadni, vypadni, vypadni kurva z mého domu! Hned!“

„Evansi, co ještě jsi viděl?“

„Vypadni!“

„Popiš mi jednu věc, co měla ta žena na sobě. Pomoz mi přece, Evansi!“

Opřel se o rám dveří a svezl se do sedu na zemi. „Náramek. Měla na levém zápěstí náramek. Malé přívěšky, amulety pro

šťěstí, srdíčka, luk a šíp, noty.“ Zavrtěl hlavou a zabořil hlavu do dlaní. „Jdi pryč. Hned.“

Chtěla jsem mu poděkovat, ale to by nestačilo. Vydala jsem se přes místnost a koukala po podlaze po úlomku kamene. Našla jsem v ho v hrnku na kávu. Na dně hrnku bylo cosi zeleného a rostoucího. Vzala jsem kamínek a otřela ho do džínsů válejících se na zemi. Vrátila jsem ho do sáčku a všechno schovala do ledvinky.

Rozhlédla jsem se po tom hnusu a nechťelo se mi ho tady nechat. Možná se jen cítím provinile, že jsem ho zneužila. Možná. „Díky, Evansi.“

Nevzhlédl.

„Kdybych sem poslala uklízečku, nechal bys ji tu uklidit?“

„Nikoho tu nechci.“

„Oživovatelé Inc. by zaplatili účet. Za tohle jsme ti dlužni.“

Zvedl hlavu. Vztek, čirý vztek bylo jediné, co se mu zračilo ve tváři. „Evansi, sežeň si pomoc. Sám sebe ničíš.“

„Vypadni-už-kurva-z-mého-domu.“ Každé slovo rozpálené vztekem, že by se člověk opařil. Nikdy jsem neviděla Evanse rozzuřeného. Vystrašeného, to ano, ale ne takhle. Co jsem měla říct? Je to jeho dům.

Vypadla jsem. Stála jsem na rozviklané terase, dokud jsem neuslyšela, že za mnou zamkl dveře. Získala jsem, co jsem chtěla – informace. Tak proč se cítím tak strašně špatně? Protože jsem ztýrala vážně duševně narušeného člověka. Dobrá, je to tím. Vína, vína, vína.

Myslí mi kmitla vzpomínka na pohovku s hnědým vzorem a plachtu prosáklou krví. Visící páteř paní Reynoldsové, jak se leskne na slunečním světle.

Došla jsem k autu a nastoupila. Jestli zneužití Evanse zachrání jednu rodinu, pak to stálo za to. Pokud by mě to uchránilo od pohledu na dalšího tříletého chlapce s vyrvanými vnitřnostmi, zmlátila bych Evanse obuškem. Nebo ho nechala, aby zmlátil mě.

Když o tom tak přemýšlím, není to přesně to, co jsme právě udělali?

16

Ve snu jsem byla malá. Dítě. Auto s rozdrceným předním sklem, jak narazilo do boku dalšího auta. Vypadalo jako udělané z

lesklého papíru, který někdo zmuchlal v ruce. Dveře byly otevřené. Vlezla jsem dovnitř, na povědomé polstrování, tak světlé, až bylo téměř bílé. Na sedadle se vyjímal tmavá skvrna. Nebyla až tak velká. Zkusmo jsem se jí dotkla.

Na prstech mi zůstala karmínová šmouha. Byla to první krev, kterou jsem kdy viděla. Zadívala jsem se na čelní sklo. Bylo rozbité v pavučině prasklin, prohnuté ven v místech, kde do něj moje matka narazila obličejem. Vypadla ven ze dveří a zemřela na poli u silnice. Proto na sedadle nebylo mnoho krve.

Dívala jsem se na čerstvou krev na prstech. Ve skutečnosti byla ta krev zaschlá, tvořila jen skvrnu. Když se mi o ní zdálo, byla vždycky čerstvá.

Tentokrát jsem ucítila nějaký pach. Zápach hnijícího masa. To není v pořádku. Ve snu jsem zvedla hlavu a uvědomila si, že je to jen sen. A ten zápach není jeho součástí. Ten je skutečný.

Okamžitě jsem se probudila, pohled upřený do tmy. Srdce mi tlouklo až v krku. Ruka mi sklouzla k browningu, který jsem měla uložený v druhém pouzdře, připoutaném u hlav postele. Zbraň byla pevná a spolehlivá, uklidňující. Zůstala jsem ležet, zády přitisknutá ke zdi v hlavách postele, pistoli jsem držela v hrsti.

Úzkou škvírou mezi závěsy dopadal dovnitř měsíční svit. Slabounké světlo vykreslilo mužskou postavu. Postava nijak nereagovala na zbraň ani na můj pohyb. Sourala se kupředu tahajíc nohy po koberci. Klopýtla o mou sbírku plyšových tučňáků, kteří se rozsypali jako ochmýřený příboj pod oknem ložnice. Příchozí některé z nich shodil a zdálo se, že nedokáže zvednout nohu a překročit je. Brodil se chmýřovitými tučňáky, nohy tahal za sebou, jako by se brodil vodou.

Jednou rukou jsem stále mířila na toho tvora a druhou po paměti rozsvítila lampičku na nočním stolku. Světlo se v kontrastu s tmou zdálo přímo bodavé. Rychle jsem zamrkala, abych přiměla zorničky stáhnout se, přizpůsobit se. Jakmile se tak stalo a já konečně viděla, zjistila jsem, že to je zombie.

Zaživa to byl velký muž. Ramena široká jako vrata od stodoly a samý sval. Jeho mohutné ruce vypadaly velice silné. Jedno oko vyschlo a scvrklo se jako sušená švestka. Druhé na mě hledělo. V tom pohledu nebylo nic, žádné očekávání, žádné rozčilení, žádná krutost, nic než prázdnota. Prázdnota, kterou Dominga Salvadorová naplnila záměrem. Řekla „zabij“. To bych se vsadila.

Je to její zombie. Nedokážu ji odvrátit. Nemůžu jí nic nařídit, dokud nesplní příkaz Domingy. Jakmile mě zabije, bude poslušná jako mrtvé štěňátko. Jakmile mě zabije.

Myslím, že na to nebudu čekat.

Browning mám nabitý postříbřenými tříštivými náboji Glazer. Glazer Safety zabijí člověka, pokud ho zasáhnete kamkoliv poblíž středu těla. Díra bude prostě příliš velká na to, aby ho zachránili. Díra v hrudníku zombii příliš starostí nedělá. Půjde dál se srdcem nebo bez něj. Když ale tříštivým nábojem zasáhnete někoho do paže nebo nohy, tak to danou končetinu utrhne. Instantní amputace. Když se dobře trefíte.

Zdálo se, že zombie nespěchá. Šourala se přes popadané plyšové hračky se soustředěným odhodláním mrtvých. Zombie nejsou nadlidsky silné. Ale dokáží využít každou špetku své síly. Nešetří se. Téměř každý člověk by jednou jedinkrát mohl dokázat nadlidský skutek. Natáhnete svaly, rozervete chrupavky, zlomíte si páteř – ale dokážete zvednout auto. Jen inhibitory v mozku nám brání v sebepoškození. Zombie tyhle inhibitory nemají. Mrtvola mě může doslova roztrhnout vejprůl, i když přitom zároveň roztrhne sebe. Ale kdyby mě Dominga opravdu chtěla zabít, poslala by o něco méně rozloženou zombii. Tahle už je tak jetá, že bych ji možná mohla oběhnout a dostat se ke dveřím. Možná. Ale na druhou stranu...

Obemkla jsem pažbu pistole levačkou, pravačku přesně tam, kde má být, prst na spoušti. Zmáčkla jsem spoušť a výstřel zazněl v malé místnosti neuvěřitelně hlasitě. Zombie sebou trhla, zavravorala. Pravá ruka jí odlétla ve změti masa a úlomků kostí. Žádná krev, na to byla zombie příliš dlouho mrtvá.

Nemrtvý šel dál.

Zamířila jsem na druhou paži. Zadržet dech, zmááááknout. Mířila jsem na loket. Zasáhla jsem. Dvě paže ležely na koberci a začaly se plazit k posteli. Mohla bych tu věc rozsekat na kusy a všechny ty kousky by se mě dál snažily zabít.

Pravá noha v koleni. Nohu jsem neustřelila celou, ale zombie se zakymácela a překotila se na stranu. Dopadla na bok, přetočila se na břicho a začala se odstrkovat zbývajícím nohou. Z roztříštěné nohy vytékala jakási tmavá tekutina. Zápach byl teď mnohem horší.

Polkla jsem, pach zhoustl. Bože. Vylezla jsem z postele na druhé straně, než se nacházel ten tvor. Obešla jsem postel a vynořila se té bytosti za zády. Okamžitě věděla, že jsem se přesunula. Snažila se obrátit a dostat se ke mně, odstrkovala se zbylou nohou. Plazící se ruce se otočily rychleji, prsty škrábaly o koberec. Stanula jsem nad zombii a zhruba z půl metru odstřelila

druhou nohu. Zbytky tkáně se rozcákly po mých tučnácích. Ksaku.

Ruce už byly skoro u mých bosých nohou. Vystřelila jsem dvakrát rychle za sebou a ruka se roztříštila, vybuchla na bílém koberci. Bezruké paže se zmítaly a cukaly. Pořád ještě se snažily mě dostihnout.

Šešest látky, cosi se pohnulo přímo za mými zády, ve ztemnělém obývacím. Stála jsem zády k otevřeným dveřím. Prudce jsem se otočila a věděla jsem, že je pozdě.

Sevřely mě čísi paže, přitiskly mě k velmi pevnému hrudníku. Do pravé paže se mi zaryly prsty, přitiskly mi pistoli k tělu. Odvrátila jsem hlavu, využila jsem vlasy, abych si kryla tvář a krk. Do ramene se mi zaryly zuby. Vykřikla jsem.

Obličej jsem měla přitisknutý k útočnickově rameni. Zatínal mi prsty do kůže. Rozdrtil mi paži. Hlaveň pistole zůstala opřená o rameno toho tvora. Zaťal mi zuby do masa, ale nebyly to tesáky. Má jenom lidské zuby. Bolí to jak ďas, ale budu v pořádku, pokud se mi povede se vysmeknout.

Odvrátila jsem obličej co nejdál od ramene a zmáčkla spoušť. Celé tělo sebou trhlo dozadu. Levá paže se mu rozpadla. Vyvlékla jsem se ze sevření. Na předloktí mi visela jeho ruka, držela se dosud sevřenými prsty.

Stála jsem ve dveřích ložnice a zírala na bytost, která mě skoro dostala. Byl to běloch, měl přes metr osmdesát, stavěný jako hráč rugby. Byl čerstvý, takřikajíc přímo z krámu. Tam, kde míval odervané rameno, stříkala krev. Prsty na mém předloktí stiskly pevněji. Nemohly mi rozdrtit kosti, ale já se jich taky nemohla zbavit. Neměla jsem na to čas.

Zombie zaútočila, ruku napřaženou, aby mě chytila. Zdálo se mi, že mám všechn čas na světě, abych zvedla obouruč drženou pistoli. Jeho ruka se svíjela a kladla mi odpor, jako by byla stále ještě spojena s útočnickovým mozkem. Vystřelila jsem dvakrát rychle za sebou. Zombie se zapotácela, podklesla pod ní levá noha. Příliš pozdě. Dostala se příliš blízko. Jak padala, strhla mě s sebou.

Dopadli jsme na zem, já vespodu. Podařilo se mi udržet browning nahoře, takže jsem měla volné paže a pistoli. Útočník mě svou vahou přitiskl k zemi, s tím jsem nemohla nic dělat. Na rtech se mu leskla krev. Vystřelila jsem z bezprostřední blízkosti. Jak jsem stiskla spoušť, zavřela jsem oči. Nejen pro to, že jsem to nechtěla vidět, ale abych si chránila oči před úlomky kostí.

Když jsem se znovu podívala, hlava byla pryč kromě tenké linie odhalené spodní čelisti a části lebky. Zbývající ruka se mi sápla po krku. Ruka, která mě dosud držela za předloktí, pomáhala tělu. Nemohla jsem otočit pistoli, abych do té paže střelila. Špatný úhel.

Zvuk čehosi plazícího se kdesi za mnou. Riskovala jsem kratičký pohled a zvrátila jsem krk dozadu. Uviděla jsem první zombii, jak se ke mně blíží. Ústa doširoka otevřená – jediná věc, kterou mi ještě mohla ublížit.

Zaječela jsem a obrátila se zpátky k zombii, která mě držela. Ruka dosud připojená k tělu se mi svíjela u krku. Odtrhla jsem ji a předhodila jí její vlastní paži. Chňapla ji. Bez mozku už nebyla tak chytrá. Cítila jsem, jak stisk ustřelené ruky povolil. Projelo jí zachvění. Vytryskla z ní krev jako šťáva z čerstvého melounu. Prsty se křečovitě zacukaly, pustily mé předloktí. Zombie stiskla svou vlastní paži, až ji roztříštila a zpřelámala kosti.

Škrábavé zvuky za mnou se blížily. „Panebože!“

„Policie! Vyjděte ven s rukama nad hlavou!“ Silný mužský hlas z předsíně.

K čertu se stylem a soběstačností. „Pomoc!“

„Slečno, co se tu děje?“

Škrábání už bylo u mě. Otočila jsem krk a zjistila, že se můj obličej téměř dotýká tváře první zombie. Vrazila jsem jí browning mezi otevřené čelisti. Zuby zacvakaly o hlaveň a já zmáčkla spoušť.

Policista stál v tu chvíli ve dveřích, silueta proti okolní tmě. Z mého úhlu pohledu vypadal obrovský. Kudrnaté hnědé vlasy mu už šedivěly, knír, pistole v ruce. „Ježíšikriste,“ vydechl.

Druhá zombie pustila vlastní rozdrčenou paži a znovu hrábla po mně. Policista pevně popadl zombii za opasek a jednou rukou ji zvedl. „Dostaň slečnu odtud.“

Jeho parťák vběhl dovnitř, ale nedala jsem mu čas. Vyškrábala jsem se zpod napůl zvednutého těla, hrabala jsem se po všech čtyřech pryč, do obývacího pokoje. Nemuseli mi říkat dvakrát. Parťák mě vytáhl na nohy, za ruku. Byla to moje pravá ruka a s ní vytáhl nahoru i browning.

Je běžné, že jako první věc vás policajt přiměje pustit zbraň. Většinou není možné poznat, kdo je špatňák. Pokud máte pistoli, tak jste špatňák, dokud se neprokáže opak. Presumpce nevinu v poli nefunguje.

Vytáhl mi zbraň z dlaně. Nebránila jsem se. Znáám jeho výcvik.

Za námi zaduněl výstřel. Trhla jsem sebou a policista taky. Byl asi stejně starý jako já, ale v tu chvíli jsem si připadala o milion let starší. Obrátili jsme se a zjistili, že první policista střílí do zombie. Bytost se mu vykroutila ze sevření. Držela se na nohou a potácela se pod nárazy kulek, ale nezastavila se.

„Pojď sem, Brady,“ křikl první policajt. Mladší vytáhl pistoli a vykročil. Zaváhal, pohlédl na mě.

„Běž mu pomoci,“ vyhrkla jsem.

Přikývl a začal střílet do zombie. Střelba zněla jako hromobití. Naplnila místnost, až mi zvonilo v uších a pach střelného prachu mě téměř porazil. Na zdech se objevily díry po kulkách. Zombie se potácela dál. Jenom ji tím trochu otravovali.

Problém policie je, že nesmějí mít nabito tříštivými. Většina policistů se nesetkává s nadpřirozenem zdaleka tak často jako já. Většinou pronásledují lidské darebáky. Nepohlíželo by dobře na to, kdyby ustřelili nohu Johna Q., občana, jenom proto, že po nich střílel. Nepředpokládá se, že budete doopravdy zabíjet lidi jen proto, že se oni snaží zabít vás, že ano?

Takže mají nabito normálními náboji, možná trochu postříbřit, aby se meducínka líp polykala, ale nic, co by mohlo zastavit zombii. Navzájem se kryli. Jeden nabíjel, zatímco druhý střílel. Bytost se vrávoravě blížila. Zbývající rukou šátrala před sebou, tápala. Po mně. Do hajzlu.

„Já mám nabito tříštivými,“ ozvala jsem se. „Použijte mou pistoli.“

„Brady, řekl jsem ti, abys ji dostal odtud,“ ucedil první policista.

„Potřeboval jsi pomoc,“ namítl Brady.

„Do hajzlu, dostaň odtud tu civilistku!“

Já a civilistka?

Brady už o tom nediskutoval. Začal ustupovat ke mně, pistoli namířenou na zombii, ale nestřílel. „Pojďte, slečno, musíme odtud vypadnout.“

„Dejte mi mou pistoli.“

Pohlédl na mě, zavrtěl hlavou.

„Jsem od Místního oddělení supernaturální trestné činnosti.“ Což je pravda. Doufala jsem, že si domyslí, že jsem policajt, což pravda není.

Byl mladý. Domyslel si. Podal mi zpátky browning. „Dík.“

Přešla jsem ke staršímu z policistů. „Jsem od MOST.“

Letmo se na mě podíval, pistoli namířenou na postupující mrtvolu. „Tak něco dělejte.“

V obývacím pokoji někdo rozsvítil. Ted', když po ní nikdo nestřílel, se zombie pohybovala svižněji. Šla jako člověk, který si vykračuje po ulici, až na to, že neměla hlavu a jednu ruku. Krok měla lehký. Možná cítila, že jsem blízko.

Tělo bylo v lepším stavu než u první zombie. Můžu ho zmrzačit, ale ne úplně ochromit. Zmrzačení bude stačit. Vystřelila jsem potřetí do levé nohy, kterou jsem zasáhla už předtím. Měla jsem víc času na míření a mířím dobře.

Zombie se podlomila noha. Soukala se dopředu s pomocí jedné ruky, nohou hrabala po koberci. Hrabe z posledního. Začala jsem se usmívat, pak skoro smát, ale smích mi zaskočil v hrdle. Obešla jsem vzdálenější stranu pohovky. Nechtěla jsem žádné nehody – poté, co jsem viděla, co ta bytost provedla se svou vlastní paží. Nestojím o rozdrčené končetiny.

Stanula jsem za zombie a ona se začala sunout rychleji, než by měla, jak se snažila obrátit se ke mně. Dvěma výstřely jsem odstranila další nohu. Nevzpomínám si, kolik nábojů už jsem vystřílela. Mám ještě jeden, dva, nebo žádný?

Cítila jsem se jako Drsnej Harry, až na to, že tomuhle šmejdovi bylo úplně ukradený, kolik kulek mi zbývá. Mrtvé není snadné vystrašit.

Zombie se pořád ještě soukala dopředu a vlekla za sebou poničenou nohu. Jedna ruka. Vystřelila jsem z téměř bezprostřední blízkosti a ruka vybuchla jako karminová květina na bílém koberci. Zombie lezla dál, odstrkovala se pahýlem zápěstí.

Zmáčkla jsem spoušť a pistole cvakla naprázdno. Do hajzlu. „Došla munice,“ oznámila jsem. Ustoupila jsem před nemrtvým. Plazil se za mnou.

Starší policajt nakročil dopředu a popadl zombie za kotníky. Trhl zpátky. Jedna noha pomalu vyklouzla z kalhot a sama od sebe se mu kroutila v ruce. „Do prdele!“ Upustil nohu. Svíjela se jak had s přeraženou páteří.

Shlédl jsem na stále stejně odhodlanou mrtvolu. Probíjela si cestu ke mně. Nepostupovala příliš rychle. Policista ji držel za nohu napůl ve vzduchu. Ale zombie se snažila dál. Bude se snažit, dokud ji někdo nezapelní nebo Dominga Salvadorová nezmění rozkazy.

Dvěma vpadli dovnitř další policisté v uniformách. Vrhli se na zmasakrovanou zombie jako supi na antilopu. Zmítala se a rvala se s nimi. Snažila se dostat pryč, dokončit svůj úkol. Zabít mě. Bylo tu dost policistů na to, aby zombie zvládli. Budou ji držet, dokud

nedorazí chlapci z laboroky. Ti udělají, co bude v jejich silách udělat na místě. Pak bude zombie zpopelněna exterminátorským týmem. Dřív se snažili brát zombie do márnice a držet je tam kvůli testům, ale různé malé kousky neustále utíkaly a schovávaly se na nejpodivnějších místech.

Lékařská ohledavačka prohlásila, že všechny zombie musejí být doopravdy mrtvé ještě před dodáním. Posádka sanitky a laboratorní technici s ní souhlasili. Chápu to, ale vím, že většina důkazů je v ohni zničena. Muka volby.

Stála jsem v obývacím pokoji, stranou. V zápalu boje na mě zapomněli. To bylo dobré. Necítila jsem se pro dnešní noc na zápas s jakoukoli další zombii. Až teď jsem si uvědomila, že mám na sobě jenom příliš velké tričko a kalhotky. Tričko se mi lepilo na tělo, nasáklé krví. Vydala jsem se do ložnice. Myslím, že jsem si chtěla vzít kalhoty. Pohled na podlahu mě zmrazil na místě.

První zombie byla jako beznohý hmyz. Nemohla se hýbat, ale snažila se. Tělo, z něhož zbyla krvavá troska, se stále snažilo splnit příkaz. Zabít mě.

Dominga Salvadorová mě chtěla zabít. Dvě zombie, jedna téměř čerstvá. Chtěla mě zabít. Tahle jediná myšlenka se mi honila hlavou jako útržek vtíravé písničky. Navzájem jsme si vyhrožovaly, ale proč až takové násilí? Proč mě zabíjet? Legálně ji nemohu zastavit. Ona to ví. Tak proč se dopouštět tak zatraceně vážného pokusu o vraždu?

Možná proto, že má co skrývat? Dominga mi dala slovo, že vraždící zombii neoživila, ale možná, že její slovo nemá žádnou váhu. To je jediná možná odpověď. Má něco společného s tou vraždící zombii. Povolala ji z hrobu? Nebo ví, kdo to udělal? Ne. Ona tu zrůdu oživila, protože proč by mě jinak zabíjela tu noc, co jsem s ní mluvila? Příliš velká shoda náhod. Dominga Salvadorová povolala zombii a nemrtvý se jí vymkl. To je ono. Je sice zlá, ale není duševně chorá. Neoživila by jen tak vraždící zombii a nepustila ji ze řetězu. Naše velká královna vúdú něco královsky zmršila. Právě to ji našťvalo víc než cokoliv jiného, víc než mrtví lidé nebo možné obvinění z vraždy. Nemůže si dovolit, aby její pověst takhle utrpěla.

Zírala jsem přes krvavé páchnoucí zbytky v ložnici. Moji plyšová tučňáci byli špinaví od krve nebo od něčeho ještě horšího. Dokázali by je zachránit v čistírně, kde mě již dlouho trpí? Moje kostýmky celkem zvládají.

Tříštivé střelivo neprojde zdí. Další důvod, proč ho mám v oblibě. Nezastřelím jím svoje sousedy. Ale policejní kulky provrtaly stěny ložnice. Všude byly úhledné kulaté dírký.

Nikdo na mě předtím doma nezaútočil, ne takhle. To by se mělo zakázat. Ve vlastní posteli by člověk měl být v bezpečí. Já vím, já vím. Záporáci neuznávají pravidla. To je jeden z důvodů, proč jsou to záporáci.

Vím, kdo tu zombii oživil. Musím to jen dokázat. Všude je krev. Krev nebo horší věci. Vlastně jsem si na ten zápach začala zvykat. Bože. To ale smrdí. Celý byt smrdí. Skoro všechno v bytě mám bílé: stěny, koberec, pohovku, židle. Skvrny hezky vynikaly, jako čerstvé rány. Díry po kulkách a popraskaná omítka krev ještě zvyrazňovaly.

Byt byl poničený. Dokážu, že za tohle může Dominga, a pak, když budu mít štěstí, jí tuhle laskavost oplatím.

„Na hrubý pytel hrubá záplata,“ zašeptala jsem, k nikomu konkrétnímu. Vzadu v krku mě začínal pálit pláč. Nechtěla jsem plakat, ale v hrdle mě taky tak nějak lechtal křik. Plakat nebo křičet. Plakat se mi zdálo lepší.

Dorazili zdravotníci. Byla mezi nimi nevysoká černoška zhruba v mém věku. „Pojď, zlato, musíme se na tebe podívat.“ Hlas měla jemný, rukama mě nasměrovala pryč od toho masakru. Ani mi nevadilo, že mi říká zlato.

V tuhle chvíli jsem strašně chtěla vyšplhat se někomu na klín a být utěšována. Potřebuju to. Ale nebude mi to přáno.

„Zlato, musíme se podívat, jak moc krvácíš, než tě vezmeme dolů do sanitky.“

Zavrtěla jsem hlavou. Vlastní hlas mi zněl vzdáleně, odtrženě. „To není moje krev.“

„Cože?“

Podívala jsem se na ni, snažila jsem se zaostřit a nepotácet se. Nastupuje šok. Většinou to zvládám líp, ale uznejte, každý může mít svou noc.

„Není to moje krev. Mám kousanec na rameni a to je všechno.“

Tvářila se, že mi nevěří. Nezazlívala jsem jí to. Většina lidí, když vás vidí pocákané od krve, tak prostě usoudí, že alespoň část z ní musí být vaše. Neberou v potaz, že mají co do činění z oživovatelkou mrtvol a lovkyní upírů drsnou jako rašple.

Slzy se vrátily, pálily mě těsně za očima. Moji tučníci jsou celí od krve. Kašlu na stěny a na koberec, ty lze nahradit, ale ty zatracené plyšové hračky jsem sbírala léta. Nechala jsem se od

doktorky odvést pryč. Po tvářích mi stékaly slzy. Nepláču, jen mi tečou oči. Tečou mi oči, protože moje hračky jsou zasviněné zbytky zombií. Ježíšikriste.

17

Viděla jsem dostatek míst činu na to, abych věděla co čekat. Je to jako divadelní hra, kterou jsem viděla už mockrát. Mohla bych vám přeríkát všechny vstupy, odchody a většinu replik. Ale tohle bylo něco jiného. Tohle byl můj byt.

Je hloupé cítit se uražená, že mě Dominga Salvadorová napadla v mém vlastním bytě. Je to hloupé, ale je to tak. Porušila pravidlo. Pravidlo, o němž jsem dosud ani nevěděla, že ho mám. Zapovězeno jest zaútočiti na kladáka v jeho, či jejím, domově. Do hajzlu.

Za tohle přitluču její kůži na nejbližší strom. Jo jasně, já a moje armáda. Možná. Já a policie.

Záclony v obývací místnosti povívaly v horkém vánku. Okno nepřežilo přestřelku. Byla jsem ráda, že jsem právě podepsala smlouvu o pronájmu na dva roky. Aspoň mě nemůžou vyhodit na ulici.

Dolph seděl naproti mně v malé kuchyňce. Stolek, stejně jako dvě židle s rovnými opěradly, vypadal malý, když se Dolph usadil. Jako by vyplnil celou kuchyň. Nebo se jen dnes v noci cítím malá. Nebo už dnes ráno?

Podívala jsem se na hodinky. Přes sklíčko se táhla tmavá slizká šmouha. Neviděla jsem na ručičky. Budu muset tu zatracenou věc vyčistit. Stáhla jsem ruku zase pod deku, kterou mi dal někdo ze zdravotníků. Kůži jsem měla chladnější, než by měla být. Ani myšlenky na pomstu mě nedokázaly zahřát. Později, až později mi bude teplo. Později budu našťvaná. Právě teď jsem jen ráda, že žiju.

„Dobrá, Anito, co se stalo?“

Ohlédla jsem se do obývací místnosti. Byl skoro prázdný. Zombie byly odneseny. Zpopelnili je na ulici. Podívaná pro celé sousedství. Rodinná zábava.

„Můžu se prosím převléknout, než podám výpověď?“

Na vteřinku se na mě zadíval, pak přikývl.

„Skvělé.“ Vstala jsem a přitáhla si kolem sebe deku, konce pečlivě ohrnuté. Nechtělo se mi omylem zakopnout o okraj, už jsem se za jednu noc shodila dost.

„Ušchovej to tričko jako důkazní materiál,“ zavolal za mnou Dolph.

„Jasně,“ odtušila jsem, aniž jsem se otočila. Policajti hodili plachty přes nejhorší skvrny, aby nerozšlapali krev po celém domě. Hezké. Ložnice smrděla po shnilém mase, zaschlé krvi, starých mrtvolách. Bože můj. Nemůžu tu dneska v noci spát. I já mám své meze.

Toužila jsem po sprše, ale usoudila jsem, že Dolph nebude čekat tak dlouho. Musí mi stačit džínsy, ponožky a čisté tričko. Všechno jsem si to odnesla do koupelny. Když jsem zavřela dveře, pach tu byl velmi slabý. Tudy se žádná pohroma neprohnala.

Odhodila jsem deku na podlahu a tričko taky. Na rameni, tam, kde mě kousla zombie, jsem měla tlustý obvaz. Měla jsem štěstí, že mi nevyrvala kus masa. Zdravotník mě varoval, abych si nechala dát tetanovku. Zombie nevytvářejí kousnutím další zombie, ale mrtví mají pěkně odporný chrup. Infekce je větší nebezpečí a tetanovka je prevence.

Krev mi zaschla na pažích a na ruku, tvořila odlupující se skvrny. Nenamáhala jsem se mýt si ruce. Osprchuju se později. Umyju se celá a najednou.

Tričko mi sahalo skoro ke kolenům. Vpředu mělo velkou karikaturu Arthura Conana Doyla. Díval se srkz velkou lupu, jedno oko měl legračně zvětšené. Zadívala jsem se do zrcadla nad umyvadlem, koukala jsem na tričko. Bylo měkké, hřejivé a uklidňující. Uklidňující mi pro teď stačilo.

Staré tričko bylo nenávratně zničené. Bez šance na záchranu. Ale možná ještě zachráním některé z tučňáků. Napustila jsem do vany studenou vodu. Kdyby to bylo tričko, vymáchala bych ho ve studené vodě. Možná, že na hračky to bude fungovat taky.

Vytáhla jsem zpod postele tenisky. Dvakrát se mi nechtělo chodit přes zasychající krev jenom v ponožkách. Boty jsou pro takovou příležitost uzpůsobené. Dobrá, dobrá, tvůrce tenisek Nike Air asi nepředvídal, že v nich bude někdo chodit přes zasychající krev zombií. Je těžké být připraven na všechno.

Dva tučňáci začínali hnědnout, jak na nich usychala krev. Neobratně jsem je odnesla do koupelny a položila je do vody. Přimáčkla jsem je pod hladinu, až se nasákli dost na to, aby zůstali částečně ponoření. Pak jsem vypnula vodu. Moje ruce byly o něco čistší. Voda ne. Od obou plyšových hraček se táhla krvavá stopa jako voda vyždímaná z houby. Pokud tyhle dva vyčistím, tak se mi povede zachránit všechny.

Utřela jsem si ruce do deky. Nemá smysl rozpatlávat krev po něčem dalším.

Sigmund, tučnáák, kterého si občas беру do postele, byl potřísněný jen nepatrně. Jen několik malých skvrnek na ochmýřeném bílém břišku. Drobná požehnání. Skoro jsem si ho vzala pod paži, abych ho mohla držet, zatímco budu vypovídat. Dolph by to na mě pravděpodobně nikomu neřekl. Položila jsem Sigmunda kousek dál od nejhorších kaluží, jako by to mohlo pomoci. Když jsem se ujistila, že ta hloupá hračka je bezpečně usazená v koutku, cítila jsem se líp. Skvěle.

Zerbrowski pokukoval po akváriu. Ohlédl se po mně. „To jsou ty zatraceně největší skaláry, jaký jsem kdy viděl. Mohla bys nějaký usmažit na pánvičce.“

„Nech ty rybičky na pokoji, Zerbrowski,“ odsekla jsem.

Zakřenil se. „Jasně, to byl jenom nápad.“

Dolph seděl v kuchyni, ruce složené na stole. Tvář měl nečitelnou. Jestli byl našťvaný, že jsem dneska v noci málem zaklepala bačkorama, nedával to najevo. Ale Dolph nedával najevo skoro nic, nikdy. Největší emoce, které jsem ho kdy viděla projevovat, se týkaly tohoto případu. Vraždicí zombie. Zmasakrování civilisté.

„Chceš kafe?“ zeptala jsem se.

„Dám si.“

„Já taky,“ nedal se přehlédnout Zerbrowski.

„Jen když hezky poprosíš.“

Opřel se o zeď zvenčí, hned vedle dveří do kuchyně. „Prosím.“

Vyndala jsem z mrazáku sáček s kávou.

„Ty máš kafe v mrazáku?“ zeptal se Zerbrowski.

„To jsi nikdy neviděl, jak se dělá pořádné kafe?“

„Moje představa labužnického kafe je instantní Taster's Choice.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Barbare.“

„Jestli jste vy dva skončili s chytrým odsekáváním,“ ozval se Dolph, „mohla bys začít s tou výpovědí?“ Hlas měl mírnější než slova.

Usmála jsem se na něj a na Zerbrowskiho. Sakra. Jsem tak ráda, že je oba vidím. Určitě jsem zraněná víc, než jsem si myslela, že mě těší vidět Zerbrowskiho.

„Spala jsem a hleděla si svého, když jsem se probudila a zjistila, že nade mnou stojí zombie.“ Odměřila jsem zrnka a

nasypala je do malého mlýnku na kávu, který jsem si koupila, protože se hodil ke kávovaru.

„Co tě vzbudilo?“ ptal se Dolph.

Zmáčkla jsem tlačítko na mlýnku a kuchyň se naplnila silnou vůní čerstvě mleté kávy. Hmm, jsem v nebi.

„Ucítila jsem pach mrtvol,“ odušila jsem.

„Vysvětli to.“

„Něco se mi zdálo a ucítila jsem hniјící maso. Nehodilo se to ke snu. Vzbudilo mě to.“

„Co bylo dál?“ Měl v ruce svůj věčný zápisník. Propisku připravenou.

Soustředila jsem se na každý krok při dělání kávy a pověděla Dolphovi všechno včetně podezření na Seňoru Salvadorovou. Když jsem skončila, káva už se překapávala a plnila byt tou úžasnou vůní, kterou káva vždycky má.

„Takže si myslíš, že Dominga Salvadorová je náš oživovatel zombií?“ zeptal se Dolph.

„Ano.“

Zařoval se na mě přes malý stolek. Oči měl velmi vážné. „Můžeš to dokázat?“

„Ne.“

Zhluboka se nadechl, zavřel na chvíli oči. „Skvělé. Prostě nádhera.“

„Kafe už voní jako hotové,“ vložil se do toho Zerbrowski. Seděl na zemi, záda opřená o rám dveří.

Vstala jsem a nalila kafe. „Jestli chcete cukr nebo smetanu, poslužte si.“ Položila jsem na linku smetanu, pravou smetanu, a taky misku s cukrem. Zerbrowski si dal spoustu cukru a trošku smetany. Dolph dal přednost černé kávě. Takhle piju kafe většinou i já. Dneska jsem si přidala smetanu a osladila. Skutečná smetana ve skutečné kávě. Mňamky.

„Kdybychom tě mohli dostat do Dominžina domu, mohla bys najít nějaký důkaz?“ zajímal se Dolph.

„Důkaz něčeho určitě, ale důkaz o povolání vraždicí zombie...“ Zavrtěla jsem hlavou. „Pokud ji oživila a zombie jí utekla, pak s ní nebude chtít být spojována. Určitě nechala zničit všechny důkazy, jen aby si zachovala tvář.“

„Za tohle ji chci dostat,“ ucedil Dolph.

„Já taky.“

„Mohla by tě taky zkusit znova zabít,“ poznamenal Zerbrowski ode dveří. Foukal do svého kafe, aby ho ochladil.

„Beze srandy,“ řekla jsem.

„Myslíš, že to zkusí znova?“ zeptal se Dolph.

„Pravděpodobně ano. Jak se ksakru dostaly dvě zombie do mého bytu?“

„Někdo otevřel zámek paklíčem,“ vyložil Dolph. „Mohla by zombie...“

„Ne, zombie by vyrvala dveře z pantů, ale nezdržovala by se hraním s paklíčem. I kdyby měla dostatečně jemnou motoriku, aby to dokázala.“

„Takže někdo, kdo to umí, odemkl dveře a pustil zombie dovnitř.“

„Vypadá to tak.“

„Nějaké nápady, kdo to mohl být?“

„Vsadila bych se, že někdo z jejích osobních strážců. Její vnuk Antonio nebo možná Enzo. Velký chlápek kolem čtyřiceti, který se zdá být jejím osobním ochráncem. Nevím, jestli kdokoli z nich umí vypáčit zámek, ale udělali by to. Enzo. Antonio ne.“

„Proč jsi ho vyškrtla?“

„Kdyby to byl Tony, kdo pustil zombie dovnitř, tak by zůstal a díval se.“

„Jsi si jistá?“

Pokrčila jsem rameny. „Je to ten typ. Enzo by udělal, co je třeba, a odešel. Řídil by se příkazy. Vnouček ne.“

Dolph přikývl. „Shora na nás hodně tlačí, abychom ten případ vyřešili. Myslím, že nám dokážu sehnat povolení k prohlídce do osmačtyřiceti hodin.“

„Dva dny je dlouhá doba, Dolphe.“

„Dva dny bez jediného důkazu, Anito. Kromě tvého slova. Dávám za tebe ruku do ohně.“

„Jede v tom, Dolphe, nějak je v tom zapletená. Nevím proč a nevím, co by mohlo způsobit, aby ztratila kontrolu nad zombii, ale jede v tom.“

„Seženu to povolení.“

„Jeden z brášek v modrém říkal, žes mu tvrdila, že jsi policajtko,“ nadhodil Zerbrowski.

„Rekla jsem mu, že jsem od vašeho oddělení. Nikdy jsem neřekla, že jsem policistka.“

Zerbrowski se zašklíbil. „Mhm.“

„Budeš tu dneska v noci v bezpečí?“ chtěl vědět Dolph.

„Myslím, že ano. Seňora nechce porušovat zákon. S odrodilými čarodějnicemi zachází asi stejně jako s odrodilými upíry. Je to automatický trest smrti.“

„Protože se jich lidi příliš bojí,“ dodal Dolph.

„Protože některé čarodějnice se protáhnou skrze každý zkrivený mříž.“

„A co královny vúdú?“ zeptal se Zerbrowski.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechci to vědět.“

„Měli bychom jít a nechat tě, ať se trochu vyspíš,“ prohlásil Dolph. Nechal prázdný hrnek na stole. Zerbrowski ještě nedopil, ale položil hrnek na linku a následoval Dolpha.

Doprovodila jsem je ke dveřím.

„Dám ti vědět, jakmile budeme mít povolení k domovní prohlídce,“ ujistil mě Dolph.

„Mohl bys zařídit, abych si směla prohlédnout osobní věci Petra Burkeho?“

„Proč?“

„Jsou jen dva způsoby, jak takhle zásadně pozbyt kontrolu nad zombií. Jeden je, že jsi dost silný, abys ji povolal, ale ne dost silný na to, abys ji ovládl. Dominga dokáže ovládnout cokoliv, co dokáže povolal. Druhá možnost je, že zasáhne někdo téměř stejně mocný, něco jako výzva.“ Vzhledla jsem k Dolphovi. „John Burke by mohl být dost silný na to, aby to udělal. Možná, že kdybych mu byla nápomocna tím, že Johna vezmu, aby si mohl prohlédnout bratrovy osobní věci – možná mu něco uklouzne.“

„Už je na tebe našťvaná Dominga Salvadorová, Anito. Není toho za jeden týden dost?“

„Na jeden celý život. Ale je to něco, co můžeme udělat, zatímco budeme čekat na povolení.“

Dolph přikývl. „Jo. Zařídím to. Zavolej zítra panu Burkemu a domluvte si čas. Pak zavolej mně.“

„Provedu.“

Dolph na okamžik zaváhal ve dveřích. „Kryj si záda.“

„Jako vždycky,“ odvětila jsem.

Zerbrowski se ke mně naklonil a pronesl: „Pěkní tučnáci.“ Následoval Dolpha chodbou. Věděla jsem, že až příště uvidím zbytek oddělení pro boj s nadpřírozenem, tak budou všichni vědět, že sbírám plyšové tučňáky. Moje tajemství je prozrazeno. Zerbrowski ho bude šířit, co to dá. Alespoň je zásadový.

Je hezké vědět, že alespoň někdo je zásadový.

Vycpaná zvířátka se nemají namáčet do vody. Ta dvě ve vaně byla zničená. Možná odstraňovač skvrn? Zápach byl silný a zdál se trvalý. Nechala jsem naléhavý vzkaz na záznamníku své úklidové služby. Neuváděla jsem příliš mnoho podrobností. Nechtěla jsem je odstranit.

Sbalila jsem si věci na noc. Dvě sady oblečení a jednoho tučňáka s čerstvě vydrhnutým bříškem. Složku Harolda Gaynora a hotovo. Taky jsem si vzala obě pistole: firestar v pouzdru v džínách a browning v podpaží. Browning bezpečně skrývala bunda. V kapsách jsem měla další munici. I s oběma pistolemi jsem měla dvaadvacet kulek. Dvaadvacet kulek. Tak proč se necítím v bezpečí?

Na rozdíl od většiny živých mrtvých snesou zombie sluneční světlo. Nemají ho rády, ale mohou na světle existovat. Dominga mohla přikázat zombii, aby mě zabila ve dne stejně dobře jako v noci. Nedokázala by oživit mrtvého přes den, ale pokud si to dobře naplánovala, mohla mrtvolu povolat z hrobu v noci a poslat ji, ať mě zabije následující den. Kněžka vúdú se schopností exekutivního plánování. Taková smůla by mě přesně mohla potkat.

Ve skutečnosti jsem příliš nevěřila tomu, že by Dominga měla nějaké zombie v záloze, aby mě napadly. Ale tak nějak se dnes ráno cítím paranoidní. Paranoia je jen jiné jméno dlouhověkosti.

Vyšla jsem do tiché chodby a rozhlédla se na obě strany, jako by to byla ulice. Nic. Žádní živí mrtví schovávající se ve stínech. Jsme tu jen my, vystrašená koťata. Jediným zvukem bylo hučení klimatizace. Chodba působila takovým dojmem. Chodím domů dost často za úsvitu, abych znala vlastnosti ticha. Chvilí jsem o tom přemýšlela. Věděla jsem, že už skoro svítá. Ani z pohledu na hodinky, ani z pohledu z okna, ale na jakési hlubší úrovni. Jakýsi instinkt, který v sobě objevil náš prapředek, když se schovával ve tmavé jeskyni a modlil se za světlo.

Většina lidí má neurčitý strach ze tmy. Bojí se toho, co by mohlo být tam venku. Já oživuji mrtvé. Zabila jsem přes tucet upírů. Já vím, co je tam venku v temnotě. A mám z toho hrůzu. Lidé mají mít strach z neznámého, ale nevědomost je požehnáním, když znalost je tak zatraceně děsivá.

Věděla jsem, co by se mi stalo, kdybych to v noci nezvládla. Kdybych byla pomalejší nebo hůř mířila. Před dvěma lety tady byly tři vraždy. Nic je nespojovalo kromě způsobu úmrtí. Oběti

byly roztrhané zombiemi. Nebyly sežrány. Normální zombie nic nejedí. Jednou nebo dvakrát kousnou, ale to je všechno. Měli jsme tu jednoho muže s rozdrčeným krkem, ale to byla nehoda. Zombie jen kousla do nejbližší části těla. Náhodou to byl smrtelný úder. Slepá nehoda.

Zombie vás obvykle jen roztrhá na kousky. Jako malý kluk, který trhá na kousky mouchu.

Povolat zombii a použít ji jako vražednou zbraň znamená automaticky trest smrti. Soudní systém pracuje posledních pár let celkem rychle. Trest smrti je dnes myšlen naprosto vážně. Obzvláště když jde o zločin nějakým způsobem spojený s nadpřirozenem. Čarodějnice už neupalujeme. Dostanou elektrické křeslo.

Kdybychom získali důkazy, stát by Domingu Salvadorovou zabil za mne. Johna Burkeho taky, kdybychom mohli dokázat, že vědomě způsobil, že se zombie zcvokla. Problém s nadpřirozenými zločiny je dokázat je před soudem. Většina členů poroty nemá přehled o nejnovějších kouzlech a zaklínáních. Ksaku, vždyť ani já ho nemám. Ale už jsem se několikrát snažila vysvětlit zombie a upíry u soudu. Naučila jsem se nekomplikovat to a přidat veškeré krvavé podrobnosti, které mi obhajoba dovolila. Porota ocení trochu zprostředkovaného dobrodružství. Většina svědectví je příšerně nudná nebo srdceryvná. Snažte se být zajímaví. Je to změna.

Parkoviště bylo temné, nad hlavou mi dosud zářily hvězdy. Ale slábly jako svíčky ve vytrvalém větru. Cítila jsem ve vzduchu svítání. Téměř jsem ho mohla poválet na jazyku. Možná to je vším tím lovením upírů, ale jsem naladěná na střídání dne a noci mnohem víc než před čtyřmi lety. Dřív jsem nebyla schopna cítit úsvit.

Samozřejmě, že moje noční můry taky byly před čtyřmi lety mnohem méně zajímavé. Něco získáte, něco ztratíte. Tak to v životě chodí.

Bylo něco po páté hodině ranní, když jsem nastoupila do auta a vyrazila do nejbližšího hotelu. Nevydržela bych ve svém bytě, dokud odtamtud úklidová četa nedostane ten zápach. Můj domácí nebude mít radost, pokud se jim to nepovede.

A bude mít ještě menší radost z děr po kulkách a rozbitého okna. Vyměnit sklo. A možná zasádrovat zdi? Vážně nevím, jak se opravují díry po kulkách. Taky jsem doufala, že moje nájemní smlouva nemůže být zpochybněna u soudu.

První náznak svítání se prosmykl nad východním obzorem. Čisté bílé světlo, které se šířilo jako led přes temnotu. Většina lidí si myslí, že úsvit je stejně barevný jako západ slunce, ale první barva svítání je bílá, čistá, bezbarvá, je téměř cítit nepřítomností noci.

Nedaleko je motel, ale všechny pokoje má v prvním nebo druhém patře, některé odporně izolované. Chtěla jsem dav. Rozhodla jsem se pro hotel Stouffer Concourse, který sice není nikterak úžasně levný, ale nutil by zombie jet nahoru výtahem. Ve výtahu mají lidé tendenci všimnout si zápachu. Stouffer Concourse má rovněž pokojovou službu i v tuhle nekřesťanskou ranní hodinu. Potřebuju pokojovou službu. Kafe, dejte mi kafe.

Recepční mi věnoval takový ten pohled rozšířených očí ve stylu jsem-příliš-zdvořilý-na-to-abych-něco-řekl-nahlas. Ve výtahu byla zrcadla a já neměla po několik pater nic jiného na práci než pozorovat svůj odraz. Ve vlasech mi zaschla a ztmavla krev. Po pravé tváři, těsně pod linií vlasů, se mi táhla krvavá šmouha a vedla až ke krku. Doma jsem si toho v zrcadle nevšimla. V šoku na ledacos zapomenete.

Nebylo to ale kvůli krvi, proč se na mě recepční díval úkosem. Pokud jste nevěděli, co hledat, nepoznali byste, že je to krev. Ne. Problém byl, že kůži mám smrtelně bledou, jako čistý papír. Oči mám bezchybně hnědé, teď vypadají černé. Obrovské a tmavé a... divné. Poplašené. Vypadám poplašeně. Překvapeně, že jsem naživu. Možná. Pořád ještě jsem zápasila s trochou šoku. Bez ohledu na to, jak vzpamatovaná jsem se cítila, můj obličej svědčil o něčem jiném. Až šok pomine, budu schopna usnout. Do té doby si budu číst Gaynorovu složku.

V pokoji byly dvě manželské postele. Víc místa, než potřebuju, ale vem to d'as. Vytáhla jsem si čisté oblečení, dala firestar do zásuvky nočního stolku a vzala si browning s sebou do koupelny. Když budu dost opatrná a nepustím sprchu naplno, tak můžu podpažní pouzdro přivázat k věšáku na ručníky v zadní části sprchového koutu. Ani se nenamočí. Ačkoli popravdě většinou moderních pistolí vlhkost nevadí. Pokud je potom vyčistíte. Většina pistolí bude střílet i pod vodou.

Když jsem volala pokojovou službu, neměla jsem na sobě nic než ručník. Málem bych zapomněla. Objednala jsem si konev kávy, cukr a smetanu. Ptali se, jestli chci kávu bez kofeinu. Řekla jsem děkuji, nechci. Snaživí. Stejně jako číšníci, kteří se mě ptají, jestli chci colu-light, když jsem si o ni neřekla. Nikdy se neptají mužů, ani tělnatých mužů, jestli nechtějí colu bez cukru.

Dokázala bych vypít konev kofeinu a spát jako mimčo. Neudrží mě vzhůru, ani pak nejsem nervózní. Prostě jen líp chutná.

Ano, nechají vozík přede dveřmi. Ne, nebudou klepat. Připíší mi kávu na účet. Řekla jsem, že to je v pořádku. Měli číslo mé kreditky. Když mají kartu, lidé jsou vždycky dychtiví, aby vám něco přidali na účet. Dokud limit dovolí.

Zapřela jsem židli s rovným opěradlem pod kliku u dveří do chodby. Kdyby někdo násilím otevřel dveře, slyšela bych to. Možná. Zamkla jsem se v koupelně a měla pistoli s sebou ve sprše. Jsem v bezpečí tak, jak je to jen možné.

Na nahotě je cosi, co způsobuje, že se cítím zranitelná. Záporňákům bych mnohem raději čelila oblečená než svlečená. Hádám, že ostatní jsou na tom podobně.

Kousnutí na rameni a tlustý obvaz byly trochu problém, když jsem si chtěla mýt vlasy. Musím ze sebe tu krev dostat, obvaz neobvaz.

Použila jsem hotelové lahvičky se šamponem a kondicionérem. Voněly tak, jak by měly vonět květiny, ale ty takhle nikdy nevoní. Na těle mi zaschly krvavé skvrny. Vypadala jsem strakatá. Voda, která odtékala do kanálu, byla narůžovělá.

Vyplácala jsem celou lahvičku šamponu, než vlasy byly naprosto čisté. Při posledním oplachování mi voda prosákla obvazem na pravém rameni. Bolest byla ostrá a vytrvalá. Nesmím zapomenout na tu tetanovku.

Vydrhla jsem se žínkou a maličkým kouskem mýdla. Když jsem vydrhla a promáčela každou píď kůže a byla tak čistá, jak to jen šlo, stoupla jsem si pod prudkou horkou sprchu. Nechala jsem si vodu stékat po zádech dolů po těle. Obvaz nasákl už dávno.

Co když nenajdeme spojení mezi Domingou a zombiemi? Co když nenajdeme žádné důkazy? Zkusí to znova. Teď je v sázce její pýcha. Poslala na mě dvě zombie a já je obě sejmula. S trochou policejní pomoci. Dominga Salvadorová to bude brát jako osobní výzvu.

Oživila zombii, a ta se zcela vymkla její kontrole. Radši nechá masakrovat nevinné lidi, než aby přiznala svou chybu. A radši mě zabije, než aby dopustila, že její chybu dokážu. Mstivá mrcha.

Musím Señoru Salvadorovou zastavit. Jestli nepomůže povolení k domovní prohlídce, budu muset být praktičtější. Dala jasně najevo, že půjde buď ona, nebo já. Budu raději, když to bude ona. A nebude-li vyhnutí, tak se o to postarám.

Otevřela jsem oči a zavřela vodu. Nechtěla jsem o tom dál přemýšlet. Tady jde o vraždu. Já to chápu jako sebeobranu, ale pochybuju, že porota by se na to dívala také tak. Dokazovalo by se to setsakra těžko. Chci několik věcí. Domingu mimo dění, mrtvou nebo ve vězení. Zůstat naživu. Neocitnout se ve vězení nebo obviněná z vraždy. Chytit vraždící zombii dřív, než bude zase zabíjet. Vážně mám velkou šanci, že? Zjistit, jak do toho zmatku zapadá John Burke.

Jo a ještě zařídit, aby mě Harold Gaynor nedonutil provést lidskou oběť. Jo jo, na to jsem málem zapomněla.

Byl to rušný týden.

Káva byla na malém podnose za dveřmi. Postavila jsem ji uvnitř na zem, zamkla dveře a zapřela zase židli o kliku. Až pak jsem postavil táč s kávou na stoleček u okna se zataženými záclonami. Browning už ležel na stole, vytažený z pouzdra. Podpažní pouzdro zůstalo na posteli.

Rozhrnula jsem závěsy. Obvykle bych je nechala zatažené, ale dneska jsem chtěla vidět světlo. Svítání se šířilo jako jemný opar světla. Horko ještě nemělo čas získat na síle a zardousit tenhle první něžný dotek rána.

Káva nebyla špatná, ale nebyla ani nijak skvělá. Samozřejmě, že teď by i ta nejhorší káva, jakou jsem kdy pila, byla úžasná. No, kafe na policejním velitelství možná ne. Ale i to bylo lepší než nic. Káva je pro mě uklidňující nápoj. Nejspíš lepší než alkohol.

Rozložila jsem si Gaynorovu složku na stole a začala číst. Kolem osmé ráno, dřív než obvykle vstávám, jsem měla přečtené všechny naškrábané poznámky, shlédla jsem všechny rozmazané fotky. Věděla jsem o panu Haroldovi Gaynorovi víc, než jsem chtěla, ale nic z toho nebylo příliš užitečné.

Gaynor má spojení s mafií, ale nelze mu to dokázat. Sám se vypracoval na multimilionáře. Bod pro něj. Může si dovolit zaplatit ten milion a půl, co mi Tommy slíbil. Je hezké vědět, že někdo může zaplatit své účty.

Jeho jedinou příbuznou byla matka, která mu zemřela před deseti lety. Jeho otec údajně zemřel dřív, než se Harold narodil. Ale o otcově smrti nebyl žádný záznam. Ve skutečnosti o otci neexistoval vůbec žádný záznam.

Pečlivě zakrytý nemanželský původ? Možná. Takže Gaynor je bastard v tom původním slova smyslu. A co? Už jsem věděla, že je bastard povahou.

Opřela jsem si fotku Vozíčkářky Vandy o kávovou konvici. Usmívala se, skoro jako by věděla, že ji někdo fotí. Možná je jen

fotogenická. Měla jsem dvě fotky, na nichž byla spolu s Gaynorem. Na jedné se usmívali a drželi se za ruce, Tommy tlačil Gaynorův voziček a Bruno Vandin. Dívala se na Gaynora pohledem, který jsem viděla u jiných žen. Obdiv, láska. Dokonce jsem to sama nakrátko zažila na škole. Z toho se člověk vzpamatuje.

Druhá fotka byla téměř stejná jako ta první. Bruno a Tommy tlačí vozičky. Ale už se nedrželi za ruce. Gaynor se usmíval. Vanda ne. Vypadala našťvaně. Po Gaynorově druhém boku kráčela blondatá prázdnooká Cicely. S ní se Harold držel za ruku. Ahaaa.

Takže Gaynor je u sebe měl nějaký čas obě dvě. Proč Vanda odešla? Ze žárlivosti? Zařídila to Cicely? Přestala Harolda bavit? Jediný způsob, jak to zjistit, je zeptat se jí.

Dívala jsem se na fotku s Cicely. Položila jsem ji vedle usmívajícího se detailu Vandiny tváře. Nešťastná mladá žena, odvržená milenka. Jestli Gaynora víc nenávidí, než se ho bojí, tak se mnou bude chtít mluvit. Byla by hloupá, kdyby se bavila s novináři, ale já její tajemství nechci zveřejnit.

Já chci Gaynorova tajemství, aby mi nemohl ublížit. Chci něco, s čím bych mohla jít na policii.

Pan Gaynor bude mít jiné věci na práci, pokud se mi povede dostat ho do basy. Může zapomenout na jednu neochotnou oživovatelku. Samozřejmě pokud nezjistí, že mám něco společného s jeho zatčením. To by nebylo dobré. Gaynor mi přijde pomstychtivý. Už je na mě našťvaná Dominga Salvadorová. Nepotřebuju nikoho dalšího.

Zatáhla jsem závěsy a objednala si buzení po telefonu na poledne. Irving si prostě na složku musí počkat. Nechtěně jsem mu zařídila interview s novým Pánem města. To by mi mělo získat trochu tolerance. A jestli ne, tak ať jde k čertu. Já jdu spát.

Jako poslední věc před spaním jsem zavolala k Petrovi Burkemu domů. Usoudila jsem, že John bude bydlet tam. Zazvonilo to pětkrát, než naskočil záznamník. „Tady Anita Blake, možná mám nějaké informace pro Johna Burkeho ohledně záležitosti, kterou jsme probírali ve čtvrtek.“ Vzkaz byl poněkud neurčitý, ale nechtěla jsem zanechat vzkaz „Zavolej mi kvůli vraždě tvého bratra.“ Znělo by to melodramaticky a krutě.

Zanechala jsem číslo do hotelu stejně jako domů. Čistě pro jistotu. Pravděpodobně mají vypnuté zvonění u telefonu. Já bych měla. Tenhle případ byl na prvních stránkách novin, protože Peter je – nebo spíš byl – oživovatel. Oživovatelé nejsou příliš často

vraždění při běžných loupežích. Obvykle to je něco neobvyklejšího.

Cestou domů vrátím Gaynorovu složku. Nechám ji na recepci. Nemám náladu bavit se s Irvingem o jeho skvělém interview. Nechci slyšet nic o tom, jak je Jean-Claude okouzlující a jaké má úžasné plány pro blaho města. Jean-Claude bude velmi opatrný, co řekne reportérovi. V tisku to bude vypadat dobře. Ale já znám pravdu. Upíři jsou stejně tak stvůry jako kterákoli zombie, možná horší. Vampové jdou většinou do proměny dobrovolně, zombie ne.

Přesně jako Irving šel dobrovolně s Jean-Claudem. Samozřejmě, že kdyby Irving nepřišel se mnou, Nejvyšší by ho nechal na pokoji. Pravděpodobně. Takže to je moje vina, i když to byla jeho volba. Byla jsem k smrti unavená, ale věděla jsem, že neusnu, dokud neuslyším Irvingův hlas. Můžu předstírat, že mu volám, aby věděl, že vracím složku se zpožděním.

Nebyla jsem si jistá, jestli Irving bude na cestě do práce nebo ne. Nejdřív jsem zkusila zavolat mu domů. Zvedl to po prvním zazvonění.

„Prosím?“

Oddechla jsem si. „Ahoj, Irvingu, to jsem já.“

„Slečno Blakeová, čemu vděčím za takové potěšení takhle brzy ráno?“ Jeho hlas zněl tak obyčejně.

„Měla jsem v noci u sebe v bytě trochu rušno. Doufala jsem, že bych mohla složku vrátit později během dne.“

„Jak rušno?“ Hlas mu přeskakoval skrytým „pověz“!

„Tak rušno, že je to věc policie a ne tvoje.“

„Myslel jsem si, že to řekneš. Právě jdeš spát?“

„Jo.“

„Řekl bych, že můžu nechat těžce pracující oživovatelku trochu prospat. Moje kolegyně to možná i pochopí.“

„Dík, Irvingu.“

„Tobě se nestalo nic, Anito?“

Stalo, chtěla jsem říct, ale neudělala jsem to. Přešla jsem otázkou. „Choval se Jean-Claude slušně?“

„Byl skvělý!“ Irvingovo nadšení bylo upřímné, celý bublal vzrušením. „Bylo to úžasné interview.“ Na chvíli ztichl. „Hej, tys mi volala, abys mě zkontrolovala. Aby ses ujistila, že jsem v pořádku.“

„Ne,“ ohradila jsem se.

„Díky, Anito, hodně to pro mě znamená. Ale vážně, choval se velmi civilizovaně.“

„Fajn. Tak tě nechám, jdi si po svém. Užij si den.“

„To rozhodně užiju. Můj šéfredaktor metá kozelce radostí nad exkluzivním interview s Pánem města.“

Musela jsem se zasmát nad způsobem, kterým ten titul poválel na jazyku. „Dobrou noc, Irvingu.“

„Odpočiň si, Blakeová. Zavolám ti za den dva ohledně těch článků o zombiích.“

„Pak dáme řeč.“ Zavěsili jsme.

Irving je v pohodě. Měla bych se víc starat o sebe a méně o všechny ostatní.

Zhasla jsem a zachumlala se pod deku. V náručí jsem tiskla tučňáka. Browning Hi-Power jsem uložila pod polštář. Nemohla jsem se k němu sice dostat tak snadno jako v případě pouzdra u postele, které mám doma, ale lepší než nic.

Nevím, co je víc uklidňující, jestli pistole nebo tučňák. Hádám, že obojí stejně, ale z úplně jiných důvodů.

Odříkala jsem modlitbu před spaním jako hodná holčička. Velmi upřímně jsem prosila o to, aby se mi nic nezdálo.

19

Úklidové firmě odpadla nějaká práce a do mezery zařadili mě. Odpoledne byl už můj byt čistý a voněl po jarním úklidu. Údržba bytů vyměnila rozbité okno. Díry po kulkách byly překryté bílou barvou. Vypadaly jako malé dolíčky ve zdi. Sečteno a podtrženo, byt vypadal skvěle.

John Burke mi zatím nezavolal zpátky. Možná jsem byla příliš rychlá. Později zkusím nechat neotesanější vzkaz. Ale právě teď mám příjemnější věci na práci.

Oblékla jsem se na jogging. Tmavě modré šortky s bílým lemováním, bílomodré tenisky, roztomilé sportovní ponožtičky a tílko. Šortky mají takovou tu vnitřní kapsu, která se zapíná na suchý zip. Do kapsy jsem uložila derringer. Americký derringer, abych byla přesná: je dlouhý něco přes deset centimetrů, ráže osmatřicet a váží to dvacet deka. Při té váze je jako neforemné pírko.

Kapsa neprospívala rychlému tasení zbraně. Jen dvě rány a na dálku je už i plivnutí přesnější, ale na druhou stranu, Gaynorovi muži mě nechtějí zabít. Mají mi ublížit, ale ne zabít. Na to, aby mi ublížili, se musejí přiblížit. Dost blízko na to, abych mohla použít

derringer. Mám samozřejmě jen dva náboje. Pak budu mít problém.

Snažila jsem se najít způsob, jak vzít s sebou devítku, ale žádný není. Nemůžu jít běhat, a přitom s sebou tahat takovou palebnou sílu. Muka volby.

Veronica Simsová už stála v obývací místnosti. Ronnie má přes metr sedmdesát, je světlavá, šedivá. Je soukromým detektivem a má smlouvu s firmou Oživovatelé Inc. Taky spolu chodíme běhat aspoň dvakrát týdně, pokud jedna z nás není ve městě, zraněná nebo až po krk v upírech. Ty poslední dvě varianty nastávají častěji, než je mi milé.

Na sobě měla vysoko prostřižené purpurové šortky a tričko s nápisem: „Mimo psa je kniha nejlepší přítel člověka. Uvnitř psa je moc tma na čtení.“ Moje přátelství s Ronnie má své důvody.

„Postrádala jsem tě ve čtvrtek v posilovně,“ poznamenala. „Byl ten pohřeb hrozný?“

„Tomu věř.“

Nechtěla po mně podrobnosti. Ví, že pohřby zrovna nemusím. Většina lidí nesnáší pohřby kvůli mrtvým. Já nesnáším všechnu tu emocionální omáčku.

Ronnie si protahovala nohy rovnoběžně s tělem nízko u země v jakémsi protahovacím podřepu. Vždycky se rozcvičujeme v bytě. Většina cviků na nohy není vhodná na to, aby je člověk dělal v krátkých šortkách.

Napodobila jsem ji. Svaly na horní části stehů se natáhly a zaprotestovaly. Derringer vytvářel nepohodlnou, ale snesitelnou bouli.

„Čistě ze zvědavosti,“ ozvala se Ronnie, „proč považuješ za nutné brát s sebou pistoli?“

„Vždycky mám s sebou pistoli,“ odtušila jsem.

Zadívala se na mě, v očích se jí zračilo znechucení. „Jestli mi to nechceš říct, neříkej mi to, ale nekecej mi.“

„Dobrá, dobrá. Je to sice divné, ale nikdo mi neříkal, že to nesmím nikomu povědět.“

„Cože? Žádné výhrůžky, že nemáš chodit na policii?“

„Ne.“

„No jéje, jak úžasně přátelské.“

„Ne přátelské.“ Posadila jsem se na zem, nohy od sebe. Ronnie mě napodobila. Vypadalo to, že si snad chceme kutálet míčem. „Ani trochu přátelské.“ Sklonila jsem se k levé noze, až jsem se tváří dotkla stehna.

„Pověz mi o tom něco,“ navrhla Ronnie.

Řekla jsem jí to. Než jsem skončila, tak už jsme se rozcvičily a byly jsme připraveny si zaběhat.

„Do háje, Anito. Zombie u tebe v bytě a šílený milionář, který se tě snaží donutit k lidské oběti.“ Upírala mi šedavé oči do tváře. „Jsi jediný člověk, kterého znám, co má divnější problémy než já.“

„Ti dík.“ Zamkla jsem za námi dveře a dala si klíče do kapsy k derringeru. Já vím, že se tím pistolí zatraceně poškrábe, ale co jsem měla dělat? Běhat s klíčem v ruce?

„Harold Gaynor. Mohla bych ho pro tebe trochu proklepnout.“

„Nemáš náhodou případ?“ Seběhly jsme po schodech.

„Dělám zhruba na třech různých pojišťovacích podvodech. Většinou sledování a focení. Jestli budu muset sníst ještě jednu večeři ve fastfoodu, tak začnu zpívat reklamní znělky!“

Usmála jsem se. „Tak si dáme sprchu a převlečeme se u mě. Půjdemo si dát pořádnou večeři.“

„To zní skvěle, ale nechceš přece, aby na tebe Jean-Claude musel čekat.“

„Nech toho, Ronnie.“

Pokrčila rameny. „Drž se od té... bytosti... jak nejdál to půjde, Anito.“

„Já vím.“ Teď jsem pokrčila rameny já. „Souhlasit se setkáním se zdálo být menší zlo.“

„Jaké jsi měla možnosti?“

„Buď se s ním sejdu dobrovolně, nebo mě unesou a dovlečou k němu.“

„Skvělý výběr.“

„Jo.“

Otevřela jsem dvojité dveře, které vedly ven. Do tváře mě udeřilo horko. Vládlo přímo omračující vedro, jako by člověk vlezl do pece. A my v tomhle budeme běhat?

Podívala jsem se na Ronnie. Je o víc než deset čísel vyšší než já a většinu z toho tvoří nohy. Můžeme spolu běhat, ale já musím udávat krok a musím se snažit. Je to velice dobré cvičení. „Dneska musí být skoro čtyřicet,“ poznamenala jsem.

„Bez práce nejsou koláče,“ odtušila Ronnie. V levé ruce nesla sportovní láhev s vodou. Byly jsme připraveny, jak jen to šlo.

„Dva kilásky běhu v pekle. Tak do toho.“ Vyrázily jsme pomalu, ale vytrvale. Většinou končíme s běháním po půl hodině nebo ještě dřív.

Vzduch se zdál žárem skoro hmatatelný. Jako bychom běžely polopevnými stěnami žhavého vzduchu. Vlhkost v St. Louis je

skoro vždycky kolem sta procent. Zkombinujte vlhkost se čtyřicetistupňovým vedrem a získáte malý a vlhký kousek pekla. St. Louis v létě, hurá hurá.

Nemám ráda cvičení. Mít štíhlé boky a svalnatá stehna, to pro mě není dostatečná motivace, abych se takhle týrala. Dokázat předběhnout špatnáky, to motivace je. Někdy se všechno omezí jen na to, kdo je rychlejší, silnější, obratnější. Dělam ve špatném oboru. Ale nestěžuju si. Ale sedmačtyřicet kilo, to člověk nemá moc svalů, kterými by se oháněl.

Samozřejmě, že když dojde na upíry, mohla bych mít klidně víc než devadesát kilo čistě lidských svalů, a bylo by mi to platné jak mrtvému zimník. I čerstvě mrtví uzvednou auto. Jsem mimo kategorii. Zvykla jsem si.

První půlka kilometru byla za námi. Vždycky bolí nejvíc. Mému tělu trvá vždycky tak kilometr, než pochopí, že mi tohle šílenství nedokáže rozmluvit.

Běžely jsme starší čtvrtí. Spousta malých oplocených dvorků a domů z padesátých nebo sedmdesátých let. Tyčila se tu hladká cihlová zeď skladiště, které bylo postaveno ještě před občanskou válkou. To je náš orientační bod na půli cesty. Kilometr. Cítila jsem se uvolněná a silná, jako bych mohla běžet donekonečna, pokud nebudu muset běžet příliš rychle. Soustředila jsem se na pohyb těla v tom horku, na udržení rytmu. Byla to Ronnie, kdo si všiml toho muže.

„Nechci dělat paniku, ale proč tam ten chlap jen tak stojí?“

Zašilhala jsem před nás. Necelých pět metrů před námi končila cihlová zeď a rostl tam vysoký jilm. Nedaleko od kmene stál nějaký muž. Nesnažil se schovávat. Ale měl na sobě džínovou bundu. Příliš horko na něco takového. Pokud pod ní neměl pistoli.

„Jak dlouho tam je?“

„Právě vylezl zpoza stromu,“ odtušila.

Paranoia vítězí. „Otočíme to. Je to kilometr tam i zpátky.“

Ronnie přikývla.

Otočily jsme se a rozběhly se opačným směrem. Muž za našimi zády nevykřikl, ani neřekl, ať se zastavíme. Paranoia je záludná choroba.

Od vzdálenějšího konce cihlové zdi se odlepil druhý muž. Ještě jsme k němu popoběhly o několik kroků. Letmo jsem se ohlédla. Pan Džínová bunda se k nám nedbale valil. Bundu měl rozepnutou a sahal pod paži. Tolik k paranoie.

„Utíkej,“ sykla jsem.

Druhý muž vytáhl z kapsy u bundy pistoli.

Zastavily jsme se. V tu chvíli se to zdálo jako dobrý nápad.

„Uh,“ prohlásil, „nemám náladu nikoho honit v tomhle vedru. Stačí, když budeš naživu, zlatíčko, všechno ostatní je bonus.“ Pistole byla automatická, ráže dvaadvacet. Nemá příliš velký zastavovací účinek, ale perfektně s ní zraníte. Tohle si promysleli. A to mě děsilo.

Ronnie stála velice strnule vedle mě. Zápasila jsem s touhou popadnout ji za ruku a stisknout ji, ale to by nebylo příliš ve stylu drsné lovkyně upírů, že? „Co chcete?“

„To je lepší,“ uculil se. Světle modré tričko se mu vyhrnovalo tam, kde mu přes opasek přesahoval pivní pupek. Ale jeho paže se zdály svalnaté. Možná má nadváhu, ale když vás praští, tak to zabolí. Doufala jsem, že nebudu nucena si svou teorii ověřit.

Ustoupila jsem tak, že jsem měla cihlovou zeď za zády. Ronnie popošla se mnou. Pan Džínová bunda byl už skoro u nás, berettu devítku držel volně v pravé ruce. Ta nebyla určena k tomu, aby se s ní dalo jen perfektně zranit.

Pohlédla jsem na Ronnie, pak na Tlust'ocha, který už byl skoro u ní. Ohlédla jsem se po pánovi Džínová bunda, který už byl skoro u mě. Pak zpátky na Ronnie. Zorničky se jí rozšířily jen trochu. Jednou si olízla rty, pak se obrátila zpátky, aby měla na očích Tlust'ocha. Chlápek s berettou je můj. Ronnie nafasovala dvaadvacítku. Poselstvo v nejlepší kondičce.

„Co chcete?“ zeptala jsem se znovu. Nesnáším, když se musím opakovat.

„Chceme vás vzít na malou projížďku, to je všechno.“ Tlust'och se usmíval.

Usmála jsem se taky, pak jsem se obrátila k Džínové bundě a jeho ochočené berettě. „Ty neumíš mluvit?“

„Umím.“ Udělal ještě dva kroky ke mně, ale pistolí mi pořád neochvějně mířil na hrudník. „Umím mluvit fakt dobře.“ Pohládl mě po vlasech, lehce, jen konečky prstů. Berettu měl sakra blízko. Jestli teď zmáčkne spoušť, je po všem. Chmurná černá hlaveň se zdála větší a větší. Je to jen iluze, ale čím déle zíráte na pistolí, tím důležitější se stává. Když jste na jejím špatném konci.

„Nic takového, Seymoure,“ prohlásil Tlust'och. „Žádný šoustání a nesmíme ji zabít, takový jsou pravidla.“

„Ale do hajzlu, Pete.“

„Můžeš mít tu bloncku. Nikdo neříkal, že si nemůžu užít s ní,“ navrhl Pete alias Tlust'och.

Nepodívala jsem se na Ronnie. Dívala jsem se dál Seymoura. Musím být připravená, pokud mám dostat příležitost na jedinou

vteřinu. Koukat se po kamarádce, jak bere novinky o zamýšleném znásilnění, nám moc nepomůže. Vážně.

„Falická síla, Ronnie. Vždycky dojde na gonády,“ poznamenala jsem.

Seymour se zamračil. „Co tím ksakru chceš říct?“

„Tím chci říct, Seymoure, že si myslím, že jsi blbec a místo mozku myslíš koulema.“ Mile jsem se na něj usmála.

Tvrdě mě ušlápl dlaní. Zapotácela jsem se, ale nepadla. Pistoli měl pořád namířenou, bez jediného zachvění. Do hajzlu. Hluboko z hrdla se mu vydralo zavrčení a udeřil mě pěstí. Šla jsem k zemi. Ležela jsem na okamžik na štěrku posypaném chodníku a slyšela jen krev, jak mi duní v uších. Facka štípla. Pěstí to bolelo.

Někdo mě kopl do žeber. „Nechte ji být!“ zaječela Ronnie.

Ležela jsem na břiše a předstírala, že jsem zraněná. Nebylo to těžké. Hmátla jsem po kapse se suchým zipem. Seymour mával berettou Ronnie před obličejem. Ona na něj ječela. Pete popadl Ronnie za paži a snažil se ji udržet. Věci se nám vymykají z ruky. Paráda.

Podívala jsem se nahoru podél Seymourových nohou a vyškrábala se na kolena. A namířila mu derringer do slabin. Strnul a koukl dolů, na mě.

„Ani hnout, nebo si tvoje koule naservíruju na podnose,“ oznámila jsem.

Ronnie vrazila loket Tlust'ochovi do solar plexu. Trochu se sklonil, rukama se chytil za žaludek. Vykroutila se mu a kopl ho kolenem do obličeje. Z nosu mu vystříkla krev, zavravoral dozadu. Uhodila ho ze strany do obličeje, vložila do toho sílu celého ramene a horní části těla. Padl k zemi. Sevřela v ruce ráži dvaadvacet.

Odolala jsem pokušení zavýsknout „Bravo, Ronnie!“, ale to by neznělo dost drsně. Plácneme si později. „Řekni svému kamarádčkoví, Seymoure, že jestli se hne, tak zmáčknu spoušť.“

Polkl tak hlasitě, že jsem to slyšela i já. „Nehejbej se, Pete, okej?“

Pete na nás jenom zíral.

„Ronnie, prosím tě, vezmi Seymourovi pistoli. Děkuji.“

Stále jsem klečela na štěrku, derringer přitisknutý Seymourovi do slabin. Bez odporu nechal Ronnie, aby mu vzala zbraň. To si dám líbit.

„Tohohle mám na mušce, Anito,“ ohlásila Ronnie. Nedívala jsem se na ni. Odvede svou práci. Já odvedu svou.

„Seymoure, tohle je dvouranná osmatřicítka. Můžou v ní být různé druhy munice. Ráže dvaadvacet, čtyřiačtyřicet nebo 357 Magnum.“ Tohle byla lež, nová lehká verze se nedá nabít ničím větším než osmatřicítkou, ale vsázela jsem na to, že Seymour nepozná rozdíl. „Čtyřiačtyřicítka nebo .357 a můžeš se rozloučit se svými rodinnými klenoty. Dvaadvacítká tě možná bude jen velice velice bolet. Abych tak citovala svůj osobní idol: Myslíš, že máš dneska šťastnej den?“

„Co chceš, čéče, řekni, co chceš?“ Hlas měl vysoký a pištivý strachem.

„Kdo vás najal, abyste po nás šli?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, čéče, ten by nás zabil.“

„Třistasedmapadesátka Magnum vyrobí kurva velkou díru, Seymoure.“

„Neříkej jí ani hovno,“ sykl Pete.

„Jestli ještě něco řekne, Ronnie, prostřel mu koleno.“

„Bude mi potěšením,“ odtušila Ronnie. Zajímalo by mě, jestli by to opravdu udělala. Zajímalo by mě, jestli bych jí řekla, ať to udělá. Radši bych to nezjišťovala.

„Povídej, Seymoure, hned, nebo zmáčknu spoušť.“ Přitiskla jsem pistoli o něco důkladněji. To už samo o sobě muselo bolet. Pokusil se stoupnout si na špičky.

„Bože, prosím, nedělej to.“

„Kdo tě najal?“

„Bruno.“

„Seš hovado, Seymoure,“ zaúpěl Pete. „Ten nás zabije.“

„Ronnie, prosím tě, střel ho,“ požádala jsem.

„Říkala jsi koleno, že?“

„Aaano.“

„Co takhle radši loket?“ zeptala se.

„Vyber si.“

„Jste blázni,“ procedil Seymour.

„Jo,“ přikývla jsem, „to si piš. Co přesně ti Bruno říkal?“

„Říkal, že tě máme vzít do jednoho baráku blízko Dlouhý, na Washingtonský. Že vás máme přivést obě, ale tý blondce smíme ubližovat, abychom tě přiměli jít s náma,“

„Řekni mi adresu.“

Seymour poslechl. Myslím, že by mi řekl i tajnou ingredienci do magického nápoje, kdybych o to stála.

„Jestli tam pudete, Bruno bude vědět, že sme ti to řekli,“ pronesl Pete.

„Ronnie...“ začala jsem.

„Odstřel mě, zlatíčko, je to jedno. Dyž tam pudete nebo tam pošlete policajty, jsme mrtví.“

Koukla jsem na Peta. Tvářil se velice vážně. Byli to hajzlové, ale... „Dobrá, nevlítáme tam na něj.“

„Nepůjdeme na policii?“ optala se Ronnie.

„Ne; kdybychom to udělaly, to je můžeme rovnou zabít na místě. Ale to nemusíme udělat, že ne, Seymoure?“

„Ne, čéče, fakt ne.“

„Kolik vám strarej Bruno zaplatil?“

„Čtyři stovky za kus.“

„To bylo málo.“

„To mi povídej.“

„Ted' vstanu, Seymoure, a nechám tvoje koule tam, kde jsou. Nepřibližuj se už nikdy ke mně ani k Ronnie nebo řeknu Brunovi, žes ho prodal.“

„Zabil by nás, čéče. Zabil by nás pomalu.“

„Přesně tak, Seymoure. Budeme se prostě všichni tvářit, že se tohle nikdy nestalo, jasný?“ Urputně přikyvoval.

„Vyhovuje ti to, Pete?“ zeptala jsem se.

„Nejsem blbej. Bruno by nám vytrhl srdce a narval nám ho do chřtánu. Nebudeme nikde mluvit.“ Znělo to znechuceně.

Vstala jsem a opatrně odstoupila od Seymoura. Ronnie hezky pevnou rukou mířila na Peta berettou. Dvaadvacítku měla za pasem sportovních šortek. „Vypadněte odtud,“ poradila jsem jim.

Seymour měl nezdravou barvu, studený pot se mu perlil na tváři. „Můžu dostat zpátky svou pistoli?“ Není zrovna bystrý.

„Nesnaž se chytračit,“ doporučila jsem mu.

Pete vstal. Krev pod nosem už mu začínala zasychat. „Pojď, Seymoure. Musíme vypadnout.“

Vyrazili bok po boku ulicí. Seymour vypadal trochu shrbeně, jako by zápasil s touhou chytit se za své vybaveníčko.

Ronnie si zhluboka vydechla a opřela se o zeď. Pistoli pořád svírala v pravé ruce. „Bože můj.“

„Jo,“ řekla jsem.

Sáhla mi na obličej tam, kam mě Seymour praštil. Bolelo to. Cukla jsem sebou. „Není ti nic?“ zeptala se Ronnie.

„Nic,“ ujistila jsem ji. Ve skutečnosti jsem cítila, jak mě celá půlka obličeje bolí, ale kdybych to přiznala nahlas, nebolelo by to o nic méně.

„Půjdeme do toho baráku, kam nás měli dopravit?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Vím, kdo Bruno je a kdo mu dává příkazy. Vím, proč se mě pokusili unést. Co bych se mohla dozvědět, aby to stálo za dva životy?“

Ronnie nad tím chvíli uvažovala. „Máš asi pravdu. Ale to nenahlásíš ten útok na policii?“

„Proč bych měla? Já jsem v pořádku, ty jsi v pořádku. Seymour a Pete se nevrátí.“

Pokrčila rameny. „Nechtěla jsi, abych mu doopravdy prostřelila koleno, že ne? Chci říct, hráli jsme hodného a zlého poldu, že ano?“ Dívala se na mě velmi upřeně, výrazné šedé oči naléhavé a upřímné.

Odvrátila jsem pohled. „Pojďme zpátky domů. Necítím se na další jogging.“

„Ani já.“

Vydaly jsme se ulicí. Ronnie si vykasala tričko a schovala beretu za pas. Dvaadvacítku tak nějak svírala v ruce, takže nebyla příliš nápadná.

„Předstíraly jsme to, že ano? Že jsme drsné, že jo?“

Pravdu. „Nevím.“

„Anito!“

„Nevím. Taková je pravda.“

„Nedokázala bych z něj odstřelovat kousky jenom proto, abych mu zabránila mluvit.“

„Pak je dobře, že jsi nemusela.“

„Vážně bys zmáčkla spoušť?“

Někde v dálce zpíval nějaký ptáček, asi kardinál červený. Zpěv naplnil zatuchlé horko a zdálo se mi, že je chladněji.

„Odpověz, Anito. Opravdu bys zmáčkla spoušť?“

„Ano.“

„Ano?“ Hlas jí přeskočil překvapením.

„Ano.“

„Do hajzlu.“ Minutu dvě jsme kráčely v tichosti, pak se zeptala. „Čím máš dneska nabito?“

„Osmatřicítkama.“

„Zabila bys ho tím?“

„Pravděpodobně.“

Viděla jsem, jak se na mě úkosem podívala. Pohled, který jsem už předtím viděla. Směs hrůzy a obdivu. Jen jsem ho nikdy neviděla na tváři kamarádky. To zabořilo. Ale šly jsme ten večer na jídlo do restaurace U Mlynářovy dcery ve čtvrti Old St. Charles. Atmosféra příjemná a jídlo úžasné. Jako vždycky.

Bavily jsme se a smály, užívaly si to. Ani jedna z nás nezminila, co se dneska odpoledne stalo. Když budeme dost usilovně předstírat, že se nic nestalo, třeba to zmizí.

20

V půl jedenácté v noci jsem dorazila dolů, do upíří čtvrti. Tmavomodré tričko s rolákem, džínsy, červená bunda. Bunda skrývala podpažní pouzdro a Browning Hi-Power. Pot se mi usazoval na vnitřní straně loktů, ale pořád to bylo lepší než nemít zbraň.

Odpolední legrácky se v dobré obrátily, ale to bylo zčásti štěstím. A tím, že Seymour ztratil nervy. A tím, že jsem dokázala snést ránu a fungovat dál. Ledem jsem zabránila tomu, aby mi obličej otekl, ale levou část tváře jsem měla zarudlou a trochu opuchlou, jako by z ní měl vyrašit nějaký druh ovoce. Žádná modřina – zatím.

Rozesmátá mrtvola je jeden z nejnovějších klubů v Distriktu. Upíři jsou sexy. To přiznávám. Ale zábavní? Pochybuji. Zjevně jsem ale v menšině. Od klubu se táhla fronta až za roh.

Nenapadlo mě, že budu potřebovat lístek nebo rezervaci nebo něco, abych se dostala dovnitř. Ale co, znám šéfa. Většinu přítomných tvořili mladí lidé. Dvě ženy v šatech, muži v módním sportovnějším odění, občas někdo v obleku. Bavili se mezi sebou vzrušenými hlasy, spousta nedbalých doteků rukou a paží. Rande. Vzpomínám si na svá rande. Ale už je to trochu dávno. Možná, že kdybych nebyla pořád až po uši v řece plné aligátorů, tak bych randila trochu víc. Možná.

Předběhla jsem dva mladé páry, které zjevně vyrazily na rande ve čtyřech. „Hej,“ houkl za mnou jeden z mužů.

„Promiňte,“ omluvila jsem se.

Žena v pokladně se na mě zamračila. „Nemůžete takhle jen tak předbíhat, madam.“

Madam? „Nechci lístek. Nechci vidět představení. Mám se tu sejít s Jean-Claudem. To je všechno.“

„No, nevím. Jak mám vědět, že nejste nějaká novinářka?“

Novinářka? Zhluboka jsem se nadechla. „Prostě zavolejte Jean-Clauda a řekněte mu, že přišla Anita. Ano?“

Pořád se na mě mračila.

„Podívejte, jen zavolejte Jean-Clauda. Pokud jsem zvědavá novinářka, zbaví se mě. Pokud jsem, kdo tvrdím že jsem, bude rád, že jste mu dala vědět. Nemáte co ztratit.“

„Nevím, nevím.“

Potlačila jsem touhu začít na ni ječet. Pravděpodobně by to nepomohlo. Pravděpodobně. „Prostě zavolejte Jean-Clauda, pěkně prosím.“

Možná to bylo tím pěkně prosím. Otočila se na židličky a otevřela horní část dveří v zadní části pokladny. Maličké pokladny. Neslyšela jsem, co říká, ale pak se obrátila zase zpátky. „Dobrá, manažer říká, že můžete dál.“

„Skvělé, díky.“ Vyšla jsem po schodech. Celá fronta čekajících lidí na mě zírala. Cítila jsem jejich nažhavené pohledy v zádech. Ale dívali se na mě odborníci, tak jsem si dala záležet, abych sebou necukla. Nikdo nemá rád lidi, co předbíhají.

Uvnitř v klubu bylo šero, jak už to většinou v klubech bývá. Chlápek hned za dveřmi se ke mně obrátil. „Vaši vstupenku prosím.“

Podívala jsem se na něj. Měl na sobě tričko s nápisem: „Rozesmátá mrtvola, to je hukot!“ Na hrudi měl nakreslenou obrovskou karikaturu upíra s otevřenou pusou. Chlápek sám byl rozložitý a svalnatý, už mu chyběl jen nápis „vyhazovač“ vytetovaný na čele. „Vaši vstupenku prosím,“ opakoval.

Nejdřív pokladní a teď uvaděč? „Manažer říkal, že můžu jít dál, mám schůzku s Jean-Claudem.“

„Willie,“ zavolal, „poslal jsi ji dovnitř?“

Otočila jsem se a tam stál Willie McCoy. Usmála jsem se, když jsem ho uviděla. Byla jsem ráda, že ho vidím. Samotnou mě to překvapilo. Většinou nejsem ráda, když vidím mrtvého muže.

Willie je nevysoký, hubený, černé vlasy nosí sčesané z čela. V šeru jsem nemohla přesně rozeznat barvu jeho obleku, ale vypadal matně rajčatově červený. Bílá zapnutá košile, dlouhá zářivě zelená vázanka. Musela jsem se podívat dvakrát, než jsem si byla jistá, ale fakt měl na kravatě svítící ve tmě obrázek havajské tanečnice. Bylo to nejvkusnější oblečení, jaké jsem kdy na Williem viděla.

Zakřivenil se tak, že mu byly perfektně vidět špičáky. „Anito, tak rád tě zas vidím.“

Pokývla jsem. „Já tebe taky, Willie.“

„Vážně?“

„Jo.“

Uculil se ještě víc. Špičáky se mu ve slabém světle leskly. Není mrtvý ještě ani rok.

„Jak dlouho jsi tu manažerem?“ zajímala jsem se.

„Asi dva tejdny.“

„Blahopřeju.“

Přistoupil blíž ke mně. Já ustoupila. Instinktivně. Nic osobního, ale upír je upír. Nechod'te k nim moc blízko. Willie je čerstvě mrtvý, ale stejně dokáže člověka zhypnotizovat pohledem. Dobrá, možná, že žádný upír tak mladý jako je Willie, by mě ve skutečnosti nedokázal očarovat pohledem, ale staré zvyky mají tuhý koříněk.

Willieho nadšení pohaslo. Così se mu mihlo očima – ublíženost? Ztišil hlas, ale nesnažil se přijít ke mně. Jako mrtvý se učí rychleji než kdy za živa. „Díky tomu, že jsem ti posledně pomáhal, teď fakt dobře vycházím se šéfem.“

Znělo to jako ze staré gangsterky, ale to byl prostě Willie. „Jsem ráda, že jsi s Jean-Claudem zadobře.“

„Jo, to jo. Tohle je nejlepší práce, jakou jsem kdy měl. A šéf není...“ Zamával rukama sem a tam. „Dyt' víš... zlej.“

Přikývla jsem. Věděla jsem. Mohla jsem skuhrat a stěžovat si na Jean-Clauda co hrdlo ráčí, ale ve srovnání s většinou Nejvyšších upírů to byl zlatý kocourek. Velký, nebezpečný, masožravý zlatý kocourek, ale stejně to bylo zlepšení.

„Šéf má zrovna práci,“ prohlásil Willie. „Řekl, že pokud přijdeš brzy, tak tě mám usadit u stolu blízko pódia.“

Fakt skvělé. „Jak dlouho to Jean-Claudovi zabere?“ zeptala jsem se nahlas.

Willie pokrčil rameny. „Nejsem si jistej.“

Pokývla jsem. „Okej, chvílku počkám.“

Willie se uculil, zaleskly se tesáky. „Chceš, abych řekl Jean-Claudovi, že si má pospíšet?“

„Udělal bys to?“

Zatvářil se, jako by spolkl brouka. „Ksakru. Ne.“

„Netlač na pilu. Až mě přestane bavit čekat, řeknu mu to sama.“

Willie se na mě podíval tak nějak úkosem. „Ty bys to udělala, co?“

„Jo.“

Jen zavrtěl hlavou a vedl mě mezi malými kulatými stolky. Kolem každého stolu seděla spousta lidí.

Smáli se, lapali po dechu, pili, drželi se za ruce. Měla jsem téměř nepřekonatelný pocit, jako by mě příliš těsně obklopovala stěna tepajícího života.

Podívala jsem se na Willieho. Cítí to taky? Kroutí se mu žaludek hlady nad tolika živoucími lidmi na jednom místě? Jde v noci domů a sní o tom, že by se vrhl do ukřižovaného hlučného davu? Skoro jsem se ho zeptala, ale mám Willieho tak ráda, jak jen mohu mít ráda upíra. Pokud odpověď zní ano, nechci to vědět.

Jeden stůl vzdálený jen o řadu od pódia byl prázdný. Stál na něm velký bílý přeložený karton s nápisem „Réservé“. Willie mi chtěl odsunout židli, ale mávla jsem na něj, ať toho nechá. Nešlo o ženskou emancipaci. Prostě jsem nikdy nepochopila, co mám dělat, když mi chlap přisune židli. Mám si sednout a sledovat, jak se snaží pohnout židli i se mnou? Ponižující. Většinou se držím těsně nad židlí, a pak dostanu ránu pod kolena. K čertu s tím.

„Dáš si drink, zatímco budeš čekat?“ zeptal se Willie.

„Dala bych si kolu.“

„Nic silnějšího?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Willie se vydal pryč, musel se přitom proplétat mezi stolky a lidmi. Na pódiu stanul štíhlý muž s krátkými černými vlasy. Hubený byl naprosto celý, tvář měl téměř mrtvolnou, ale určitě to byl člověk. Vypadal spíš směšně než jakkoli jinak, asi jako klaun s příliš dlouhými končetinami. Vedle něj stála zombie, bezvýrazný pohled upřený do publika.

Světlé oči měla dosud jasné, vyhlížely lidsky, ale nemrkala. Známý strnulý pohled směřovaný do davu. Diváci poslouchali vtipy jen napůl. Většina očí hleděla na mrtvého muže. Tělo rozložené jen trošku po okrajích, dost na to, aby vypadal strašidelně, ale ani o jednu řadu od pódia nebyl cítit ani náznak zápachu. Hezký trik, když si to umíte zařídit.

„Tadyhle Ernie je nejlepší spolubydlící, jakého jsem kdy měl,“ prohlásil komik. „Moc toho nesní, nevymlouvá mi díru do hlavy, netahá si domů hezký kočky a nezamyká mě venku, zatímco si s nima užívá.“ Publikem proběhl nervózní smích. Oči přilepené na starém Erniem.

„Ačkoli tady byl ten vepřový řízek, co se nám zkazil v ledničce. Ten se Erniemu docela líbil.“

Zombie se pomalu, téměř bolestně, otočila a zadívala se na komika. Její oči zalétly k nemrtvému, pak zpátky do hlediště, úsměv držel na místě. Zombie se na něj dál dívala. Komikovi se to příliš nelíbilo. Nezazlívala jsem mu to. Ani mrtvým se nelíbí, když jsou terčem vtipů.

Ty vtipy ani nebyly tak vtipné. Šlo o novotu. Zombie byla tou novotou. Celkem nápaditou a celkem ujetou.

Willie přišel s mou kolou. Manažer mě obsluhuje u stolu. Pfff. Samozřejmě, že rezervovaný stůl je taky dost dobrý. Willie postavil pití na jeden z těch nesmyslných vystřihovaných papírových podtácků. „Užívej si,“ usmál se. Otočil se k odchodu, ale zachytila jsem ho za paži. Přála jsem si, abych to byla neudělala.

Paži měl dost pevnou, dost skutečnou. Ale bylo to jako sáhnout na dřevo. Je mrtvý. Nevím, jak jinak to nazvat. Žádný pocit pohybu. Nic.

Pomalu jsem ho pustila a vzhledla k němu. Díky Jean-Claudovým znamením se mu můžu podívat do očí. V těch hnědých očích bylo cosi jako žal.

Najednou jsem slyšela vlastní tep v uších a musela jsem polknout, abych si zklidnila puls. Do háje. Chtěla jsem, aby Willie odešel. Odvrátila jsem se od něj a upřeně se zadívala na svoje pití. Odešel. Možná to bylo jen kvůli všemu tomu smíchu kolem, ale neslyšela jsem ho odejít.

Willie McCoy je jediný upír, kterého jsem znala před smrtí. Pamatuji ho ještě za živa. Byl to malý zlodějíček. Poslíček pro velké ryby. Možná si Willie myslel, že když se stane upírem, tak bude velkou rybou. Zmýlil se. Teď byl jen nemrtvá malá ryba. Jean-Claude nebo někdo takový bude řídit Willieho „život“ navěky. Chudák Willie.

Otfela jsem si ruku, kterou jsem se ho dotkla, o nohavici. Chtěla jsem zapomenout na dojem z těla pod novým rajčatově červeným oblekem, ale nešlo to. Z Jean-Clauda jsem takový pocit neměla. Samozřejmě, že Jean-Claude by se sakra skoro mohl vydávat za člověka. Někteří staří tohle dokáží. Willie se to naučí. Bůh mu pomáhej.

„Zombie jsou lepší než psi. Přinesou vám pantofle a nemusíte je věnčit. Ernie si mi dokonce sedne u nohou a poprosí, když mu řeknu.“

Publikum se zasmálo. Nebyla jsem si jistá proč. Nebyl to ten upřímný ha-ha smích. Znělo to pobouřeně a šokovaně. Smích ve stylu nemůžu-uvěřit-že-něco-takového-řekl.

Zombie vyrazila ke komikovi jakýmsi zpomaleným trhnutím. Natáhla pokroucené ruce a mně se stáhly vnitřnosti. Záblesk vzpomínky na minulou noc. Zombie téměř vždycky útočí tím, že vztáhnou ruce. Přesně jako ve filmech.

Komikovi nedošlo, že Ernie se právě rozhodl, že toho bylo dost. Pokud je zombie oživena bez nějakých konkrétních příkazů, obvykle se stane tím, co je pro ni přirozené. Dobrý člověk bude

dobrým člověkem, dokud se mu nerozloží mozek, a nepřijde tím o osobnost. Většina zombií nezabije bez příkazu, ale čas od času má někdo peška a povolá zombii s vražednými sklony. Komik měl právě peška.

Zombie se k němu blížila jako špatné frankensteinovské monstrum. Komik konečně pochopil, že něco není v pořádku. Zarazil se uprostřed vtipu, otočil se, oči rozšířené. „Ernie...“ začal. Dál se nedostal. Hnijící ruce se mu sevřely kolem krku a začaly ho škrtit.

Na jediný příjemný okamžik jsem chtěla zombii nechat, ať ho krocne. Vykořisťování mrtvých je něco, co mi silně vadí, ale... za blbost si nikdo nezaslouží trest smrti. Kdyby ano, tak bychom měli sakra velký úbytek populace.

Vstala jsem, letmo se rozhlédla po klubu, abych zjistila, jestli někdo s touhle eventualitou počítal. Willie přiběhl na pódium. Popadl zombii kolem pasu a zatáhl, zvedl mnohem vyšší tělo ze země, ale ruce škrtily dál.

Komik padl na kolena, přidušeně zasténal. V obličeji přecházel z červené do karmínové. Obecenstvo se smálo. Mysleli si, že to je součást představení. Bylo to mnohem vtipnější než vystoupení samé.

Vykročila jsem na scénu a tiše řekla Williemu: „Nechceš pomoci?“

Podíval se na mě, aniž zombii pustil. Willie mohl svou nadlidskou silou zombii odtrhnout jeden prst po druhém od komikova krku a pravděpodobně ho zachránit. Ale superupíří síla je k ničemu, když nepřemýšlíte nad tím, jak ji využít. Willie nikdy nepřemýšlí. Samozřejmě, že zombie by mohla tomu člověku rozdrtit průdušnici dřív, než jí i upír odtrhne ruce. Možná. Radši to nezjišťovat.

Usoudila jsem, že komik je blbec. Ale nemohla jsem tam jen tak stát a dívat se, jak umře. Vážně jsem nemohla.

„Dost,“ řekla jsem. Tiše, jen pro uši zombie. Přestala škrtit, ale ruce měla stále sevřené. Komik zůstal bezvládně viset. „Pust’ ho.“

Zombie poslechla. Muž upadl a téměř omdlel na scéně. Willie se narovnal a nechal zuřivého škrčení komika. Uhladil si rajčatově červený oblek. Vlasy měl stále bezchybně ulízané. Příliš mnoho vlasového gelu na to, aby mu pouhý zápas se zombií poničil účes.

„Dík,“ šeptl. Pak se narovnal v celé své výšce metr šedesát a zahlaholil: „Dámy a pánové – Úžasný Ulbert a jeho zombie mazlíček!“ Obecenstvo bylo trochu nejisté, ale začalo tleskat. Když se Úžasný Ulbert vyškrábal na nohy, potlesk přímo vybuchl.

„Ernie si myslí, že je na čase jít domů. Byli jste skvělé publikum,“ zakrákoral komik do mikrofonu. Potlesk byl hlasitý a upřímný.

Ulbert opustil scénu. Zombie zůstala a dívala se na mě. Čekala, čekala na další příkaz. Nevím, proč ne každý může promluvit a dát zombii příkaz, který uposlechne. Ani mi to nepřipadá jako magie. Necítím žádné mrazení na kůži, žádné vdechnutí moci. Mluvím a zombie poslouchají. Já a prezident E. F. Hutton.

„Jdi za Ulbertem a poslouchej ho, dokud ti neřeknu jinak.“ Zombie na mě na vteřinku shlížela, pak se pomalu obrátila a šourala se za komikem. Zombie ho teď nebude chtít zabít. Což ale komikovi neřeknu. Ať si myslí, že jeho život je v ohrožení. Ať si myslí, že mě musí požádat, abych zombii uložila zpátky k odpočinku. To je to, co chci já. Je to pravděpodobně i to, co chce zombie.

Erniemu se určitě nezamlouvalo být terčem vtipů v komediálním představení. Popichování je jedna věc. Uškrtit komika je přece jen trochu přehnané.

Willie mě dovedl zpátky ke stolu. Sedla jsem si a upíjela kolu. Sedl si naproti mně. Vypadal otřeseně. Drobné ruce se mu třáslly, jak seděl přes stůl ode mě. Je upír, ale pořád ještě je Willie McCoy. Zajímalo by mě, kolik let to potrvá, než zmizí poslední zbytky jeho osobnosti. Deset let, dvacet, sto? Jak dlouho to potrvá, než nestvůra pohltní člověka?

Pokud to vůbec potrvá tak dlouho, nebude to můj problém. Už tady nebudu, abych to viděla. Abych pravdu řekla, nechci to vidět.

„Nikdy jsem neměl rád zombie,“ zamumlal Willie.

Podívala jsem se na něj. „Ty se bojíš zombií?“

Zalétl ke mně pohledem, pak sklopil oči na stůl. „Ne.“

Zaculila jsem se na něj. „Ty se bojíš zombií. Máš z nich fobii.“

Naklonil se přes stůl. „Neříkej mu to. Prosím tě, neříkej mu to.“ V očích měl opravdový strach.

„Komu bych to měla říkat?“

„Vždyť víš.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nevím, o čem to mluvíš, Willie.“

„NEJVYŠŠÍ.“ Přímo jsem slyšela, že slovo „Nejvyšší“ vyřkl se všemi písmeny velkými.

„Proč bych to Jean-Claudovi říkala?“

Willie teď už šeptal. Na pódiu stanul další komik, byl tu smích a hluk, a on přesto šeptal. „Jsi jeho lidská služebnice, ať se ti to

líbí nebo ne. Říká nám, že když mluvíme s tebou, mluvíme s ním.“

Nakláněli jsme se k sobě, naše tváře se téměř dotýkaly. Ovanul mě jeho lehký výdech, voněl po mentolových bonbonech. Skoro všichni upíři voní po mentolových bonbonech. Nevím, co dělali, než byly vynalezeny mentolky. Nejspíš jim táhlo z pusy.

„Víš, že nejsem jeho lidská služebnice.“

„Ale on chce, abys byla.“

„Jen proto, že Jean-Claude něco chce, tak to neznamená, že to hned dostane.“

„Nevíš, jaký je.“

„Myslím, že vím...“

Dotkl se mé paže. Tentokrát jsem neucukla. Příliš jsem se soustředila na to, co říká. „Od doby, co zemřela předchozí Nejvyšší, se Jean-Claude změnil. Je mnohem mocnější než dokonce i ty víš.“

Přesně takové jsem měla podezření. „Tak proč bych mu neměla říci, že máš strach ze zombií?“

„Využil by to, aby mě potrestal.“

Zírala jsem na něj, naše obličeje byly jen pár centimetrů od sebe. „Chceš tím říct, že týrá lidi, aby je mohl ovládat?“

Přikývl.

„Do hajzlu.“

„Nefekneš mu to?“

„Nefeknu. Slibuju.“

Tak si oddech, že jsem ho poplácala po ruce. Jeho ruka byla jako lidská. Jeho tělo najednou nebylo tvrdé jako dřevo. Proč? Nevím, a kdybych se zeptala Willieho, pravděpodobně by to taky nevěděl. Jedna z oněch záhad... smrti.

„Dík.“

„Měla jsem za to, že jsi říkal, že Jean-Claude je jeden z nejvládnějších pánů, jaké jsi kdy měl.“

„Je,“ odušil Willie.

To byla děsivá pravda. Pokud mučení vašim nejhorším strachem je to nejvládnější, o kolik horší byla Nikolaos. Ksaku, na to znám odpověď. Byla psychopatická. Jean-Claude není krutý jen proto, aby viděl, jak se člověk svíjí. Jeho krutost má důvod. Což je přece jen zlepšení.

„Musím jít. Dík za pomoc s tou zombií.“ Vstal.

„Byl jsi statečný, víš o tom?“

Zakřenil se na mě, ve slabém světle se mu zaleskly tesáky. Úsměv mu vzápětí zmizel z tváře tak náhle, jako byste cvakli vypínačem. „Nemůžu si dovolit být jiný.“

Upíři se hodně podobají vlčí smečce. Slabí jsou buď ovládnuti, nebo zničeni. Vypovězení nepřipadá v úvahu. Willie stoupá po společenském žebříčku. Znamka slabosti by mohla tenhle vzestup zastavit nebo něco horšího. Často jsem se sama sebe ptala, čeho se bojí upíři. Jeden z nich se bojí zombií. Bylo by to směšné, kdybych neviděla ten strach v jeho očích.

Komik na pódiu byl upír. Čerstvě mrtvý. Kůže křídově bílá, oči jako tmavé díry vypálené v papíru. Dávně měl bezkrevné, odhalující tesáky, za které by se nestyděl žádný vlčák. Nikdy jsem neviděla upíra, který by vypadal tak nestvůrně. Všichni se obvykle snažili vypadat lidsky. Tenhle ne.

Ušla mi reakce publika na jeho vstup, ale teď už se smáli. Pokud jsem měla dojem, že zombické vtipy jsou špatné, tyhle byly ještě horší. Nějaká žena u sousedního stolu se smála tak, až se jí po tvářích kutálely slzy.

„Jel jsem do New Yorku, je to drsný město. Přepadl mě nákej gang, ale byl jsem to já, kdo je sosnul o prachy.“ Lidi se drželi za žebra, jako by je smích až bolel.

Nechápala jsem to. Upřímně – to prostě nebylo vtipné. Rozhlédla jsem se po davu a zjistila, že všechny oči se upírají na scénu. Zírali na něj s bezmocnou oddaností očarovanych.

Používá ovlivňování mysli. Viděla jsem upíry svádět, vyhrožovat, děsit, všechno jen silou soustředění. Ale nikdy jsem je neviděla působit smích. On je nutil ke smíchu.

Nebylo to zdaleka nejhorší zneužití upířích schopností, které jsem kdy viděla. Nesnažil se jim ublížit. A tahle hromadná hypnóza je neškodná, je dočasná. Ale je to špatné. Hromadné ovládání mysli je jedna z nejděsivějších věcí, o níž většina lidí neví, že ji upíři ovládají.

Já to vím a nelíbí se mi to. Tenhle je čerstvě mrtvý a i bez Jean-Claudových znamení by mě komik nedokázal ovlivnit. Jsem oživovatelka, a to mi dává částečnou odolnost vůči upírům. Je to jeden z důvodů, proč jsou oživovatelé tak často lovci upírů. Máme výhodu.

Předtím jsem Charlesovi volala, ale pořád jsem ho nikde neviděla. Není snadné ho přehlédnout v davu, asi jako Godzillu krácející Tokiem. Kde vězí? A kdy se Jean-Claude uráčí mě přijmout? Už je po jedenácté. To je mu podobné, pohrůzkami mě

přinutit, ať se s ním sejdu, a pak mě nechat čekat. Je to neskutečně arogantní zkurvysyn.

Charles přišel lítačkami, které vedly do kuchyně. Prošel mezi stoly, měl namířeno ke dveřím. Vrtěl hlavou a cosi mumlal k malému Asiatovi, který musel popobíhat, aby mu stačil.

Zamávala jsem a Charles zamířil ke mně. Slyšela jsem, jak se menší muž hádá: „Mám velice dobrou, čistou kuchyni.“

Charles zahučel něco, co jsem neslyšela. Očarované publikum si nás nevšímal. Mohli jsme odpálit salvu z jedenadvaceti pušek a oni by sebou ani netrhli. Dokud upíří komik neskončí, nebudou vnímat nic jiného.

„Sakra, jste snad od hygieniků nebo co?“ zeptal se Asiat. Měl na sobě tradiční šéfkuchařský oděv. Velkou měkkou kuchařskou čepici držel zmuchlanou v ruku. Ve tmavých šikmých očích mu jiskřilo vzteky.

Charles měří jen něco přes metr osmdesát, ale vypadá vyšší. Má takříkajíc ramena přes celá záda a nohy až na zem. Zdá se, že nemá pas. Je jako chodící hora. Mohutný. Naprosto hnědé oči mají tutéž barvu jako pleť. Úžasně tmavou. Dlaň má tak velkou jako já obličej.

Asijský šéfkuchař vedle něj vypadal jako vzteklé štěňátko. Popadl Charlese paži. Nevím, co si myslel, že dělá, ale Charles se zastavil. Podíval se dolů na onu závadnou ruku a velmi důrazně prohlásil téměř bolestivě hlubokým hlasem: „Nedotýkejte se mě.“

Šéfkuchař pustil jeho paži, jako by se spálil. O krok ustoupil. Charles mu věnoval jen část svého „pohledu“. Plná dávka spolehlivě odesílala rádoby lupiče s křikem na útěk. Část tohoto pohledu stačila na jednoho navztekaného šéfkuchaře.

Když znova promluvil, zněl klidně a rozumně: „Mám čistou kuchyni.“

Charles zavrtěl hlavou. „Nemůžete pustit zombie k přípravě jídla. Je to ilegální. Hygienické předpisy zakazují přítomnost mrtvol v blízkosti jídla.“

„Můj asistent je upír. Je taky mrtvý.“

Charles se potočil ke mně a obrátil oči v sloup. Soucítila jsem s ním. Už jsem vedla tutéž diskusi s jedním dvěma šéfkuchaři. „Upíří už nejsou podle zákona považováni za mrtvé, pane Kime. Zombie ano.“

„Nechápu proč.“

„Zombie se rozkládají a přenášejí choroby stejně jako jakékoli jiné mrtvé tělo. Jen proto, že chodí kolem, neznamená, že nejsou skladištěm nemoci.“

„Nechápu...“

„Buď nepouštějte zombie do kuchyně, nebo vám zavřeme podnik. To chápete?“

„A musel byste vysvětlovat majiteli, proč jeho podnik nevydělává peníze,“ dodala jsem a usmála se na ně oba.

Šéfkuchař poněkud pobledl. Prima. „Chá... chápu. Postarám se o to.“

„Dobře,“ řekl Charles.

Šéfkuchař mi věnoval vyděšený pohled, pak si začal razit cestu zpátky do kuchyně. Zvláštní, jak Jean-Claude začíná děsit tolik lidí. Patřival mezi civilizovanější upíry, než se stal hlavní pijavkou. Moc korumpuje.

Charles si sedl proti mně. Zdál se příliš velký proti stolu. „Dostal jsem tvůj vzkaz. O co jde?“

„Potřebuju doprovod do bordelové čtvrti.“

Těžko říct, kdy se Charles červená, ale zakroutil sebou na židli. „Proč tam pro všechno na světě chceš jít?“

„Potřebuju najít někoho, kdo tam pracuje.“

„Koho?“

„Jednu prostitutku.“

Znovu se zakroutil. Bylo to jako sledovat horu, která se cítí nesvá. „Caroline se to nebude líbit.“

„Tak jí to neříkej.“

„Víš, že Caroline a já si vzájemně nelžeme. V ničem.“

Stálo mě jisté úsilí zachovat neutrální výraz. Jestli musí Charles každý svůj krok ospravedlňovat své ženě, je to jeho volba. Nemusí se od Caroline nechat kontrolovat. Rozhodl se pro to. Ale nesmírně mě to štvalo.

„Řekni jí prostě, že musíš řešit nějaké oživovatelské záležitosti navíc. Nebude se ptát na detaily.“ Caroline si myslí, že naše práce je odporná. Sekání hlav kuřatům, oživování zombií – jak barbarské.

„Proč chceš tu prostitutku najít?“

Ignorovala jsem jeho otázku a odpověděla jsem na jinou. Čím méně bude Charles vědět o Haroldovi Gaynorovi, v tím větším bezpečí bude. „Prostě potřebuju někoho, kdo bude vypadat výhruzně. Nechci zastřelit nějakého ubohého blbečka proto, že mě obtěžoval. Okej?“

Charles přikývl. „Přijdu. Jsem polichocen, že jsi mě o to požádala.“

Věnovala jsem mu povzbudivý úsměv. Pravda je, že Manny je mnohem nebezpečnější a je mnohem lepší krytí. Ale Manny je

jako já. Nevypadá nebezpečně. Charles ano. Dneska v noci potřebuju dobrého bluféra, ne palebnou sílu.

Podívala jsem se na hodinky. Skoro půlnoc. Jean-Claude už mě nechal čekat hodinu. Ohlédla jsem se a zachytila Willieho pohled. Okamžitě ke mně přispěchal. Vynasnažím se tuhle moc využívat jen pro dobré účely.

Sklonil se blíž, ale ne příliš blízko. Pohlédl na Charlese, vzal ho na vědomí pokývnutím hlavy. Charles odpověděl stejně. Pan Stoik.

„Co potřebuješ?“ zeptal se Willie.

„Přijme mě Jean-Claude, nebo ne?“

„Jasně, právě jsem pro tebe šel. Nevěděl jsem, že dneska čekáš společnost.“ Pohlédl na Charlese.

„Je to můj kolega.“

„Oživovatel?“ optal se Willie.

„Ano,“ odtušil Charles. Výraz měl naprosto chladný. Pohled tiše výhružný.

Zdálo se, že na Willieho udělal dojem. Přikývl. „Jasně. Máš po schůzce s Jean-Claudem nějaké oživování?“

„Jo,“ prohlásila jsem. Vstala jsem a šeptem se obrátila k Charlesovi, i když byla slušná pravděpodobnost, že nás Willie uslyší. I čerstvě mrtví mají lepší sluch než většina psů.

„Odbudu to tak rychle, jak to jen bude možné.“

„Dobrá. Ale musím být brzo doma.“

Chápala jsem to. Je na krátkém vodítku. Je to jeho vlastní vina, ale zdálo se, že mě to štve víc než jeho. Možná je to jeden z důvodů, proč nejsem vdaná. Kompromis není moje silná stránka.

21

Willie mě provedl dveřmi a krátkou chodbou. Jakmile se za námi dveře zavřely, hluk se ztlumil, zněl vzdáleně jako ve snu. Jasně světlo po příšeří klubu. Zamrkala jsem. Willie vypadal na světle růžolící, ne úplně jako živý, ale na mrtvého celkem zdravý. Dnes v noci se z někoho nebo z něčeho napil. Možná z ochotného člověka, možná ze zvířete. Možná.

Na prvních dveřích vpravo stálo „Kancelář manažera.“ Willieho kancelář? Hm, ne.

Willie otevřel dveře a uvedl mě dovnitř. Sám nevstoupil. Očima zalétl ke stolu, pak vycouval a zavřel za sebou.

Koberec byl světle béžový, stěny slonovinově bílé. U protější stěny stál velký černý lakový stůl. Zářivá černá lampa se zdála vyrůstat přímo z něj. Uprostřed desky stolu byl perfektně umístěn diář. Žádné papíry ani kancelářské svorky, jen Jean-Claude sedící za stolem.

Štíhlé bledé ruce měl složené na diáři. Lehce vlnité černé vlasy, oči v barvě půlnoční modři, bílá košile s podivnými manžetami s rozepnutými knoflíčky. Byl dokonalý, jak tam tak seděl, dokonale nehybný jako obraz. Krásný jako erotický sen, ale neskutečný. Dokonalý pouze vypadal. Já se tím nenechala oklamat.

U levé stěny stály dvě hnědé kovové skříně na dokumenty. Zbytek zdi zabírala černá kožená pohovka. Nad ní visel velký obraz malovaný olejem. Scénka ze St. Louis v roce 1700 a něco. Osadníci přijíždějící po řece na prámech. Výrazné světlo podzimního slunce. Pobíhající a hrající si děti. Nehodilo se to k ničemu ostatnímu v místnosti.

„Ten obraz je tvůj?“ zeptala jsem se.

Lehce přikývl.

„Znal jsi malíře?“

Usmál se, ani stopa po špičácích, jen krásné zvlnění rtů. Kdyby upíři měli svůj časopis *Gentleman's Quarterly*, Jean-Claude by byl určitě na obálce.

„Stůl a pohovka se ke zbytku vybavení nehodí,“ dodala jsem.

„Právě provádím přestavbu.“

Jen tam seděl a díval se na mě. „Ty jsi chtěl tohle setkám, Jean-Claude. Tak s tím pohněme.“

„Spěcháš někam?“ Jeho hlas byl hlubší, jako dotek kožešiny na kůži.

„Ano, spěchám. Přestaň chodit kolem horké kaše. Co chceš?“

Usmál se o trochu víc. Na okamžik sklopil oči. Vypadalo to skoro nesměle. „Jsi moje lidská služebnice, Anito.“

Oslovil mě jménem. Špatné znamení. „Ne,“ odtušila jsem. „Nejsem.“

„Neseš dvě moje znamení, zbývají jen dvě další.“ Stále se tvářil přívětivě, mile. Jeho výraz se nehodil k tomu, co říkal.

„A co?“

Povzdechl si. „Anito...“ Zarazil se uprostřed věty a vstal. Obešel stůl. „Víš, co to znamená být Pánem města?“ Opřel se o stůl, napůl si na něj sedl. Košile se rozhrnula, odhalila kousek bledého hrudníku a jednu drobnou bledou bradavku. Jizva ve tvaru kříže byla přímo urážkou bledé dokonalosti.

Zírala jsem na jeho odhalený hrudník. Zahanbující. Naše pohledy se setkaly a mně se povedlo se nezačervenat. Bod pro mne.

„Být mou lidskou služebnicí má i jisté výhody, *ma petite*.“ Zorničky rozšířené přes celé oko, černé a neskutečně hluboké.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Nelži, *ma petite*. Cítím tvou touhu.“ Jazykem kmitl přes rty. „Mohu ji téměř ochutnat.“

Skvěle, prostě paráda. Jak se budete hádat s někým, kdo cítí, co cítíte vy? Odpověď zní: nehádejte se, souhlaste. „Dobrá, chci tě. Máš radost?“

Usmál se. „Ano.“ Jediné slovo, ale prolétlo mou myslí šepotajíc věci, které nikdy nevyslovil. Šepotání ve tmě.

„Chtěla bych spoustu různých mužů, ale to neznamená, že s nimi budu spát.“

Výraz téměř nedbalý, oči jako bezedné studny. „Běžný chtíč lze snadno překonat.“ Jediným plynulým pohybem vstal. „Co je mezi námi, není běžné, *ma petite*. Ne chtíč, ale touha.“ Vykročil ke mně, jednu bledou ruku nataženou.

Srdce mi tlouklo až v krku. Ne strachy. Pochybovala jsem, že to je ovlivnění mysli. Zdálo se to skutečné. Nazval to touha. Možná měl pravdu. „Ne,“ zašeptala jsem chraptivě.

Samozřejmě se nezastavil. Prsty mi přešel po tváři, sotva se mě dotkl. Dotek kůže na kůži. Ustoupila jsem od něj, donutila se zhluboka roztřeseně nadechnout. Můžu být sebevíc rozpálená, ale on vycítí můj neklid. Nemá smysl cokoli předstírat. Stále jsem cítila jeho prsty tam, kde se mě dotkl, přetrvávající pocit. Když jsem promluvila, dívala jsem se do země. „Oceňuji možné okrajové výhody, Jean-Claude, vážně. Ale nemůžu. Neudělám to.“ Naše pohledy se setkaly. Tvář měl děsivě prázdnou. Nic. Byla to tatáž tvář jako před chvílí, ale jakási jiskra lidskosti a života z ní vyprchala.

Znovu se mi rozbušilo srdce. Se vzrušením to nemělo nic společného. Strach. Se strachem to mělo společného hodně.

„Jak chceš, má malá oživovatelko. Ať jsme milenci nebo ne, nic to nemění na tom, čím pro mne jsi. Jsi moje lidská služebnice.“

„Ne.“

„Patříš mi, Anito. Ať chceš nebo ne, patříš mi.“

„Podívej, Jean-Claude, tady mě poněkud ztrácíš. Nejdřív se mě pokoušíš svádět, což má své příjemné stránky. Když to nezabere, uchýlíš se k výhrůžkám.“

„To není výhrůžka, *ma petite*. To je pravda.“

„Ne, není. A do hajzlu, neříkej mi *ma petite*!“

Tomu se usmál.

Nechtěla jsem pro něj být zdrojem pobavení. Přes strach se v rychlé žhavé vlně přehnal vztek. Mám ráda vztek. Činí mě odvážnou. A hloupou. „Do prdele s tebou.“

„To už jsem ti nabízel.“ Z jeho hlasu se mi cosi zkroutilo v žaludku.

Cítila jsem horko na tvářích, jak jsem se začervenala. „K čertu s tebou, Jean-Claude, k čertu s tebou.“

„Musíme si promluvit, *ma petite*. Milenci nemilenci, služebnice neslužebnice, musíme si promluvit.“

„Tak mluv. Nemám na to celou noc.“

Povzdechl si. „Neusnadňuješ mi to.“

„Jestli jsi to chtěl mít snadné, měl sis vybrat někoho jiného.“

Přikývl. „Máš naprostou pravdu. Posad' se, prosím.“ Znovu se opřel o stůl, ruce zkřížené na hrudi.

„Nemám tolik času,“ poznamenala jsem.

Lehce se zamračil. „Myslel jsem, že jsem se dohodli, že si tohle vyjasníme, *ma petite*.“

„Dohodli jsme se na schůzce v jedenáct. Ty jsi ten, kdo promarnil hodinu, ne já.“

Usmál se téměř hořce. „Dobrá tedy. Předložím ti... zestručněnou verzi.“

Přikývla jsem. „Souhlasím.“

„Jsem novým Pánem města. Ale bych přežil, když tu byla Nikolaos, musel jsem skrývat své schopnosti. Což jsem dělal až příliš dobře. Jsou tu tací, kteří si myslí, že nejsem dost mocný na to, abych vůbec byl Nejvyšším. Vyzývají mě. Jedna z věcí, kterou používají proti mně, jsi ty.“

„Jak?“

„Tvoje neposlušnost. Nedokážu ovládat ani vlastní lidskou služebnici. Jak bych mohl zvládnout všechny upíry ve městě a přilehlém okolí?“

„Co ode mě chceš?“

Usmál se široce a upřímně, ukázal tesáky. „Chci, abys byla mou lidskou služebnicí.“

„Ani mě nehne, Jean-Claude.“

„Mohu ti vnutit třetí znamení, Anito.“ V jeho hlase nebyla výhrůžka. Bylo to pouhé konstatování.

„Raději bych zemřela než byla tvou lidskou služebnicí.“ Vyšší upíři vycítí pravdu. On bude vědět, že to myslím vážně.

„Proč?“

Otevřela jsem pusu, abych se mu to pokusila vysvětlit, ale neudělala jsem to. Nepochopil by to. Stál ode mě na necelý metr, ale stejně dobře to mohlo být na druhé straně propasti. Je živoucí mrtvý. Ať byl zaživa čímkoliv, teď je to pryč. Je Pánem města a to není nic, co by se byť jen blížilo lidskosti.

„Jestli na mě budeš tlačit, zabiju tě,“ prohlásila jsem.

„Myslíš to vážně.“ Řekl to překvapeně. Člověku se zas tak často nepovede překvapit několik set let starého upíra.

„Ano.“

„Nerozumím ti, *ma petite*.“

„Já vím.“

„Nemůžeš předstírat, že jsi moje služebnice?“

To byla podivná otázka. „Co by to předstírání obnášelo?“

„Přijdeš na několik setkání. Budeš mi stát po boku – ty a tvoje zbraně a tvoje pověst.“

„Chceš, aby ti za zády stála Popravčí.“ Po dobu několika úderů srdce jsem na něj zírala. Do mysli mi pomalu pronikla opravdová hrůza z toho, co právě řekl. „Myslela jsem si, že ta dvě znamení byla náhodná. Že jsi zpanikařil. Celou dobu jsi mě chtěl označit, že jo?“

Jen se usmál.

„Odpověz, ty zkurvysyne!“

„Když se naskytla příležitost, nebyl jsem proti.“

„Nebyl proti!“ Skoro jsem na něj ječela. „Chladnokrevně sis mě vybral, abych byla tvoje služebnice! Proč?“

„Jsi Popravčí.“

„Ksaku! To jako znamená co?!“

„Na ostatní dělám dojem, že já jsem upír, který tě konečně dostal.“

„Nedostal jsi mě.“

„Kdyby ses chovala slušně, ostatní by si to mysleli. Jen ty a já bychom věděli, že je to jen přetvářka.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nebudu hrát tuhle hru, Jean-Claude.“

„Nepomůžeš mi?“

„Přesně.“

„Nabízím ti nesmrtelnost. Bez nutnosti stát se upírem. Nabízím ti sebe. Za ta léta bylo mnoho žen, které by jenom za to udělaly, cokoli bych žádal.“

„Sex je sex, Jean-Claude. Nikdo není tak dobrý.“

Lehce se usmál. „Upíři jsou jiní, *ma petite*. Kdybys nebyla tak tvrdohlavá, mohla bys zjistit, nakolik jiní.“

Musela jsem odvrátit zrak. Jeho pohled byl příliš důvěrný. Plný možností.

„Je jen jedna věc, kterou od tebe chci,“ řekla jsem.

„A to je co, *ma petite*?“

„Lépe řečeno dvě věci. Zaprvé, přestaň mi říkat *ma petite*. Zadruhé, nech mě být. Odstraň ta zatracená znamení.“

„První přání ti mohu splnit, Anito.“

„A to druhé?“

„Nemohu, ani kdybych chtěl.“

„Což nechceš.“

„Což nechci.“

„Drž se ode mě dál, Jean-Claude. Do hajzlu, drž se ode mě dál, nebo tě zabiju.“

„Spousta lidí se o to za ta léta pokoušelo.“

„Kolik z nich už předtím zabilo osmnáct upírů?“

Oči se mu rozšířily jen trochu. „Nikdo. V Maďarsku jsem potkal muže, který přísahal, že zabil pět upírů.“

„Co se s ním stalo?“

„Rozerval jsem mu krk.“

„Pochop, Jean-Claude, že si radši nechám roztrhat krk. Radši umřu při pokusu tě zabít, než abych se ti poddala.“ Dívala jsem se na něj, snažila se zjistit, jestli pochopil, co jsem řekla. „Řekni něco.“

„Slyšel jsem tvá slova. Víím, že je myslíš vážně.“ Najednou stál přede mnou. Neviděla jsem ho přijít, necítila jsem jeho vliv ve své mysli. Najednou byl pár centimetrů ode mě. Myslím, že jsem zalapala po dechu.

„Opravdu bys mě dokázala zabít?“ Jeho hlas byl jako dotek hedvábí na otevřenou ránu, jemný, se záchvěvem bolesti. Jako sex. Jako samet uvnitř mé hlavy. Byl to úžasný pocit, i když mnou lomcoval strach. Do háje. Stejně by mě mohl mít. Stejně mě sejmout. Ani náhodou.

Zahleděla jsem se do jeho modromodrých očí a řekla: „Ano“

Myslela jsem to vážně. Elegantně mrkl, jen jednou, a odstoupil ode mě. „Jsi ta nejtvrdohlavější žena, jakou jsem kdy viděl.“ Tentokrát v jeho hlase nezaznělo žádné škádlení. Bylo to suché konstatování.

„To je nejhezčí lichotka, jakou jsi mi kdy řekl.“

Stál přede mnou, ruce podél těla. Velmi nehybně. Hadi nebo ptáci mohou zůstat zcela nehybní, ale i z hada vyzařuje dojem života, vyčkávajícího pohybu. Jean-Claude tam stál a nevyzařoval

z něj dojem ničeho, navzdory tomu, co mi říkaly mé oči, byl pryč. Vůbec tu nebyl. Mrtví nevydávají žádný hluk.

„Co se ti stalo s obličejem?“

Dotkla jsem se oteklé tváře dřív, než jsem se mohla zarazit.

„Nic,“ zalhala jsem.

„Kdo tě uhodil?“

„Proč se ptáš? Abys ho mohl zmlátit?“

„Jedna z okrajových výhod toho, že bys byla mou služebnicí, je moje ochrana.“

„Nepotřebuji tvou ochranu, Jean-Claude.“

„Ublížil ti.“

„A já mu narvala pistoli do slabin a přinutila ho, aby mi řekl všechno co ví,“ odtušila jsem.

Jean-Claude se usmál. „Cože jsi udělala?“

„Narvala jsem mu pistoli do koulí, chápeš?“

V očích mu zajiskřilo. Smích mu prolétl tváří a vydral se ze rtů. Smál se zplna hrdla.

Jeho smích byl jako cukroví: sladký, nakažlivý. Kdybyste Jean-Claudův smích mohli stáčet do lahví, určitě by se po něm tloustlo. Nebo by způsoboval orgasmus.

„*Ma petite, ma petite*, jsi naprosto úžasná.“

Dívala jsem se na něj, nechávala jsem kolem sebe znít jeho nádherný, téměř hmatatelný smích. Čas jít. Je velmi těžké vypadat důstojně, když se vám někdo hurónsky směje. Ale povedlo se mi to.

Moje odseknutí na rozloučenou ho rozesmálo ještě víc. „Neříkej mi *ma petite*!“

22

Vstoupila jsem zpátky do hlučného klubu. Charles stál vedle stolu, neseděl. Už z dálky vypadal nesvůj. Co se pokazilo tentokrát?

Velké ruce měl propletené, tmavý obličej stažený ve skoro bolestném výrazu. Milostivý Bůh umožnil Charlesovi vypadat jako velký a zlý chlap, protože uvnitř je Charles naprostá měkkota. Kdybych měla Charlesovu přirozenou výšku a sílu, zaručeně bych byla záporačka. Je to tak nějak smutné a nespravedlivé.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Volal jsem Caroline.“

„A?“

„Slečna, co nám hlídá děcko, onemocněla. A Caroline zavolali do nemocnice. Někdo musí zůstat se Samem, když ona půjde do práce.“

„Mhm.“

Když znova promluvil, nevypadal ani trochu drsně. „Může výprava do té čtvrti počkat do zítřka?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ty tam půjdeš sama, že ano?“

Dívala jsem se na toho chlapa jak horu a povzdechla si. „Nemůžu čekat, Charlesi.“

„Ale je to bordelová čtvrt.“ Ztišil hlas, jako by už jen vyřčení toho slova nahlas na nás mělo přivolat houf pasáků a prostitutek. „Nemůžeš tam jít v noci sama.“

„Už jsem byla na horších místech, Charlesi. Zvládnu to.“

„Ne, nenechám tě jít samotnou. Caroline může sehnat někoho jiného na hlídání nebo říct v nemocnici, že nemůže přijít.“ Usmál se. Vždycky rád pomůže kamarádce. Caroline mu za to udělá peklo. Nejhorší na tom bylo, že jsem s sebou Charlese vlastně nechtěla. Musíte zvládnout víc než jen drsně vypadat.

Co kdyby se Gaynor doslechl, že jsem se vyptávala Vandy? Co kdyby přišel na Charlese a myslel si, že je do toho zapletený? Ne. Bylo sobecké vystavovat Charlese ohrožení. Má čtyřletého syna. A ženu.

Harold Gaynor by Charlese sežral zasyrova k večeři. Nemůžu ho do toho tahat. Je jako velký přátelský medvěd, který mi rád udělá radost. Roztomilý přítulný medvídek. Nepotřebuju plyšového medvídku jako krytí. Potřebuju někoho, kdo by zvládl veškeré problémy, které by na nás Gaynor nasměroval.

Mám nápad.

„Jdi domů, Charlesi. Nepůjdeš sama, slibuju.“

Vypadal nejistě. Jako by mi možná nevěřil. To si dám líbit.

„Jsi si jistá, Anito? Nenechám tě jen tak se potulovat.“

„Jen jdi, Charlesi. Budu mít krytí.“

„Koho můžeš sehnat v tuhle hodinu?“

„Žádné otázky. Jdi domů za svým synem.“

Vypadal nejistě, ale oddechl si. Ve skutečnosti se mnou nechtěl do bordelové čtvrti. Možná Carolinino krátké vodítko bylo to, co vskutku chtěl. Jako výmluvu pro všechny ty věci, které ve skutečnosti nechtěl dělat. Skvělý základ pro manželství.

Ale pokud to funguje, nehrabej do toho.

Charles se s mnoha omluvami vzdálil. Ale já věděla, že mizí rád. Budu si pamatovat, že tomu byl rád.

Zaklepala jsem na dveře kanceláře. Chvilí ticho, potom: „Pojď dál, Anito.“

Jak věděl, že jsem to já? Nebudu se ptát. Nechci to vědět.

Zdálo se, že Jean-Claude právě kontroloval nějaká čísla ve velké účetní knize. Vypadala starobylá, se zažloutlými stránkami a blednoucím inkoustem. Kniha vypadala jako něco, do čeho by měl psát Bob Crachit za chladného Štědrého večera.

„Čím jsem si zasloužil dvě návštěvy během jedné noci?“ zeptal se.

Když jsem se tak na něj dívala, připadala jsem si hloupě. Celou dobu jsem se mu vyhýbala. Teď si ho přizvu na čmouchání kolem? Ale zabila bych tím dvě mouchy jednou ranou. Potěší to Jean-Clauda a já nechci, aby na mě byl opravdu našťvaný, pokud se tomu mohu vyhnout. A jestli Gaynor půjde proti Jean-Claudovi, vsázím na Jean-Clauda.

Přesně tohle mi ostatně Jean-Claude provedl před několika týdny. Zvolil mě jako ochránkyni upírů. Postavil mě proti zrůdě, která zabila tři vyšší upíry. A vsadil na to, že dokážu porazit Nikolaos. Povedlo se mi to, ale jen tak tak.

Co je dost dobré pro husu, je stejně dobré i pro housera. Sladce jsem se na něj usmála. Neskonale potěšení na mé straně, že mu mohu tak brzy oplatit laskavost.

„Nevypravil by ses se mnou do bordelové čtvrti?“

Zamrkal, po tváři se mu rozlilo překvapení, jako by byl živý. „Za jakým účelem?“

„Potřebuji vyslechnut jednu prostitutku ohledně případu, na kterém právě pracuju. Potřebuju krytí.“

„Krytí?“

„Potřebuju krytí od někoho, kdo vypadá nebezpečněji než já. Ty do téhle kategorie spadáš.“

Blaženě se usmál. „Budu tvým osobním strážcem.“

„Už jsi mi způsobil dost nepříjemností, tak pro změnu pro mne udělej něco hezkého.“

Jeho úsměv se vytratil. „Proč ta náhlá změna postoje, *ma petite*?“

„Moje krytí odešlo domů hlídat děcko.“

„A když s tebou nepůjdu?“

„Půjdu sama.“

„Do bordelové čtvrti?“

„Jo.“

Najednou stál u stolu a vykročil ke mně, neviděla jsem ho vstát.

„Byla bych ráda, kdybys tohle přestal dělat.“

„Co?“

„Zamlžit mi mysl, abych neviděla, jak se pohybuješ.“

„Dělám to tak často, jak jen mohu, *ma petite*, jen abych dokázal, že stále ještě mohu.“

„To má znamenat co?“

„Vzdal jsem se značné části své moci nad tebou, když jsem na tebe vložil znamení. Praktikuji tu trošku her, která mi zbyla.“ Stál už skoro přede mnou. „Jinak bys mohla zapomenout, kdo a co jsem.“

Zahleděla jsem se do jeho modromodrých očí. „Nikdy nezapomínám, že jsi živý mrtvý, Jean-Claude.“

Tváří se mu mihl výraz, který jsem nedokázala rozluštit. Možná to byla bolest. „Ne. Vidím v tvých očích vědomí toho, co jsem.“ Ztišil hlas téměř do šepotu, ale neznělo to svůdně. Znělo to lidsky. „Tvé oči jsou nejčistším zrcadlem, které jsem kdy viděl, *ma petite*. Kdykoli si začnu něco nalhávat, kdykoli propadám sebeklamu života, stačí mi podívat se ti do tváře a vidím pravdu.“

Co čekal, že řeknu? Promiň, budu se snažit ignorovat skutečnost, že jsi upír. „Proč tedy chceš, abych byla v tvé blízkosti?“

„Možná, že kdyby Nikolaos měla takové zrcadlo, nestala by se z ní zrůda.“

Hleděla jsem na něj. Možná má pravdu. Jeho volba mne jako lidské služebnice tak vypadala téměř ušlechtilé. Téměř. Ksaku. Nebude mi přece líto zatraceného Pána města. Ne teď. Ani nikdy v budoucnu.

Půjdeme spolu do bordelové čtvrti. Pasáci, mějte se na pozoru. Beru s sebou Nejvyššího jako krytí. Je to jako vzít si atomovou pumu na zabíjení mravenců. Přehnaná palebná síla byla vždycky moje specialitka.

23

Bordelová čtvrť byla původně, v 19. století, součástí Nábřeží. Ale postupně se přesunula víc do horní části města stejně jako mnoho rušných míst v St. Louis. Sejděte Washingtonovou, kolem Fox Theater, kde vystupují s veselými muzikály putovní soubory

z Broadwaye. Pokračujte dál až k západnímu okraji centra a dostanete se ke vzkříšenému skeletu bordelová čtvrti.

Noční ulice lemují světla neonů, jiskřící, blikající a pulsující barvy. Vypadá to jako jakýsi pornografický lunapark. Chybí už jenom ruské kolo v jedné z mezer mezi domy. Mohli by tu prodávat cukrovou vatu tvarovanou do podoby nahých lidí. Děti by si mohly hrát, zatímco tatíček si bude užívat. Maminka se to nemusí nikdy dozvědět.

Vedle mě seděl v autě Jean-Claude. Během celé cesty byl naprosto tichý. Čas od času jsem po něm musela hodit pohledem, abych se ujistila, že tam pořád je. Lidé vydávají zvuky. Nemám na mysli, že mluví, řihají nebo cokoli jiného takhle zjevného. Ale lidé prostě nedokážou jen sedět beze zvuku. Vrtí se, slyšíte tření látky o sedadla, dýchají, slyšíte tichounké nadechnutí, olíznou si rty, slyšíte vlhký slabý zvuk, ale přece zvuk. Jean-Claude za celou cestu neudělal nic z toho. Nemůžu ani přísahat na to, že by mrkl. Živý mrtvý, nádhera.

Zvládám ticho stejně dobře jako ten týpek vedle mě, lépe než většina žen a lépe než spousta mužů. Teď jsem ale potřebovala to ticho prolomit. Mluvit jen proto, abych něco slyšela. Plýtvání silami, ale potřebovala jsem to.

„Jean-Claude? Jsi tu vůbec?“

Otočil krkem a s ním i hlavou. Oči mu jiskřily, jak se v nich odrážely neony jako ve tmavém skle. Do háje.

„Umíš si hrát na člověka, Jean-Claude, lépe než téměř jakýkoli upír, kterého jsem kdy potkala. Co má znamenat všechn ten nadpřirozený sajrajt?“

„Sajrajt?“ zeptal se tiše.

„Jo, proč se mě snažíš strašit?“

„Strašit?“ Zvuk jeho hlasu vyplnil auto. Jako by to slovo znamenalo něco zcela jiného.

„Nech toho!“

„Nech čeho?“

„Přestaň odpovídat na každou otázku otázkou.“

Mrkl, jen jednou. „Promiň, *ma petite*, ale cítím ulici.“

„Cítíš ulici? Co tím chceš říct?“

Uvolnil se na sedadle, hlavu a krk si opřel o potahy, ruku položenou na břicho.

„Je tu spousta života.“

„Života?“ Už mluvím jako on.

„Ano. Cítím je, jak pobíhají sem a tam. Drobné bytosti, jejich zoufalé hledání lásky, bolest, pochopení, hamižnost. I tady je spousta hamižnosti, ale většinou bolest a láska.“

„Za prostitutkou nejdeš kvůli lásce. Jdeš za ní kvůli sexu.“

Obrátil ke mně hlavu a upřel na mě své temné oči. „Spousta lidí tyhle dvě věci zaměňuje.“

Dívala jsem se na silnici. Chloupky vzadu na krku se mi zježily. „Ty ses dnes v noci ještě nenapil, že?“

„Jsi odborník na upíry. Copak to nepoznáš?“ Ztišil hlas téměř do šepotu, hlubokého a chraptivého.

„Víš, že u tebe to nikdy nepoznám.“

„Jsem si jist, že to je poklona mým schopnostem.“

„Nevzala jsem tě sem, aby sis zalovil,“ prohlásila jsem rozhodně, možná trošku nahlas. Slyšela jsem tlukot vlastního srdce až v hlavě.

„Zakázala bys mi tu dnes v noci lovit?“ zeptal se.

Minutu dvě jsem o tom přemýšlela. Budeme se muset otočit a projet to ještě jednou, abychom našli parkovací místo. Zakázala bych mu, aby tu dnes v noci lovil? Ano. On zná odpověď. Tahle otázka je chyták. Problém je, že nevím, v čem je ten chyták.

„Požádala bych tě, abys tu dnes v noci nelovil,“ řekla jsem nakonec.

„Řekni mi, proč bych neměl, Anito.“

Oslovil mě jménem, aniž bych mu to musela připomínat. Určitě tím něco sleduje. „Protože jsem tě sem přivedla. Nelovil bys tady, kdyby nebylo mě.“

„Cítíla by ses provinile kvůli komukoliv, z koho bych se dnes v noci napil?“

„Je nelegální pít z nedobrovolných lidských obětí.“

„Tak jest.“

„Trestem za takové jednání je smrt.“

„Tvou rukou.“

„Pokud se tak stane v tomto státě, tak ano.“

„Jsou to jen děvky, pasáci a podvodníci. Co je ti po nich, Anito?“

Myslím, že mě nikdy neoslovil jménem dvakrát za sebou. To je špatné znamení. Necelý blok od klubu Černá kočka právě vyjelo auto z parkovacího místa. Štěstí. Vklouzla jsem se svou nivou na jeho místo. Souběžné parkování není moje silná stránka, ale našťástí auto, které odjelo, bylo dvakrát větší než to moje. Měla jsem spoustu místa na manévrování, vpředu i vzadu podél chodníku.

Když se mi povedlo namáčknout auto skoro až na chodník, ale bezpečně ho dostat z dosahu okolního provozu, vypnula jsem motor. Jean-Claude se pohodlně opřel na sedadle a zadíval se na mě. „Na něco jsem se tě ptal, *ma petite*. Co je ti po těch lidech?“

Odepnula jsem si bezpečnostní pás a obrátila se k upírovi. Jakousi hrou světla a stínu zůstala většina jeho těla skrytá ve tmě. Přes tvář mu dopadal proužek téměř zlatého světla. Pod bledou kůží vystupovaly vysoké lící kosti. Mezi rty se rýsovaly špičky tesáků. Oči se mu leskly jako modrý neon. Odvrátila jsem se a dívala se na volant, zatímco jsem mluvila:

„Nemám na těch lidech osobní zájem, Jean-Claude, ale jsou to lidé. Dobří, špatní nebo lhostejní, jsou živí a nikdo nemá právo někoho z nich jen tak náhodně sejmout.“

„Takže je to posvátnost života, na čem lpíš?“

Přikývla jsem „Na tom, a taky na skutečnosti, že každá lidská bytost je jedinečná. Každá smrt je ztrátou něčeho cenného a nenahraditelného.“ S posledními slovy jsem se na něj podívala.

„Už jsi zabíjela, Anito. Zničila jsi něco, co je nenahraditelné.“

„Já jsem taky nenahraditelná,“ odtušila jsem. „Nikdo nemá právo zabít mě.“

Narovnal se jediným plynulým pohybem, jako by se skutečnost soustředila kolem něj. Téměř jsem cítila pohyb času v autě jako hlasitý výbuch uvnitř hlavy místo v uších.

Jean-Claude tam seděl a vypadal naprosto lidsky. Bledá kůže získala barvu. Vlnité černé vlasy, pečlivě učesané a upravené, měl husté a bohaté. Oči v odstínu púlnoční modři, nebylo na nich nic zvláštního kromě barvy. V okamžiku se stal zase člověkem.

„Ježíšikriste,“ zašeptala jsem.

„Co se děje, *ma petite*?“

Zavrtěla jsem hlavou. Kdybych se ho zeptala, jak to dokázal, jen by se usmál. „Proč všechny ty otázky, Jean-Claude? Proč se staráš o můj náhled na život?“

„Jsi moje lidská služebnice.“ Pozvedl ruku a zarazil mou automatickou námitku. „Začal jsem tě měnit ve svou lidskou služebnici a rád bych ti lépe porozuměl.“

„Nedokážeš prostě... vycítit moje emoce jako u těch lidí na ulici?“

„Ne, *ma petite*. Cítím tvou touhu, ale jinak téměř nic. Vzdal jsem se té možnosti, když jsem ti dal znamení své služebnice.“

„Nemůžeš mě číst?“

„Ne.“

To bylo příjemné vědět. Jean-Claude mi to nemusel říkat. Tak proč to udělal? Nikdy nic neprozradil zadarmo. Někde tu jsou nitky, které ani já nevidím. Zavrtěla jsem hlavou. „Dneska jsi tu jenom jako moje krytí. Nikomu nic nedělej, pokud ti neřeknu, okej?“

„Nic nedělej?“

„Nikomu neublížuj, pokud se nebudou snažit ublížit nám.“

Přikývl, ve tváři velmi vážný výraz. Proč ho podezírám, že se mi v nějakém temném koutku mysli směje? Dávat příkazy vládci města. Asi to je vtipné.

Na chodníku bylo celkem hlučno. Z každého druhého domu vyřvávala hudba. Nikdy tatáž písnička, ale všechny hezky nahlas. Blikající nápisy hlásaly: „Děvčata, děvčata, děvčata – nahore bez!“ Na růžově lemované ceduli stálo: „Promluvte si s nahou ženou svých snů.“ Ugh.

Přistoupila k nám vysoká štíhlá černoška. Na sobě měla purpurové šortky, které byly tak krátké, že vypadaly jako bikiny. Přes nohy a zadeček natažené černé síťované punčocháče. Výsledek byl provokativní.

Zastavila se někde mezi námi dvěma, očima přelétla z jednoho na druhého. „Kterej z vás to chce dělat a kterej se chce koukat?“

Vyměnili jsme si s Jean-Claudem postranní pohled. Pořád se lehce usmíval. „Promiňte, ale hledáme Vandu,“ odpověděla jsem.

„Je tady spousta holek s různějma jménama,“ odtušila. „Dovedu všechno, co ta vaše Vanda – a dovedu to líp.“ Přistoupila těsně k Jean-Claudovi, téměř se ho dotkla. Zachytil její ruku a pozvedl ji jemně ke rtům. Oči přitom upíral na mne.

„S tebou to bude,“ prohlásila. Hlas měla najednou trochu chraplavý, sexy. Nebo to možná bylo jen tím, jak Jean-Claude působí na ženy. Možná.

Prostitutka se k němu přivinula. Její plet' vypadala velice tmavá proti bílé krajce na jeho košili. Nehty měla nalakované jasně růžovou, barva jako na velikonoční vajíčka.

„Nerada vás ruším,“ ozvala jsem se. „Ale nemáme na to celou noc.“

„Takže tohle není ta, kterou hledáš,“ řekl Jean-Claude.

„Ne.“

Chytil ji za paže těsně nad lokty a odtáhl ji od sebe. Bránila se jen trochu, snažila se znovu se k němu dostat. Sevřela ruce kolem jeho paží a snažila se k němu přitáhnout blíž. Bez sebemenší námahy si ji držel na délku paže. Bez sebemenší námahy by udržel i dodávku.

„Udělám ti to zadarmo,“ vydechla.

„Co jsi jí provedl?“ zeptala jsem se.

„Nic.“

Nevěřila jsem mu. „Nic? A ona ti nabízí, že ti to udělá zadarmo?“ Sarkasmus je jedním z mých přirozených talentů. Ujistila jsem se už, že ho Jean-Claude nepřeslechne.

„Uklidni se,“ řekl tiše.

„Neříkej mi, kdy mám mlčet!“ ohradila jsem se.

Žena zůstala stát naprosto klidně. Ruce jí bezvládně poklesly podél boků. Upír vůbec nemluvil ke mně.

Jean-Claude ji pustil. Nepohnula se. Obešel ji, jako by byla prasklinou v chodníku. Vzal mě za paži a já ho nechala. Dívala jsem se na prostitutku a čekala, až se pohne.

Její rovná, téměř nahá záda se zachvěla. Poklesla jí ramena. Zaklonila hlavu a zhluboka, roztřeseně se nadechla.

Jean-Claude mě jemně táhl za sebou, dál ulicí, dlaň položenou na mém lokti. Prostitutka se otočila, uviděla nás. Její oči se na nás ani nezadrhly. Nepoznala nás.

Polkla jsem tak ztěžka, až to zabořilo. Vymanila jsem se zpod Jean-Claudovy ruky. Nebránil mi. Budiž mu to k dobru.

Ustoupila jsem zády k jedné z výkladních skříní. Jean-Claude stál proti mně, oči sklopené.

„Co jsi jí udělal?“

„Už jsem ti říkal, že nic, *ma petite*.“

„Neříkej mi tak. Viděla jsem ji, Jean-Claude. Nelži mi.“

Vedle nás se zastavili dva muži, aby se podívali do výlohy. Drželi se za ruce. Letmo jsem pohlédla do výkladu a cítila, jak mi do tváře stoupá červeně. Byly tam vystavené biče, kožené masky, měkčená pouta a věci, které jsem ani nedovedla pojmenovat. Jeden z mužů se naklonil ke druhému a cosi zašeptal. Druhý se zasmál. Jeden z nich si všiml, že se na ně dívám. Naše pohledy se střetly a já rychle sklopila zrak. Oční kontakt je tady ve městě docela nebezpečná záležitost.

Červenala jsem se a nenáviděla se za to. Oba muži odešli držíce se za ruce.

Jean-Claude se díval do výkladu, jako by si v sobotu odpoledne vyšel obhlédnout obchody. Nedbale.

„Co jsi té ženě provedl?“

Upřeně se díval do výlohy. Nedokázala jsem přesně určit, co upoutalo jeho pozornost. „Bylo to ode mě neopatrné, *ma*... Anito. Zcela má chyba.“

„Co byla tvá chyba?“

„Moje... schopnosti jsou větší, když je se mnou moje lidská služebnice.“ Podíval se na mě. Upíral pohled přímo na mou tvář. „Když mi stojíš po boku, moje moc je větší.“

„Moment, něco jako zvířecí pomocníček u čarodějnic?“

S lehkým úsměvem naklonil hlavu na stranu. „Ano, něco velmi podobného. Nevěděl jsem, že něco víš o čarodějnictví.“

„Nešťastné dětství,“ odtušila jsem. Nemínila jsem se nechat odvést od důležitého tématu. „Takže když jsem s tebou, je tvoje schopnost očarovat lidi pohledem silnější. Dostatečně silná na to, abys okouznil tu prostitutku, aniž by ses o to snažil.“

Přikývl.

Já zavrtěla hlavou. „Ne, to ti nevěřím.“

Pokrčil rameny, u něj to bylo ladné gesto. „Věř, čemu chceš, *ma petite*. Je to pravda.“

Nechtěla jsem tomu věřit. Protože jestli to je pravda, tak jsem skutečně jeho lidská služebnice. Ne svými skutky, ale samotnou svou přítomností. Ačkoliv mi kvůli horku stékal pot po zádech, náhle mi bylo chladno. „Do háje,“ ucedila jsem.

„I tak se to dá říct,“ odtušil.

„Ne, tím se zrovna teď nemůžu zabývat. Nemůžu.“ Vzhledla jsem k němu. „Budeš držet pod kontrolou veškeré síly, které jsou mezi námi, ano?“

„Budu se snažit.“

„Ksakru, nesnaž se! Udělej to.“

Usmál se dost široce na to, aby se mu v ústech zaleskly špičky tesáků. „Samozřejmě, *ma petite*.“

Vnitřnosti se mi začínaly stahovat panikou. Ruce svěšené podél boků jsem začala v pěst. „Jestli mi tak ještě jednou řekneš, praštím tě.“

Oči se mu trochu rozšířily, rty se stáhly. Došlo mi, že se snaží nesmát. Nesnáším, když někdo shledává moje výhrůžky zábavnými.

Je to vlezlej parchant a já mu chci ublížit. Ublížit mu, protože mě děsí. Chápu tu touhu, už jsem ji cítila vůči jiným lidem. Je to touha, která může vést k násilí. Vzhlížela jsem k jeho mírně pobavenému obličejí. Je to povýšený parchant, ale pokud mezi námi dvěma kdy dojde na skutečné násilí, jeden z nás umře. Je slušná pravděpodobnost, že to budu já.

Pobavení mu zmizelo z tváře, která zůstala hladká, půvabná a arogantní. „Co je, Anito?“ Hlas měl mírný a důvěrný. I uprostřed horka a ruchu tohoto místa mě jeho hlas dokázal strhnout, převalit se přese mě jako vlna. Byl to přímo dar.

„Netlač mě do kouta, Jean-Claude. Nechceš mě přece připravit o všechny možnosti.“

„Nevím, co tím chceš říct.“

„Pokud dojde na volbu mezi mnou a tebou, vyberu si sebe. Pamatuj si to.“

Po několik úderů srdce na mě hleděl. Pak zamrkal a přikývl. „Věřím tomu. Ale pamatuj si, *ma...* Anito, pokud ublížíš mně, ublížíš tím i sobě. Já bych dokázal přežít bolest z tvé smrti. Otázka zní, *amante de moi*, zda bys ty dokázala přežít bolest z mé smrti?“

Amante de moi? Co to ksakru znamená? Rozhodla jsem se nezeptat.

„K čertu s tebou, Jean-Claude, k čertu s tebou.“

„Tam, drahá Anito, jsem se odebral dávno před tím, než jsi mě potkala.“

„Co tím myslíš?“

Oči měl stejně nevinné jako vždycky. „Ale Anito, tvoje vlastní katolická církev prohlásila všechny upíry za sebevrahy. Jsme automaticky zatraceni.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jsem teď evangelička, ale to jsi na mysli neměl.“

Zasmál se. Jako by se mi o šíji otřelo hedvábí. Hladké a příjemné, ale zachvěla jsem se.

Vykročila jsem pryč od něj. Nechala jsem ho tam prostě stát před nemravným výkladem. Odešla jsem do davu děvek, prostitutů a zákazníků. Na celé téhle ulici nebyl nikdo tak nebezpečný jako Jean-Claude. Přivedla jsem ho sem s sebou, aby mě chránil. To je směšné. Trapné. Nepatřičné.

Zastavil mě mladíček, kterému nemohlo být víc než patnáct. Na sobě měl jen vestu bez košile a potrhane džínsy. „Máš zájem?“

Byl trošku vyšší než já, měl modré oči. Dva další chlapci, kteří stáli za jeho zády, na nás zírali.

„Není tady moc ženských,“ poznamenal.

„To věřím.“ Vypadal neuvěřitelně mladý. „Kde bych našla Vozíčkářku Vandu?“

„Zkriplená děvka. Ježíšikriste,“ ucedil jeden z chlapců za jeho zády.

Musela jsem s ním souhlasit. „Kde?“ Pozvedla jsem dvacetidolarovku. Příliš mnoho za takovou informaci, ale možná, že pokud mu ji dám, bude moct jít domů dřív. Možná, že když bude mít dvacet dolarů, tak bude moct odmítnout zákazníka z

jednoho z aut, která tu křižují ulice. Dvacet dolarů změnil jeho život. Asi jako byste strčili prst do jaderného reaktoru.

„Je přímo před Černou kočkou. Na konci bloku.“

„Dík.“ Dala jsem mu dvacku. Za nehty měl špínu.

„Jseš si jistá, že by sis nedopřála trochu vzrušení?“ Hlas měl tichý a nejistý zrovna jako oči.

Koutkem oka jsem zahlédla Jean-Clauda, jak prochází davem. Šel si pro mě. Aby mě chránil. Obrátila jsem se k chlapci zády. „Mám tolik vzrušení, že ani nevím, co s ním.“

Zamračil se, vypadal zmateně. To bylo v pořádku. Já byla taky zmatená. Co uděláte s vyšším upírem, který vás nechce nechat na pokoji? Dobrá otázka. Naneštěstí potřebuju taky dobrou odpověď.

24

Vozíčkářka Vanda byla drobná žena, usazená v jednom z těch sportovních vozíků, které se používají k závodění. Na rukou měla sportovní rukavice a pod opálenou kůží na pažích se jí napínaly svaly, jak se odstrkovala. Kolem hezkého obličeje jí v jemných vlnách spadaly hnědé vlasy. Měla vkusné líčení, na sobě kovově lesklé modré tričko, žádnou podprsenku. Nohy skryté v sukni dlouhé až ke kotníkům, ušité přinejmenším ze dvou vrstev mnohabarevného taftu, a vkusné černé boty.

Celkem svižně se k nám blížila. Většina prostitutek i prostitutů vypadala obyčejně. Nebyli oblečeni nijak výstředně, měli na sobě šortky či krátká trička pod žebra. V tomhle horku se jim člověk nemohl divit. Když na sobě máte síťovanou kombinézu, policii to přirozeně přijde podezřelé.

Jean-Claude stanul vedle mě. Letmo pohlédl nahoru na nápis, který hlásal „Černá kočka“, vyvedený v oslňujícím fuksiovém neonu. Jak vkusné.

Jak má člověk oslovit prostitutku, i když s ní chce jen mluvit? Nevím. Každý den se přiučím něco nového. Zastoupila jsem jí cestu a čekala, až ke mně přijede. Vzhledla a všimla si, že se na ni dívám. Když jsem neodvrátila pohled, naše oči se setkaly a ona se usmála.

Jean-Claude došel až ke mně. Vandin úsměv se rozšířil – nebo možná prohloubil. Byl to rozhodně úsměv „pojď se mnou“, jak by řekla moje babička z otcovy strany.

„To je ta prostitutka?“ šeptl Jean-Claude.

„Ano.“

„Na vozičku?“

„Jo.“

„Uhm,“ bylo všechno, na co se zmohl. Myslím, že Jean-Claude byl šokován. Je hezké vědět, že to taky jde.

Perfektním pohybem rukou zastavila voziček. Usmála se a zvrátila krk dozadu, aby se na nás mohla podívat. Ten úhel vypadal bolestivě.

„Ahoj,“ řekla.

„Ahoj,“ odpověděla jsem.

Dál se usmívala. Já se na ni dál dívala. Proč si najednou připadám trapně? „Řekl mi o tobě jeden přítel.“

Vanda přikývla.

„Ty jsi ta, které říkají Vozičkářka Vanda?“

Najednou se zakřenila a její obličej vypadal opravdově. Za všemi těmi půvabnými, ale falešnými úsměvy byla skutečná osoba. „Jo, to jsem já.“

„Můžeme si promluvit?“

„Jasně. Máš pokoj?“

Mám pokoj? Neměla by tohle zařídit ona? „Ne.“

Vyčkávala.

K čertu. „Chceme si jen na hodinu nebo dvě promluvit. Zaplatíme tvou běžnou taxu, ať je jaká chce.“

Řekla mi svou běžnou taxu.

„Ježíšmarjá, to je trošku hodně,“ poznamenala jsem.

Blahosklonně se na mě usmála. „Nabídka a poptávka. Nikde jinde nemůžete dostat to, co nabízím já.“ Když to říkala, přejela si dlaněmi po nohou. Pohledem jsem sledovala její ruce, přesně tak, jak to bylo zamýšleno. Tohle je prostě příliš divné.

Přikývla jsem. „Dobrá, platí.“ Jsou to pracovní náklady. Papír do tiskárny, inkoustové pero se středně širokou špičkou, jedna prostitutka, žlutohnědé desky na papíry. Vidíte, přesně tam zapadá.

Bertovi se to určitě bude nesmírně líbit.

25

Vzali jsme Vandu zpátky do mého bytu. V domě nejsou výtahy. Dvoje schody neskýtají zrovna bezbariérový přístup. Jean-Claude ji nesl. Kráčel rovnoměrně a plynule, když šel přede

mnou. Vanda ho ani nezpomalila. Já je následovala s vozíčkem. Mě docela zpomaloval.

Jedinou útěchou mi bylo, že jsem mohla vidět Jean-Clauda, jak jde do schodů. Žalujte mě za to. Na upíra má hezký zadek.

Čekal na mě na začátku chodby, stál tam s Vandou schoulenou v náruči. Oba se na mě dívali jakýmsi příjemně prázdným pohledem.

Tlačila jsem složený vozíček po koberci. Jean-Claude mě následoval. Krinolína Vandiny sukně při každém kroku šelestila a šramotila.

Opřela jsem si vozíček o nohu a odemkla. Strčila jsem do dveří, aby se otevřely až ke stěně, a Jean-Calude měl dost místa. Vozíček se skládal do sebe jako mělký látkový kočárek. Zápolila jsem s ním, aby do sebe kovové tyče zase zapadly a sedátko bylo znovu pevné. Přesně jak jsem si myslela, bylo snazší ho složit než znovu dát dohromady.

Vzhlédla jsem od své snahy a zjistila, že Jean-Claude stojí přede dveřmi. Vanda se na něj dívala a mračila se.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Nikdy jsem nebyl ve tvém bytě.“

„A?“

„Velká odbornice na upíry... no tak, Anito.“

Ajej. „Máš povolení vstoupit do mého domova.“

Lehce se uklonil pokývnutím hlavy. „Jsem poctěn.“

Vozíček s cvaknutím znovu nabyl tvar. Jean-Claude na něj usadil Vandu a já zavřela dveře. Vanda si uhladila dlouhou sukni přes nohy.

Jean-Claude stál uprostřed mého obývacího pokoje a rozhlížel se. Prohlížel si kalendář s tučňáky, který visí na zdi vedle kuchyňky. Zalistroval stránkami, aby viděl další měsíce, prohlížel si obrázky podsaditých nelétavých ptáků, dokud nezhlédl úplně všechny.

Chtěla jsem mu říct, ať toho nechá, ale tohle bylo neškodné. Nezapisuju si schůzky do kalendáře. Proč mi vůbec vadí, že ho to ksakru zaujalo?

Obrátila jsem se zpátky k prostitutce ve svém obývacím pokoji. Noc je naprosto divná. „Dáš si něco k pití?“ zeptala jsem se. Když nevíte jak dál, buďte zdvořilí.

„Jestli máš, tak červené víno,“ odpověděla Vanda.

„Promiň, nemám nic alkoholického. Kafe, pořádně sladké nealko, voda a to je tak všechno.“

„Nealko.“

Přinesla jsem jí z lednice plechovku koly. „Chceš skleničku?“

Zavrtěla hlavou.

Jean-Claude se opíral o zed' a sledoval mě, jak jsem přecházela po kuchyni. „Já taky nepotřebuju skleničku,“ poznamenal tiše.

„Nedělej chytrého,“ odsekla jsem.

„Pozdě.“

Musela jsem se usmát.

Zdálo se, že ho ten úsměv potěšil. Proto jsem se zamračila. Život v blízkosti Jean-Clauda je nelehký. Tak nějak dobloudil k mému akváriu. Dopřával si prohlídku mého bytu. Bylo samozřejmě jasné, že to udělá. Alespoň to mně a Vandě poskytne trochu soukromí.

„Ksakra, on je upír,“ vydechla Vanda. Zněla překvapeně. Což překvapilo mě. Já to vždycky poznám. Pro mě je mrtvý mrtvým bez ohledu na to, jak hezká je to mrtvola.

„Tys to nevěděla?“ zeptala jsem se.

„Ne, nejsem rakvička,“ odtušila. Obličej měla stažený. Očima jí prokmitlo cosi, co jsem tam předtím neviděla, když sledovala Jean-Clauda nedbale přecházet sem a tam po pokoji. Měla strach.

„Rakvička?“ Podala jsem jí kolu.

„Děvka, která to dělá s upírama.“

Rakvička. Jak výstižné. „Nedotkne se tě.“

Obrátila ke mně hnědé oči. Pohled měla velmi upřený, jako by se snažila přečíst obsah mé hlavy. Říkám jí pravdu?

Chodit s cizinci do neznámých pokojů a nevědět, jestli vám ublíží nebo ne, to je strašlivé. To uděláte jen ze zoufalství nebo z touhy po smrti.

„Takže to spolu budeme dělat my dvě?“ zeptala se. Nespustila pohled z mojí tváře.

Zamrkala jsem. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, co tím myslela. „Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Říkala jsem, že si jen chci promluvit a tak jsem to taky myslela.“ Asi jsem se začervenala.

Možná ji přesvědčilo to začervenání. Otevřela si plechovku s limonádou a napila se. „Chceš, abych mluvila o tom, jaké to je s jinými lidmi, zatímco ty to budeš dělat s ním?“ Mávla rukou směrem k upírovi bloudícímu kolem.

Jean-Claude zůstal stát před jediným obrazem, který mám v pokoji. Je moderní a hodí se k zařízení. Šedá, bílá, černá a světlounká růžová. Je to jeden z těch vzorů, na nichž najdete tím víc tvarů, čím déle se na ně díváte.

„Podívej, Vando, chci si jenom promluvit, to je všechno. Nikdo s nikým nebude nic dělat, okej?“

Pokrčila rameny. „Jsou to tvoje peníze. Můžeme dělat, cokoli chceš.“

Nad tím jediným prohlášením se mi stáhl žaludek. Myslela to vážně. Zaplatila jsem. Udělá, cokoli budu chtít. Cokoli? Bylo to příliš hrozné. Že by kterákoli lidská bytost řekla „cokoli“ a myslela to vážně. Ovšem, její ochota končila u upírů. I děvky mají své standardy.

Vanda se na mě usmívala. Ta změna byla podivuhodná. Její tvář přímo zářila. Byla v mžiku půvabná, i oči jí jiskřily. Vzpomněla jsem si na Cicelin bezhlesně rozesmátý obličej.

Zpátky k pracovním záležitostem. „Doslechla jsem se, že před nějakým časem jsi byla milenkou Harolda Gaynora.“ Žádná předehra, žádná sladká slůvka. Pryč se šatstvem.

Vandin úsměv se vytratil. Svit dobré nálady v očích odumřel nahrazen ostražitostí. „To jméno neznám.“

„Ale ano, znáš.“ Pořád ještě jsem stála a nutila ji tím dívat se nahoru v téměř bolestivém úhlu.

Usrkla colu a zavrtěla hlavou, aniž se na mě podívala.

„No tak, Vando. Já vím, že jsi byla Gaynorova milenka. Přiznej, že ho znáš, a pohneme se dál.“

Letmo na mě pohlédla, pak znovu sklopila oči. „Ne. Udělám ti to. Ať se upír dívá. Budu s vámi oběma mluvit o sprostých věcech. Ale neznám nikoho jménem Gaynor.“

Sklonila jsem se, položila dlaně na opěrky sedačky. Naše tváře se téměř dotýkaly. „Nejsem novinářka. Gaynor se nikdy nedozví, že jsi se mnou mluvila, pokud mu to sama neřekneš.“

Oči se jí rozšířily. Sledovala jsem její pohled. Bunda se mi shrnula a bylo vidět pistoli, což Vandu zřejmě poněkud rozrušilo. Fajn.

„Řekni něco, Vando.“ Mluvila jsem tiše, mírně. Nejmírnější hlas je často nejhorší výhrůžkou.

„Kdo k čertu jsi? Nejsi od policajtů. Nejsi novinářka. Sociální pracovnice nenosí zbraně. Kdo jsi?“ V poslední otázce zaznělo zachvění strachu.

Do pokoje vkročil Jean-Claude. Byl v mé ložnici. Skvělé, prostě nádherná. „Problémy, *ma petite*?“

Neopravila jsem ho ohledně oslovení. Vanda nemusí vědět, že v našich řadách panuje neshoda. „Je tvrdohlavá,“ odtušila jsem.

Ustoupila jsem od vozíčku. Sundala jsem si bundu a položila ji na kuchyňskou linku. Vanda zírala na pistoli, přesně jak jsem předpokládala.

Já možná nejsem hroživá. Ale ten browning je.

Jean-Claude stanul za ní. Štíhlé ruce jí položil na ramena. Trhla sebou, jako by ji to bolelo. Já věděla, že ji to nebolelo. Možná by bylo lepší, kdyby ano.

„Zabije mě,“ vydechla Vanda.

Zdá se, že tohle o panu Gaynorovi říká spousta lidí. „Nikdy se to nedozvím,“ ujistila jsem ji.

Jean-Claude se otřel tváří o její vlasy. Prsty jí jemně mnul ramena. „A navíc, má sladká koketko, on tady s tebou dnes v noci není.“ Mluvil, rty těsně u jejího ucha. „Ale my ano.“ Řekl ještě něco dalšího, ale tak tiše, že jsem to neslyšela. Jen pohnul rty, pro mě bezhlesně.

Vanda ho slyšela. Oči se jí rozšířily a začala se třást. Celé tělo jako by zachvátila jakási křeč. V očích se jí zatřpytily slzy a v jediné ladné lince stékaly po tvářích.

Ježíšikriste.

„Prosím, ne. Prosím, nedovol mu to.“ Hlas měla tichý, tenký a stísněný strachem.

V tu chvíli jsem Jean-Clauda nenáviděla. A sebe taky. Já jsem přece ta hodná. To je jedna z mých posledních iluzí. Nechci se jí vzdát, ani kdyby to pro mě bylo výhodné. Vanda mluvit bude nebo taky nebude. Žádné mučení. „Ustup, Jean-Claude.“

Vzhlédl ke mně. „Cítím její hrůzu jako silné víno.“ Oči měl tvrdé, hluboce modré. Vypadal jako slepý. Tvář měl stále krásnou, i když otevřel ústa a zaleskly se špičáky.

Vanda pořád plakala a dívala se na mě. Kdyby viděla výraz na Jean-Claudově tváři, křičela by.

„Myslela jsem si, že se ovládáš lépe, Jean-Claude.“

„Ovládám se skvěle, ale ne neomezeně.“ Odstoupil od ní a začal přecházet po pokoji na druhé straně pohovky. Jako leopard v kleci. Potlačované násilí, čekající, až bude rozpoutáno. Neviděla jsem mu do tváře. Bylo to strašení určeno Vandě? Nebo to bylo doopravdy?

Zavrtěla jsem hlavou. Nemůžu se zeptat před Vandou. Možná později. Možná.

Klekla jsem si před Vandou na zem. Tiskla plechovku od limonády tak, až ji prohnula. Nedotkla jsem se jí, jen jsem klečela v její blízkosti. „Nedovolím mu, aby ti ublížil. Opravdu. Harold Gaynor mi vyhrožuje. Proto potřebuji informace.“

Vanda se dívala na mě, ale pozornost věnovala upírovi za svými zády. Ramena měla ostražitě napjatá. Neuvolní se, dokud bude Jean-Claude v místnosti. Dáma má vkus.

„Jean-Claude, Jean-Claude.“

Když se ke mě obrátil, tvářil se stejně obyčejně jako vždycky. Výrazné rty zvlínil úsměv. Bylo to jen divadýlko. Přetvářka. K čertu s ním. Je snad v proměně v upíra něco, co z vás zároveň udělá sadistu?

„Jdi na chvíli do ložnice. Potřebujeme si s Vandou popovídat v soukromí.“

„Tvoje ložnice.“ Usmál se ještě víc. „Bude mi potěšením, *ma petite*.“

Zaškaredila jsem se na něj. Vypadal nedotčeně. Jako vždycky. Ale odešel z místnosti, přesně jak jsem chtěla.

Vandě poklesla ramena. Zhluboka, roztřeseně se nadechla. „Ty mu skutečně nedovolíš, aby mi ublížil, že ne?“

„Ne, nedovolím mu to.“

Rozplakala se, tiše a rozechvěle. Nevěděla jsem, co mám dělat. Nikdy jsem nevěděla, co mám dělat, když někdo pláče. Mám ji obejmout? Konejšivě ji pohladit po ruce? Co?

Nakonec jsem si před ní sedla na zem, opřela se o paty a neudělala nic. Chvilu to trvalo, ale pláč konečně ustal. Zamrkala, podívala se na mě. Líčení kolem očí vybledlo, vymizelo. Vypadala spíš zranitelně než méně přitažlivě. Zatoužila jsem vzít ji do náruče a houpat ji jako dítě. Šeptat jí lži o tom, že všechno bude v pořádku.

Když odtud dnes v noci odejde, bude pořád děvka. Zmrzačená děvka. Jak by tohle mohlo být v pořádku? Zavrtěla jsem hlavou víc nad sebou než nad ní.

„Chceš papírové kapesníčky?“

Přikývla.

Přinesla jsem jí balíček z kuchyňské linky. Otréla si obličej a tlumeně se vysmrkala, jako dáma.

„Můžeme si teď promluvit?“

Znovu zamrkala a přikývla. Roztřeseně se napila limonády.

„Ty znáš Harolda Gaynora, že ano?“

Mdle se na mě dívala. Zlomila jsem ji? „Jestli se tohle dozví, zabije mě. Možná nechci být rakvička, ale setsakra jistě taky nechci být mrtvá.“

„To nechce nikdo. Odpověz mi, Vando, prosím.“

Rozechvěle vydechla. „Dobrá, znám Harolda.“

Harolda? „Pověz mi o něm něco.“

Vanda na mě hleděla, oči se jí zúžily. Kolem koutků měla tenké vrásky. Vypadala tak starší, než jsem předtím odhadovala.

„Poslal na tebe už Bruna nebo Tommyho?“

„Tommy přišel na osobní návštěvu.“

„A co se stalo?“
 „Vytáhla jsem na něj pistoli.“
 „Tuhle pistoli?“ zeptala se stísněným hlasem.
 „Ano.“
 „Co jsi udělala, že jsi Harolda naštvála?“
 Pravdu nebo lež? Ani jedno. „Odmítla jsem pro něj něco udělat.“
 „Co?“
 Zavrtěla jsem hlavou. „To není důležité.“
 „Určitě nešlo o sex. Nejsi mrzák.“ Poslední slovo vyslovila jen ztěžka. „Nedotkne se nikoho, kdo je zdravý.“ Hořkost v jejím hlase byla tak silná, že jsem ji téměř sama cítila v ústech.
 „Kde jste se setkali?“ optala jsem se.
 „Na koleji Washingtonské univerzity. Gaynor škoře na něco daroval peníze.“
 „A pozval tě na rande?“
 „Ano.“ Řekla to tak tiše, že jsem se musela naklonit dopředu, abych ji slyšela.
 „Co se stalo?“
 „Oba jsme byli na vozíčku a on byl bohatý. Bylo to úžasné.“ Stiskla rty, jako by si upravovala rtěnku, pak je uvolnila a polkla.
 „Kdy to přestalo být úžasné?“
 „Přistěhovala jsem se k němu, nechala jsem studia. Bylo to... snazší než studium. Snazší než cokoli jiného. Nemohl se mě nabažít.“ Znovu sklopila oči. „Začal v posteli vyžadovat změnu. Víš, má zmrzačené nohy, ale má v nich cit. Já ne.“ Vanda ztišila hlas téměř v šepot. Musela jsem se jí opřít o kolena, abych ji slyšela. „Rád dělal různé věci s mými nohama, ale já to necítila. Tak jsem si ze začátku myslela, že je to v pořádku, ale... on se vážně pomátl.“ Náhle se na mě podívala, tvář měla jen pár centimetrů od mojí. Oči měla obrovské, plné dosud neprolitých slz. „Řezal mě. Necítila jsem to, ale o to nejde, že?“
 „Ne, o to nejde.“
 Po tváři jí stekla první slza. Vzala jsem ji za ruku. Ovinula prsty kolem mých a držela se mě.
 „To je v pořádku,“ šeptala jsem. „To je v pořádku.“
 Dala se do pláče. Držela jsem ji za ruku a lhala. „Už je to v pořádku, Vando. Už ti nemůže ublížit.“
 „Každý chce ublížit. I ty jsi mi chtěla ublížit.“ V očích měla obvinění.
 Bylo už trochu pozdě vysvětlovat jí hru na hodného a zlého poldu. Stejně by tomu nevěřila.

„Povídej mi o Gaynorovi.“

„Nahradil mě hluchou dívkou.“

„Cicely,“ uklouzlo mi.

Překvapeně vzhlédla. „Setkala ses s ní?“

„Krátce.“

Vanda potřásla hlavou. „Cicely je pěkně choromyslná holčička. Ráda mučí lidi. Vzrušuje ji to.“ Vanda se na mě dívala, jako by se snažila odhadnout mou reakci. Šokovalo mě to? Ne.

„Harold někdy spal s námi oběma zároveň. Ke konci jsme vždycky byli tři. Bylo to dost drsné.“ Mluvila tišeji a tišeji, chraptivým šepotem. „Cicely se líbí nože. Je vážně dobrá ve stahování kůže.“ Znovu stiskla rty, jako by si upravovala rtěnku. „Gaynor by mě zabil jen za to, že jsem ti prozradila jeho ložnicová tajemství.“

„Znáš nějaká obchodní tajemství?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, přísahám. Vždycky si dával záležet, aby mě z toho vynechal. Nejdřív jsem si myslela, že je to proto, aby kdyby pro něj přišla policie, tak mě nezavřeli.“ Sklonila hlavu. „Později mi došlo, že věděl, že mě nahradí. Nechtěl, abych věděla cokoli, co by mu mohlo uškodit, až mě odvrhne.“

V hlase už neměla hořkost ani vztek, jen prázdný smutek. Přála jsem si, aby zuřila a vztekala se. Tohle tiché zoufalství bylo příliš bolestivé. Rána, která se nikdy nezahojí. Gaynor udělal něco horšího, než kdyby ji zabil. Nechal ji naživu. Naživu a stejně zmračenou na duši jako na těle.

„Můžu ti říct jen to, o čem šla řeč v ložnici. Nepomůže ti to proti němu.“

„Bavili jste se v ložnici o něčem kromě sexu?“

„Co tím míníš?“

„Osobní tajemství, ale ne sex. Byla jsi jeho milenkou skoro dva roky. Musel s tebou mluvit i o jiných věcech než o sexu.“

Zamračila se, přemýšlela. „Myslím... myslím, že mluvil o své rodině.“

„O své rodině?“

„Je nemanželské dítě. Byl posedlý rodinou svého skutečného otce.“

„Věděl, co je to za rodinu?“

Vanda přikývla. „Byli bohatí, zděděné peníze. Jeho matka byla děvka, která se stala milenkou. Když otěhotněla, vyhodili ji.“

Přesně to, co Gaynor dělal se svými milenkami. Na naše životy má tak často vliv Freud... Nahlas jsem se zeptala: „Jak se ta rodina jmenuje?“

„To mi nikdy neřekl. Asi si myslel, že bych je vydírala nebo jim prozradila jeho drobná sprostá tajemství. Zoufale si přeje, aby litovali, že ho nepřivítali do rodiny. Myslím, že si vydělal tolik peněz jen proto, aby mohl být stejně bohatý jako oni.“

„Když ti nikdy neprozradil žádné jméno, jak víš, že nelhal?“

„Neptala by ses, kdybys ho slyšela. Mluvil tak vášnivě. Nenávidí je. A chce své rodové právo. Což jsou jejich peníze.“

„Jak se chce dostat k jejich penězům?“ zajímala jsem se.

„Těsně před tím, než jsem ho opustila, Harold zjistil, kde jsou pohřbeni někteří z jeho předků. Mluvil o pokladu. Zakopaný poklad, věřila bys tomu?“

„V těch hrobech?“

„Ne, předkové jeho otce získali první peníze tím, že se stali říčními piráty. Plavili se po Mississippi a okrádali lidi. Gaynor na to byl hrdý, a zároveň našťvaný. Tvrdil, že všichni jsou potomci zlodějů a kurev. Jak jim jen mohlo projít, že se vůči němu chovali tak zpupně?“ Když vyslovila poslední větu, zadívala se mi do tváře. Možná, že uviděla záblesk rodící se myšlenky.

„Jak by mu znalosti o hrobech jeho předků pomohly k získání pokladu?“

„Říkal, že najde nějakého vůdů kněze, aby je oživil. Donutí je, aby mu vydali poklad, který byl po století ztracený.“

„Aha,“ utrousila jsem.

„Copak? Pomohlo to?“

Přikývla jsem. Moje role v Gaynorově malé intrice je teď jasná. Až bolestivě jasná. Jediná zbylá otázka zní, proč já? Proč nešel za někým s tak naprosto mizernou pověstí jako například Dominga Salvadorová? Za někým, kdo vezme peníze, zabije bezrohé kůzle a nebude kvůli tomu trávit bezesné noci. Proč já se svou pověstí morálnosti?

„Zmínil někdy nějaká jména kněží vůdů?“

Vanda zavrtěla hlavou. „Ne, žádná jména. Vždycky byl na jména opatrný. Máš takový zvláštní výraz. Jak ti může pomoci to, co jsem ti právě řekla?“

„Myslím, že čím méně o tom víš, tím lépe, nezdá se ti?“

Dlouho se na mě dívala a nakonec přikývla. „Asi ano.“

„Je nějaké místo...“ Nechala jsem větu vytratit do prázdna. Chystala jsem se jí nabídnout letenku nebo lístek na autobus kamkoliv. Kamkoliv, kde by se nemusela prodávat. Kamkoliv, kde by se mohla uzdravit.

Možná mi to vyčetla z tváře nebo z mlčení. Zasmála se a byl to znělý smích. Neměly by se děvky cynicky chichotat?

„Takže nakonec jsi ten typ sociální pracovnice. Chceš mě zachránit, vid’?“

„Je strašně naivní nabídnout ti letenku domů nebo prostě kamkoliv?“

Přikývla. „Strašně. A proč bys mi měla pomáhat? Nejsi muž. Nejsi na ženy. Proč bys mi měla nabízet, že mě dostaneš domů?“

„Z blbosti,“ řekla jsem a vstala.

„To není blbost.“ Vzala mě za ruku a stiskla ji. „Ale k ničemu by to nebylo. Jsem děvka. Tady alespoň znám město a lidi. Mám pravidelné zákazníky.“ Pustila mou dlaň a pokrčila rameny. „Zvládnou to.“

„S trochou pomoci od přátel...“

Usmála se, nepříliš šťastně. „Děvky nemají přátele.“

„Nemusíš být děvka. Gaynor z tebe udělal prostitutku, ale nemusíš jí zůstat.“

V očích se jí za tuhle noc už potřetí zaleskly slzy. Ksakru, není dost drsná pro městské ulice. Nikdo není dost drsný.

„Prostě jen zavolej taxíka. Už o tom nechci mluvit.“

Co jsem měla dělat? Zavolala jsem taxi. Řidiči jsem podle Vandiných instrukcí řekla, že cestující je na vozičku. Vanda dovolila Jean-Claudovi, aby ji snesl po schodech, protože já bych to nezvládla. Ale v jeho náruči byla velmi tichá a strnulá. Nechali jsme ji sedět na vozičku na okraji chodníku.

Dívala jsem se, dokud nepřijel taxík a neodvezl ji. Jean-Claude stál vedle mě v kruhu zlatavého světla přímo před mým domem. Nažloutlé světlo jako by mu vysávalo barvu z tváře.

„Musím tě teď opustit, *ma petite*. Bylo to velmi poučné, ale času ubývá.“

„Půjdeš si zalovit, že ano?“

„Je to vidět?“

„Trochu.“

„Měl bych tě nazývat *ma vérité*, Anito. Vždycky mi o mně samém řekneš pravdu.“

„Tak tohle znamená *vérité*? Pravda?“

Přikývl.

Cítila jsem se mizerně. Rozbolená, rozmrzelá, neklidná. Byla jsem naštvaná na Harolda Gaynora za to, že dělá z Vandy oběť. Naštvaná na Vandu, že se nechá. Naštvaná na sebe, že s tím nedokážu nic udělat. Dneska v noci jsem našňupnutá na celý svět. Zjistila jsem, co po mně Gaynor chce. A ani trochu mi to nepomohlo.

„Vždycky tu budou oběti, Anito. Dravci a kořist, takové jsou zákonitosti světa.“

Vzhlédla jsem k němu. „Myslela jsem, že už mi nemůžeš číst myšlenky.“

„Nemohu číst ve tvé mysli nebo v myšlenkách. Čtu jen ve tvé tváři a z toho, co o tobě vím.“

Nechci vědět nic o tom, že mě Jean-Claude zná tak dobře. Tak důvěrně. „Jdi pryč, Jean-Claude. Prostě jdi pryč.“

„Jak chceš, ma petite.“ A s tím byl pryč. Jen závan větru, pak nic.

„Vejtaho,“ zamumlala jsem. Zůstala jsem stát ve tmě a cítila první bodnutí pláče. Proč se mi chce plakat nad děvkou, s níž jsem se setkala dneska poprvé? Nad všeobecnou nespravedlností světa?

Jean-Claude má pravdu. Vždycky tu bude kořist a dravec. A já si dala velkou práci, abych se stala jedním z dravců. Jsem Popravčí. Tak proč vždycky soucítím s oběťmi? A proč ve mně zoufalství ve Vandiných očích probudilo větší zášť vůči Gaynorovi než cokoli, co kdy udělal mně samé?

Skutečně... proč?

26

Zazvonil telefon. Otočila jsem jenom oči a podívala se na budík na nočním stolku. Tři čtvrtě na sedm. Do háje. Ležela jsem, čekala a upadala znovu do spánku, když naskočil záznamník.

„Tady Dolph. Našli jsme další. Dej mi vědět na pager...“

Zašmátrala jsem po telefonu, přičemž jsem upustila sluchátko.

„Hoj, Dolphe, tady jsem.“

„Bylas vzhůru dlouho do noci?“

„Jo. Co se děje?“

„Náš přítel usoudil, že osamocené rodinné domky jsou snadný terč.“ Hlas měl zhrublý nedostatkem spánku.

„Bože, ne, další rodinu ne...“

„Bojím se, že ano. Můžeš přijít?“

To byla hloupá otázka, ale rozhodla jsem se to nezdůraznit. Srdce mi pokleslo až někam do bot. Nechtěla jsem si zopakovat variantu na dům Reynoldsových. Pochybovala jsem, že to moje představivost zvládne.

„Nadiktuj mi adresu. Přijedu.“

Řekl mi adresu.

„St. Peters. To je blízko St. Charles, ale stejně...“

„Stejně co?“

„Je to dlouhá cesta, kvůli odděleně stojícímu rodinnému domku. Ve čtvrti St. Charles je spousta vhodných domků. Proč to putovalo za potravou tak daleko?“

„To se ptáš mě?“ V jeho hlase zaznělo téměř něco jako zasmání. „No tak, slečno Vúdú Odbornice. Přijď se podívat na to, co je k vidění.“

„Dolphe, je to tak zlé jako v domě Reynoldsových?“

„Zlé, horší, nejhorší ze všeho,“ odtušil. Smích v hlase dosud měl, ale bylo v něm ostří čehosi tvrdého a sebeodsuzujícího.

„Není to tvá vina.“

„Řekni to mým nadřízeným. Skučí po něčí krvi.“

„Dostal jsi to povolení k domovní prohlídce?“

„Dorazí dneska pozdě odpoledne.“

„Nikdo nedostane povolení k prohlídce o víkendu,“ namítla jsem.

„Zvláštní panikářské povolení,“ odtušil Dolph. „Koukej se sem dohrabat, Anito. Všichni chtějí jít domů.“ Zavěsil.

Nenamáhala jsem se říct ahoj.

Další vražda. Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu na druhou a na třetí. Takhle jsem vážně nechtěla trávit sobotní ráno. Ale dostaneme povolení k prohlídce. Hurá. Problém je, že nevím, co mám hledat. Ve skutečnosti totiž nejsem vúdú odbornice. Jsem odbornice na nadpřirozené zločiny. A to není totéž. Možná bych měla poprosit Mannyho, aby šel se mnou. Ne, ne, nechci ho v blízkosti Domingy Salvadorové pro případ, že by se rozhodla uzavřít dohodu a chtěla ho předat policii. Na lidskou oběť není žádná promlčecí lhůta. Manny za to pořád ještě může jít ke dnu. Vyměnit svůj život za mého přítele by bylo přesně ve stylu Domingy. Čímž by to, vzato kolem a kolem, byla moje vina. Jo, to by se jí mooc líbilo.

Na záznamníku blikalo světélko oznamující nahrané vzkazy. Proč jsem si ho v noci nevšimla? Pokrčila jsem rameny. Jedna ze záhad života. Zmáčkla jsem tlačítko pro přehrávání.

„Anito Blakeová, tady John Burke. Dostal jsem váš vzkaz. Kdykoli mi zavolejte. Jsem dychtivý si vyslechnout, co jste zjistila.“ Nadiktoval telefonní číslo a to bylo všechno.

Skvělé – místo vraždy, výlet do márnice a návštěva světa vúdú – všechno během jednoho dne. Dokonale se to hodilo k minulé noci a k té předminulé taky. Do háje, mám já to ale kliku!

Před domem zvracel nějaký pochůzkář do jednoho z těch obrovských odpadkových košů. Špatné znamení. Naproti přes ulici parkovala dodávka televizních novin. Ještě horší znamení. Netuším, jak se Dolphovi dařilo tak dlouho udržet masakry způsobené zombii mimo večerní zprávy. Současné události přímo vybízely lovce senzací, aby neignorovali tak snadno získatelné palcové titulky. ZOMBIE ZMASAKROVALY RODINU. ZOMBIE – MASOVÝ VRAH DOSUD NA SVOBODĚ. Ježíšikriste, to bude binec.

Televizní štáb včetně nosiče mikrofону mě sledoval, jak jsem se blížila ke žluté policejní pásce. Když jsem si k límci připjala oficiální plastikovou kartičku, zpravodajský tým se pohnul jako jedno tělo. Uniformovaný policista u žluté pásky ji pro mě nadzvedl, oči upřené na postupující tisk. Neohlížela jsem se. Nikdy se neohlížejte, když máte za patami tisk. Když se otočíte, dostanou vás.

Blondýnka s mikrofonom za mnou zavolala: „Slečno Blakeová, slečno Blakeová, můžete se vyjádřit k případu?“

Hádám, že je vždycky milé, že vás lidé poznají. Ale předstírala jsem, že neslyším. Šla jsem dál, hlavu odhodlaně skloněnou.

Místo činu je místo činu. Až na jedinečný materiál pro noční můry, jímž každé disponuje. Stála jsem v ložnici velmi pěkného jednopatrového ranče. Byl tu bílý větrák u stropu, který se pomalu otáčel. Vydával slabé předení a skřípání, jako by na jedné straně nebyl pořádně přišroubovaný.

Je lepší soustředit se na maličkosti. Způsob, jakým světlo od východu padá přes žaluzie a kreslí po pokoji zebrovité proužky stínu. Radši se nedívat na to, co zbylo na posteli. Nechci se dívat. Nechci to vidět.

Musím to vidět. Musím se podívat. Možná najdu stopu. Jasně, leda kdyby prase mělo křídla. Ale stejně, možná, možná by tam mohla být stopa. Možná. Naděje je prolhaná kurva.

V lidském těle je zhruba šest litrů krve. Množství krve, které ukazují v televizi a v kině, je vždycky příliš malé. Zkuste si na podlahu v ložnici vylít šest litrů mléka. Uvidíte, jaký svinčík to nadělá. Pak to vynásobte... čímsi. Bylo tu příliš mnoho krve na jednoho člověka. Koberec mi čvachtal pod nohama a vystříkovaly z něj drobné spršky krve jako bláto po dešti. Bílé tenisky jsem měla šarlatově skvrnité, než jsem se dostala na půl cesty k posteli.

Poučení z pohádky: na místa vražd si ber černé tenisky.

Místností se vznášel silný pach. Byla jsem vděčná za stropní větrák. Pokoj páchl jako něco mezi jatkami a latrínou. Sračky a krev. Takový je až příliš často čerstvý pach smrti.

Postel, ale i značná část podlahy kolem, byla přikryta plachtami. Vypadalo to jako obrovské papírové kapesníčky hozené přes největší množství rozlitého melounového Tangu na světě. Pod tou látkou, všude kolem, jsou určitě malé kousky. Útržky jsou příliš malé, příliš malé na to, aby něco z toho bylo tělo. Není tu ani jediná hromádka prosáklá šarlatem, která by byla dost velká na to, aby šlo o lidské tělo.

„Prosím, nenuťte mě se na to dívat,“ zašeptala jsem do prázdné místnosti.

„Říkala jsi něco?“

Trhla jsem sebou a zjistila, že přímo za mnou stojí Dolph. „Ježíšmarjá, Dolphe. Vyděsil jsi mě.“

„Počkej až uvidíš, co je pod plachtami. Pak se můžeš vyděsit.“

Nechci vidět, co je pod batalionem krví prosáklých plachet. Určitě jsem toho za jeden týden viděla dost. Moje kvóta krve už byla překročena předminulou noc. Přesně tak, překročila jsem svou osobní kvótu.

Dolph stál ve dveřích a čekal. Kolem očí měl tenké zkrabacené vrásky, kterých jsem si nikdy předtím nevšimla. Byl bledý a potřeboval by se oholit.

Všichni bychom něco potřebovali. Ale nejdřív se musím podívat, co je pod látkou. Dolph to dokázal, dokážu to taky. Taak.

Dolph vystrčil hlavu na chodbu. „Potřebujeme pomoc při zvedání plachet. Až se Blakeová podívá na ostatky, můžeme jít domů.“ Myslím, že to poslední dodal proto, že se nikdo nehlásil, že mu pomůže. Nedostávalo se mu dobrovolníků. „Zerbrowski, Perry, Merlioni – hněte zadkem.“

Zerbrowski měl pod očima kruhy, které vypadaly jako monokly. „Zdarek, Blakeová.“

„Zdar, Zerbrowski, vypadáš bídě.“

Zasmál se. „A ty pořád vypadáš čilá a půvabná jako jarní úsvit.“ Zakřenil se na mě.

„Jo, jasně,“ odsekla jsem.

„Rád vás zase vidím, slečno Blakeová,“ ozval se detektiv Perry. Musela jsem se usmát. Perry je jediný policajt, kterého znám, jenž bude galantní i nad krvavými ostatky. „I já vás ráda vidím, detektive Perry.“

„Pohneme s tím,“ skočil nám do řeči Merlioni, „nebo spolu miníte vy dva utéct?“ Merlioni je vysoký, ačkoli ne tak jako Dolph. Ostatně, kdo je, že? Má kudrnaté šedé vlasy, zastřižené a vyholené po stranách hlavy a nad ušima. Na sobě měl bílou sváteční košili, rukávy vyhrnuté až k loktům a napůl povolenou kravatu. Od levého boku mu čněla pistole jako nacpaná peněženka.

„Tak zvedneš první plachtu, když tak zatraceně spěcháš,“ prohlásil Dolph.

Merlioni si povzdechl. „Jasně, jasně.“ Přistoupil k cípu jedné z látek na zemi a poklekl. „Připravena, holčičko?“

„Radši budu holčička nežli Taliánka,“ odušila jsem.

Usmál se.

„Do toho.“

„Budiž světlo,“ pronesl Merlioni. Zvedl plachtu a ta se zadrhla na vlhkém útržku, takže se odtahovala centimetr po centimetru.

„Zerbrowski, pomoz mu tu zatracenou věc zvednout,“ přikázal Dolph.

Zerbrowski se nehádal. Musel být strašně unavený. Oba muži zvedli plachtu jediným mlaskavým trhnutím. Ranní světlo prosvítalo skrz červenou látku a koberec se tak zdál ještě rudější, než byl. Nebo v tom možná nebyl žádný rozdíl. Z okrajů plachty, které muži drželi, kapala krev. Těžké kapky. Jako džez, který potřebuje opravit. Nikdy předtím jsem neviděla plachtu naprosto prosáklou krví. Dnes ráno je ledacos poprvé.

Zírala jsem na koberec a nedávalo mi to žádný smysl. Jen hromada útržků, malých útržků. Klekla jsem si. Krev mi na kolena prosákla džínami, byla studená. Nejspíš pořád lepší než teplá.

Největší kus byl vlhký a hladký, asi dvanáct centimetrů dlouhý. Růžový a zdravě vypadající. Byl to kus tenkého střeva. Hned vedle ležel menší kousek. Upřeně jsem se na něj dívala, ale čím déle jsem se dívala, tím méně mi to cokoliv připomínalo. Mohl to být flák masa z nějakého zvířete. Ksakru, ten kus vnitřností nemusel patřit člověku. Ale patřil, jinak bych tu nebyla.

Šťouchla jsem do menšího útržku prstem. Tentokrát jsem si svoje chirurgické rukavice nezapomněla. Bod pro mě. Útržek byl vlhký, těžký a pevný. Ztěžka jsem polkla, ale pořád jsem netušila, co to vlastně je. Dva kousky mi připadaly jako sousta, které pustila z tlamy kočka. Drobky ze stolu. Ježíšikriste.

Vstala jsem. „Další.“ Můj hlas zněl vyrovnaně, klidně. Neuvěřitelné.

Z postele museli plachtu stáhnout všichni čtyři muži. Merlioni se zaklením upustil svůj cíp. „Ksakru!“

Krev mu stekla po paži až na bílou košili. „Zašpinil si někdo košili?“ zeptal se Zerbrowski.

„Do prdele. Jasně že jo. Celý tohle místo je zasviněný.“

„Předpokládám, že paní domu neměla čas před tvým příchodem uklidit, Merlioni,“ poznamenala jsem. Zalétla jsem pohledem k posteli, k ostatkům paní domu. Ale místo toho jsem vzhlédla zpátky k Merlionimu. „Nebo to snad taliánskej polda nezvládá?“

„Zvládnou cokoliv, s čím bys ty mohla přijít, slečinko,“ prohlásil.

Zamračila jsem se a zavrtěla hlavou. „Vsadím se, že ne.“

„Taky bych si přisadil,“ ozval se Zerbrowski.

Dolph nás nezastavil, neřekl nám, že tohle je místo činu, ne sázkařské doupě. Věděl, že to potřebujeme pro zachování příčetnosti. Nedokážu se podívat na ty ostatky a nevtípkovat přitom. Nedokážu. Zbláznila bych se. Policajti mají ten nejpodivnější smysl pro humor, protože jim nic jiného nezbývá.

„O co se vsadíš?“ zeptal se Merlioni.

„Večeře pro dva U Tonyho,“ odtušila jsem.

Zerbrowski hvízdal. „To je vysoká, vysoká sázka.“

„Můžu si dovolit zatahnout účet. Platí?“

Merlioni přikývl. „Se ženou jsme už dávno nebyli na večeři.“ Podal mi ruku špinavou od krve. Přijala jsem. Studená krev ulpěla na vnější straně gumových rukavic. Cítila jsem tu vlhkost, jako by se prosákla skrz až na kůži, ale nebyla to pravda. Jen smyslový klam. Věděla jsem, že až si sundám rukavice, ruce budu mít suché jako písek. Stejně mě to znervózňovalo.

„Jak určíme, kdo je drsnější?“ chtěl vědět Merlioni.

„Na tomhle místě, tady a teď.“

„Platí.“

S obnoveným odhodláním jsem obrátila svou pozornost zpátky k masakru. Tuhle sázku vyhraju. Nedopřeju Merlionimu takové zadostiučinění. Skýtalo mi to něco, na co jsem se mohla soustředit víc než na zbytky na posteli.

Na lůžku zůstala levá polovina hrudního koše. Jeho součástí dosud bylo jedno odhalené ňadro. Paní domu? Všechno bylo šarlatově rudé, jako by na postel někdo nalil kbelíky červené barvy. Bylo těžké rozlišit jednotlivé části. Ležela tam levá paže. Útlá, ženská.

Zvedla jsem prsty, a ty zůstaly vláčné, žádný rigor mortis. Na třetím prstu navléknutý snubní prstýnek. Zahýbala jsem prsty tam a zpět. „Žádná posmrtná strnulost. Co si o tom myslíš, Merlioni?“

Zašilhal na paži. Nesměl dovolit, abych ho překonala, tak si pohrával s rukou, otáčel ji v zápěstí. „Je možné, že strnulost se dostavila a zase pominula. Sama víš, že první rigor není trvalá záležitost.“

„Vážně si myslíš, že už uplynuly skoro dva dny?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Na to je krev příliš čerstvá. Strnulost ještě nenastala. Od zločinu samého neuplynulo ještě ani osm hodin.“

Přikývl. „To není špatné, Blakeová. Ale co odvedíš z tohohle?“ Strčil do hrudního koše dost silně na to, aby se ňadro zachvělo.

Ztěžka jsem polkla. Tuhle sázku vyhraju. „Nevím. Podíváme se na to. Pomoz mi to obrátit.“ Když jsem ho o to žádala, hleděla jsem mu do obličeje. Že by trochu pobledl? Možná.

„Jasně.“

Tři zbývající postávali stranou a sledovali představení. Nechme je. Je to mnohem příjemnější než přemýšlet o tomhle jako o práci.

Spolu s Merlionim jsem obrátila hrudní koš na bok. Dala jsem si záležet, aby na jeho straně byly části dosud obalené masem, takže nakonec ohmatával mrtvé tělo. Zůstává ňadro ňadrem? Vadí, že je zkrvavené a studené? Merlioni vypadal poněkud nazelenale. Nejspíš to vadí.

Obsah hrudního koše byl čistě vybraný, stejně jako hrudník pana Reynoldse. Čistý a krvavě hladký. Nechali jsme hrudní koš dopadnout zpátky na postel. Pokropila nás jemná sprška krve. Na Merlioniho bílé košili to vypadalo hůř než na mém modrém tričku s rolákem. Bod pro mě.

Zkřivil obličej a přešel rukou po krvavých skvrnkách. Rozmazal si po košili ještě krev z rukavic. Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

„Jsi v pohodě, Merlioni?“ zeptala jsem se. „Nechtěla bych, abys pokračoval, pokud tě to rozčiluje.“

Zadíval se na mě, pak se usmál. Nejprívětivější možný úsměv. „Ještě jsi to neviděla všechno, holčičko. Já ano.“

„Ale sáhl sis na to všechno?“

Po tváři mu stékal pramínek potu. „Nechceš si na to všechno sáhnout?“

Pokrčila jsem rameny. „Uvidíme.“ Na posteli ležela noha. Podle chlupů a zbývajících tenisky vypadala mužská. Šklebil se na

nás kulatý vlhký zbytek kolenní češky. Zombie prostě odtrhla nohu od těla, odervalo maso, aniž by zlomila kost.

„To muselo zkurveně bolet,“ poznamenala jsem.

„Myslíš, že byl naživu, když mu pachatel utrhl nohu?“

Přikývla jsem. „Jo.“ Nebyla jsem si stoprocentně jistá. Bylo tu příliš mnoho krve na to, abych dokázala poznat, kdo kdy zemřel, ale Merloni vypadal o něco bledší.

Ostatní zbytky byly jen zkrvavené vnitřnosti, útržky masa, úlomky kostí. Merloni sebral hrst vnitřností. „Chytej.“

„Ježíšikriste, Merloni, to není vtipný!“ Žaludek se mi stáhl, jako by se chtěl zauzlovat.

„Ne. Ale tvůj výraz ano.“

Podívala jsem se na něj. „Hod’ to nebo ne, Merloni, ale neprovokuj.“

Chvilí na mě pomrkal, pak přikývl. Hodil mi šňůru vnitřností. Byly nešikovné k házení, ale povedlo se mi je chytit. Byly vlhké, těžké, měkké, slizké, zkrátka nechutné, bylo to jako dotknout se syrových telecích jater, ale ještě horší.

Dolph si zoufale povzdechl. „Zatímco si vy dva hrajete na to, kdo koho vyděsí, můžete mi říct něco užitečného?“

Upustila jsem zbytky zpět na postel. „Jistě. Zombie se dostala dovnitř posuvnými skleněnými dveřmi jako posledně. Pronásledovala muže nebo ženu zpátky sem a dostala je oba.“ Zmlkla jsem. Prostě jsem strnula.

Merloni držel dětskou přikrývku. Jakýmsi trikem osudu zůstal jeden cíp čistý. Měla růžový saténový lem a byly na ní balónky a klauni. Z druhého konce hustě odkapávala krev.

Zírala jsem na balónky a klauny, zatímco vířili ve zbytečných kruzích. „Ty hajzle,“ zašeptala jsem.

„To mluvíš o mně?“ optal se Merloni.

Zavrtěla jsem hlavou. Nechtěla jsem se dotknout té pokrývky. Ale natáhla jsem se pro ni. Merloni si dal záležet, aby se mi zkrvavený konec látky otřel o holou paži. „Taliánskej parchante,“ sykla jsem.

„Mluvíš o mně, mrcho?“

Přikývla jsem a pokusila se usmát, ale ve skutečnosti se mi to nepodařilo. Musíme dál předstírat, že je to v pořádku. Že se to dá zvládnout. Bylo to sprosté. Kdyby mě tu nedržela sázka, s křikem bych utekla z pokoje.

Zírala jsem na pokrývku. „Kolik let?“

„Podle rodinné fotografie bych hádal tři čtyři měsíce.“

Konečně jsem se dostala na druhou stranu postele. Tam bylo další místo zakryté plachtou. Stejně zkrvavené, stejně malé. Pod látkou nezůstalo nic celého. Chtěla jsem odvolat sázku. Pokud mě nebudou nutit podívat se, vezmu je k Tonymu všechny. Jen mě nenutíte zvednout tu poslední plachtu. Prosím, prosím.

Ale musím se podívat, sázka nesázka, musím vidět, co tam je k vidění. Stejně dobře se můžu podívat a zvítězit jako utéct a prohrát.

Podala jsem příkrývku Merlionimu. Vzal ji a položil zpátky na postel, tak vysoko, aby čistý cíp zůstal čistý.

Klekla jsem si na jednu stranu plachty. On na druhou. Pohlédli jsme si do očí. Takže to je výzva až do strašného konce. Odtáhli jsme látku.

Pod ní byly jen dvě věci. Jenom dvě. Žaludek se mi stáhl tak, že jsem musela polknout žluč. Zakuckala jsem se a málem v tu chvíli prohrála, ale udržela jsem se. Udržela jsem se.

Myslela jsem si, že ta zkrvavená věc je dítě, ale nebylo. Byla to panenka. Tak prosáklá krví, že jsem nedokázala poznat, jakou barvu měly původně její vlasy, ale byla to jen panenka. Příliš velká panenka pro čtyřměsíční dítě.

Na koberci ležela drobná ručka pokrytá krví stejně jako všechno ostatní, ale byla to ruka. Ručička. Ruka dítěte, ne miminka. Napřáhla jsem dlaň přímo nad ni, abych měla srovnání. Tři, možná čtyři roky. Zhruba stejného věku jako Benjamin Reynolds. Je to náhoda? Určitě. Zombie nejsou příliš vybíravé.

„Pravděpodobně právě kojím miminko, když zaslechnu hluk. Manžel se jde podívat. Rachot probudí naši malou holčičku, která se jde ze svého pokoje podívat, co se děje. Manžel uvidí stvůru, popadne dítě a běží do ložnice. Zombie je tam dostihne. A tady je všechny zabije.“ Můj hlas zněl vzdáleně, odborně. Bod pro mě.

Pokusila jsem se setřít část krve z malé ručky. Měla prstýnek, stejně jako její maminka. Jeden z těch umělohmotných prstýnků, jaké vypadnou z automatů na žvýkačky.

„Viděl jsi ten prstýnek, Merlioni?“ zeptala jsem se. Zvedla jsem ručku z koberce. „Chyťtej.“

„Ježíšikriste!“ Vymrštil se na nohy a vyrazil ven dřív, než jsem mohla udělat cokoli dalšího. Velice rychle vyšel ze dveří. Ve skutečnosti bych tu ruku nehodila. Ne, nehodila.

Chovala jsem ručku v dlaních. Zdála se těžká, jako by se prstíky měly ovinout kolem mojí ruky. Prosila by mě, ať s ní jdu ven. Upustila jsem ručku na koberec. Dopadla s vlhkým cáknutím.

V pokoji bylo strašné horko a všechno se trochu točilo. Zamrkala jsem a podívala se na Zerbrowskiho. „Vyhrála jsem sázku?“

Přikývl. „Anita Blakeová, drsné děvče. Večer příjemného hodování u Tonyho na Merlioniho účet. Slyšel jsem, že dělají skvělé špagety.“

Zmínka o jídle už na mě byla moc. „Koupelna – kde?“

„Na konci chodby, třetí dveře vlevo,“ řekl Dolph.

Rozběhla jsem se do koupelny. Merlioni právě vycházel. Neměla jsem čas vychutnat si vítězství. Měla jsem sama příliš mnoho práce se zvracením.

28

Klečela jsem a čelem se opírala o studené linoleum u vany. Bylo mi líp. Naštěstí jsem neměla čas se nasnídat.

Někdo zaklepal na dveře.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„To jsem já, Dolph. Můžu dál?“

Chvilku jsem o tom přemýšlela. „Jasně.“

Dolph vstoupil dovnitř, v ruce nesl žínku. Hádala jsem, že ji má ze skříňky s prádlem. Minutu nebo dvě se na mě díval, pak zavrtěl hlavou. Namočil žínku v umyvadle a podal mi ji. „Víš, co s tím máš dělat.“

Věděla jsem. Hadřík chladil a byl to úžasný pocit přitisknout si ho k obličejí a za krk. „Dal jsi taky jednu Merlioni?“ zeptala jsem se.

„Ano, je v kuchyni. Oba jste paka, ale bylo to zábavné.“

Povedlo se mi slabě se usmát.

„Teď, když jsi skončila s frajeřinkami, můžeš mi říct, jestli máš nějaké užitečné postřehy?“ Posadil se na zavřený poklop záchodu.

Zůstala jsem na zemi. „Slyšel tentokrát někdo něco?“

„Soused něco slyšel za svítání, ale šel si po své práci. Říkal, že se nechtěl zaplést do domácí hádky.“

Vzhlédla jsem k Dolphovi. „Slyšel už někdy předtím z toho domu hádku?“

Dolph zavrtěl hlavou.

„Bože můj, kdyby tak byl zavolał policii,“ vydechla jsem.

„Myslíš, že by to něco změnilo?“ zeptal se Dolph.

Chvilí jsem o tom přemýšlela. „Možná ne pro tuhle rodinu, ale mohli bychom tu zombii chytit.“

„Pláč nad rozlitym mlékem.“

„Možná ne. Stopy jsou velice čerstvé. Zombie je zabila, pak jí nějaký čas trvalo, než sežrala čtyři lidi. To není nijak rychlé. Za úsvitu ještě zabíjela.“

„Dobrý postřeh.“

„Uzavřete oblast.“

„Vysvětli.“

„Zombie musí být někde blízko, v dosahu, kam by člověk dokázal dojít. Schovává se, čeká na soumrak.“

„Myslel jsem, že zombie mohou vycházet za denního světla.“

„Mohou, ale nedělají to rády. Zombie nepůjde ven za dne, pokud jí to někdo nepřikáže.“

„Takže na nejbližším hřbitově...“

„Ne nutně. Zombie nejsou jako upíři nebo ghoulové. Nepotřebuje rakev, dokonce ani hrob ne. Zombie se bude snažit jen dostat se ze světla.“

„Kde máme hledat?“

„Kůlny, garáže, jakákoli místa, kde by se mohla skrýt.“

„Takže může být i v domku na stromě, který si postavilo nějaké dítě.“

Usmála jsem se. Bylo příjemné vědět, že to ještě dokážu. „Pochybuju, že zombie by šplhala, kdyby měla na výběr. Všimni si, že všechny domy jsou jednopatrové.“

„Sklepy,“ utrousil.

„Ale nikdo neutíká dolů do sklepa.“

„Pomohlo by to?“

Pokrčila jsem rameny. „Zombie zpravidla nejsou dobré ve šplhání. Tahle je rychlejší a bystřejší, ale... Přinejlepším by ji sklep zdržel. Kdyby tam byla okénka, mohli alespoň děti dostat ven.“ Třela jsem si zátylek žínkou. „Zombie si vybírá jednopatrové domy s posuvnými skleněnými dveřmi. Mohla by v blízkosti nějakého takového odpočívat.“

„Vyšetřující lékař tvrdí, že mrtvola je vysoká metr osmdesát, možná metr osmdesát pět. Muž, běloch. Nesmírně silný.“

„To poslední jsme věděli a ten zbytek nám ve skutečnosti moc nepomůže.“

„Máš lepší nápad?“

„Vlastně... Ať strážníci, kteří jsou přibližně té správné výšky, hodinu krácejí touhle čtvrtí. Pak danou oblast uzavřete.“

„A prohledat všechny kolny a garáže,“ dodal Dolph.

„A sklepy, průlezy, staré ledničky,“ doplnila jsem ho.
 „A jestli ji najdeme?“
 „Usmažte ji. Zavolejte sem exterminátory.“
 „Zaútočí zombie ve dne?“ zajímal se.
 „Pokud ji výrazně vyrušíte, tak ano. Tahle je nechutně agresivní.“
 „To není sranda. Potřebovali bychom tucet exterminátorských týmů nebo ještě víc. Město do toho nepůjde. Navíc musíme obejít zatraceně široký kruh. Můžeme ji hledat a úplně minout.“
 „Po setmění se pohne. Když budete připraveni, tak ji pak najdete.“
 „Dobrá. Vypadá to, jako že nám nepomůžeš hledat.“
 „Vrátím se, abych pomohla, ale John Burke mi zavolal zpátky.“
 „Vezmeš ho do márnice?“
 „Jo, je na čase využít ho proti Dominze Salvadorové. Skvělé načasování.“
 „Dobře. Potřebuješ něco ode mne?“
 „Jen přístup do márnice pro nás dva.“
 „Jasná věc. Myslíš, že se od Burkeho vážně něco dozvíš?“
 „To nevím, dokud to nezjistím.“
 Usmál se. „Takže se pokusíme a *možná* potom uvidíme?“
 „Zmáknou to pro tebe,“ ujistila jsem ho.
 „Běž navštívit márnici a porad si s vůdů Johnem. My obrátíme vzhůru nohama celou tuhle zkurvenou čtvrt.“
 „Je milé vědět, že máme oba narvaný plán na celý den.“
 „Nezapomeň, že dneska odpoledne se půjdeme podívat na Dominžin dům.“
 Přikývla jsem. „Jo a dnes v noci lovíme zombii.“
 „Dneska s tím svinstvem skončujeme.“
 „To doufám.“
 Zadíval se na mě zúženýma očima. „Máš nějaký problém s našimi plány?“
 „Jen ten, že žádný plán není dokonalý.“
 Chvilí mlčel, pak vstal. „Přeju si, aby tenhle byl.“
 „Já taky.“

Márnice hrabství St. Louis je rozlehlá budova. Musí být. Každé úmrtí, u něhož není lékař, řeší v márnici. O každé vraždě ani nemluvě. V St. Louis to znamená čilý provoz.

Chodím do márnice celkem pravidelně. Probít srdce kůlem upírům podezřelým z vraždy, aby nemohli vstát a hodovat na personálu márnice. Podle nových zákonů o upírech je to vražda. Musíte počkat, až se milánkové zvednou, pokud nezanechali poslední vůli, v níž si rozhodně nepřejí svůj návrat jakožto upíra. Moje závěť uvádí, aby mě zbavili trápení, pokud by si mysleli, že se vrátím se špičáky v puse. Ksakru, moje závěť nařizuje kremaci. Nechci se vrátit zpátky ani jako zomie, děkuju mockrát.

John Burke byl takový, jak jsem si ho pamatovala. Vysoký, tmavý, pohledný, neurčitě zápornácký. To bylo tou malou bradkou. Nikdo mimo hororové filmy nenosí bradku. Vždyť víte, takový ti podivní kultisté, kteří uctívají rohaté ikony.

Kolem očí a úst vypadal pobledlý. Tohle vám způsobí žal, i když máte tmavou pleť. Rty měl semknuté v tenkou linku, když jsme vstupovali do márnice. Ramena držel tak, jako by ho něco bolelo.

„Jak se vede tvé švagrové?“ zeptala jsem se.

„Bezútešně. Velmi bezútešně.“

Čekala jsem, že to upřesní, ale neudělal to. Tak jsem to nechala být. Pokud o tom nechce mluvit, je to jeho právo.

Kráčeli jsme širokou prázdnou chodbou. Dost širokou na to, aby tu vedle sebe projely tři vozičky. Kukaň pro stráž vypadala jako bunkr z druhé světové války, včetně kulometů. Pro případ, že by všichni mrtví vstali najednou a vyrazili za svobodou. Tady v St. Louis se to nikdy nestalo, ale přihodilo se to tak blízko, jak jen leží Kansas City.

Kulomet sejme jakoukoli chodící mrtvolu. Jenom když je jich hodně, tak máte problém. Pokud je jich dav, tak jste pěkně v háji.

Letmo jsem ukázala strážnému občanku. „Ahoj, Frede, dlouho jsme se neviděli.“

„Přál bych si, aby tě sem zase nechali chodit jako dřív. Za tenhle týden nám tři vstali a odešli domů. Věřila bys tomu?“

„Upíři?“

„Co jiného? Jednou jich bude víc než nás.“

Nevěděla jsem, co na to říct, tak jsem mlčela. Nejspíš má pravdu. „Přišli jsme se podívat na osobní věci Petra Burkeho. Měl nám to zařídit seržant Rudolph Storr.“

Fred se podíval do zápisníčku. „Jo, máte povolení. Chodbou doprava, třetí dveře vlevo. Doktorka Savillová vás očekává.“

Na to jsem pozvedla obočí. Nebylo právě zvykem, aby hlavní vyšetřující lékařka dělala posílčka policii nebo komukoliv jinému. Jen jsem přikývla, jako bych toto královské zacházení očekávala.

„Dík, Frede, uvidíme se, až půjdeme zpátky.“

„Čím dál tím víc lidí to tak dělá,“ poznamenal. Vypadal z toho dost nešťastný.

Moje tenisky nerušily věčné ticho ani nejmenším zvukem. John Burke šel také naprosto tiše. Neodhadovala jsem ho jako někoho, kdo nosí tenisky. Letmo jsem pohlédla dolů a zjistila, že mám pravdu. Neměl tenisky, ale hnědé šněrovací polobotky s měkkou podrážkou. Ale stejně kráčel vedle mě jako tichý stín.

Zbytek jeho oblečení se hodil k botám. Měl úpravné hnědé sportovní sako, tak tmavé, až vypadalo skoro černé, pod ním světle žlutou košili, hnědé sváteční kalhoty. Chyběla mu už jen kravata a mohl by jít sjednocovat Ameriku. Oblékal se takhle svátečně vždycky, nebo měl tohle na sobě na pohřbu svého bratra? Ne, oblek na pohřbu byl bezchybně černý.

Márnice je vždycky tichá, ale za sobotního rána je tam mrtvý klid. Krouží snad o víkendu sanitky kolem jako letadla nad letištěm, dokud nenastane nějaká rozumná hodina? Víím, že o víkendu jde počet vražd nahoru, přesto jsou sobotní a nedělní rána vždycky tichá. Přemýšlejte o tom.

Počítala jsem dveře po levé straně. Zaklepala jsem na třetí. Ozvalo se slabé „Dále,“ a já otevřela dveře.

Doktorka Marian Savillová je drobná žena s krátkými černými vlasy zastřiženými těsně pod ušima, s olivovou pletí, hlubokýma hnědýma očima a jemnými vysokými lícními kostmi. Je způli Francouzka a způli Řekyně a vypadá na to. Exotická, aniž by působila zastrašujícím dojmem. Vždycky mě překvapovalo, že doktorka Savillová není vdaná. Nedostatkem krásy to určitě není.

Její jedinou vadou je, že kouří, a pach cigaret se jí drží jako odporný parfém.

Přistoupila k nám s úsměvem a podala mi ruku. „Anito, ráda vás zase vidím.“

Potřásla jsem si s ní rukou a taky se usmála. „I já vás, doktorko Savillová.“

„Říkejte mi prosím Marian.“

Pokrčila jsem rameny. „Jsou tohle ty osobní věci, Marian?“

Stáli jsme v malé vyšetřovně. Na úhledném stole z nerez oceli leželo několik plastických saků.

„Ano.“

Dívala jsem se na ni a přemýšlela, co chce. Vrchní vyšetřující lékařka neřeší pochůzky. Jde o něco jiného, ale o co? Neznám ji dost dobře na to, abych byla přímá, a nechtěla jsem být vyhnána z márnice, takže jsem nemohla být hrubá. Potíže, potíže.

„Tohle je John Burke, bratr zemřelého,“ řekla jsem.

Doktorka Savillová povytáhla obočí. „Upřímnou soustrast, pane Burke.“

„Děkuji.“ John přijal nabízenou ruku, ale oči upíral na umělohmotné obaly. Dnes není čas na přitažlivé doktorky a příjemnůstky. Přišel se podívat na věci svého mrtvého bratra. Hledá stopy, aby policii pomohl chytit bratrova vraha. Vzal ten nápad velmi vážně.

Jestli se nezapletl s Domingou Salvadorovou, tak mu dlužím velkou omluvu. Ale jak ho mám přimět, aby mluvil, když kolem krouží doktorka Marian? Jak mám požádat o soukromí? Je to svým způsobem její márnice.

„Musím tu být, abych zajistila, že nebude manipulováno s důkazy,“ oznámila mi. „Měli jsme tu poslední dobou pár velmi bezskrupulózních novinářů.“

„Ale já nejsem novinářka.“

Pokrčila rameny. „Nejste oficiálně pověřená osoba, Anito. Nová pravidla shora nařizují, že žádný oficiálně nepověřený člověk nebude prohlížet důkazní materiál, aniž by na něj někdo dohlížel.“

„Vážím si toho, že jste tu vy, Marian.“

Usmála se. „Také si to myslím. Usoudila jsem, že vám bude vadit méně, když se vám přes rameno budu dívat já, než kdyby to byl kdokoli jiný.“

Má pravdu. Co si sakra kdo myslí, že tu chci dělat? Ukrást tělo? Kdybych chtěla, celou tuhle boudu vyprázdním a se všemi mrtvolami si zahraju „všichni jdeme sborem“.

Možná proto potřebuji dohled. Možná.

„Nechci být nezdvořilý,“ ozval se John, „ale mohli bychom přistoupit k věci?“

Pohlédla jsem na jeho pohlednou tvář. Kůži kolem úst a očí měl napjatou, jako by se ztenčila. Projelo mnou bodnutí viny. „Jistě, Johne. Byly jsme bezohledné.“

„Omlouvám se, pane Burke,“ přidala se Marian. Oběma nám podala gumové rukavice. Já i ona jsme si je natáhly jako profesionálky, ale John nebyl na nic podobného zvyklý. Chce to jistý grif, který se získá cvikem. Když jsem mu do nich pomohla,

zašklíbil se. Úsměv mu změnil celý obličej. Najednou byl úžasný, pohledný a ani trošku zápornácký.

Doktorka Savillová otevřela pečeť na prvním igelitovém pytlí. Byly v něm šaty.

„Ne,“ zarazil ji John, „nevím, jak se oblékal. Mohly by být jeho a já bych to nepoznal. Peter a já... jsme se neviděli skoro dva roky.“ Vnitřně jsem se zasnívala nad vinou, která prosákla z jeho slov.

„Dobrá, tak přejdeme k menším předmětům,“ řekla Marian a přitom se usmála. Vlídne a povzbudivě, procvičuje si nejlepší chování u lůžka pacienta. Má k tomu příležitost velmi zřídka.

Otevřela mnohem menší obal a jeho obsah jemně vysypala na stříbřitě zářivý povrch. Hřeben, deseticent, dvě pence, útržek lístku do kina a kouzlo vúdú. Gris-gris.

Spletené z černých a rudých nití opletených kolem lidských zubů. Po celé délce zavěšené další kůstky. „Jsou to lidské prstní kůstky?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ přikývl John, hlas měl velmi tichý. Jak tam stál, tvářil se zvláštně, jako by v duchu začínal chápat cosi nového a děsivého.

Je to zlé kouzlo, ale nechápala jsem, proč reaguje tak přemrštěně.

Naklonila jsem se nad tím a šťouchla do toho prstem. Uprostřed toho všeho byla vpletena vyschlá kůže. A nebyly to jen černé nitě, ale černé vlasy.

„Lidské vlasy, zuby, kosti, kůže,“ zamumlala jsem tlumeně.

„Ano,“ opakoval John.

„Vyznáte se ve vúdú lépe než já. Co to znamená?“

„Někdo zemřel, aby toto kouzlo mohlo být vyrobeno.“

„Jste si jistý?“

Zahleděl se na mě se zničujícím pohrdáním. „Nemyslíte si, že kdyby tomu mohlo být jinak, tak bych to neřikal? Myslíte, že mě těší zjistit, že můj bratr se dopustil lidské oběti?“

„Musel u toho Peter být? Nemohl to jenom koupit?“

„NE!“ Téměř zaječení. Odvrátil se od nás, přešel ke zdi. Dýchal hlasitě a trhaně.

Nechala jsem mu chvíli, aby se sebral, a pak se zeptala na to, na co jsem se zeptat musela. „Co tahle gris-gris způsobuje?“

Obrátil se zpátky, už dost klidný na to, aby nám pohlédl do tváře, ale kolem očí se mu zračilo napětí. „Umožňuje méně mocnému nekromantovi oživovat starší mrtvé, vypůjčit si moc od nějakého mnohem mocnějšího nekromanta.“

„Vypůjčit? Jak?“

Pokrčil rameny. „To kouzlo obsahuje sílu někoho, kdo mezi námi patří k nejmocnějším. Peter za něj draze zaplatil, aby mohl oživovat starší mrtvé. Pete... Bože můj, jak jsi mohl?“

„Jak mocný byste musel být, abyste dokázal takto sdílet svou moc?“

„Velice mocný.“

„Existuje nějaký způsob, jak podle kouzla vystopovat osobu, která ho vytvořila?“

„Vy to nechápete, Anito. Ta věc je kus čísi síly. Je to podstata toho zbytku duše, který dotyčný ještě má. Někdo tu jednal buď z velké nouze, nebo z velké chtivosti. Peter by si to nikdy nemohl dovolit. Nikdy.“

„Lze podle kouzla určit tvůrce?“

„Ano. Stačí donést to do pokoje, kde se nachází osoba, již to doopravdy patří. Ta věc se k ní doplazí. Je to chybějící kus její duše.“

„Prošlo by to jako důkaz u soudu?“

„Pokud to dokážete vysvětlit porotě, tak ano; předpokládám, že ano.“ Přistoupil ke mně. „Vy víte, kdo to udělal?“

„Možná.“

„Kdo, řekněte, kdo?“

„Udělám něco ještě lepšího. Zařídím, abyste spolu se mnou mohl jít prohlédat dům podezřelého.“

Chmurně se usmál. „Začínám vás mít docela rád, Anito Blakeová.“

„Na lichotky bude čas později.“

„Co znamená tohle?“ zeptala se Marian. Obrátila kouzlo naruby. A tam, mezi vlasy a kostmi, zářil malý přívěšek jako z náramku pro štěstí. Měl tvar notové značky – houslového klíče.

Co to říkal Evans, když se dotkl úlomků z hrobu...? Podřízli jí hrdlo, měla náramek s přívěšky ve tvaru not a srdíček. Zírala jsem na amuletek a měla pocit, že se svět sesouvá. Všechno do sebe najednou zapadlo. Nebyla to Dominga Salvadorová, kdo oživil vraždící zombii. Pomohla Petemu Burkemu, aby to mohl udělat. Ale musím mít jistotu. Máme jen pár hodin, než se znovu ocitneme u Dominžiných dveří a budeme se snažit najít důkazy.

„Jsou tu nějaké ženy, které přivezly zhruba v tutéž dobu jako Petra Burkeho?“

„To určitě ano,“ odtušila Marian s úsměvem.

„Ženy s podřezaným hrdlem,“ upřesnila jsem.

Po dobu jednoho úderu srdce na mě zírala. „Podívám se do počítače.“

„Můžeme s sebou vzít tohle kouzlo?“

„Proč?“

„Protože pokud mám pravdu, tak měla náramek pro štěstí s amuletky ve tvaru luku a šípu a malými srdíčky – a tohle je součást toho náramku.“ Pozvedla jsem zlatý přívěšek ke světlu. Vesele se třpytil, jako by nevěděl, že jeho majitelka je mrtvá.

30

Smrt s sebou nese šedavou spíš než jakoukoli jinou barvu. Jistě, tělo, které ztratilo mnoho krve, bude vypadat bílé nebo promodralé. Ale jakmile se začne rozkládat – ne, hnít ne, ještě ne – vypadá šedavé.

Ta žena měla zešedivělou kůži. Ránu na hrdle jí vyčistili a prohlédli. Řez vypadal jako obrovská rozšklebená druhá ústa pod bradou.

Doktorka Savillová ji nedbale zvrátila hlavu dozadu. „Rána je velmi hluboká. Přetíná svaly na krku a krční tepnu. Smrt nastala poměrně rychle.“

„Profesionální práce,“ poznamenala jsem.

„Hm, ano, ať už jí podřezal krk kdokoliv, věděl, co dělá. Existuje zhruba tucet různých způsobů, jak člověka poranit na krku, a nezabít ho nebo nezabít rychle.“

„Chcete tím říct, že můj bratr v tom měl praxi?“ zeptal se John Burke.

„Nevím. Máte její osobní věci?“ zeptala jsem se.

„Tady jsou.“ Marian rozvázala mnohem menší sáček a vysypala jeho obsah na prázdný stůl. Ve světle zářivek se zatřpytil zlatý náramek pro štěstí.

Vzala jsem ho do ruky, na níž jsem dosud měla rukavici. Maličký napnutý luk i se šípem, nezvyklé noty a dvě propletená srdíčka. Všechno, co mi Evans popsal.

„Jak jste věděla o tom přívěšku a té mrtvé ženě?“ zajímal se John Burke.

„Odesla jsem nějaký důkazní materiál jasnovidci. Viděl smrt té ženy. A ten náramek.“

„Co to má společného s Peterem?“

„Myslím si, že jistá kněžka vúdú přiměla Petera, aby oživil zombii. Zombie mu utekla a zabíjí lidi. Aby utajila, co provedla, nechala kněžka Petera zabít.“

„O koho jde?“

„Nemám o tom žádné důkazy, pokud nebude jako důkaz stačit gris-gris.“

„Vize a gris-gris.“ John zavrtěl hlavou. „To před porotou projde dost těžko.“

„Vím. Proto potřebuju další důkazy.“

Doktorka Savillová jen sledovala naši rozmluvu jako dychtivý divák.

„Jméno, Anito, prozrad'te mi její jméno.“

„Jen pokud mi odpřísáhnete, že po ní nepůjdete, dokud k tomu nedostane příležitost zákon. Pouze pokud zákon selže, slibte mi to.“

„Máte mé slovo.“

Chvíli jsem si prohlížela jeho tvář. Tmavé oči oplácely pohled, čisté a jisté. Vsadím se, že by dokázal s čistým svědomím lhát. „Nevěřím jen tak něčímu slovu.“ Ještě chvíli jsem se na něj upřeně dívala. Nestáhl se. Můj drsný pohled asi trochu zakolísal. Nebo má možná John v úmyslu dodržet slovo. Někdy se to stává.

„Dobrá, přijímám vaše slovo. Nechtějte, abych toho pak litovala.“

„Nebojte se. A teď mi řekněte to jméno.“

Obrátila jsem se k doktorce Savillové. „Omluvte nás, Marian. Čím méně o tomhle víte, tím větší je naděje, že se neprobudíte s tím, že k vám oknem vlezla zombie.“ Trochu nadsazené, nicméně výstižné vyjádření.

Zatvářila se, jako by chtěla něco namítnout, ale nakonec přikývla. „Dobře, ale jednou bych ten příběh opravdu chtěla slyšet celý, až to bude bezpečné.“

„Jakmile ho budu moci vyprávět, povím vám ho,“ ujistila jsem ji.

Znovu přikývla, zavřela schránku, v níž ležela Jane Doeová, a odešla. „Křikněte, až skončíte. Mám ještě práci,“ dodala a dveře za ní zapadly.

Nechala nás tam, s důkazy v rukou. Asi mi důvěřuje. Nebo nám?

„Dominga Salvadorová,“ prohlásila jsem.

Prudce se nadechl. „Znám to jméno. Dominga je děsivou silou, pokud je pravda, co se o ní říká.“

„Je to pravda.“

„Vy jste se s ní setkala?“
 „Měla jsem tu smůlu.“
 Na tváři se mu usadil výraz, který se mi dvakrát nelíbil.
 „Přísahal jste, že se nebudete mstít.“
 „Policie ji nedostane. Na to je příliš prohnaná.“
 „Můžeme ji dostat podle zákona. Věřím tomu.“
 „Nejste si jistá.“
 Co jsem měla říct? Má pravdu. „Jsem si téměř jistá.“
 „Téměř není dost dobré za vraždu mého bratra.“
 „Zombie zabila mnohem víc lidí než jen vašeho bratra. Já chci Domingu taky dostat. Ale dostaneme ji podle zákona, s pomocí soudu.“
 „Jsou i jiné způsoby, jak ji dostat.“
 „Pokud zákon selže, klidně použijte vúdú. Jen mi o tom neříkejte.“
 Vypadal pobavený a trochu zmatený. „Nepohoršujete se nad tím, že bych použil černou magii?“
 „Dominga se mě jednou zkusila zabít. Pochybuji, že to vzdá.“
 „Vy jste přežila Señořin útok?“ Tvářil se užasle.
 Nelíbilo se mi, že se zatvářil tak překvapeně. „Umím se o sobe postarat, pane Burke.“
 „O tom nepochybuji, slečno Blakeová.“ Usmál se. „Ranil jsem vaši pýchu. Nezamlouvá se vám, že mě to tolik překvapilo, že?“
 „Nechte si své postřehy pro sebe, ano?“
 „Pokud jste přežila přímé střetnutí s něčím, co na vás poslala Dominga Salvadorová, pak jsem měl věřit některým zvěstem, které o vás kolují. Popravčí, oživovatelka, která dokáže povolat z hrobu cokoli bez ohledu na stáří.“
 „O tom posledním nic nevím, ale prostě se snažím zůstat naživu, toť vše.“
 „Pokud vás chce zabít Dominga Salvadorová, tak nebude snadné zůstat naživu.“
 „Skoro nemožné, řekla bych.“
 „Tak ať dostaneme nejdřív my ji.“
 „Legálně,“ doplnila jsem ho.
 „Anito, jste naivní.“
 „Pozvání na razii v jejím domě stále platí.“
 „Jste si jistá, že to dokážete zařídit?“
 „Myslím, že ano.“
 V očích mu žhnulo jakési temné světlo, jiskřivá černota. Velice nepříjemně se usmál se stisknutými rty, jako by si

představoval možná muka pro Domingu Salvadorovu. Tato soukromá vize ho zřejmě nesmírně blažila.

Při tom pohledu mi přeběhl mráz po zádech. Doufám, že John nikdy neobráť tyhle své temné oči na mě. Così mi říkalo, že by byl strašným nepřítelem. Skoro tak strašným jako Dominga Salvadorová. Skoro tak strašným, ale ne docela.

31

Dominga Salvadorová seděla v obývacím pokoji a usmívala se. Malá holčička, která jezdila na tříkolce, když jsem tu byla posledně, teď seděla babičce na klíně. Dítě bylo uvolněné a malátné jako kotě. Starší chlapci seděli Dominze u nohou. Byla přímo obrázkem mateřského štěstí. K poblití.

Samozřejmě, že když je tou nejnebezpečnější kněžkou vúdú, jakou jsem kdy viděla, tak to neznamena, že také není babičkou. Lidé mají zřídka jen jednu tvář. Hitler měl rád psy.

„Jste více než vřele vítáni, seržante. Klidně to tu prohledejte. Buďte jako doma,“ pronesla sladkým hláskem, kterým nám už nabízela limonádu nebo ledový čaj.

Já a John Burke jsme stáli stranou a nechali policisty, ať dělá svou práci. Dominga se snažila, aby se pro své podezření cítili hloupě. Vždyť je to jen milá stará paní. Jasně.

Antonio a Enzo rovněž stáli stranou. Poněkud nezapadali do obrázku babičkovského štěstí, ale zjevně chtěla svědky. Nebo možná nebyl vyloučen pokus prostřílet se pryč.

„Chápete možné důsledky této prohlídky, paní Salvadorová?“ zeptal se Dolph.

„Není žádných důsledků, protože nemám co skrývat.“ Sladce se usmála. K čertu s ní.

„Anito, pane Burke,“ obrátil se k nám Dolph.

Postoupili jsme dopředu jako asistenti mágova představení. Což nebylo tak daleko od skutečnosti. Vysoký policejní důstojník měl připravenou videokameru.

„Předpokládám, že slečnu Blakeovou znáte,“ řekl Dolph.

„Měla jsem tu čest,“ odtušila Dominga. Chyběla už jen svatozář, aby ji postavili na most.

„Tohle je John Burke.“

Oči se jí trochu rozšířily. První sklouznutí jinak dokonalé masky. Slyšela o Johnovi Burkem? Znervózňuje ji to jméno? Doufám, že ano.

„Jsem ráda, že vás konečně poznávám, pane Johne Burke,“ řekla konečně.

„Vždycky je milé setkat se s dalším profesionálem našeho umění,“ odvětil.

Lehce uznale pokývla. Alespoň se nesnaží předstírat naprostou nevinnost. Přiznala, že je kněžka vúdú. To je pokrok.

Je pěkně sprosté, když se kmotra vúdú snaží hrát nevinnou.

„Do toho, Anito,“ vyzval mě Dolph. Žádná příprava, žádný smysl pro drama, prostě do toho. To je prostě Dolph.

Vytáhla jsem z kapsy igelitový sáček. Dominga vypadala zmateně. Vyndala jsem gris-gris. Její tvář strnula, jako maska. Rty jí zkřivil divný nevýrazný úsměv. „Co je to?“

„No tak, Seňoro,“ ozval se John, „nehrajte hloupou. Víte velice dobře, co to je.“

„Samozřejmě vím, že to je nějaký druh kouzla. Copak policie dneska ohrožuje stařenky kletbami vúdú?“

„Používáme cokoliv, co funguje,“ ucedila jsem.

„Anito,“ napomenul mě Dolph.

„Promiň.“ Pohlédla jsem na Johna a on přikývl. Položila jsem gris-gris na koberec necelé dva metry od Domingy Salvadorové. Musela jsem v tomhle hodně dát na Johnovo slovo. Konzultovala jsem to po telefonu s Mannym. Pokud to bude fungovat, pokud nám dovolí předvést to u soudu a pokud se nám povede vysvětlit to porotě, pak možná případ vyhraje. Kolikrát že jsem řekla „pokud“?

Gris-gris tam chvíli jen leželo, pak se prstní kůstky zavlnily, jako by jimi zachřestila neviditelná ruka.

Dominga si sundala vnučku z klína a odehnala chlapce k Enzovi. Seděla sama na pohovce a čekala. Na tváři se jí dosud držel podivný úsměv, ale teď vypadal mdle.

Kouzlo se začalo plazit k ní jako šnek, přitahovalo se a zápolilo pomocí svalů, které nemělo. Zježily se mi chlupy na pažích.

„Nahráváš to, Bobby?“ zeptal se Dolph.

„Nahrávám. Kurva drát, nevěřím vlastním očím, ale nahrávám,“ prohlásil policista s videokamerou.

„Nepoužívejte taková slova před dětmi, prosím vás,“ upozornila ho Dominga.

„Promiňte, madam,“ omluvil se.

„Omluva se přijímá.“ Pořád ještě se snažila hrát dokonalou hostitelku, zatímco se ta věc plazila k jejím nohám. Má silné nervy, to jí musím přiznat.

Antonio neměl. Zlomil se. Vykročil kupředu, jako by chtěl tu věc odtrhnout od koberce.

„Nedotýkejte se toho,“ zarazil ho Dolph.

„Svémi triky děsíte mou babičku.“

„Nedotýkejte se toho,“ zopakoval Dolph. Tentokrát vstal. Jeho mohutný zjev zdánlivě vyplnil místnost. Antonio vedle něj najednou vypadal malý a křehký.

„Prosím... děsíte ji.“ Ale byla to jeho tvář, která byla bledá a pokrytá lesknoucím se potem. Copak starého Tonyho tak bere? On sedět nepůjde.

„Stoupněte si tamhle,“ přikázal Dolph. „Nebo vám máme dát pouta?“

Antonio zavrtěl hlavou. „Ne, já... půjdu zpátky.“ Udělal to, ale přitom pohlédl na Domingu. Krátký pohled plný strachu. Když mu pohlédla do očí, v jejím výrazu nebylo nic než zuřivost. Černé oči jí jiskřily vztekem. Obličej měla náhle zkřivený vztekem. Co se stalo, že to překazilo dosavadní divadýlko? O co tu jde?

Gris-gris se k ní bolestně plazilo. Přilísalo se jí k nohám jako pes, převalovalo se jí nenuceně po špičkách bot jako kočka, která chce pohladit po bříšku.

Snažila se to ignorovat, předstírat.

„Odmítnete svou navracenou moc?“ zeptal se John.

„Nevím, co tím míníte.“ Znovu ovládla svůj výraz. Vypadala zmateně. Fakt je dobrá. „Jste mocný kněz vúdú. Tohle děláte, abyste mě dostal.“

„Pokud to kouzlo nechcete, vezmu si ho sám. Přidám vaši magii ke své. Stanu se nejmocnějším knězem vúdú v celých Spojených státech.“ Poprvé jsem na vlastní kůži ucítila Johnovu moc. Závan magie, který vzbouzel strach. Začala jsem o Johnovi přemýšlet jako o obyčejném člověku, nebo alespoň tak obyčejném, jak jen někdo z nás může být. Moje chyba.

Jen zavrtěla hlavou.

John popošel kupředu, poklekl a natáhl se po svíjejícím se gris-gris. Táhla se za ním moc jako neviditelná ruka.

„Ne!“ Popadla kouzlo a schovala ho v dlaních.

John se na ni usmál. „Připouštíte, že jste tohle kouzlo vyrobila? Pokud ne, mohu si ho vzít a použít, jak uznám za vhodné. Bylo nalezeno mezi osobními věcmi mého bratra. Podle zákona je moje. Nemám pravdu, seržante Storre?“

„Máte,“ přikývl Dolph.

„Ne, to nesmíte.“

„Smím a udělám to, pokud se nepodíváte do kamery a nepřiznáte, že jste to kouzlo vyrobila.“

„Tohohle budete litovat,“ zavrčela na něj.

„Vy budete litovat, že jste zabila mého bratra.“

Zadívala se na kameru. „Dobrá, vytvořila jsem toto kouzlo, ale nic jiného nepřiznávám. Vyrobila jsem ho pro vašeho bratra, ale to je vše.“

„Abyste tohle kouzlo stvořila, provedla jste lidskou oběť.“

Zavrtěla hlavou. „Je moje, udělala jsem ho pro vašeho bratra a to je všechno. Máte kouzlo, ale nemáte nic jiného.“

„Señoro, odpusťte,“ zamumlal Antonio. Vypadal bledý, otřesený a velmi, velmi vyděšený.

„Cállate,“ zasyčela. „Sklapni!“

„Zerbrowski, vezměte našeho přítele vedle do kuchyně a sepište jeho výpověď,“ řekl Dolph.

Na to Dominga vstala. „Ty hlupáku, ty ubohý hlupáku. Řekni jim cokoli dalšího a zařídím, aby ti jazyk vyhnul v puse.“

„Odveďte ho odtud, Zerbrowski.“

Zerbrowski odvedl skoro plačícího Antonia z pokoje. Mám takový dojem, že starý dobrý Tony měl za úkol získat kouzlo zpátky. Neuspěl a měl za to nést následky. Policie byla jeho poslední problém. Kdybych byla na jeho místě, setsakra bych se ujistila, že babička bude dnes v noci pod zámkem. Nechtěla bych, aby se dostala do blízkosti svého vúdú nádobíčka. Už nikdy.

„Ted' prohledáme dům, paní Salvadorová.“

„Poslužte si, seržante. Nenajdete nic dalšího, co by vám pomohlo.“

Řekla to velice klidně. „I ty věci za dveřmi?“ zeptala jsem se.

„Jsou pryč, Anito. Nenajdete nic, co by nebylo legální a... zdraví prospěšné.“ Poslední dvě slova vyřkla, jako by byla sprostá.

Dolph na mě letmo pohlédl a já pokrčila rameny. Zdála se odporně sebejistá.

„Dobrá, chlapci, rozeberte to tu na součástky.“ Policisté v uniformách a civilně oblečení detektivové vyrazili, jako by měli určitý cíl. Vyrazila jsem za Dolphem ke dveřím. Zastavil mě.

„Ne, Anito, ty a Burke zůstanete tady nahoře.“

„Proč?“

„Jste civilové.“

Já a civil? „Byla jsem civil, když jsem pro vás procházela hřbitov?“

„Kdyby to mohl zvládnout někdo z mých lidí, nedovolil bych ti to udělat.“

„Nedovolil mi?“

Zamračil se. „Ty víš, co mám na mysli.“

„Ne, mám dojem, že ne.“

„Můžeš být drsná, můžeš dokonce být tak dobrá, jak si myslíš, že jsi, ale nejsi policistka. Tohle je práce pro policii. Tý zůstaneš tentokrát v obýváku s civily. Až bude čistý vzduch, můžeš sejít dolů a identifikovat pro nás bubáka.“

„Nemusíš mi dělat žádné milosti, Dolphe.“

„Netušil jsem, že jsi urážlivá, Blakeová.“

„Neurážím se.“

„Fňukáš?“

„Nech toho. Dosáhl jsi svého. Zůstanu tady, ale líbit se mi to nemusí.“

„Většinu času jsi až po uši v řece plné krokodýlů. Užij si, že projednou nejsi v palebné zóně, Anito.“ S tím se vydal do sklepa.

Ve skutečnosti se mi vůbec nechtělo jít znova dolů do tmy. Rozhodně jsem nechtěla vidět bytost, která mě a Mannyho pronásledovala po schodech. A přesto... Cítila jsem se vynechána. Dolph má pravdu. Trucuju. Skvělé.

John Burke a já jsme se usadili na pohovku. Dominga seděla v rozkládacím křesle, kde setrvala od chvíle, kdy jsme jí zabušili na dveře. Děti byly odehnány ven, aby si hrály a Enzo na ně dával pozor. Zdálo se, že si oddech. Téměř jsem se dobrovolně přihlásila, že půjdu s nimi. Cokoliv bylo lepší než sedět tady a napínat uši, kdy zaslechnu první výkřiky.

Pokud ta nestvůra – a to bylo jediné slovo, které odpovídalo zvukům, co vydávala – je tam dole, bude hodně křiku. Policisté si skvěle poradí se špatňáky, ale nestvůry jsou pro ně novinka. Svým způsobem to bývalo jednodušší, když se o všechen tenhle sajrajt mohlo postarat pár odborníků. Pár osamělých lidí bojujících za dobrou věc. Vtloukání kúlů upírům do srdce. Odvracení zombií. Upalování čarodějnic. Ačkoliv je nejisté, jestli bych před pár lety náhodou neskončila na špatném konci nějakého toho ohýnku. Řekněme v padesátých letech dvacátého století.

Co provozují, je nepopíratelně magie. Než jsme tu měli všechna strašidla otevřeně, bylo nadpřirozeno nadpřirozené. Zničte ho, než zničí vás. Jednodušší časy. Teď se od policie očekávalo, že si poradí se zombiemi, upíry a občas nějakým tím

démonem. Policie vážně špatně zvládá demony. Ale kdo je zvládá dobře?

Dominga seděla v křesle a zírala na mě. Oba muži v uniformách, kteří zůstali v obýváku, stáli, jako policisté vždycky stávají. S prázdným výrazem a znučením, ale jakmile se kdokoli pohne, oni o tom vědí. Nuda je jen přetvářka. Policisté vždycky všechno vidí. Profesionální deformace.

Dominga se nedívala na policisty. Nevěnovala pozornost ani Johnovi Burkemu, který byl mnohem blíže tomu stát jí naroveň. Zírala na mou maličkost.

Zahleděla jsem se do její černých očí a zeptala se: „Máte nějaký problém?“

Zalétly k nám pohledy policistů. John si poposedl na pohovce. „Co se děje?“ zeptal se.

„Upřeně na mě zírá.“

„Udělám mnohem víc, než že bych na tebe jen zírala, *chica*.“ Hlas se jí prohloubil. Vlasy na zátylku se pokusily sešplhat mi za tričko.

„Výhrůžka,“ usmála jsem se. „Myslím, že už nikomu dalšímu neublížíte.“

„Myslíš tohle?“ Pozvedla kouzlo. Zasvíjelo se jí v dlani, jako by mělo šílenou radost, že si ho všimla. Stiskla ho v ruce. Marně sebou zaškubalo, jako by se jí chtělo vzepřít, pak celé zmizelo v její dlani. Dívala se přímo na mě a ruku pomalu přitahovala k hrudi.

Vzduch náhle ztěžkl a šel sotva dýchat. Zježily se mi všechny chlupy na těle.

„Zastavte ji!“ vykřikl John a vstal.

Policista, který byl Dominze nejbližší, zaváhal jen na okamžik, ale to stačilo. Když ji donutil rozevřít prsty, dlaň byla prázdná.

„Hezký trik, Domingo. Měla jsem o tobě vyšší mínění.“

John byl bledý. „To není trik.“ Hlas se mu třásl. Ztěžka si sedl na pohovku vedle mě. Tmavou tvář měl pobledlou. Jeho moc jako by se stáhla. Vypadal unaveně.

„Co se stalo? Co udělala?“ zeptala jsem se.

„Musíte to kouzlo přivolat zpátky, madam,“ upozornil ji policista.

„To nedokážu,“ odtušila.

„Johne, co to ksakru udělala?“

„Něco, co by neměla být schopna udělat.“

Začínala jsem chápat, jak se musí cítit Dolph, když je závislý na informacích ode mne. Bylo to jak zkurvený trhání zubů. „Co udělala?“

„Pohltila svou moc zpátky do sebe.“

„Co to znamená?“

„Učinila gris-gris součástí svého těla. Vy jste to necítila?“

Něco jsem cítila. Vzduch byl teď čistší, ale stále ještě těžký. Kůže mě brněla blízkostí čehosi... „Něco jsem cítila, ale pořád to nechápu.“

„Její duše pozřela to kouzlo bez obřadu, bez pomoci loa. Nenajdeme po něm ani stopy. Nemáme důkaz.“

„Takže máme jen nahrávku?“

Přikývl.

„Pokud jste věděl, že tohle může dokázat, proč jste se neozval dřív? Nedovolili bychom jí, aby tu věc držela v ruce.“

„Nevěděl jsem to. Je to nemožné bez rituální magie.“

„Ale ona to dokázala.“

„Já vím, Anito, já vím.“ Poprvé zněl jeho hlas vyděšeně. K jeho temnému krásnému obličejí se strach nehodil. Po vší té moci, kterou jsem z něj cítila, se mi strach zdál ještě víc nemístný. Nicméně stejně byl skutečný.

Zachvěla jsem se, jako by mi někdo přešel po hrobě. Dominga na mě hleděla. „Na co se díváte?“

„Na mrtvou ženu,“ odtušila tiše.

Zavrtěla jsem hlavou. „Levné řeči, Seňoro. Výhrůžky znamenají houby s octem.“

John mě vzal za paži. „Nedrážděte ji, Anito. Pokud tohle dokázala okamžitě, nemůžeme vědět, co dalšího může umět.“

Policajt toho měl právě dost. „Už neudělá nic. Pokud se jen špatně hnete, vážená paní, tak vás zastřelím.“

„Jsem jen stará žena. Copak byste mi vyhrožoval?“

„Nemluvte.“

„Znal jsem čarodějnici, která vás dokázala očarovat hlasem,“ dodal druhý policista.

Oba měli ruce nedaleko zbraní. Je zvláštní, jak magie změní pohled lidí na vás. Byli klidní, když si mysleli, že potřebuje lidskou oběť a obřad. Stačí jediný okamžitý trik, a najednou je pro ně velice nebezpečná. Já jsem vždycky věděla, že je nebezpečná.

Dominga seděla tiše pod pozorným dohledem policistů. Její malé vystoupení mě rozptýlilo. Zezdola se stále neozývaly žádné výkřiky. Nic. Ticho.

Dostalo je to všechny? Tak rychle, aniž padl jediný výstřel? Hmm, ne. Ale stejně jsem měla stažený žaludek a po zádech mi stékal pot. Jsi celý, Dolphe? pomyslela jsem si.

„Říkala jste něco?“ optal se John.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jen opravdu tvrdě přemýšlím.“

Přikývl, jako by mu to dávalo smysl.

Do obývacího vstoupil Dolph. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. Pan Stoik.

„Tak, co tam bylo?“ ptala jsem se.

„Nic,“ odtušil.

„Jak to myslíš – nic?“

„Celé místo kompletně vyklidila. Našli jsme místnosti, o nichž jsi nám řekla. Jedny dveře vyražené zevnitř, ale místnost někdo vydrhl a vybilil.“ Pozvedl jednu mohutnou ruku. Měl na ní bílou skvrnu. „Ksakru, ta barva je ještě mokrá.“

„Nemůže být všechno pryč. Co ty zacementované dveře?“

„Vypadá to, že na ně někdo vzal vrtací kladivo. Všechno jsou to čerstvě vybité místnosti, Anito. Sklep páchne bělidlem s vůní pinií a nezaschlou barvou. Žádné mrtvoly, žádné zombie. Nic.“

Jen jsem na něj zírala. „Ty si snad děláš srandu.“

Zavrtěl hlavou. „Nesměju se.“

Stanula jsem před Domingou. „Kdo tě varoval?“

Jenom na mě hleděla a usmívala se. Zatoužila jsem srazit jí ten úsměv z obličeje fackou. Jen jednou ji praštit by mi udělalo dobře. Věděla jsem, že ano.

„Anito,“ ozval se Dolph. „Odstup.“

Možná mi byl vztek vidět na tváři, nebo to možná bylo tím, že jsem měla ruce zaťaté v pěst a třásla jsem se. Třásla jsem se vztekem a zárodky dalšího pocitu. Pokud nepůjde do vězení, znamená to, že bude mít možnost mě dnes v noci znovu zkusit zabít. A každou následující noc znovu.

Usmívala se, jako by mi četla myšlenky. „Nemáš nic, *chica*. Vsadila jsi všechno na prázdnou ruku.“

Měla pravdu. „Drž se ode mě dál, Domingo.“

„Nepůjdu k tobě blízko, *chica*. Nebudu to mít zapotřebí.“

„Tvoje poslední malé překvapení ti moc nevyšlo. Pořád ještě jsem tady.“

„Nic jsem neudělala. Ale jsem si jista, že se na tvůj práh mohou dostavit mnohem horší věci, *chica*.“

Obrátila jsem se k Dolphovi. „Ksakru, copak není nic, co bychom mohli udělat?“

„Máme to kouzlo, ale to je tak všechno.“

Něco mi muselo být vidět ve tváři, protože mě vzal za paži.
„Co je?“

„Udělala něco s kouzlem. Je pryč.“

Zhluboka se nadechl, poodešel, pak se vrátil. „Do horoucích pekel s ní. Jak?“

Pokrčila jsem rameny. „Ať ti to vysvětlí John. Já to pořád nechápu.“ Nesnáším, když musím přiznat, že něco nevím. Vždycky mi vadilo přiznat nevědomost. Ale no tak, stejně nemůžu být odborník na všechno. Dala jsem si záležet na tom, abych se držela dál od vůdů. Dáte si záležet, a kam vás to dovede? K pohledu do černých očí kněžky vůdů, která se vás snaží sprovodit ze světa. A jak to vypadá, tak nějakým obzvlášť nepříjemným způsobem.

Kdo jede na tygru, ten nesmí seskočit. Vrátila jsem se k ní. Stála jsem tam, hleděla do jejího snědé obličeje a usmívala se. Její vlastní úsměv pohasl a já se usmála ještě víc.

„Někdo ti dal echo a ty jsi dva dny uklízela svou sklepní žumpu.“ Naklonila jsem se nad ni a položila ruce na opěrky křesla. Naše tváře se tak ocitly blízko u sebe.

„Musela jsi strhnout zdi. Musela jsi pustit nebo zničit všechny své výtvary. Tvoje svatyně, tvůj hounghfor, je vyčištěný a nabílený. Všechny verve jsou pryč. Všechny zvířecí obětiny jsou pryč. Všechno pomalé budování moci čáru za čarou, jednu kapku krve po druhé, budeš muset začít znovu, ty mrcho. Budeš to všechno muset vybudovat znova.“

Při pohledu do jejích černých očí jsem se zachvěla, a bylo mi to jedno. „Jsi už příliš stará na to, abys to všechno obnovila. Musela jsi zničit mnoho svých hraček? Vykopat nějaké hroby?“

„Teď se směj, *chica*, ale jedné temné noci na tebe pošlu to, co mi zbylo.“

„Proč čekat? Udělej to teď, za denního světla. Postav se mi čelem. Nebo se snad bojíš?“

Zasmála se a byl to hřejivý, přátelský smích. Lekla jsem se tak, až jsem se narovнала, téměř jsem odskočila.

„Myslíš si, že jsem tak hloupá, abych na tebe zaútočila, když je všude kolem policie? Myslíš si opravdu, že jsem hloupá?“

„Za pokus to stálo,“ odtušila jsem.

„Měla ses ke mně přidat v mém podnikání se zombiemi. Mohly jsme společně zbohatnout.“

„Jediná věc, kterou pravděpodobně uděláme společně, je, že se navzájem zabijeme.“

„Staniž se. Budiž tedy válka mezi námi.“

„Vždycky byla.“
 Přikývla a znovu se usmála.
 Z kuchyně vyšel Zerbrowski. Křenil se od ucha k uchu.
 Přihodilo se něco přínosného.
 „Vnouček všechno vycintal.“
 Všichni v místnosti na něj zírali. „Vycintal co?“ zeptal se Doph.
 „Lidská oběť. Jak měl přinést gris-gris od Petera Burkeho poté, co ho zabil na příkaz své babičky, ale objevili se nějakí lidé, kteří si tam šli zaběhat, a on zpanikařil. Tolik se jí bojí –“ mávl rukou směrem k Dominze – „že ji chce vidět za mřížemi. Má hrůzu z toho, co by mu udělala za to, že zapomněl na kouzlo.“
 Kouzlo, které už nemáme. Ale máme video, a teď i Antoniovo přiznání. Den se nám vylepšuje.
 Otočila jsem se zpátky k Dominze Salvadorové. Vypadala vysoká, pyšná a hrozná. Černé oči jí hořely jakýmsi vnitřním světlem. Jak jsem stála blízko ní, cítila jsem její moc. Ale o to se postará kvalitní ohniček. Usmaží ji na elektrickém křesle, tělo spálí a popel rozptýlí na křižovatce.
 „A mám tě,“ řekla jsem tiše.
 Plivla po mně. Zasáhla mou paži a páliło to jako kyselina.
 „Sakra!“
 „Udělejte to ještě jednou a zastřelíme vás. Ušetříme daňovým poplatníkům trochu peněz,“ prohlásil Doph. Pistoli už měl v ruce.
 Odešla jsem najít koupelnu, abych si smyla její sliny z ruky. Na kůži se mi udělal puchýř. Do prdele. Popáleniny druhého stupně od jejích slin. Dobrý Bože.
 Jsem ráda, že se Antonio zlomil. Jsem ráda, že ji zavřou. Jsem ráda, že nezemře. Radši ať umře ona než já.

32

Záříčí je moderní obytná zástavba. Což znamená, že jsou tu tři modely na výběr. Můžete skončit u stejných domků v řadě, jako koláčky na plechu. Navíc tu nikde v dohledu není žádná řeka.
 Dům, který stál uprostřed oblasti uzavřené policií, byl stejný jako ty sousední, až na dveře. Dům vraždy, jak jej nazývali ve zprávách, byl šedý s bílými okenicemi. Dům, jež zrůda bezpečně minula, byl modrý s bílými okenicemi. Ani jedny okenice nefungovaly. Byly jen na okrasu. Moderní architektura je plná

vychytávek, které jsou jen na okrasu. Balkónová zábradlí bez balkónů, lomené střechy, které budí zdání, že máte pokoj navíc, ač žádný nemáte, verandy tak úzké, že by na nich mohli sedět nanejvýš skřítky pomocníci od Santa Clause. Nostalgicky toužím po viktoriánské architektuře. Možná byla přehnaná, ale všechno fungovalo.

Celá zástavba byla evakuována. Dolpha donutili podat vyjádření pro tisk. Škoda. Jenže nemůžete evakuovat obytnou čtvrť velikosti menšího města a udržet to v tajnosti. Provalilo se to. Název článku zněl „Masakrující zombie“. Uf.

Slunce zapadalo v moři šarlatové a oranžové. Vypadalo to, jako by někdo roztavil dvě obrovské pastelky a rozmazal je po obloze. Nebylo jediné kůlny, garáže, sklepa, domku na stromě, domku na hraní ani ničeho jiného, nač byste mohli pomyslet, co by nebylo prohledáno. Stejně jsme nenašli nic.

Lovci senzací neúnavně čmuchali po okraji prohledávané oblasti. Evakuovali jsme stovky lidí a prohledali jejich pozemky bez předchozího povolení, a pokud nenajdeme žádnou zombii... tak jsme pěkně v prdeli.

Ale je tady. Víím, že tu je. No dobrá, jsem si skoro jistá, že tu je.

John Burke stál vedle jedné z obrovských popelnic. Dolph mě překvapil, když Johnovi dovolil přidat se k lovu na zombii. Jak Dolph sám řekl, potřebujeme veškerou pomoc, kterou můžeme získat.

„Kde jenom je, Anito?“ zeptal se Dolph.

Chtěla jsem říct něco geniálního. Probůh, Holmesi, jak jste věděl, že se zombie schovává v květináči? Ale nemohla jsem lhát. „Nevím, Dolphe. Prostě nevím.“

„Musíme tu bytost najít...“ Nechal větu vytratit se do ticha, ale já věděla, co má na mysli.

Já mám svou práci jistou, i když se všechno pokazí. Dolph ne. Do háje. Jak mu můžu pomoci? Co jsme přehlédli? Co?

Dívala jsem se na tichou ulici. Podivně tichou. Všechna okna byla temná. Jenom pouliční osvětlení odhánělo nadcházející tmu. Jemné aureoly světla.

Každý dům měl schránku na dopisy na sloupku poblíž chodníku se zvýšeným okrajem. Některé schránky byly neuvěřitelně roztomilé. Jedna měla tvar sedící kočky, která zvedla tlapku vždycky, když se jí do břicha hodil dopis. Rodina se jmenovala Kočkovi. Úžasně rozkošné.

Před každým domem byla přinejmenším jedna hyper super velká popelnice. Některé byly větší než já. V neděli se určitě nevyvážely odpadky. Nebo se dneska vyvážely odpadky, ale policejní zátah to neumožnil?

„Popelnice,“ vydechla jsem nahlas.

„Co?“ optal se Dolph.

„Popelnice.“ Popadla jsem ho za paži, cítila jsem se jako omámená. „Koukali jsme na ty popelnice celej zkurvenej den. To je ono.“

John Burke stál tiše vedle mě a mračil se.

„Jsi v pohodě, Blakeová?“ Zerbrowski se vynořil za našimi zády, kouřil. Zapálený konec cigarety vypadal jako pěkně vypasená světluška.

„Ty popelnice jsou dost velké na to, aby se v nich schoval dost velký člověk.“

„Neztuhly by ti ruce a nohy?“ zeptal se Zerbrowski.

„Zombie nemají krevní oběh. Ne takový jako my.“

„Všichni k popelnicím! Zombie je v jedné z nich! Hněte sebou!“ zařval Dolph.

Všichni se začali hemžit jako v mraveništi, do kterého někdo šťouchl klackem, ale už jsme měli cíl. Skončila jsem ve skupině se dvěma strážníky v uniformách. Na štítkách stála jména „Ki“ a „Robertsová“. Ki byl Asiat a Robertsová blondýnka. Hezky smíšený tým.

Shodli jsme se na rytmu, aniž jsme o tom museli debatovat. Ki vždycky vyrazil a vysypal popelnici. Robertsová a já jsme ho kryly. Všichni jsme byli připraveni ječet jako diví, kdyby ven vypadla zombie. Byla by to velmi pravděpodobně ta správná zombie. Život nebývá tak krutý.

Začali bychom ječet a přiběhl by tým exterminátorů. Zombie je prostě příliš rychlá, příliš ničivá. Může být taky odolnější vůči střelbě. Raději to nezjišťovat. Prostě toho otrapu usmažíme jak hranolky, a hotovo.

Byli jsme jediný tým pracující na ulici. Žádný jiný zvuk krom našich kroků, gumové křupání obrácených popelnic, rachot plechovek a lahví, jak se vysypaly odpadky. Copak už nikdo nezavazuje igelitky s odpadem?

Dostihla nás tma jako závoj husté černoty. Věděla jsem, že tam někde nahoře jsou hvězdy a Měsíc, ale z místa, kde jsem stála, jsem to nemohla dokázat. Mraky byly husté a tmavé jako samet a připluly od západu. Jenom díky pouličnímu osvětlení to bylo vůbec snesitelné.

Nevěděla jsem, jak si vede Robertsová, ale mě zběsile bolely svaly na ramenou a krku. Pokaždé, když se Ki opřel do popelnice, byla jsem připravena. Připravena střílet, zachránit ho, než zombie vyskočí a roztrhá mu krk. Po jeho obličejích s vysokými lícními kostmi stékal pramínek potu. I v matném světle se leskl.

Byla jsem ráda, že nejsem sama, na kom se podepisuje únava. Samozřejmě že jsem to nebyla já, kdo strkal nos k možnému úkrytu šílené zombie. Problém byl, že jsem netušila, jak dobrý střelec Ki je. A když už jsme u toho, tak o Robertsové jsem to taky nevěděla. O sobě vím, že jsem dobrý střelec. Víím, že tu zrůdu dokážu zpomalit, dokud nedorazí pomoc. Musím zůstat v úloze střelce. Byla to nejlepší dělba práce. Opravdu.

Výkřiky. Vlevo. Všichni tři jsme strnuli. Obrátila jsem se po zvuku. Nic jsem neviděla, nic než tmavé domy a ostrůvky světla pouličních lamp. Nic se nehýbalo. Ale dál se rozléhaly vysoké zděšené výkřiky.

Vyrazila jsem po hlasech. Ki a Robertsová se drželi za mnou. Běžela jsem a browning držela obouruč, namířený nahoru. Běží se tak podstatně líp. Neodvažovala jsem se vracet zbraň do pouzdra. Vize zkrvavených medvídků a výkřiky. Výkřiky jako by slábly. Někdo tam vpředu umírá.

Všude kolem ve tmě jsem vnímala pohyb. Přibíhající policisté. Všichni běžíme, ale je pozdě. Jdeme všichni pozdě. Výkřiky utichly. Žádné výstřely. Proč? Proč nikdo nestačil vystřelit?

Běželi jsme dolů podél dvorků čtyř domů, pak jsme narazili na kovový plot. Musíme schovat zbraně. Jen s jednou rukou volnou se to nedá přelézt. Ksakru. Snažila jsem se ze všech sil přeskočit plot za opory rukou.

Upadla jsem na kolena do měkké hlíny květinového záhonu. Podupala jsem nějaké vysoké letničky. Na kolenou jsem byla podstatně nižší než ty květiny. Ki dopadl vedle mě. Jenom Robertsová doskočila na nohy.

Ki vstal, aniž vytáhl pistoli. Já vytáhla browning, zatímco jsem se krčila mezi květinami. Vstát můžu, až budu ozbrojená.

Vycítila jsem rychlý pohyb, ale pořádně jsem neviděla. Květiny mi zakrývaly výhled. Robertsová najednou s výkřikem padla k zemi.

Ki sáhl pro zbraň, ale cosi ho zasáhlo, odmrštilo ho na mne. Překulila jsem se, ale stejně jsem způli uvízla pod ním. Zčásti mě přitiskl k zemi.

„Ki, uhněte, ksakru!“

Posadil se a a doplazil se ke své parťáče, pouliční světlo vykreslilo obrys pistole. Podíval se dolů na Robertsovou. Nehýbala se.

Rozhlédla jsem po okolní tmě, snažila se něco rozeznat, cokoliv. Bylo to rychlejší než člověk. Rychlé jako ghúl. Žádná zombie se takhle nepohybuje. Copak jsem se celou dobu mýlila? Je to něco jiného? Něco horšího? Kolik životů bude dnes v noci stát moje chyba? Je Robertsová mrtvá?

„Je naživu, Ki?“ Propátrávala jsem očima tmu, potlačovala touhu dívat se jen na osvětlená místa. Dolehly ke mně zmatené výkřiky. „Kde je? Kam to zmizelo?“ Hlasy se vzdalovaly.

„Tady! Tady!“ vykřikla jsem. Hlasy zaváhaly, pak vyrazily naším směrem. Dělalí strašný hluk, jako stádo slonů stížených artritidou.

„Jak moc je zraněná?“

„Hodně.“ Sklonil zbraň. Tiskl jí ruce ke krku. Mezi prsty mu protékalo cosi černého. Bože můj.

Poklekla jsem vedle Robertsové, pistoli připravenou, zírала jsem do temnoty. Všechno jako by trvalo věčnost, ač to byly jen vteřiny.

Jednou rukou jsem jí nahnátla tep. By slabý, ale byl. Na ruce mi ulpěla krev. Otfela jsem ji o kalhoty. Ta zatracená zrůda jí málem roztrhla krk.

Kde jenom je?

Ki měl rozšířené oči, zornička překrývala duhovku. Jeho kůže vypadala ve světle pouličních lamp chorobně bílá. Mezi prsty mu kapala krev jeho parťáčky.

Cosi se pohnulo. Příliš nízko u země na to, aby to byl člověk, ale zhruba velikosti člověka. Jen neurčitý tvar plížící se podél zadní stěny domu před námi. Ať to je cokoliv, našlo si to nejtemnější stín a snažilo se to odplazit.

To vyžaduje mnohem větší inteligenci, než jakou disponuje zombie. Spletla jsem se. Kurva blesk. Spletla jsem se. A Robertsová kvůli tomu umírá.

„Zůstaňte s ní. Snažte se ji udržet naživu.“

„Kam jdete?“ zeptal se.

„Za tou zrůdou.“ S pomocí jedné ruky jsem přelezla plot. Musel zapracovat adrenalin, protože jsem to dokázala.

Uběhla jsem sotva metr a nestvůra zmizela. Obrys, který se jen mihl rychle jako myš, na niž dopadlo v kuchyni světlo. Rozmazaná šmouha, ale velká, velká jako člověk.

Zaběhlo to za roh domu a já to ztratila z očí. Ksakru. Běžela jsem jak nejdál ode zdi to šlo, žaludek stažený, očekávala jsem prsty, které mí rozsápou hrdlo. Oběhla jsem roh, zbraň namířenou, držanou oběma rukama, připravena střílet. Nic. Rozhlížela jsem se tmou i skvrnami světla. Nic.

Výkřiky za mnou. Policajti dorazili. Bože, ať to Robertsová přežije!

Tam. Pohyb. Così se plíží přes ostrůvek světla za roh dalšího domu. „Anito!“ křikl někdo.

To už jsem běžela za nezřetelnou siluetou. „Zavolejte exterminátory!“ vykřikla jsem za běhu. Ale nezastavila jsem se. Neodvážila jsem se zastavit. Jako jediná jsem na dohled. Pokud se mi ztratí, uteče nám.

Vyběhla jsem do temnoty, sama, za něčím, co vůbec nemusela být zombie. Není to zrovna nejchytřejší věc, jakou jsem kdy udělala. Ale nenechám to utéct. Nenechám.

Neublízí žádné další rodině. Ne, pokud tomu mohu zabránit. Tady. Dnes v noci.

Proběhla jsem ostrůvkem světla a tma náhle ztěžkla, na chvíli jsem ztratila zrak. Strnula jsem v temnotě a modlila se, aby se moje oči přizpůsobovaly rychleji.

„Vytrrrralá, neodbytná ženo,“ zavrčel čísi hlas. Napravo ode mne, tak blízko, až mi naskočila husí kůže.

Strnula jsem, napínala periferní vidění. Temný obrys vystupující ze stálezelených křovin, které lemovaly stavbu. Narovnal se do plné výšky, ale nezaútočil. Kdyby mě chtěl dostat, mohl to udělat dřív, než se otočím a vystřelím. Viděla jsem ho běžet. Věděla jsem, že jsem mrtvá.

„Nejsssi jako ossstatní.“ Hlas měl syčivý, jako by mu chyběly části úst, a tak se velice snažil artikulovat každé slovo zvlášť. Hlas gentlemana rozložený pobytem v hrobě.

Obrátila jsem se k němu. Pomalu, velice pomalu.

„Navrrrat mě zpátky.“

Otočila jsem hlavu dost na to, abych ho alespoň zčásti viděla. Mám lepší noční vidění než většina lidí. A pouliční osvětlení činilo ulici světlejší, než by měla být.

Kůži měl bledou, až žlutobílou. Lnula ke kostem na tváři jako způli roztátý vosk. Ale oči nebyly rozložené. Upíral se na mě planoucí zrak, v němž byl třpyt, jaký v obyčejných očích nebývá.

„Navrátit tě kam?“ zeptala jsem se.

„Do hrrobu,“ odpověděl. Rty nemohl pořádně používat, nezůstalo na nich dost masa.

Oslnilo mě světlo. Zombie vykřikla, zakryla si oči. Neviděla jsem nic, nemrtvý do mě narazil. Naslepo jsem stiskla spoušť. Myslím, že jsem zaslechla zachraptění, jak kulka zasáhla cíl. Vystřelila jsem znovu, zbraň jsem držela jednou rukou, druhou jsem si kryla krk. Upadla jsem, napůl oslepená, ale snažila jsem se bránit.

Když jsem zamrkala do temnoty protkané mžitkami, byla jsem sama. Nezraněná. Proč? Říkal: Navrať mě zpátky. Do hrobu. Jak věděl, kdo jsem? Většina lidí to nepozná. Čarodějnice někdy ano. Jiní oživovatelé si mě všimnou vždycky. Jiní oživovatelé. Do hajzlu.

Najednou vedle mě stál Dolph a pomáhal mi na nohy. „Proboha. Jsi zraněná, Blakeová?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Co to sakra bylo za světlo?“

„Halogenová baterka.“

„Ksakru. Skoro jsem z toho oslepla.“

„Neviděli jsme, kam střílíme.“

Kolem nás ve tmě proběhli policisté. Doléhaly k nám výkřiky jako „Támhle je!“ Já, Dolph a příšerná baterka jasná jako den, jsme zůstali pozadu, zatímco honička vesele pokračovala.

„Mluvil to na mě, Dolphe,“ vydechla jsem.

„Co tím chceš říct, že to na tebe mluvilo?“

„Žádal mě, abych ho navrátila zpátky do hrobu.“ Když jsem to říkala, dívala jsem se na něj. Zajímalo by mě, jestli ve tváři vypadám jako předtím Ki, bledá, s černýma rozšířenýma očima. Proč nemám strach?

„Je starý přinejmenším sto let. Zaživa byl nějakým vůdú. Právě to se pokazilo. Proto ho Peter Burke nedokázal ovládnout.“

„Jak to všechno víš? Pověděl ti to?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Podle toho, jak vypadal, jsem odhadla stáří. Poznal ve mně někoho, kdo ho může uložit k odpočinku. Jenom čarodějník nebo jiný oživovatel by dokázal poznat, co jsem zač. Osobně vsázím na oživovatele.“

„Mění to naše plány?“ zeptal se.

Vzhlédla jsem k němu. „Kolik lidí zabil?“ Nečekala jsem, až mi odpoví. „Zabijeme ho. Tečka.“

„Myslíš jako policajt, Anito.“ Od Dolpha to byla velká poklona a tak jsem to také vzala.

Nezáleží na tom, čím byl zaživa. Tak byl oživovatelem, nebo spíš vyznavačem vůdú. A co? Je to stroj na zabíjení. Nezabil mě. Neublížil mi. Ale nemůžu si dovolit mu tu laskavost oplatit.

Z dálky zazněly výstřely. Jakýsi klam letního vzduchu způsobil, že se odrážely ozvěnou. Vyměnili jsme si s Dolphem pohledy.

Pořád ještě jsem držela v ruce browning. „Pojďme do toho.“

Přikývl.

Rozběhli jsme se, ale rychle mě předběhl. Nohy měl dlouhé pomalu tak, jak já jsem vysoká celá. Nemohla jsem mu stačit. Mohla bych ho utahat, ale nikdy bych se nevyrovnala jeho rychlosti.

Zaváhal, ohlédl se po mně.

„Dělej, běž,“ křikla jsem.

Nasadil ještě vyšší tempo a zmizel do tmy. Ani se neohlédl. Když řeknete, že budete v pořádku sami v temnotě, když kolem pobíhá vraždící zombie, Dolph vám bude věřit. Nebo alespoň věřil mně.

Byla to poklona, ale už podruhé za tuhle noc jsem osamocené běžela tmou. Výkřiky zaznívaly ze dvou opačných směrů. Ztratili ho. Ksakru.

Zpomalila jsem. Nijak jsem netoužila naběhnout poslepu do té bytosti. Poprvé mi neublížila, ale zasáhla jsem ji přinejmenším jednou kulkou. I zombii něco takového naprudí.

Ocitla jsem se v chladivé černotě ve stínu stromu. Na okraji zástavby. Hranici čtvrti přetínal plot z ostnatého drátu. Kam až jsem dohlédla, se táhla zemědělská půda. Alespoň, že pole bylo oseto fazolemi. Zombie by musela ležet na zemi, aby se tu schovala. Zahlédla jsem míhat se policisty s baterkami, jak propátrávají temnotu, ale byli přes patnáct metrů nalevo a napravo ode mne.

Prohledávali zemi a stíny, protože jsem jim řekla, že zombie nerady šplhají. Ale tohle není obyčejná zombie. Nad mou hlavou zašelestila koruna stromu. Zježily se mi chloupky na krku. Obrátila jsem se a vzhlédla, zbraň namířenou.

Zavrčel a skočil.

Vystřelila jsem dvakrát, než na mě dopadl, a oba jsme šli k zemi. Dvě kulky v hrudi mu nijak neublížily.

Vystřelila jsem potřetí, ale stejně dobře jsem mohla pálit do zdi.

Zavrčel mi do obličeje, zlámané zuby pokryté tmavými skvrnami, dech odporný jako čerstvě otevřený hrob. Neartikulovaně jsem vykřikla a znovu zmáčkla spoušť. Kulka ho zasáhla do krku. Zarazil se, zkusil polknout. Polknout kulku?

Shlížel na mne jiskřícíma očima. Za nimi bylo něčí vědomí stejně jako u Dominžiných zombii s uvězněnými dušemi. Z těch očí se na mě někdo díval. Znehybněli jsme v jedné z oněch iluzorních vteřin, které trvají věčnost. Zaklekl mě, ruce na mém hrdle, ale nestiskl, neubližoval mi, zatím ne. Já mu držela pistoli pod bradou. Žádná kulka mu neublížila. Proč by tahle měla?

„Nechtěl jsssem zabíjet,“ řekl tiše, „nejdřív jsssem nechápal... Nevzpomínal jsssem sssi, kdo jsssem.“

Na obě strany od nás stáli policisté. Váhali. „Nestřílet! Ksakru, nestřílet!“ zařval Dolph.

„Potřřeboval jsssem massso, potřřeboval jsssem sssi vzpomenout, kdo jsssem. Sssnažil jsssem ssse nezabíjet. Sssnažil jsssem ssse prrojít kolem všššech těch domů, ale nemohl jsssem. Přřřlíššš mnoho domů...“ šeptal. Napjal ruce, zkrvavené nehty se mi zaryly do kůže. Střelila jsem ho do brady. Tělo sebou trhlo dozadu, ale ruce mi zmáčkly krk.

Tiskl mě, tiskl, stále těsněji a těsněji. Před očima mi začínaly tančit bílé hvězdičky. Noc se vytrácela z černé do šedé. Přiložila jsem mu zbraň ke kořeni nosu a zmáčkla spoušť. Znovu a znovu.

Zatmívalo se mi vidění, ale stále jsem cítila ruce, stiskla jsem spoušť. Před očima se mi rozprostřela temnota a spolkla svět. Ruce jsem už necítila.

Probral mě křik, strašlivý křik. Těžký pach spáleného masa a vlasů mi ulpíval na jazyku.

Zhluboka a roztřeseně jsem se nadechla. Bolelo to. Zakašlala jsem a pokusila se posadit. Dolph mě podepřel. V ruce držel mou pistoli. Několikrát jsem se trhaně nadechla a kašlala jsem tak silně, až jsem si namohla krk. Nebo mi to možná udělala ta zombie.

Cosi o velikosti člověka se válelo po letní trávě. Hořelo to. Planulo to jasně oranžovým světlem, které rozhánělo temnotu do stínů vrhaných ohněm, jako slunce, když se láme na vodě.

Stáli tu dva exterminátoři v ohnivzdorných oblecích a přidávali napalmu, jako by šlo o ghúla. Bytost křičela, děsivé vysoké skřeky, znovu a znovu, další a další zmučené výkřiky.

„Ježískriste, proč už neumře?“ Nedaleko stál Zerbrowski. Tvář měl oranžovou od světla ohně.

Neodpověděla jsem. Nechtěla jsem říkat nic nahlas. Zombie neumře, protože zaživa byla oživovatelem. Tolik vím o zombiích oživovatelů. Co jsem nevěděla, bylo, že vystoupí z hrobu a dychtí po mase. Že se rozpomenou, jenom když se nasytí masem.

To jsem nevěděla. Nechtěla jsem to vědět.

Do kruhu světla se vpotácel John Burke. Jednu ruku si tiskl k hrudi, šatstvo měl špinavé od krve. Pošeptala mu zombie své tajemství? Ví, proč ta bytost pořád neumírá?

Zombie se otočila, oheň kolem ní hučel. Tělo se podobalo knotu svíčky. Udělala jeden roztřesený krok směrem k nám. Vztáhla ke mně planoucí ruku. Ke mně.

Pak padla dopředu, pomalu se sesula do trávy. Padala zpomalene jako strom bojující o život. Jestli se to tak dá říct. Exterminátoři zůstali připraveni, nic neriskovali. Nedivila jsem se jim.

Kdysi dávno to býval nekromant. Ten hořící silák, od něhož pozvolna chytala tráva, býval tím, čím jsem já. Byla bych taky nestvůrou, kdyby mě někdo povolal z hrobu? Byla bych jí? Raději to nezjišťovat. V závěti si přeju kremaci, protože nechci, aby mě někdo oživoval jen tak pro zábavu. Teď mám další důvod. Jeden takový stačil.

Sledovala jsem, jak maso černá, kroutí se, odpadá od kostí. Svaly a kosti praskaly v drobných explozích, maličké vystřelující jiskérky.

Dívala jsem se, jak zombie umírá a sama sobě jsem složila slib. Dohlédnu na to, aby se za tohle Dominga Salvadorová smažila v pekle. Existují plameny, které hoří celou věčnost. Plameny, proti nimž je napalm jen dočasné nepohodlí. Dominga se bude smažit celou věčnost, a nebude to ani z poloviny dostačující trest.

33

Ležela jsem na zádech na ošetřovně, skrytá za bílou záclonou. Hluk zpoza záclony byl hlasitý a nepříjemný. Záclona se mi líbila. Polštář byl plochý a nemocniční lehátko tvrdé. Bílé, čisté a úžasné. Bolelo mě polykat. Trochu taky bolelo dýchat. Ale dýchání je důležité. Je hezké, když to člověk zvládá.

Ležela jsem velice tiše. Pro jednu jsem dělala, co se mi řeklo. Poslouchala jsem vlastní dech a tlukot vlastního srdce. Poté, co jsem skoro zemřela, mě vždycky zajímalo vlastní tělo. Všímám si pak spousty věcí, kterých si člověk většinu života nevšímá. Vnímala jsem, jak mi cévami v pažích proudí krev. Cítila jsem klidný pravidelný tep až v ústech, sladký jako cukrátko.

Žiju. Zombie je mrtvá. Dominga Salvadorová je ve vězení. Život je skvělý.

Dolph odhrnul závěs. Za sebou ho zase shrnul, jako by zavíral dveře do pokoje. Oba jsme předstírali, že máme soukromí, i když jsme pod lemem záclony viděli nohy lidí chodících okolo.

Usmála jsem se na něj. Opětoval úsměv. „Rád tě vidím čilou a při sobě.“

„O té čilosti nic nevím.“ Hlas jsem měla trochu ochraptělý. Zakašlala jsem, pokusila se pročistit si hrdlo, ale příliš to nepomohlo.

„Co říkají doktoři na tvůj hlas?“ optal se Dolph.

„Dočasně zpívám tenor.“ Když jsem uviděla jeho výraz, dodala jsem. „To přejde.“

„To je dobře.“

„Jak je Burkemu?“

„Pár stehů, žádné trvalé následky.“

Něco takového jsem si domýšlela, když jsem ho včera v noci viděla, ale je dobře to vědět.

„A Robertsová?“

„Přežije.“

„Ale bude v pořádku?“ Ztěžka jsem polkla. Bolelo mě mluvit.

„Bude v pořádku. Ki je taky zraněný, na paži. Věděla jsi o tom?“

Zavrtěla jsem hlavou a zarazila se uprostřed pohybu. Tohle taky bolelo. „Neviděla jsem to.“

„Jen pár stehů. Bude v pohodě.“ Dolph složil ruce do kapes u kalhot. „Přišli jsme o tři strážníky. Jeden je zraněný hůř než Robertsová, ale dostane se z toho.“

Vzhlédla jsem k němu. „Je to moje vina.“

Zamračil se. „A na to jsi přišla jak?“

„Mělo mi dojít,“ musela jsem polknout, „že to není obyčejná zombie.“

„Byla to zombie, Anito. Měla jsi pravdu. Byla jsi to ty, komu došlo, že se schovává v jedné z těch zatracených popelnic.“ Zakřenil se na mě. „A málem jsi umřela, abys to zabila. Myslím, žeš odvedla dobrou práci.“

„Nezabila jsem to já, ale exterminátoři.“ Zdálo se, že dlouhá slova bolí víc než krátká.

„Vzpomínáš si, co se stalo, když jsi začala ztrácet vědomí?“

„Ne.“

„Vyprázdnila jsi té zombii zásobník do obličeje. Vystřelila jsi jí mozek skrz temeno hlavy. Pak jsi znehybněla. Myslel jsem, že

jsi mrtvá. Bože můj,“ zavrtěl hlavou. „Tohle už mi víckrát nedělej.“

Usmála jsem se. „Pokusím se.“

„Když jí začal mozek vytékat z hlavy, tak vstala. Vzala jsi jí všechnu chuť bojovat.“

Zerbrowski se nacpal do malého prostoru a nechal za sebou závěs rozhrnutý. Zahlédla jsem malého chlapce se zkrvavenou rukou, jak pláče na rameni nějaké ženy. Dolph zatáhl záclonu. Vsadím se, že Zerbrowski je jeden z těch lidí, kteří nikdy nezavřou ani zásuvku.

„Ještě pořád tahají z té mrtvolky kulky. A všechny jsou tvoje, Blakeová.“

Jen jsem se na něj dívala.

„Jsi nechutně drsná, Blakeová.“

„Někdo na tebe musí dávat pozor, Zerbrow...“ Nepovedlo se mi vyslovit jeho jméno. Bolelo to. Což celkem dává smysl.

„Máš bolesti?“ zeptal se Dolph.

Opatrně jsem přikývla. „Doktoři mi dají analgetika. Už jsem dostala protitetanovku.“

„Na bělostném krčku ti vykvétá náhrdelník modřin,“ poznamenal Zerbrowski.

„Jak poetické,“ odsekla jsem.

Pokrčil rameny.

„Ještě jednou se zajdu podívat na ostatní raněné, pak tě jeden ze strážníků odveze zpátky domů,“ oznámil mi Dolph.

„Dík.“

„Pochybuj, že bys byla schopna řídit.“

Možná měl pravdu. Cítila jsem se jak chcípák, ale jako šťastný chcípák. Dokázali jsme to. Odhalili jsme zločin a někdo za něj půjde sedět. Hurá.

Vrátil se doktor s analgetiky. Podíval se na oba policisty. „Dobrá.“ Podal mi lahvičku se třemi prášky. „Tohle by vám mělo pomoci přečkat noc a další den. Být vámi, vzal bych si nemocenskou.“ Letmo pohlédl na Dolpha. „Slyšíte to, šéfe?“

Dolph se lehce zamračil. „Nejsem její šéf.“

„Ale jste velící důstojník, ne?“ optal se lékař.

Dolph přikývl.

„Tak...“

„Mají mě na úvěr,“ ozvala jsem se.

„Na úvěr?“

„Dalo by se říct, že jsme si ji vypůjčili z jiného oddělení,“ vyložil Zerbrowski.

Doktor pokývl. „Řekněte jejímu nadřízenému, aby jí na zítra dal volno. Možná nevypadá tak zraněná jako ostatní, ale utrpěla ošklivý šok. Má štěstí, že nedošlo k žádným trvalým poškozením.“

„Nemá nadřízeného,“ upozornil Zerbrowski, „ale řekneme to jejímu šéfovi.“ Zakřenil se na doktora.

Já jsem se zamračila na Zerbrowskiho.

„Pak můžete jít. Dávejte pozor, aby se vám ty škrábance nezanítily. A to kousnutí na rameni.“ Zavrtěl hlavou. „Vy policajti si opravdu zasloužíte svoje peníze.“ S touto moudrostí na rozloučenou nás opustil.

Zerbrowski se zasmál. „Nepřipustil bych, aby doktor zjistil, že jsme nechali pošramotit civila.“

„Utrpěla ošklivý šok,“ utrousil Dolph.

„Velice ošklivý,“ přidal se Zerbrowski.

Oba se rozesmáli.

Opatrně jsem se posadila a spustila nohy přes okraj lůžka. „Jestli jste se už dost nachechtali, tak potřebuju odvézt domů.“

Oba se smáli, až jim slzy vstoupily do očí. Nebylo to tak vtipné, ale chápala jsem je. Smích jako uvolnění napětí je pořád lepší než slzy. Nepřidala jsem se k nim, protože jsem měla silné podezření, že smích by bolel.

„Odvezu tě domů,“ zalapal po dechu Zerbrowski mezi záchvaty hihňání.

Musela jsem se usmát. Vidět Dolpha a Zerbrowskiho jak se hihňají, by vyloudilo úsměv z každého.

„Ne, ne,“ zarazil ho Dolph. „Vy dva v jednom autě – a sami. Živý by vyšel jen jeden.“

„A byla bych to já,“ ozvala jsem se.

Zerbrowski přikývl. „Je to tak.“

Jak milé je vědět, že je jedna věc, na níž se shodneme.

34

Když jsme zastavili před mým domem, už jsem napůl spala na zadním sedadle policejního auta. Bodavá bolest v krku odplynula na jemném přílivu analgetik. Cítila jsem se, jako bych neměla kosti. Co mi ten doktor dal? Bylo mi skvěle, ale svět se stal jakýmsi filmem, který se mnou měl pramálo společného. Vzdálený a neškodný jako sen.

Dala jsem Dolphovi klíčky od svého auta. Slíbil, že někoho pošle, aby nad ránem auto zaparkoval před mým domem. Taký říkal, že zavolá Bertovi a řekne mu, že dneska nepřijdu do práce. Zajímalo by mě, jak Bert tyhle novinky vezme. Zajímalo by mě, jestli mi to není jedno. Je.

Jeden z policistů v uniformě se naklonil dozadu přes sedadlo. „Budete v pořádku, slečno Anito?“

„Slečno Blakeová,“ opravila jsem ho automaticky.

Napůl se na mě usmál, když mi podržel dveře. Na vnitřní straně policejního auta nejsou klíčky. Musel mi otevřít dveře, ale udělal to rád. „Budete v pořádku, slečno Blakeová?“

„Ano, strážníku“ – musela jsem zamrkat na jeho jmenovku – „Osborne. Děkuji, že jste mě odvezl domů. I vašemu parťákovi.“

Parťák stál na druhé straně auta, rukama se opíral o střechu vozu. „Je to vzrušo, konečně se setkat s Popravčí od MOST.“ Zakřenil se.

Zamrkala jsem na něj a pokusila se dát se dohromady dost na to, abych dokázala jít a myslet zároveň. „Byla jsem popravčí dávno předtím, než vznikl MOST.“

Rozhodil rukama, aniž se přestal šklíbit. „Bez urážky.“

Byla jsem příliš unavená a příliš nacpaná léky na to, abych se tím zabývala. Jen jsem potřásla hlavou. „Ještě jednou díky.“

Poněkud nejistě jsem stoupala do schodů. Držela jsem se zábradlí, jako by to bylo záchranné lano. Dnes v noci budu spát. Možná se probudím uprostřed předsíně, ale budu spát.

Na druhý pokus se mi povedlo dostat klíč do zámku. Vpotácela jsem se do bytu a opřela se čelem o dveře, abych je zavřela. Zamkla jsem a byla jsem v bezpečí. Jsem doma. Jsem naživu. Vraždicí zombie je zničena. Chtělo se mi pochichtávat se, ale to bylo těmi analgetiky. Nikdy se sama od sebe nechichotám.

Stála jsem čelem opřená o dveře. Dívala jsem se dolů na špičky tenisek. Zdály se tak strašně daleko, jako by se ta vzdálenost zvětšila od doby, kdy jsem se naposled podívala na své nohy. Doktor mi dal nějaký divný svinstvo. Zítra si ho nevezmu. Na můj vkus příliš měnilo realitu.

K mým teniskám přistoupily černé boty. Co dělají boty v mém bytě? Začala jsem se otáčet, ruka sjela ke zbrani. Příliš pozdě, příliš pomalu. Do hajzlu.

Silné snědé paže se mi ovinuly kolem hrudi, přitiskly mi ruce k tělu a přimáčkly mě ke dveřím. Snažila jsem se bránit. Teď už ale bylo pozdě. Dostal mě. Zaklonila jsem hlavu dozadu, snažila jsem se vymanit z vlivu těch zatracených léků. Měla bych být

vyděšená. Adrenalin pracuje, ale některé léky zvysoka kašlou na to, že právě teď tělo potřebujete. Patříte jim, dokud účinek nevyprchá, tečka. Zabiju toho doktora. Jestli ovšem přežiju tohle.

Byl to Bruno, kdo mě tiskl ke dveřím.

Tommy ke mně přistoupil zprava. V ruce držel injekční stříkačku.

„NE!“

Bruno mi zakryl ústa dlaní. Pokusila jsem se ho kousnout. Dal mi facku. Facka trochu pomohla, ale svět byl stále jako zabalený v bavlnce, vzdálený. Brunova ruka byla cítit po dusivě sladké kolínské.

„To je skoro až příliš snadné,“ poznamenal Tommy.

„Hni sebou,“ řekl Bruno.

Dívala jsem se, jak se jehla blíží k mé paži. Řekla bych jim, že už jsem pod vlivem léků, kdyby mi ovšem Bruno nedržel ruku na puse. Zeptala bych se, co je v té stříkačce a jestli to nebude nějak nepříjemně reagovat s tím, co už v sobě mám. Nedostala jsem šanci.

Jehla se mi zabodla do kůže. Strnula jsem, snažila se bojovat, ale Bruno mě držel pevně. Nemůžu se hýbat. Nemůžu utéct. Ksaku! Ksaku! Adrenalin konečně začal projasňovat zamlžené vědomí, ale už bylo pozdě. Tommy vytáhl jehlu. „Promiň, že nemáme alkohol, kterým bychom to vyčistili.“ Zašklebil se na mě.

Nenávidím ho. Nenávidím je oba. Jestli mě ta injekce nezabije, zabiju já je. Za to, že mě vyděsili. Za to, že se kvůli nim cítím bezmocná. Za to, že mě přistihli, když jsem nebyla ve střehu, nadopovaná léky – a hloupá. Jestli tuhle chybu přežiju, už ji nikdy neudělám. Bože, prosím, ať tuhle chybu přežiju.

Bruno mě držel znehybněnou a umlčenou, dokud jsem neucítila, že injekce účinkuje. Byla jsem ospalá. Ačkoliv mě proti mé vůli držel někdo z mých nepřátel, byla jsem ospalá. Snažila jsem se tomu vzdorovat, ale nešlo to. Víčka mi klesala. Snažila jsem se udržet je otevřená. Přestala jsem se pokoušet vytrhnout Brunovi a věnovala veškeré úsilí tomu, abych nezavřela oči.

Zírala jsem na dveře a snažila se udržet se vzhůru. Dveře se čeřily ve vlnkách působících závrať, jako bych se na ně dívala skrz vodní hladinu. Víčka mi klesla, s trhnutím se otevřela, klesla. Nedokázala jsem otevřít oči. Malá část mého vědomí se s křikem propadla do tmy, ale zbytek se cítil uvolněně, ospale a prapodivně v bezpečí.

Ocitla jsem se na tenounké hranici bdění. Už víte, že nespíte, ale taky se vám dvakrát nechce se probudit. Tělo mám ztěžklé a srdce mi tlučé. A mám vyschlo v krku.

Při poslední myšlence jsem otevřela oči. Zírala jsem na bílý strop. Po omítce se táhly hnědé stopy po vodě jako rozlitá káva. Nejsem doma. Kde to jsem?

Vzpomněla jsem si, jak mě Bruno držel. Na jehlu. Posadila jsem se. Svět se utopil ve vlnách jasných barev. Padla jsem zpátky na postel a zakryla si oči rukama. Trochu to pomohlo. Co mi to dali?

V duchu jsem měla dojem, že nejsem sama. Někde uprostřed těch závratných vírů barev byl nějaký člověk. Nebo ne? Otevřela jsem oči, tentokrát pomaleji. Byla jsem spokojená s tím, že se dívám na strop poničený vodou. Ležela jsem na velké posteli. Dva polštáře, prostěradla, vlněná pokrývka. Opatrně jsem otočila hlavu a zjistila, že se dívám do tváře Harolda Gaynora. Seděl vedle postele. To nebylo právě to první, co bych chtěla po probuzení vidět.

Za ním, opřený o otlučený prádelník, stál Bruno. K podpažnímu pouzdru se táhly černé popruhy přes modrou sváteční košili s krátkým rukávem. V nohách postele jsem uviděla podobný, stejně poškozený toaletní stolek. Stolek se nacházel mezi dvěma vysokými okny, která byla zatlučená čerstvým, sladce vonící dřevem. Borovicová vůně se nesla horkým nehybným vzduchem.

Začala jsem se potit, jakmile jsem si uvědomila, že tu není klimatizace.

„Jak se cítíte, slečno Blakeová?“ zeptal se Gaynor. Hlas jako by pořád ještě patřil milému Santa Clausovi, jen s náznakem zvýrazněných sykavek. Jako by promluvil veselý had.

„Už mi bylo líp,“ odtušila jsem.

„O tom nepochybuji. Spala jste víc než dvacet čtyři hodin, víte o tom?“

Lže? Proč by mi lhal ohledně toho, jak dlouho jsem spala? Co by tím získal? Nic. Pak je to nejspíš pravda.

„Co jste to do mě ksakru nacpali?“

Bruno se odlepil od zdi. Vypadal téměř zahanbeně. „Neuvědomili jsme si, že už sis vzala sedativa.“

„Analgetika,“ opravila jsem ho.

Pokrčil rameny. „Tentýž účinek, když to smícháte s thorazinem.“

„Vy jste mi píchli uspávací pro zvířata?“

„Ale no tak, slečno Blakeová, používají ho také v ústavech pro duševně choré, nejen na zvířata,“ podotkl Gaynor.

„Teda, hned se cítím líp.“

Široce se usmál. „Jestli je vám dost dobře na to, abyste vymyslela vtipné odseknutí, tak je vám určitě dost dobře na to, abyste vstala.“

Vtipné odseknutí? Ale asi má pravdu. Upřímně mě překvapovalo, že nejsem svázaná. Byla jsem ráda, ale překvapená.

Posadila jsem se mnohem pomaleji než posledně. Místnost se naklonila jenom trošičku, pak se ustálila ve svislé poloze. Zhluboka jsem se nadechla. Zbolelo to. Pozvedla jsem ruku ke krku. Dotek bolel.

„Kdo vám způsobil ty hrozné modřiny?“ zeptal se Gaynor.

Pravdu nebo lež? Částečnou lež. „Pomáhala jsem policii chytit jednoho špatňáka. Trošku se vymkl z ruky.“

„Co se s ním stalo?“ chtěl vědět Bruno.

„Je mrtvý,“ odtušila jsem.

Brunovou tvář se cosi mihlo, příliš rychle na to, abych to dokázala rozeznat. Možná uznání? Hmm, ne.

„Vy víte, proč jsem vás sem dal přivést, že ano?“

„Abych pro vás oživila zombii.“

„Ano. Abyste pro mě oživila velice starou zombii.“

„Dvakrát jsem už vaši nabídku odmítla. Proč si myslíte, že změním názor?“

Usmál se, takový veselý starý skřítek. „Protože nechám Bruna a Tommyho, aby vás přesvědčili, že jste se mýlila, slečno Blakeová. Stále mám v úmyslu dát vám milion dolarů, když pro mě tu zombii oživíte. Cena se nezměnila.“

„Tommy mi posledně nabízel milion a půl,“ utrousila jsem.

„To bylo pro případ, že byste to udělala dobrovolně. Nemůžeme zaplatit plnou cenu, pokud nás nutíte takhle riskovat.“

„Například riskovat vězení za únos.“

„Přesně tak. Vaše tvrdohlavost vás stála pět set tisíc dolarů. Vážně to stálo za to?“

„Nezabiju jiného člověka jenom proto, abyste mohl pátrat po ztraceném pokladu.“

„Naše malá Vanda roztrušovala povídačky.“

„Jen jsem hádala, Gaynore. Četla jsem o vás složku, v níž byla zmíněna vaše posedlost rodinou vašeho otce.“ To byla přímá lež. O tomhle věděla jenom Vanda.

„Obávám se, že pozdě. Vím, že s vámi Vanda mluvila. Ke všemu se přiznala.“

Přiznala? Dívala jsem se na něj a snažila se něco vyčíst z jeho bezvýrazně dobře naladěné tváře. „Co tím myslíte – přiznala?“

„Svěřil jsem její výslech Tommymu. Není takový umělec jako Cicely, ale zůstane toho po něm víc. Nechci svou maličkou Vandu zabít.“

„Kde je teď?“

„Zajímá vás, co se stane s děvkou?“ Když se na mě zadíval, měl oči jasné, jako ptačí. Odhadoval mě a mé reakce.

„Nic pro mě neznamená.“ Doufala jsem, že má tvář je stejně nic neříkající jako moje slova. Právě teď ji nechtějí zabít. Pokud usoudí, že ji mohou využít, aby mi ublížili, pravděpodobně by to udělali.

„Jste si jistá?“

„Poslyšte, nespala jsem s ní. Je to jen štetka zlomená v divném úhlu.“

Pousmál se nad tím. „Co můžeme udělat, abychom tě přesvědčili k oživení té zombie?“

„Nespáchám pro vás vraždu, Gaynore. Zas tak ráda vás nemám.“

Povzdechl si. S červenými tvářičkami vypadal jako smutná buclatá porcelánová panenka. „Vy nám to budete jenom komplikovat, že ano, slečno Blakeová?“

„Nevím, jak to zjednodušit.“ Opřela jsem se zády o popraskanou dřevěnou desku v hlavách postele. Bylo to dost nepohodlné, ale pořád ještě jsem měla na okrajích zorného pole zamlžené vidění. Ale jsem tak v pořádku, jak jen pro příštích pár chvil mohu být. Pořád lepší než bezvědomí.

„Ještě jsme vám doopravdy neublížili,“ upozornil mě Gaynor. „Reakce thorazinu s nějakým lékem, který jste požila, byla nehoda. Neublížili jsme vám úmyslně.“

O tom bych se mohla hádat, ale rozhodla jsem se jinak. „Tak co s tím budeme dělat?“

„Máme obě vaše pistole,“ prohlásil Gaynor. „Beze zbraně jste jen malá dívka v péči velkých silných mužů.“

Usmála jsem se. „Jsem zvyklá na to, že jsem nejmenší děcko ve třídě, Harry.“

Zatvářil se ublíženě. „Harolde nebo Gaynore, ale nikdy Harry.“

Pokrčila jsem rameny. „Dobrá.“

„Copak nemáte ani trochu strach, že jste nám naprosto vydána na milost?“

„O tom bych si dovolila pochybovat.“

Pohlédl na Bruna. „Taková sebedůvěra. Odkud ji bere?“

Bruno neodpověděl. Jen na mě upíral své prázdné skelné oči. Oči osobního strážce, pozorné, podezřivé, a zároveň bezvýrazné.

„Ukaž jí, že miníme udělat obchod, Bruno.“

Bruno pomalu roztáhl rty v úsměvu, ale oči zůstaly mrtvé, jako žraloci. Uvolnil si ramena a udělal několik protahovacích cviků opřený o zeď. Nespouštěl ze mě oči.

„Chápu to tak, že ze mě bude boxovací pytel?“ optala jsem se.

„Jak hezky řečeno,“ přikývl Gaynor.

Bruno odstoupil od zdi, uvolněný a dychtivý. No dobrá. Slezla jsem z postele na druhé straně. Ani za mák jsem nestála o to, aby mě Gaynor chytil. Bruno má dvakrát větší dosah než já. Ramena přes celá záda a nohy až na zem. Určitě váží tak o čtyřicet kilo víc než já – a všechnu tu váhu tvoří svaly. Dostanu ošklivě naklepáno. Ale dokud mě nesvážou, tak budu bojovat. Pokud mu dokážu uštvědit nějaké vážnější zranění, budu spokojená.

Vyšla jsem zpoza postele, ruce volně podél těla. Už jsem se pohybovala částečně přikrčená, jako na žíněnce při tréninku judo. Vážně jsem pochybovala, že Brunovým bojovým stylem bude judo. Vsázela jsem na karate nebo na taekwon-do.

Bruno stanul v podivně vyhlížejícím postoji, něco mezi X a T. Vypadalo to, jako by někdo vzal jeho dlouhé nohy a zlomil mu je v kolenou. Ale jakmile jsem vykročila, ustoupil dozadu jako krab, rychle unikl z dosahu.

„Jiu-jitsu?“ Nechala jsem to vyznít napůl jako otázku.

Povytláhl obočí. „Většina lidí to nepozná.“

„Jiu-jitsu jsem viděla.“

„Trénuješ?“

„Ne.“

Usmál se. „Pak ti ublížím.“

„I kdybych uměla jiu-jitsu, stejně bys mi ublížil.“

„Byl by to férový boj.“

„Pokud jsou dva lidé stejně zdatní, záleží na velikosti. Schopný velký člověk vždycky porazí schopného malého člověka.“ Pokrčila jsem rameny. „Nemusí se mi to líbit, ale je to tak.“

„Jsi hrozně klidná.“

„Pomohlo by mi, kdybych byla hysterická?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Pak zkrátka vezmu hořkou medicínu jako – promineš-li ten obrat – chlap.“

Zamračil se. Bruno byl zvyklý, že se ho lidi bojí. Já se ho nebála. Rozhodla jsem se, že přijmu výprask. S tím rozhodnutím se dostavila jistá dávka klidu. Budu zmlácena, což není příjemné, ale už jsem se rozhodla to snést. Zvládnu to. Už se mi to stalo dřív. Pokud mám na výběr a) nechat se zmlátit nebo b) provést lidskou oběť, tak si zvolím výprask.

„Před pikolou, za pikolou,“ prohlásil Bruno.

„Už jdeš,“ doplnila jsem za něj. Už mě jeho chvástání začínalo unavovat. „Bud’ mě prašť, nebo si stoupni rovně. Takhle příkrčený vypadáš hloupě.“

Jeho pěst se rozmázla v tmavou šmouhu. Kryla jsem se paží. Úder mi zchromil celou ruku. Vykopl dlouhou nohou a tvrdě mě zasáhl do žaludku. Zlomila jsem se v pase, přesně jak jsem měla. Jednou ranou jsem přišla o všechny vzduch. Druhou nohou mě zasáhl ze strany do obličeje. Nebyla to tatáž tvář, do níž mě praštil starý dobrý Seymour. Padla jsem na podlahu a nebyla si jista, o kterou část těla se mám starat dřív.

Znovu po mně kopl. Chytila jsem ho oběma rukama za nohu. Prudce jsem se vymrštila a doufala, že se mi povede skřípnout mu rukama koleno a vyhodit kloub. Ale vykroutil se mi, na okamžik téměř letěl.

Padla jsem na zem a ucítila nad sebou závan vzduchu, jak kopl tam, kde jsem před chvílí měla hlavou. Už zase jsem na podlaze, ale tentokrát dobrovolně. Stál nade mnou, z tohoto úhlu se zdál neuvěřitelně vysoký. Lehla jsem si na bok, kolena přitáhla k tělu.

Hrábl po mně, zjevně měl v úmyslu vytáhnout mě na nohy. Vykopla jsem oběma nohama proti jeho koleni. Zasáhněte ho těsně nad nebo pod ním a vykloubíte ho.

Noha pod ním povolila, vykřikl. Zabralo to. Sakra dobře. Nemám v úmyslu s ním zápasit. Nepokusila jsem se mu sebrat zbraň. Vyběhla jsem ze dveří.

Gaynor se po mně natáhl, ale já rozrazila dveře a byla jsem venku v dlouhé chodbě, než se mohl na svém skvělém vozíčku hnout. Chodba byla rovná, zahlédla jsem několik dveří a dva nepřehledné rohy. A Tommyho.

Tommy vypadal docela překvapený, že mě vidí. Sáhl po podpažním pouzdru. Strčila jsem mu do ramene a podmetla mu

nohy. Padl dozadu, ale ještě mě stihl chytit. Dopadla jsem na zem spolu s ním a dala si záležet, abych mu vrazila koleno do rozkroku. Povolil stisk dost na to, abych se mu vysmekla. Z pokoje za mnou se ozýval hluk. Neohlížela jsem se. Jestli se mě chystají zastřelit, tak to nechci vidět.

Chodba prudce zatáčela. Už jsem byla skoro u zatáčky, když jsem zpomalila z běhu do chůze. Pach. Pach mrtvých těl a jeho zdroj byl těsně za rohem. Co tady dělali, zatímco jsem spala?

Ohlédla jsem se. Tommy pořád ještě ležel schoulený na zemi. Bruno se opíral o zeď, pistoli v ruce, ale nemířil na mě. Gaynor seděl na vozíčku a usmíval se.

Něco ukrutně nebylo v pořádku.

Za rohem stálo něco, co vůbec, ale vůbec není v pořádku. Nebylo to vyšší než vysoký muž, zhruba metr osmdesát. Ale skoro dva metry široké. Mělo to dvě nohy, možná tři, těžko říct. Bytost byla chorobně bledá jako všechny zombie, ale tahle měla tucet očí. Tam, kde by měl být krk, byl lidský obličej. Oči temné a vidoucí, prosté jakékoliv přičetnosti. Z ramene tomu vyrůstala psí hlava. Hnijící psí morda po mně chňapla. Ze středu toho všeho vyrůstala ženská noha obutá v černé lodičky s vysokým podpatkem.

Ten tvor se pajdavě vydal směrem ke mně. Pomáhal si třemi z tuctu paží, vlekl se dopředu. Za sebou zanechával stopu jako slimák.

Zpoza rohu vyšla Dominga Salvadorová. „*Buenas noches, chica.*“

Nestvůra mě vyděsila, ale pohled na Domingu, jak se na mě šklebí, mě vyděsil ještě o něco víc.

Bytost se zastavila. Dřepla si uprostřed chodby, poklekla na nepřiměřeném počtu nohou. Tucet úst lapalo po dechu, jako by neměla dost vzduchu.

Nebo se možná jí samotné nelíbil její vlastní zápach. Mně se nelíbil docela určitě. Příliš nepomohlo, ani když jsem si zakryla pusou a nos rukou. Celá chodba najednou páchla jako zkažené maso.

Gaynor a jeho zranění osobní strážci zůstali na konci chodby. Možná by se neradi ocitli poblíž mazlíčka Domingy. Věděla jsem, že to pro mne není žádná velká změna. Ať už z jakéhokoli důvodu, byly jsme samy. Jen ona, já a ta příšera.

„Jak jste se dostala z vězení?“ Raději řešit nejdříve svěštější problémy. Ty, které rozkládají psychiku, si nechám na později.

„Složila jsem kauci.“

„Tak rychle? Za vraždu, do níž bylo zapleteno provozování čarodějnictví?“

„Vůdú není čarodějnictví.“

„Zákon na to nahlíží jako na totéž, když dojde na vraždu.“

Pokrčila rameny a blahosklonně se usmála. Mexická babička mých nočních můr.

„Máte soudce v kapse,“ konstatovala jsem.

„Mnoho lidí se mě bojí, *chica*. Ty bys měla patřit mezi ně.“

„Pomohla jste Peterovi Burkemu oživit zombii pro Gaynora.“

Jen se usmívala.

„Proč jste ji neoživila sama?“

„Nechtěla jsem, aby někdo tak bezskrupulózní jako Gaynor viděl, že jsem někoho zabila. Mohl by mě vydírat.“

„A jemu nedošlo, že jste musela někoho zabít, abyste vytvořila Peterovo gris-gris?“

„Přesně tak.“

„Schovala jste si tu všechny své hrůzy?“

„Všechny ne. Přinutila jsi mě zničit mnoho z mých výtvorů, ale tento jsem zachránila. Sama vidíš proč.“ Pohládila tu bytost po slizké kůži.

Otřásla jsem se. Už jenom z představy, že bych se té zrudlosti dotkla, mě obcházel mráz. A přesto...

„Jak jste ji vytvořila?“ Musím to vědět. Zjevně to je výtvor vzešlý z umění, které sdílíme. Musím to vědět.

„Určitě umíš oživovat drobné kousky mrtvých.“

Já to dokážu, ale nepotkala jsem nikoho jiného, kdo by to dokázal také. „Ano.“

„Zjistila jsem, že mohu tohle harampádí vzít a pospojovat.“

Zírala jsem na tu šmajdavou nestvůru. „Pospojovat?“ Ta představa byla příliš strašlivá.

„Umím vytvářet nové bytosti, které nikdy dřív neexistovaly.“

„Vyrábíte zrůdy.“

„Věř si čemu chceš, *chica*, ale jsem tady, abych tě přesvědčila, ať pro Gaynora oživíš mrtvého.“

„Proč to neuděláte sama?“

Přímo za zády mi zazněl Gaynorův hlas. Prudce jsem se otočila a přitiskla se zády ke zdi, abych měla všechny na očích. Nebyla jsem si jistá, jestli to bude k něčemu dobré. „Dominžina moc už jednou selhala. Tohle je moje poslední příležitost. Poslední známý hrob. Nebudu to riskovat s ní.“

Dominze se zúžily oči, věkem seschlé ruce se zařaly v pěst. Nebyla vůbec ráda, když se s ní tak snadno přestalo počítat. Nemůžu říct, že bych jí to měla za zlé.

„Ona to zvládne, Gaynore, mnohem snáz než já.“

„Kdybych tomu opravdu věřil, zabil bych tě, protože bych tě už nepotřeboval.“

Hmmm, na tom něco je. „Nechal jste Bruna, aby mě zmlátil. Co teď?“

Gaynor zavrtěl hlavou. „Taková malá holčina a sejme oba moje osobní strážce.“

„Říkala jsem, že běžné přesvědčovací metody na ni nebudou působit,“ utrousila Dominga.

Zírala jsem přes její rameno na to oslizlé monstrum. Tohle nazývá „běžné“?

„Co navrhuje?“ zeptal se Gaynor.

„Kouzlo donucení. Udělá, co řeknu, ale chvíli potrvá, než vytvořím kouzlo pro někoho tak mocného, jako je ona. Kdyby ovládala alespoň nějaké to vúdú, které by stálo za řeč, nepůsobilo by to vůbec. Ale navzdory všemu svému umění, ve vúdú je jako malé dítě.“

„Kolik času budete potřebovat?“

„Dvě hodiny, víc ne.“

„Raději ať to tentokrát funguje.“

„Nevyhrožujte mi,“ sykla Dominga.

Jéje, prima, možná se záporňáci poperou a zabijí navzájem.

„Platím vám tolik peněz, že byste si mohla koupit vlastní malý stát. Za to chci vidět výsledky.“

Dominga přikývla. „Platíte dobře, to je pravda. Nezklamu vás. Pokud se mi podaří přinutit Anitu, aby někoho zabila, pak se mi podaří přinutit ji, aby mi pomohla v mém podnikání se zombiemi. Pomůže mi obnovit, co mě přiměla zničit. Není v tom jistá ironie?“

Gaynor se usmál jako pomatený skřítek. „To se mi zamlouvá.“

„Hm, mně ne,“ ozvala jsem se.

Zamračil se na mě. „Budeš dělat, co se ti řekne. Byla jsi velice zlobivá.“

Zlobivá? Já?

Bruno se propracoval až k nám. Ztěžka se opíral o zeď, ale pistolí neochvějně mířil na mou hrud'. „Rád bych tě teď zabil.“ Hlas měl zhrublý bolestí.

„Vykloubené koleno bolí jako tisíc čertů, že ano?“ Usmála jsem se. Raději budu mrtvá než ochotně sloužit královně vúdú.

Myslím, že zaskřípal zuby. Pistole se zachvěla jen trochu, ale myslím, že to bylo vzteky, ne bolesti. „Vychutnám si tvou smrt.“

„Posledně ti to moc nešlo. Myslím, že rozhodčí by přikli vítězství mně.“

„Tady kurva nejsou žádní rozhodčí. Zabiju tě.“

„Bruno,“ zarazil ho Gaynor. „Potřebujeme ji živou a zdravou.“

„Až oživí zombii?“ zeptal se Bruno.

„Pokud bude ochotným služebníkem Seňory, tak jí nesmíš ublížit. Pokud donucení nebude účinkovat, pak ji můžeš zabít.“

Bruno divoce zablýskl zuby. Bylo to spíš zavrčení než úsměv. „Doufám, že kouzlo selže.“

Gaynor letmo pohlédl na svého osobního strážce. „Nedovol, aby se osobní pocity pletly do obchodu, Bruno.“

Bodyguard ztěžka polkl. „Ano, pane.“ Neznělo to jako oslovení, které by mu ze rtů splynulo lehce.

Enzo vyšel zpoza rohu za Dominžinými zády. Držel se u zdi tak daleko od jejího „výtvoru“, jak to jen šlo.

Antonio konečně přišel o práci osobního strážce. Taky dobře. Role práskače mu seděla mnohem víc.

Tommy přikulhal chodbou, stále tak nějak shrbený. Velké magnum držel v ruce, tvář měl téměř purpurovou vztekem nebo možná bolestí. „Zabiju tě,“ zasyčel.

„Postav se do fronty.“

„Enzo, pomoz Brunovi a Tommymu přivázat tuhle malou holčičku k židli tamhle v pokoji. Je mnohem nebezpečnější, než vypadá,“ poručil Gaynor.

Enzo mě popadl za paži. Nebránila jsem se. Řekla jsem si, že v jeho rukou jsem mnohem víc v bezpečí, než v rukou kohokoliv z těch dvou. Tommy a Bruno vypadali, že se těší, až něco zkusím. Myslím, že mi chtěli ublížit.

„Je to proto, že jsem žena, nebo prostě neumíte prohrávat?“ prohodila jsem, když mě Enzo vedl kolem nich.

„Já ji zastřelím,“ zasípal Tommy.

„Později, později.“

Zajímalo by mě, jestli to myslel vážně. Pokud bude Dominžino kouzlo účinkovat, bude ze mě živoucí zombie, poslušná jejích rozkazů. Jestliže kouzlo selže, tak mě Tommy a Bruno hezky pomalu zabijí. Doufám, že existuje nějaká třetí možnost.

Třetí možností bylo sedět přivázaná k židli v místnosti, kde jsem se probrala. Byla to nejlepší ze tří variant, ale poněkud nic neříkající. Nelíbí se mi být svázaná. Znamená to, že se moje možnosti ztenčily z mála na žádné. Dominga mi ustříhla trochu vlasů a konečky nehtů. Vlasy a nehty na kouzlo donucení. Do háje.

Židle byla stará, s rovným opěradlem. Zápěstí jsem měla připoutaná k příčkám, které tvořily opěradlo. Kotníky každý zvlášť k nohám židle. Provazy důkladně utažené. Trhala jsem pouty a doufala, že je uvolním. Nedařilo se.

Už dřív jsem byla svázaná. Vždycky mám takovou Houdiniiovskou představu, že tentokrát se mi povede uvolnit provazy dost na to, abych se vykroutila na svobodu. Nikdy to takhle nefunguje. Jakmile jste jednou svázání, zůstanete svázání, dokud vás někdo nepustí.

Problém je v tom, že až mě pustí, tak na mě budou zkoušet velice ošklivé kouzlíčko. Musím se odtud dostat dřív. Nějak se odtud musím dostat. Milosrdný Bože, prosím, ať se odtud dostanu.

Dveře se otevřely jako na zavalanou, ale nebyla to pomoc.

Vešel Bruno s Vandou v náručí. Na pravé straně obličeje jí zasychala krev z rány nad okem. Levou tvář měla otekla od velké podlitiny. Spodní ret měla rozbitý a dosud krvácel. Oči měla zavřené. Nebyla jsem si ani jistá, zda je při vědomí.

Cítila jsem bolestivou rýhu na levé straně obličeje, kam mě kopl Bruno, ale ve srovnání s Vandinými zraněními to nestálo za řeč.

„A co teď?“ zeptala jsem se Bruna.

„Nesu ti společnost. Až se probere, zeptej se jí, co jí ještě Tommy udělal. Uvidíme, jestli tě to přesvědčí, abys oživila tu zombii.“

„Myslela jsem, že mě Dominga očaruje, abych vám pomohla.“

Pokrčil rameny. „Gaynor jí moc nevěří, protože to posledně tak hrozně zmrvila.“

„Asi nedává druhou šanci, co?“

„Ne, nedává.“ Položil Vandu na zem vedle mě. „Radši jeho nabídku přijmi, děvče. Jedna mrtvá děvka, a ty dostaneš milion dolarů. Vezmi to.“

„Chcete použít Vandu jako oběť?“ Vlastní hlas zněl unaveně i mně samé.

„Gaynor nedává druhou šanci.“
Přikývla jsem. „Co tvoje koleno?“
Zašklebil se. „Hodil jsem si ho zpátky na místo.“
„Muselo to pekelně bolet.“
„Bolelo. Pokud nepomůžeš Gaynorovi, tak přesně zjistíš, jak moc to bolelo.“
„Oko za oko.“
Přikývl a narovnal se. Kulhal na pravou nohu. Všiml si, že se dívám na jeho koleno.
„Promluv si s Vandou. Rozhodni se, jak chceš dopadnout. Gaynor mluvil o tom, že tě zmrzačí a nechá si tě jako hračku. To určitě nechceš.“
„Jak pro něj můžeš pracovat?“
Pokrčil rameny. „Dobře platí.“
„Peníze nejsou všechno.“
„Říká někdo, kdo nikdy netrpěl hladem.“
Dostal mě. Jen jsem se na něj dívala. Několik minut jsme na sebe hleděli. Konečně bylo v jeho očích něco lidského. Přesto jsem z nich nedokázala nic vyčíst. Ať to byla jakákoli emoce, nebylo to nic, co bych mohla pochopit.
Otočil se a odešel.
Pohlédla jsem na Vandu. Nehybně ležela na boku. Na sobě měla další mnohobarevnou sukni, bílou blůzu s širokým krajkovým límečkem napůl strženou z ramene. Pod ní měla podprsenku švestkové barvy. Vsadím se, že měla stejné kalhotky – než ji dostal do rukou Tommy.
„Vando,“ zašeptala jsem. „Vando, slyšíš mě?“
Pomalou a bolestivě pohnula hlavou. Otevřela jedno oko, rozšířené, plné paniky. Druhé oko měla slepené zaschlou krví. Vanda si chvíli zuřivě ohmatávala zalepené víčko. Když mohla otevřít obě oči, zamrkala na mě. Chvíli jí trvalo, než zaostřila a zjistila, kdo skutečně jsem. Co v tu první zpanikařenou chvíli čekala, že uvidí? Nechci vědět.
„Vando, můžeš mluvit?“
„Ano.“ Hlas měla tichý, ale čistý.
Chtěla jsem se jí zeptat, jestli jí nic není, ale na to už jsem znala odpověď. „Pokud se svedeš dostat ke mně a rozvázat mě, obě nás odtud dostanu.“
Podívala se na mě, jako bych se zbláznila. „Nedostaneme se odtud. Harold by nás zabil.“ Poslední větu vyslovila jako čiré konstatování faktu.
„Já se nevzdávám, Vando. Rozvaž mě a něco vymyslím.“

„Ublíží mi, pokud ti pomůžu,“ namítla.

„Chce tě použít jako lidskou oběť při oživení jeho předka. O kolik víc ti ještě může ublížit?“

Zamrkala na mě, ale oči se jí projasňovaly. Skoro jako kdyby panika byla drogou a Vanda zápolila s jejími účinky. Nebo tou drogou možná je Harold Gaynor. Jo, to dává smysl. Vanda je závislačka. Závislá na Haroldovi Gaynorovi. Každý narkoman je ochotný umřít pro další dávku. Ale já nejsem.

„Rozvaž mě, Vando, prosím. Dostanu nás z toho.“

„A jestli se ti to nepodaří?“

„Tak na tom nebudeme o nic hůř.“

Zdálo se, že o tom přemýšlí. Napínala jsem uši, pátrala po zvucích z chodby. Pokud se vrátí Bruno, když budeme na půl cesty ke svobodě, bude to velice mizerné.

Vanda se vzepřela na rukou. Nohy skryté pod sukní táhla za sebou, mrtvé, naprosto nehybné. Začala se vléct ke mně. Myslela jsem si, že to půjde pomalu, ale pohybovala se rychle. Svaly na pažích se jí napínaly, pracovaly skvěle. Během pár minut se ocitla u židle.

Usmála jsem se. „Jsi velmi silná.“

„Moje ruce jsou všechno, co mám. Musejí být silné,“ odtušila Vanda.

Začala se zabývat provazy, které poutaly moje pravé zápěstí. „Je to příliš utažené.“

„Zvládneš to, Vando.“

Konečky prstů se probírala uzlem. Po době, která mi připadala jako roky, ale ve skutečnosti to mohlo být tak pět minut, jsem ucítila, jak se provaz poddává. Uvolňuje se, uvolňuje. Jo!

„Už to skoro je, Vando.“ Cítila jsem se jako roztleskávačka.

Chodbou zazněl zvuk kroků, přibližoval se k nám. Vanda ke mně obrátila zmlácený obličej, v očích hrůzu. „Nestiheme to,“ šeptla.

„Vrať se tam, kde jsi byla. Dělej. Dokončíme to později,“ rozhodla jsem.

Vanda se dověkla po rukou tam, kam ji Bruno položil. Právě zalehla do téměř stejné polohy, když se dveře otevřely. Vanda předstírala, že je v bezvědomí, to nebyl špatný nápad.

Ve dveřích stál Tommy. Sundal si sako, černé popruhy podpažního pouzdra se vyjímaly proti bílému rolákovému tričku. Černé džíny zdůrazňovaly přešitý pas. Vypadal neohrabaně od samého posilování.

K oblečení přidal ještě jednu věc. Nůž. Točil s ním v ruce jako mažoretka hůlkou. Čepel vypadala jako téměř dokonalý paprsek světla. Ukázka obratnosti. Úžasné.

„Nevěděla jsem, že používáš nůž, Tommy.“ Můj hlas zněl klidně a normálně. Úžasné.

Zašklebil se. „Mám spoustu nadání. Gaynor chce vědět, jestli ses rozmyslela ohledně oživování té zombie.“

Nebyla to zrovna otázka, ale zodpověděla jsem ji. „Neudělám to.“

Jeho škleb se ještě rozšířil. „Doufal jsem, že to řekneš.“

„Proč?“ Obávala jsem se, že znám odpověď.

„Protože mě poslal, abych tě přesvědčil.“

Zírala jsem na třpytící se nůž, nemohla jsem si pomoci. „Nožem?“

„Něčím jiným, dlouhým a tvrdým, ale ne tak studeným.“

„Znásilnění?“ zeptala jsem se. To slovo tak nějak zůstalo viset v horkém nehybném vzduchu.

Přikývl, křenil se přitom jako zatracená kočka Šklíba. Přála jsem si, abych ho mohla nechat zmizet, až na ten úsměv. Jeho úsměvu jsem se nebála. Starosti mi dělal druhý konec jeho osoby.

Bezmocně jsem trhla za provazy. Na pravém zápěstí povolily o trochu víc. Uvolnila je Vanda dost? Dokázala to? Prosím, Bože, ať to tak je.

Tommy stál nade mnou. Přelétla jsem mu pohledem podle těla nahoru a co jsem spatřila v jeho očích, bylo naprosto nelidské. Je spousta způsobů, jak se stát stvůrou. Tommy na jeden z nich přišel. V jeho pohledu byl jen zvířecí hlad. Nezbylo nic lidského.

Stoupl si každou nohou na jednu stranu židle, obkročmo, ale nesesl si. Plochým břichem se mi přitiskl k obličeji. Tričko vonělo drahou kolínskou. Trhla jsem hlavou dozadu, snažila jsem se ho nedotknout.

Zasmál se a prsty projel skrz těžké prameny mých vlasů. Pokusila jsem se ucuknout hlavou z jeho dosahu, ale chytil mě za vlasy a přitáhl mi hlavu zpátky.

„Tohle si užiju,“ zamumlal.

Neodvážila jsem se trhat pouty. Kdyby se mi povedlo uvolnit si zápěstí, všiml by si toho. Musím počkat, počkat, dokud nebude dost rozptýlený na to, aby to nezaregistroval. Rozbolel mě žaludek při představě, co budu možná muset udělat, abych ho rozptýlila, co budu muset strpět, aby mi udělal. Ale cílem je zůstat naživu. Všechno ostatní je jen bonus. Ve skutečnosti jsem tomu nevěřila, ale snažila jsem se.

Sedl si na mě, celá jeho váha mi dolehla na nohy. Obličej jsem měla přitisknutý k jeho hrudi a nemohla jsem s tím nic dělat.

Přejel mi po tváři plochou stranou nože. „Můžeš to kdykoliv zastavit. Stačí říct ano, a já to půjdu povědět Gaynorovi.“ Hlas už měl zastřený. Cítila jsem jeho vzrušení, jak se tiskl k mému břichu.

Představa, že mě Tommy takhle zneužije, skoro stačila, abych řekla ano. Skoro. Trhla jsem pouty a provazy napravo povolily trochu víc. Ještě jednou pořádně zaberu a budu volná. Ale mám jen jednu ruku proti Tommyho dvěma. A on má pistoli a nůž. To nejsou dobré vyhlídky, ale je to nejlepší, čeho se mi dnes v noci dostane.

Políbil mě, vnutil mi jazyk do úst. Neopětovala jsem polibek, protože by tomu nevěřil. Ale taky jsem ho nekousla do jazyka, protože jsem ho chtěla udržet u sebe. Když mám jen jednu ruku volnou, potřebuju ho udržet u sebe. Musím mu způsobit vážné zranění jednou rukou. Jak? Jak to mám udělat?

Otíral se mi o krk, tvář zabořenou do mých vlasů u levého ramene. Ted' nebo nikdy. Trhla jsem vší silou a uvolnila si pravé zápěstí. Strnula jsem. Určitě to ucítil, ale byl příliš zaměstnaný tím, jak mi olizoval krk, takže si toho nevšímal. Volnou rukou mi zajel do výstřihu.

Zavřel oči a rty postupoval k pravé straně mého krku. Zavřel oči. Nůž držel volně v druhé ruce. S nožem nic nenadělám. Musím to risknout. Musím.

Pohládila jsem ho po tváři a on se mi otřel o ruku. Otevřel oči. Napadlo ho, že bych měla být svázaná. Vrazila jsem mu palec do otevřeného oka. Zaryla jsem hluboko a ucítila vlhké prasknutí, jak pukla oční bulva.

Vykřikl, trhl sebou dozadu, ruku přitisknutou na oko. Chytila jsem ho za zápěstí s nožem a držela. Křik přivolá posily. Ksakru.

Kolem Tommyho pasu se sevřely silné ruce a strhly ho dozadu. Jak padal na zem, popadla jsem nůž. Vanda se snažila Tommyho udržet. Bolest byla tak hrozná, že ho ani nenapadlo sáhnout po pistoli. Vydlobnuté oko bolí a zpanikaří člověka mnohem víc než kopnutí mezi nohy.

Osvobodila jsem si druhou ruku, přičemž jsem se škrábala na paži. Jestli budu příliš pospíchat, podřežu si sama zápěstí. Donutila jsem se k větší opatrnosti, když jsem odřezávala provazy u kotníků.

Tommymu se povedlo zbavit se Vandy. Vyškrábal se na nohy, jednou rukou se pořád držel za oko. Po tváři mu stékala krev a sklivec. „Zabiju tě!“ Sáh po pistoli.

Změnila jsem držení nože a hodila. Zabodl se mu do paže. Mířila jsem na hrudník. Znovu vykřikl. Popadla jsem židli a vzala ho s ní přes obličej. Vanda ho chytila za kotníky a Tommy šel k zemi.

Mlátila jsem ho židlí do tváře, dokud se mi židle nerozpadla v ruku. Pak jsem ho tloukla nohou od židle, dokud mu z obličeje nezbyla krvavá kaše.

„Je mrtvý,“ řekla Vanda. Tahala mě za nohavici. „Je mrtvý. Zmizme odtud.“

Upustila jsem zkrvavenou nohu od židle a padla na kolena. Nemohla jsem polykat. Nemohla jsem dýchat. Byla jsem postříkaná krví. Nikdy předtím jsem nikoho neumlátila k smrti. Byl to dobrý pocit. Potřásla jsem hlavou. Později. S tím si budu lámat hlavu později.

Vanda přehodila paži kolem mých ramen. Vzala jsem ji kolem pasu a jí se povedlo vstát. Vážila mnohem méně, než by měla. Nechci vědět, co je pod tou hezkou sukní. Nejsou to normální nohy, ale pro jednu to tak je dobře. Je snazší ji přepravovat.

Držela jsem Tommyho pistoli v pravačce. „Tuhle ruku potřebuju mít volnou, tak se pevně drž.“

Vanda přikývla. V obličejí byla velice bledá. Cítila jsem, jak jí mezi žebry tlouče srdce. „Dostaneme se z toho,“ prohlásila jsem.

„Jasně.“ Ale hlas měla roztřesený. Pochybuji, že mi věřila. Nebyla jsem si jistá, jestli věřím sama sobě.

Vanda otevřela dveře a vypadly jsme.

37

Chodba vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatovala. Dlouhý úsek bez možnosti se krýt a na obou koncích roh, za nějž není vidět.

„Doprava, nebo doleva?“ zašeptala jsem Vandě.

„Nevím. Tenhle dům je jako bludiště. Myslím, že doprava.“

Vydaly jsme se doprava, protože to alespoň bylo nějaké rozhodnutí. Nejhorší, co bychom mohly udělat, by bylo stát a čekat, až se vrátí Gaynor.

Za námi zazněly kroky. Začala jsem se otáčet, ale s Vandou v náručí jsem byla pomalá. Chodbou se rozlehl výstřel. Něco mě zasáhlo do levé ruky, kterou jsem měla kolem Vandina pasu. Náraz mě otočil kolem osy a poslal nás obě k zemi.

Skončila jsem na zádech, levou paži uvězněnou Vandiným tělem. Levačku jsem vůbec necítila.

Na konci chodby stála Cicely. Oběma rukama svírala malorážku. Neskutečně dlouhé nohy měla široce rozkročené. Zdá se, že ví, co dělá.

Pozvedla jsem .357 a namířila. Pořád jsem ležela na zádech na podlaze. Náraz zvuku, po kterém mi zvoní v uších. Zpětný ráz mi trhl rukou nahoru a dozadu. Nemohla jsem udělat nic jiného, abych neupustila zbraň. Kdybych potřebovala druhou ránu, nikdy bych to nestihla. Ale druhou ránu jsem nepotřebovala.

Cicely zhrouceně ležela uprostřed chodby. Po blůze se jí šířila krvavá skvrna. Nehýbala se, ale to nic neznamenal. V jedné ruce dosud držela pistoli. Může jen předstírat, a jakmile se zvednu, tak mě zastřelí. Ale musím se na ni podívat.

„Můžeš mi prosím uvolnit ruku?“ zeptala jsem se.

Vanda neodpověděla, ale zvedla se do sedu a já konečně viděla na svou paži. Pořád držela u těla. Prima. Po kůži mi stékal karmínový pramínek krve. Mrazivě pálivé bodání začalo přebíjet znečitlivělost. Znečitlivělost se mi zamlouvala víc.

Snažila jsem se nevšímat si zraněné ruky, vstala jsem a vyrazila k Cicely. Magnum jsem měla namířené. Kdyby sebou jenom cukla, střelila bych znova. Minisukně se jí vyhrnula přes stehna, odhalila černé podvazky a spodní prádlo téže barvy. Jak nedůstojné.

Stála jsem nad ní a dívala se dolů. Cicely sebou už ani necukne, ne z vlastní vůle. Hedvábnou blůzu měla prosáklou krví. Většinu hrudníku zabírala díra dost velká na to, že bych skrz ni prostrčila pěst. Je mrtvá. Důkladně mrtvá.

Vykopla jsem jí z ruky dvaadvacítku, čistě pro jistotu. U někoho, kdo si zahrává s vúdú, nikdy nevíte. Už jsem viděla vstát lidi s horšími ranami. Cicely tam jen ležela a krvácela.

Měla jsem štěstí, že měla dámskou pistoli. Být to cokoliv většího, tak jsem mohla přijít o ruku. Zastrčila jsem si pistoli vepředu za kalhoty, protože mě nenapadalo, kam jinam ji dát. Nejdřív jsem ji pochopitelně zajistila.

Nikdy předtím jsem nebyla postřelená. Kousnutá, bodnutá, zmlácená, popálená – ale nikdy postřelená. Nahánělo mi to strach, protože jsem si nebyla jistá, jak vážně jsem zraněná. Došla jsem

zpátky k Vandě. Tvář měla bledou, hnědé oči se podobaly ostrovům na bílém obličejí. „Je mrtvá?“

Přikývla jsem.

„Krvácíš,“ upozornila mě. Utrhla si pruh látky z dlouhé sukně. „Ukaž, zavážu ti to.“

Klekla jsem si a nechala ji, ať mi mnohabarevným hadříkem ováže paži těsně nad ránou. Dalším kouskem sukně mi otřela krev. Nevypadalo to tak špatně. Vypadalo to skoro jako rozšklebený zkrvavený odřezek.

„Myslím, že ta kulka mě jenom škrábla.“ Zásah do masa, nic víc než zásah do masa. Pálilo mě to a zároveň téměř studilo. Možná byl chlad způsobený šokem. Že bych upadla do šoku kvůli jednomu maličkému škrábnutí od kulky? Určitě ne.

„Pojďme, musíme se odtud dostat. Výstřely přivolají Bruna.“ Je dobře, že mě ruka bolí. Znamená to, že ji cítím a mohu s ní hýbat. Paži se příliš nechtělo znovu se ovinout kolem Vandina pasu, ale byla to jediná možnost, jak ji vést a zároveň mít pravačku volnou.

„Půjďme doleva. Možná odtamtud přišla Cicely,“ rozhodla Vanda. V tom byla jistá logika. Obrátily jsme se a prošly kolem Cicelyny mrtvolky.

Ležela tam, modré oči neuvěřitelně rozšířené. Na tváři čerstvě mrtvých nikdy není výraz hrůzy. Spíš překvapení než cokoli jiného. Jako by je smrt zastihla, když to nečekali.

Vanda se zadívala na tělo, když jsme ho míjely. „Nikdy bych neřekla, že ona umře dřív než já,“ zašeptala.

Zahnuly jsme za roh a stanuly tváří v tvář Dominžině nestvůře.

38

Zrůda stála uprostřed úzké síně, která se zdála zabírat větší část zadních prostor domu. Stěny lemovala okna s mnoha skleněnými tabulkami. A mezi všemi těmi okny byly dveře. Oknem jsem viděla černé noční nebe. Dveře vedou ven. Jediná věc, která stojí mezi námi a svobodou, je ta stvůra.

Jediná věc. Uf.

Belhající se hromada částí těl se blížila k nám. Vanda zaječela a já jí to neměla za zlé. Pozvedla jsem magnum a zamířila na lidskou tvář uprostřed. Výstřel se rozlehl jako uvězněné zahřmění.

Tvář vybuchla ve změti krve, masa a kostí. Pach byl ještě horší. Jako mít vřadu v krku shnilou kožesinu. Ústa vykřikla, jako vyje zraněné zvíře. Bytost se dál blížila, ale byla zraněná. Zdála se zmatená ohledně toho, co má teď dělat. Zasáhla jsem hlavní mozek? Má to vůbec nějaký hlavní mozek? Nemám způsob, jak to zjistit.

Vystřelila jsem ještě třikrát, roztříštila tři další hlavy. Síň byla plná mozku a krve nebo něčeho ještě horšího. Monstrum se dál blížilo.

Zbraň cvakla na prázdno. Hodila jsem ji po zřůdč. Jedna ruka opatřená drápy pistoli odrazila. Nenamáhala jsem se zkoušet dvaadvacítku. Jestli to nezastavilo magnum, tak dvaadvacítko to setsakra jistě nezastaví.

Začaly jsme ustupovat chodbou. Co jiného jsme mohly dělat? Nestvůra vlekla své pokroucené tělo za námi. Tentýž klouzavý zvuk, který mě a Mannyho vyhnal z Dominžina sklepa. Dívala jsem se na její uvězněný děs.

Maso mezi jednotlivými odstíny kůže, srsti a kostí se zdálo bez jediné spáry. Žádné Frankensteinovské stehy. Jako by se různé kousky zatařily do sebe jako vosk.

Zakopla jsem o Cicelyno tělo. Příliš mě zaměstnalo sledování zřůdy, takže jsem nekoukala pod nohy. Natáhla jsem se přes mrtvolu. Vanda vykřikla.

Stvůra se škrábala za námi. Znetvořené ruce mě chytily za kotníky. Kopala jsem, snažila se přelézt přes Cicelyno tělo a pryč. Do džínsů se mi zařaly drápy a přitáhly si mě. Teď jsem byla s křikem na řadě já. Kolem kotníku se mi ovinulo něco, co bývalo mužskou rukou na konci paže.

Chytila jsem se Cicelyna těla. Kůže dosud hrála. Monstrum si nás snadno přitáhlo obě. Zvýšená zátěž ho nezpomalila. Rukama jsem škrábala po holé dřevěné podlaze. Nebylo čeho se chytit.

Ohlédla jsem se zpátky na stvůru. Proti mně se rozevřela dychtivá hnijící ústa. Rozbité zažloutlé zuby, jazyky jako hnilobní hadi svíjející se v jámách. Bože můj!

Vanda mě popadla za paži, snažila se mě udržet, ale bez nohou, jimiž by se z zapřela, se jí jen povedlo nechat se přitáhnout blíž k té bytosti. „Pusť se!“ křikla jsem na ni.

„Anito!“ vykřikla, ale poslechla.

Sama jsem se dala do křiku. „Ne! Dost už! Dost!“ Vložila jsem do toho kvílení všechno, ne hlasitost, ale moc. Je to jen další zombie, to je všechno. Pokud nemá určité příkazy, bude mě

poslouchat. Je to jen další zombie. Musím tomu věřit. Nebo zemřít.

„Nech toho! Hned!“ Hlas se mi zlomil na ostří hysterie. Chtěla jsem jen začít ječet a nikdy nepřestat.

Zrůda strnula s jedním z mým chodidlem na půl cesty k jedné z nižších tlam. Znetvořené oči se na mě s očekáváním upřely.

Polkla jsem a snažila se mluvit klidně, i když zombii to bude jedno. „Pusť mě.“

Poslechla.

Hrozilo, že mi srdce vyskočí pusou. Na okamžik jsem zůstala ležet na podlaze a znovu se učila dýchat. Když jsem vzhledla, netvor tam pořád seděl a čekal. Čekal na příkazy jako správná hodná zombijka.

„Zůstaň tady, nehýbej se z místa,“ rozkázala jsem.

Jen na mě upírala oči, poslušná, jak dovedou být pouze mrtví. Bude tu sedět na chodbě, dokud nedostane určité příkazy, které by popíraly ty moje. Díky ti, Bože, že zombie je prostě zombie.

„Co se děje?“ zeptala se Vanda. Hlas se jí zlomil ve vzlyky. Byla blízko hysterického záchvatu.

Doplazila jsem se k ní. „Je to v pořádku. Vysvětlím ti to později. Máme málo času a nesmíme ho promarnit. Musíme odtud vypadnout.“

Přikývla, po zbitém obličejí jí stékaly slzy.

Ještě jednou jsem jí pomohla vstát. Kulhaly jsme směrem k nestvůře. Vanda se od ní odtáhla, trhla mi bolavou rukou.

„Je to v pořádku. Neublíží nám, pokud si pospíšíme.“ Neměla jsem představu, jak blízko může Dominga být. Nijak jsem neprahla po tom, aby změnila rozkazy, zatímco jsme byly přímo vedle monstra. Držely jsme se u zdi a protáhly jsme se kolem bytosti. Oči umístěné na zadní straně těla – pokud vůbec měla něco jako přední a zadní část – sledovaly náš postup. Zápach otevřených ran nás málem porazil. Ale co je troška kuckání mezi přáteli?

Vanda otevřela dveře do vnějšího světa. Horký letní vítr nám rozvlnil vlasy do hedvábných pavoučích vláken táhnoucích se přes obličej. Bylo to úžasné.

Proč sem nedorazil Gaynor a ostatní? Museli slyšet výstřely a křik. Přinejmenším výstřely by někoho přivolaly.

Přepotácely jsme se po třech kamenných schůdcích na šterkový objezd. Zadívala jsem se do tmy, na kopce pokryté vysokou vlnící se trávou a rozpadajícími se náhrobními kameny.

Ten dům je dům správce Burrellského hřbitova. Zajímalo by mě, co udělal Gaynor se správcem.

Vedla jsem Vandu pryč ze hřbitova směrem ke vzdálené silnici. Pak jsem se zarazila. Pochopila jsem, proč nikdo nepřišel.

Nebe teď bylo hustě černé a tak plné hvězd, že kdybych měla síťku, mohla bych si nějakou chytit. Proti hvězdám vál silný horký vítr. Měsíc jsem neviděla. Příliš silné světlo hvězd. Ucítila jsem to na horkých tápajících prstech větru. Tah. Dominga Salvadorová dokončila kouzlo. Zírala jsem na řady náhrobků a věděla, že musím jít k ní. Stejně jako zombie musela poslechnout mne, tak já musím poslechnut ji. Nemám žádný záchranný hod kostkou, žádnou možnost úniku. Jak prosté. Lapila mě.

39

Naprosto nehybně jsem stála na štěrku. Vanda se zavrtěla v mé náruči, otočila se, aby se na mě mohla podívat. Ve světle hvězd měla neuvěřitelně bledou tvář. Stejně bledou jako já? Rozlil se mi úděs po obličeji jako měsíční světlo? Pokusila jsem se udělat krok dopředu. Odnést Vandu do bezpečí. Nemůžu udělat krok kupředu. Snažila jsem se, až se mi námahou roztrásla kolena. Nemůžu odejít.

„Co se děje? Musíme odtud zmizet, než se vrátí Gaynor,“ ozvala se Vanda.

„Já vím.“

„Tak co vyvádíš?“

Polkla jsem cosi chladného a tvrdého, co se mi usadilo v krku. Tep mi duněl v hrudi. „Nemůžu odejít.“

„O čem to mluvíš?“ V jejím hlase zazněl náznak hysterie.

Hysterický záchvat zněl slibně. Slíbila jsem si naprosté nervové zhroucení, pokud se odtud dostanu živá. Pokud se odtud kdy dostanu. Zápasila jsem s něčím, co jsem neviděla, ani se toho nemohla dotknout, přesto mě to drželo pevně. Musela jsem toho nechat, jinak by pode mnou povolila kolena. Už máme v tomto směru problémů dost. Když nemůžu dopředu, tak možná dozadu...

Ustoupila jsem o krok dva. Jo, to funguje.

„Kam jdeš?“ zeptala se Vanda.

„Na hřbitov.“

„Proč?!“

Dobrá otázka, ale nebyla jsem si jistá, že bych to dokázala vysvětlit tak, aby to Vanda pochopila. Sama jsem to nechápala. Jak bych to mohla vysvětlit někomu jinému? Nemůžu odejít, ale musím s sebou brát zpátky Vandu? Dovolí mi kouzlo nechat ji tady?

Rozhodla jsem se to zkusit. Lehce jsem ji položila na štěrk. Některé možnosti mám stále otevřené.

„Proč mě tu necháváš?“ Chytila se mě, vyděšená k smrti. Což já jsem taky.

„Pokud můžeš, dostaň se k silnici.“

„Po rukou?“

Měla pravdu, ale co můžu dělat? „Umíš používat pistoli?“

„Ne.“

Mám jí tu nechat zbraň, nebo si ji mám vzít s sebou a možná dostat příležitost zabít Domingu? Pokud to funguje jako příkazy pro zombii, pak bych ji mohla zabít, pokud mi to výslovně nezakáže. Protože svým způsobem mám pořád svobodnou vůli. Přivolají mě, pak pošlou někoho pro Vandu, protože ona má být obět'.

Podala jsem jí dvaadvacítku, kterou jsem odjistila. „Je nabitá a připravená ke střelbě. Protože nevíš nic o zbraních, nech si ji schovanou, dokud Enzo nebo Bruno nebudou přímo nad tebou, pak střílej z bezprostřední blízkosti. Z bezprostřední blízkosti nemůžeš minout.“

„Proč mě tu necháváš?“

„Myslím, že za to může kouzlo.“

Oči se jí rozšířily. „Jaké kouzlo?“

„Takové, které jim umožňuje mi poručit, abych přišla za nimi. Znemožňuje mi odejít.“

„Panebože,“ zašeptala.

„Jo.“ Usmála jsem se na ni. Uklidňující úsměv, který byl naprosto vylhaný. „Pokusím se pro tebe vrátit.“

Jen se na mne dívala jako dítě, které rodiče nechali ve tmě, i když všechna strašidla ještě nejsou pryč.

Tiskla v rukou pistoli a dívala se, jak odcházím do temnoty.

Dlouhá suchá tráva se mi syčivě otírala o džínsy. Vítr povíval stébly v bledých vlnách. Z plevele se tyčily náhrobky jako hřbety maličkých zdí nebo záda mořských netvorů. Nemusela jsem přemýšlet nad tím, kam jdu, mé nohy zřejmě znaly cestu.

Takhle se cítí zombie, když dostane příkaz přijít? Ne, u zombie musíte být na doslech. Nemůžete jí poroučet z takhle velké vzdálenosti.

Na temeni kopce stála Dominga Salvadorová. Její silueta se rýsovala proti měsíci, který klesal s blížícím se svítáním. Byla stále ještě noc, konec noci. Všechno bylo stále ještě sametové a stříbrné, byly tu hluboké kapsy nočních stínů, ale v horkém větru už byl slabounký náznak svítání.

Pokud se mi podaří zdržovat do rána, tak nebudu schopna oživit zombii. Možná kouzlo donucení pomine taky. Jestli budu mít větší štěstí, než si zasloužím.

Dominga stála uvnitř černého kruhu. U nohou jí leželo mrtvé kuře. Už vytvořila kruh moci. Všechno, co musím udělat, je vstoupit do něj a zavraždit člověka. Tak tohle jen přes mou mrtvolu – bude-li to nutné.

Na opačné straně kruhu seděl na elektrickém vozíčku Harold Gaynor. Byl mimo kruh, v bezpečí. Enzo a Bruno stáli v bezpečí vedle něj. Jedině Dominga riskovala vstup do kruhu.

„Kde je Vanda?“ zeptala se mě.

Pokusila jsem se lhát, říct, že je v bezpečí, ale z pusy mi vypadla pravda. „Je dole u domu na šterkové cestě.“

„Proč jsi ji nepřinesla?“

„Můžeš mi dát jenom jeden rozkaz v jednu chvíli. Přikázala jsi mi, abych přišla. Přišla jsem.“

„I teď jsi tvrdohlavá. Zajímavé,“ prohodila Dominga. „Enzo, dojdí pro tu dívku. Potřebujeme ji.“

Enzo beze slova odešel přes suchou šelestící travu. Doufala jsem, že ho Vanda zabije. Doufala jsem, že do něj vyprázdní zásobník. Ne. Ať si nechá pár kulek pro Bruna.

Dominga držela v pravačce mačetu. Čepel byla ztmavlá od krve. „Vstup do kruhu, Anito,“ přikázala mi.

Snažila jsem se vzdorovat, snažila jsem se neudělat to. Stála jsem tam, na okraji kruhu, téměř jsem se potácela. Překročila jsem čáru. Z kruhu mě zamrazilo v zádech, ale dosud nebyl uzavřený. Nevím, co s ním udělala, ale nebyl uzavřený. Vypadal dost pevně, ale pořád ještě byl otevřený. Ještě čekal na oběť.

Temnotou se rozlehly výstřely. Dominga sebou trhla. Usmála jsem se.

„Co to bylo?“

„Myslím, že to byl váš bodyguard, který právě natáhl brka,“ odtušila jsem.

„Co jsi udělala?“

„Dala jsem Vandě pistoli.“

Volnou rukou mi dala facku. Ve skutečnosti by to moc nebolelo, ale uhodila mě do téže tváře jako Bruno a jak-se-sakra-

jmenoval. Dostala jsem třikrát přes tu samou tvář. Podlitina bude přímo ukázková.

Dominga se podívala na cosi za mými zády a usmála se. Věděla jsem, co uvidím, dřív, než jsem se otočila.

Enzo nesl Vandu do kopce. Ksaku. Slyšela jsem víc než jeden výstřel. Zpanikařila a začala střílet příliš brzy, vyplývala náboje? Sakra.

Vanda ječela a tloukla drobnými pěstičkami do Enzových širokých zad. Jestli se dožijeme rána, tak Vandu naučím lepší triky s pěstmi. Je zmrzačená, ale ne bezmocná.

Enzo ji přinesl do kruhu. Než se uzavře, může jím kdokoli projít, aniž by porušil magická vlákna. Pustil Vandu na zem, paže jí zkroutil v bolestivém úhlu za záda. Pořád se bránila a křičela. Nedivila jsem se jí.

„Ať ji Bruno znehybní. Smrt musí nastat jednou ranou,“ řekla jsem.

Dominga přikývla. „Ano, to musí.“ Naznačila Brunovi, že má vstoupit do kruhu. Zaváhal, ale Gaynor mu poručil: „Udělej, co říká.“

Pak už Bruno neváhal. Gaynor je jeho prachatý bůh. Bodyguard popadl Vandu za jednu ruku. I když ji za každou paži držel jeden muž a nohy nemohla používat, stejně se pořád příliš zmítala.

„Klekněte si a podržte jí hlavu,“ pronesla jsem.

Enzo zaklekl první, širokou ruku jí položil na týl a držel ji. Vanda začala plakat. Bruno si také klekl a volnou rukou jí stiskl ramena, aby ji pomohl znehybnět. Je důležité, aby smrt nastala jedinou ranou.

Dominga se usmívala. Podala mi malý hnědý džbán s masťou. Byla bílá a silně voněla hřebíčkem. Do své používám víc rozmarýnu, ale hřebíček je v pořádku.

„Jak jsi věděla, co potřebuju?“

„Požádala jsem Mannyho, aby mi řekl, co používáš.“

„Neřekl by ti ani popel.“

„Ale řekl, kdybych ohrožovala jeho rodinu.“ Dominga se zasmála. „Ale no tak, netvař se tak smutně. Nezradil tě, *chica*. Manuel si myslel, že jsem jen zvědavá na tvé schopnosti. Což jsem, abys věděla.“

„Sama uvidíš. Dost brzy, že ano.“

Lehce pokývla hlavou v jakési mírné úkloně. „Natři se masťou na určených místech.“

Rozetřela jsem si mast po tváři. Byla chladivá a voskovitá. Díky hřebíčku voněla jako cukrátko. Nanesla jsem si ji přes srdce, pod tričko, pak obě ruce. Nakonec náhrobek.

Ted' už jsem potřebovala jenom oběť.

„Nehýbej se.“ Poručila mi Dominga.

Strnula jsem na místě, jako zmrazená kouzlem. Stojí nestvůra pořád ještě v síni, stejně jako já tady?

Dominga položila mačetu do trávy blízko okraje kruhu, pak vyšla ven. „Oživ mrtvého, Anito,“ přikázala.

„Nejdřív prosím polož Gaynorovi jednu otázku.“

Vyslovit „prosím“ bolelo, ale fungovalo to.

Zvědavě na mě pohlédla. „Jakou otázku?“

„Je tenhle jeho předek taky kněz vúdú?“

„Jaký je v tom rozdíl?“ optal se Gaynor.

„Ty pitomče!“ vyprskla Dominga. Obrátila se na něj, ruce zaťaté v pěst. „To proto se první pokus zvrtl. A tys mě přesvědčil, že selhaly moje schopnosti!“

„O čem to blábolíte?“ otočil se na ni.

„Když povoláváte z hrobu kněze vúdú nebo oživovatele, někdy kouzla selžou.“

„Proč?“ nechápal.

„Magie tvého předka se střetla s mojí,“ odsekla Dominga. „Jsi si jistý, že tenhle předek neovládal vúdú?“

„Nic, o čem bych věděl,“ ujistil ji.

„A o tom prvním jsi to věděl?“

„Ano.“

„Tak proč jsi mi to neřekl?“ Moc kolem ní planula jako temná aura. Zabije ho, nebo víc stojí o peníze?

„Myslel jsem si, že to není důležité.“

Měla jsem dojem, že Dominga zaskřípala zuby. Nezazlívala jsem jí to. Stálo jí to pověst a tucet životů. On na tom neviděl nic špatného. Ale Dominga ho na místě nezabila. Chamtivost vítězí.

„Pohněte s tím,“ řekl Gaynor. „Nebo snad nechcete svoje peníze?“

„Nevyhrožuj mi!“ sykla Dominga

Nádhera, záporňáci se poperou mezi sebou.

„Nevyhrazuji vám, Seňoro. Prostě vám jen nezaplatím, dokud nebude zombie oživena.“

Dominga se zhluboka nadechla. Doslova napřímila ramena a obrátila se zpátky ke mně. „Splň můj příkaz, oživ mrtvého.“

Otevřela jsem pusku a snažila jsem vymyslet nějakou další zdržovací výmluvu. Nastává úsvit. Musí nastat.

„Žádné další odklady. Oživ mrtvého, Anito! Hned!“ Poslední slovo bylo vyřčeno jako příkaz.

Ztěžka jsem polkla a přistoupila k okraji kruhu. Chtěla jsem se dostat ven, odejít. Ale nemohla jsem. Stála jsem tam, opírala se o neviditelnou překážku. Bylo to jako mlátit do zdi, kterou jsem ani necítila. Stála jsem tam a napínala síly, až jsem se celá roztřásla. Zhluboka, roztřeseně jsem se nadechla.

Zvedla jsem mačetu.

„Ne, Anito, prosím, prosím, nedělej to!“ vykřikla Vanda. Zmítala se, ale nemohla se ani hnout. Bude snadné ji zabít. Snazší než jednoruč podržnout kuře. A to dělám skoro každou noc.

Klekla jsem si před Vandu. Enzova ruka v týle jí bránila v pohybu. Zakňučela, zoufalý zvuk hluboko v hrdle.

Bůh mi pomoz.

Opřela jsem jí mačetu o krk a řekla Enzovi: „Zvedni jí hlavu, abych si byla jista, že zabiju jednou ranou.“

Popadl ji za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu v bolestivém úhlu. V očích jí probleskovala valná část bělma. I v měsíčním světle jsem viděla pulsovat tepnu na hrdle.

Znovu jsem jí opřela zbraň o krk. Kůži měla pod čepelí pevnou a skutečnou. Pozvedla jsem mačetu těsně nad její hrdlo, na okamžik jsem se ho nedotýkala. Vrazila jsem čepel přímo nahoru, do Enzova krku. Špice mu prořala hrdlo. Vyvalila se krev jako černá vlna.

Všichni na okamžik strnuli kromě mě. Vytrhla jsem mačetu z Enzo a zarazila ji do břicha Brunovi. Ruka s napůl vytaženou pistolí mu klesla. Opřela jsem se o mačetu a táhla ji nahoru ke krku. Vyhřezly mu vnitřnosti, ještě horké se vyřinuly na zem.

Kruh se naplnil pachem čerstvé smrti. Krev mi vystříkla na obličej, hrudník i ruce, pokryla mě téměř celou. To byl poslední krok a kruh se uzavřel.

Cítila jsem už tisíce kruhů předtím, ale žádný nebyl jako tenhle. V šoku jsem zalapala po dechu. Nemohla jsem dýchat kvůli vlně síly. Jako by mi proběhl tělem elektrický proud. Kůže mě z toho bolela.

Vanda byla pokrytá cizí krví, válela se v trávě v hysterickém záchvatu. „Prosím, prosím, nezabíjej mě! Nezabíjej mě! Prosím!“

Nemusela jsem Vandu zabíjet. Dominga mi řekla, abych oživila mrtvého a přesně to udělám.

Zabíjení zvířat mi nikdy nedalo takovouhle sílu. Jako by mě brněla sama kůže. Svedla jsem moc, která mnou proudila, do hlíny. Ale ne jenom do hrobu v kruhu. Měla jsem příliš mnoho

síly na pouhý jeden hrob. Příliš velkou moc na pouhých pár hrobů. Cítila jsem, jak se kolem mě šíří magie jako kruhy na vodě. Dál a dál, až byla čistě a silně rozvrstvená nad zemí. Každý hrob, přes který jsem prošla pro Dolpha. Každý hrob kromě toho s duchy. Protože to je druh duchovní magie a nekromanti nepracují s dušemi.

Cítila jsem všechny hroby, všechny mrtvoly. Cítila jsem, jak srůstají z prachu a úlomků kostí v bytosti, které sotva byly mrtvé.

„Povstaňte z hrobů, všichni mrtví v doslechu. Povstaňte a služte mi!“ Neměla bych být schopna povolát ani jednoho z nich, aniž bych ho oslovila jménem. Ale síla dvou lidských smrtí byla pro mrtvé příliš velká na to, aby odolali.

Vyrazili nahoru jako plavci skrz vodu. Země se mi otřásala pod nohama jako koňský hřbet.

„Co to děláš?“ zeptala se Dominga.

„Oživuji mrtvé.“ Možná to bylo mým hlasem. Možná to ucítila. Ať to bylo jakkoliv, rozběhla se ke kruhu. Ale už bylo pozdě.

Ze země u Dominžiných nohou vyrazily ruce. Mrtvé ruce ji chytily za kotníky, takže se natáhla do vysoké trávy. Ztratila jsem ji z očí, ale neztratila jsem kontrolu nad zombiemi. „Zabte ji! Zabte ji!“ přikázala jsem.

Stébla se vlnila a chvěla jako voda. Noc naplnil zvuk masa rvaného v silných vlhkých kouscích od kostí. Ostrý praskot lámaných kostí. Zvuky trhaného masa přehlušil Dominžin křik.

Poslední mlaskavý zvuk, tupý a hluboký. Dominžiny skřeky náhle utichly. Cítila jsem, jak jí mrtvé ruce roztrhaly hrdlo. Její krev dopadla v černé spršce na travu.

Kouzlo se rozpadlo do větru, ale já už nepotřebovala pobízení. Moc mě dostala. Nesla jsem se na ní jako pták na vzdušném proudu. Držela mě, pozvedala mě. Byla pevná a nehmotná jako vzduch.

Vyschlá sesutá půda na hrobě Gaynorova předka popraskala. K obloze se vymrštila bleďá ruka. Puklinou se prodrala druhá ruka. Zombie trhala seschlou hlínu. Slyšela jsem, jak v tiché letní noci pukají další staré hroby. Zombie se prodrala z hrobu, přesně jak si Gaynor přál.

Gaynor seděl na vozičku na temeni kopce. Obklopovali ho mrtví. Desítky zombií v různých fázích rozkladu se shromáždily kolem něj. Ale ještě jsem nevydala příkaz. Neublíží mu, pokud jim to nerozkážu.

„Zeptej se ho, kde je poklad,“ křikl Gaynor.

Zadávala jsem se na něj a všechny zombie obrátily zrak a zadávaly se na něj také. On to nechápe. Gaynor je jako spousta lidí, kteří mají peníze. Zaměňují peníze s mocí. A ono to vůbec není totéž.

„Zabijte muže jménem Harold Gaynor,“ řekla jsem dost hlasitě, aby se to neslo nehybným vzduchem.

„Dám ti milion dolarů za to, že jsi ho oživila. Ať už poklad najdu nebo ne,“ otočil se ke mně Gaynor.

„Nechci tvoje peníze, Gaynore.“

Zombie se blížily ze všech stran, pomalu, s napřaženýma rukama, jako v každém hororovém filmu, který jste kdy viděli. Vida, někdy je Hollywood přesný.

„Dva miliony, tři miliony!“ Hlas se mu zlomil strachem. Měl lepší výhled na Domínžinu smrt než já. Věděl, co ho čeká. „Čtyři miliony!“

„To není dost.“

„Kolik?“ vykřikl. „Řekni, kolik chceš!“ Už jsem ho neviděla. Zombie mi zastínily výhled.

„Nechci peníze, Gaynore. Jen tvou mrtvolu, to stačí.“

Začal neartikulovaně rvát. Cítila jsem, jak se po něm začínají sápat ruce. A zuby začínají trhat.

Vanda mi objala kolena. „Nedělej to, neublížuj mu... Prosím!“

Jen jsem se na ni dívala. Vybavila jsem si zkrvaveného medvídka, který patřil Benjeminu Reynoldsovi. Drobnou ručku a ten pitomý plastový prstýnek na ní, ložnici zmáčenou krví, dětskou přikrývku. „Zaslouží si zemřít.“ Vlastní hlas mi zněl odděleně ode mne samé, jako vzdálená ozvěna. Vůbec to neznělo, jako bych mluvila já.

„Nemůžeš ho jen tak zavraždit,“ vydechla Vanda.

„Ne? Tak sleduj.“

Pokusila se vyšplhat po mém těle, ale nohy ji zradily a Vanda spadla na zem jako vzlykající hromádka neštěstí u mých nohou.

Nechápala jsem, jak může Vanda prosit o jeho život po tom všem, co jí udělal. Předpokládám, že z lásky. Nakonec ho opravdu milovala. A to je možná to nejsmutnější ze všeho.

Věděla jsem, že Gaynor zemřel. Mrtví se zastavili, až když kousky jeho masa potřísnily téměř všechny ruce a všechna ústa. Obrátili se ke mně, čekali na další rozkazy. Moc mě stále ještě nadnášela. Nebyla jsem unavená. Bude to stačit, abych je všechny uložila k odpočinku? Doufala jsem, že ano.

„Navrat’te se všichni, navrat’te se do svých hrobů. Odpočívejte v tiché zemi. Navrat’te se, navrat’te se.“

Zástup se zavlnil, jako by jím prolétl závan větru, pak se mrtví jeden po druhém navraceli do hrobů. Ulehli na tvrdou vyschlou zem a hrob je prostě celé spolkl. Jako magický tekutý písek. Země se otřásala pod nohama jako spáč, který se převaluje do pohodlnější pozice.

Některé z mrtvol byly stejně staré jako Gaynorův předek, což znamenalo, že nepotřebuji lidskou obět', abych oživila jednu tři sta let starou mrtvolu. Bert bude potěšen. Lidské oběti se zdály mít kumulativní účinek. Dva mrtví a já vyprázdnila hřbitov. To není možné. Ale stejně jsem to udělala. Vida.

Po východní obloze se jak mléko rozlily první paprsky úsvitu. S příchodem světla utichl vítr. Vanda klečela ve zkrvavené trávě a plakala. Poklekla jsem vedle ní.

Když jsem se jí dotkla, cukla sebou. Asi jí to nemůžu vyčítat, ale stejně mi to vadilo.

„Musíme se dostat odtud. Potřebuješ doktora,“ řekla jsem.

Vzhlédla ke mně. „Co jsi zač?“

Dnes poprvé jsem nevěděla, jak tu otázku zodpovědět. Člověk se nezdálo dostatečné. „Jsem oživovatelka,“ prohlásila jsem nakonec.

Jen se na mě dál dívala. Já sama bych si taky nevěřila. Ale dovolila mi, abych ji vytáhla nahoru. Alespoň něco.

Koutkem oka mě však pořád sledovala. Vanda mě považuje za jednu z nestvůr. Možná má pravdu.

Zalapala po dechu, oči rozšířené.

Obrátila jsem se. Příliš pomalu. Je to Dominžino monstrum?

Ze stínu vystoupil Jean-Claude.

Na chvíli jsem přestala dýchat. Bylo to příliš neočekávané.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se.

„Tvá moc mě přivolala, *ma petite*. Všichni mrtví ve městě pocítili dnes v noci tvou moc. A já jsem město, proto jsem se přišel podívat.“

„Jak dlouho jsi tam byl?“

„Viděl jsem tě zabít ty muže. Viděl jsem tě oživit celý hřbitov.“

„Nenapadlo tě náhodou, že bys mi mohl pomoci?“

„Nepotřebovala jsi pomoc.“ Usmál se, v měsíčním světle to bylo sotva vidět. „Navíc, nebyla bys v pokušení mě taky nechat rozsápat?“

„Přece se mě nebojíš.“

Široce rozhodil rukama.

„Bojíš se své lidské služebnice? *Moi* maličkosti?“

„Nebojím, ma petite, jen jsem opatrný.“
Bojí se mě. Díky tomu něco z toho svinstva skoro stálo za to.
Snesla jsem Vandu z kopce. Nedovolila by Jean-Claudovi, aby
na ni sáhl. Výběr mezi dvěma zrůdami.

40

Dominga Salvadorová se nedostavila k soudu. Jen si to představte. Dolph mě tu noc hledal, když zjistil, že Dominga složila kauci. Našel můj byt prázdný. Mé odpovědi ohledně toho, kde jsem byla, ho neuspokojily, ale nechal to být. Co jiného mohl dělat?

Našel se Gaynorův vozíček, ale po něm samotném ani stopy. Je to jedna z těch záhad, o nichž se vypráví u táboráku. Prázdný zkrvavený invalidní vozík uprostřed hřbitova. Ve správcově domě se našly části těl: zvířecích a lidských. Při sobě je držela jen Dominžina moc. Jakmile zemřela, její výtvar zemřel také. Díky Bohu. Předpokládalo se, že ta nestvůra zabila Gaynora. Kde se tam monstrem vzalo, to zjevně nikdo netušil. Zavolali mě, abych vysvětlila, co tam dělají části těl. Tak se policie vůbec dozvěděla, že bývaly spojené.

Irving chtěl zjistit, co doopravdy vím o Gaynorově zmizení. Jen jsem se usmála a hrála si na nevyzpytatelnou. Irving mi nevěřil, ale měl jenom dohady. Dohady nestačí na článek do novin.

Vanda dělá servírku v centru. Jean-Claude jí nabídl práci v Rozesmáté mrtvole. Nepříliš zdvořile odmítla. Ušetřila si docela dost peněz ze své „živnosti“. Nevím, jestli to zvládne nebo ne, ale když je Gaynor pryč, zdá se, že je svobodná, aby se pokusila. Je jako závislák, jehož oblíbená droga je mrtvá. Lepší než odvykáč.

Na Catherinině svatbě už byl jedinou stopou po postřelení ob vaz na paži. Modřiny na obličeji a na krku nabyly nezdravého zelenožlutého odstínu. Tlouklo se to s růžovými šaty. Navrhla jsem Catherine, že na svatbu nepřijdu. Ceremoniářka byla rozhodně pro, ale Catherine o tom nechtěla ani slyšet. Nakonec ceremoniářka zamaskovala modřiny pomocí make-upu a zachránila nás.

Mám fotku, na níž stojím v těch strašných šatech a Catherine mě drží kolem ramen. Obě se usmíváme. Přátelství je zvláštní věc.

Jean-Claude mi poslal do nemocnice tucet bílých růží. Na přiložené kartičce stálo: „Pojď se mnou na balet. Ne jako moje služebnice, ale jako můj host.“

Nešla jsem na balet. Mám dost problémů, aniž bych randila s Pánem města.

Přinesla jsem lidskou oběť a byl to skvělý pocit. Příval síly byl jako vzpomínka na bolestivý sex. Část ze mne to chtěla zkusit znova. Možná měla Dominga Salvadorová pravdu. Možná, že moc osloví každého, i mne.

Jsem oživovatelka. Jsem Popravčí. Ale teď vím, že jsem také něco jiného. To, čeho se babička Flores nejvíc bála. Jsem nekromantka. Mrtví jsou moje silná stránka.

Laurell Kaye Hamiltonová

Americká autorka dark fantasy, narozena jako Laurell Kaye Kleinová 19. 2. 1963 ve vesničce Heber Springs poblíž Shirley v americkém státě Arkansas, po smrti matky během automobilové nehody v roce 1969 byla vychovávána babičkou v městečku Sims ve státě Indiana, kde také později vystudovala anglický jazyk a biologii. Spolu se svou rodinou bydlí v Arnoldu blízko St. Louis ve státě Missouri. Vedle lidových příběhů mělo na její rozhodnutí stát se spisovatelkou velký vliv setkání s tvorbou Roberta E. Howarda.

Do fantastiky vstoupila povídkou **House of Wizards** (1989) v časopise *Marion Zimmer Bradley Fantasy Magazine*. V následujících letech napsala dalších šest kratších prací, dnes se však již po delší dobu věnuje pouze románové tvorbě. V knižním debutu **Nightseer** (1992) popsala příběh půlelfky, která se díky schopnostem předpovídání stane vyvolenou na cestě za pomstou vraždy své matky, již má na svědomí obávaná čarodějnice. Dále napsala román **Nightshade** (1992) z prostředí TV seriálu *Star Trek: Next Generation* a novelizaci z herního prostředí **Ravenloft: Death of a Darklord** (1995).

Do povědomí čtenářů fantastiky se zapsala především jako autorka románové série s hlavní hrdinkou Anitou Blakeovou, lovkyní upírů. Patří do ní prozatím tituly **Guilty Pleasures** (1993, č. Provinilé slasti / Triton 2006), **The Laughing Corpse** (1994 č. Rozesmátá mtrvola / Triton 2006), **Circus of the Damned** (1995 č. Cirkus prokletých / přip. Triton), **The Lunatic Cafe** (1996), **Bloody Bones** (1996), **The Killing Dance** (1997), **Burnt Offerings** (1998), **Blue Moon** (1998), **Obsidian Butterfly** (2000), **Narcissus in Chains** (2001), **Cerulean Sins** (2003), **Incubus Dreams** (2004) a **Danse Macabre** (2006). Anita Blakeová žije ve světě, kde jsou upíři, zombie či vlkodlaci běžnou součástí společnosti. Z různých důvodů přivádí mrtvé zpět k životu a neváhá nechat se najmout k lovu většinou mimo zákon postavených upírů. Život jí komplikuje láska k vysoce postavenému vlkodlakovi, která se neobejde bez četných problémů. Ne všechny se dají řešit s pomocí zbraní, s nimiž si Anita rozumí lépe než s většinou živých bytostí. Po třech svazcích

vyšlo prvních šest knih společně pod tituly **Club Vampyre** (1998) a **The Midnight Cafe** (1998), další dva díly pak ještě v knize **Black Moon Inn** (1999).

Erotikou říznuté směsi dark fantasy a detektivky se drží rovněž série **A Kiss of Shadows** (2000), **A Caress of Twilight** (2002), **Seduced by Moonlight** (2004) a **A Stroke of Midnight** (2005). Princezna Meredith zde opustí říši nadpřirozena, které vládne její teta – Královna vzduchu a temnot – a ukryje se v moderním Los Angeles, kde si zařídí zcela novou identitu jako soukromá vyšetřovatelka Meredith Gentryová. Samozřejmě se však před svou minulostí nadlouho neschová a je nucena k návratu i proti své vůli. Právě otevřené využití motivů erotiky a násilí spojené s oblíbenou směsí fantastických a hororových témat činí z tvorby Laurell K. Hamiltonové vítané osvěžení nikterak bohaté nabídky tohoto žánru na českém trhu; snad se bude domácím čtenářům líbit stejně jako těm zahraničním.

Martin Šust

TRIFID

Laurell K. Hamiltonová
Rozesmátá mrtvola

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006
jako svou 951. publikaci, v edici TRIFID svazek 183.

Vydání 1.

Z anglického originálu Laughing Corpse
přeložila Lucie Lukačovičová.

Fotografie na obálce Alžběta Trojanová.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Redakce Eva Hudcová a Marie Bubníková.

Autorský medailon Martin Šust.

Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 80-7254-840-9

www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 179,– Kč
(členové SFK TRIFID 129,– Kč)